

ΚΑΝΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΚΑΡΜΑ

Πέρα από τον τροχό του πόνου και του αγώνα

ΑΠΟ ΤΟΝ

PAXTON ROBEY

©

ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΗΣ LONE J. JENSEN

Paxton Robey
P. O. Box 118
Carson, NM 87517
ΗΠΑ

ΥΛΙΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΣ

Το βιβλίο αυτό αποτελεί πνευματική ιδιοκτησία. Ωστόσο, ο συγγραφέας χορηγεί άδεια σε οποιοδήποτε ενδιαφερόμενο να φωτοτυπήσει, να σαρώσει ηλεκτρονικά, ή να αναπαράγει με άλλο τρόπο ολόκληρο το βιβλίο για τους σκοπούς της κοινής χρήσης με άλλους ενδιαφερόμενους, εφόσον ακολουθούνται μερικοί απλοί κανόνες:

- Το βιβλίο δεν μπορεί να πωληθεί για κέρδος. Οι μόνες επιβαρύνσεις θα πρέπει να είναι το πραγματικό κόστος της αναπαραγωγής και δεσίσματος.
- Η αναπαραγωγή να γίνει για ολόκληρο το βιβλίο, συμπεριλαμβανομένης της σελίδας του τίτλου και αυτής της σελίδας. Όχι αποσπάσματα παρακαλώ, εκτός εάν πρόκειται για κριτικές ή παρουσιάσεις σε περιοδικά. Αν γίνει παρουσίαση σε περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων των ενημερωτικών δελτίων, ένα αντίγραφο της δημοσιευμένης κριτικής θα πρέπει να αποσταλεί στον συγγραφέα.
- Αν το αντίγραφο που κατέχετε έχει φωτοτυπηθεί τόσες πολλές φορές ώστε να έχει γίνει δυσανάγνωστο, μπορείτε να κατεβάσετε ένα νέο αντίγραφο από την ιστοσελίδα του συγγραφέα πριν να το αντιγράψετε ξανά.
- Αντίγραφα του χειρογράφου είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο στην διεύθυνση <http://www.notimeforkarma.com>
- Οι εταιρείες αναπαραγωγής ενθαρρύνονται να έχουν στην κατοχή τους ένα κύριο αντίγραφο σε ετοιμότητα, ώστε οι πελάτες να μπορούν να παραγγείλουν αντίγραφα.

Ευχαριστώ για το μοίρασμα αυτής της δουλειάς με άλλους!

Ερωτήσεις ή σχόλια;
info@paxtonrobey.com

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Άκουσα την ομιλία του Ραμ Ντας στην πόλη της Οκλαχόμα πριν από μερικούς μήνες. Έλεγε για τον φίλο του Εμμανουήλ, ο οποίος δεν είχε φυσικό σώμα και εκφραζόταν δια μέσου του Πατ Ρόντεγκαστ. Ένα μέλος του ακροατηρίου ρώτησε πώς ήξερε ότι η πληροφορίες που έλαβε από τον Εμμανουήλ ήταν αξιόπιστες. Ο Ραμ Ντας απάντησε, «Επειδή συμφωνεί μαζί μου. Πώς αλλιώς μπορεί να ξέρει κανείς;»

Όταν προσπαθούμε να αποσαφηνίσουμε τις δικές μας πνευματικές ή φιλοσοφικές βάσεις για την ζωή, η εσωτερική καθοδήγηση είναι το ένα και μοναδικό κριτήριο που έχουμε για τη μέτρηση της αξιοπιστίας των διαφορετικών μηνυμάτων που ακούμε αυτές τις μέρες. Το ιστορικό ή νομικό προηγούμενο με βάση την πνευματική ανάλυση και τον πραγματισμό του παρελθόντος, ανεξάρτητα από το πόσο εκτιμάται από τους μεγαλύτερους μας, δεν έχει εφαρμογή σε θέματα της καρδιάς.

Η εσωτερική καθοδήγηση μας απελευθερώνει από την εξάρτηση από τις πεποιθήσεις των άλλων. Η εσωτερική καθοδήγηση μας επιτρέπει να απελευθερώσουμε την εξάρτησή μας από την αποδεκτή πρακτική. Η εσωτερική καθοδήγηση είναι αυτό που μας εξουσιοδοτεί ως άτομα.

Κανένα τμήμα της κοινωνίας δεν είναι ακόμα έτοιμο να γίνει τόσο ελεύθερο και τόσο ενδυναμωμένο ώστε να αρχίσει να προβάλλει προς τα έξω τα χαρακτηριστικά του Χριστού. Δεν υπάρχουν προηγούμενα από την κοινωνία μας για να γίνει κανείς φωτισμένος. Κάποιος πρέπει να ανακαλύψει μια νέα πηγή προηγούμενων, αξιών και πιστεύω, αν θέλει να είναι "στον κόσμο αλλά όχι του κόσμου". Λοιπόν, αυτή η "νέα πηγή" είναι τώρα και ήταν πάντα στη διάθεση του κάθε πνευματικού αναζητητή. Ο γκουρού μας οδηγεί σε αυτή την πηγή όταν μας εκθειάζει την είσοδο στο διαλογισμό, να "είμαι ακίνητος και να γνωρίσω ότι είμαι ο Θεός".

Στον πλανήτη μας σήμερα είναι εκπληκτικό ότι υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες άτομα που είναι έτοιμα να απαλλαχθούν εκουσίως από τις διδασκαλίες των

προσώπων κύρους από τα οποία ανατράφηκαν. Είναι έτοιμοι να αγκαλιάσουν τις πνευματικές μεθόδους και τις αλήθειες που θα τους επιτρέψουν να κάνουν θαύματα στη ζωή τους και στον πλανήτη τους. Είναι έτοιμοι να ενσωματώσουν υψηλότερη επίγνωση στην καθημερινή τους ζωή.

Η υψηλότερη επίγνωση είναι μη λεκτική, ως εκ τούτου οι ιστορίες που περιέχονται εδώ είναι στρεβλώσεις. Έχουν αναλυθεί, περιορισθεί, περικοπεί, εξανθρωπιστεί, και βαριά παραφρασθεί σε σύγκριση με τις ενοράσεις που τις γέννησαν. Αν αυτό το βιβλίο θα είχε κάποια αξία, θα είναι να κινήσει την περιέργειά σου, να σε παρασύρει να μελετήσεις την παρουσία σου στη γη. Ίσως ακόμη και στο σημείο να εκφράσεις τις δικές σου ιστορίες. Ποτέ μην προωθείς τις δικές σου ιστορίες ως «αλήθεια». Αλλά αν τις φτιάξεις και τις μοιραστείς με τους συνανθρώπους σου, η γενική άποψη που όλοι τελικά θα φτάσουμε θα είναι καταπληκτικής ελευθερίας, ειρήνης και χαράς - - φώτιση. Μην υποτιμάς τη δύναμη των δικών σου λόγων.

Υπάρχει τόση διαφορά μεταξύ του πώς ακούμε τον προφορικό λόγο και πώς διαβάζουμε το γραπτό λόγο. Σχεδόν πάντα θα προτιμούσα να ακούσω την κασέτα ενός ομιλητή αντί να διαβάσω το αντίστοιχο κείμενο. Είμαι από εκείνους τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι η ταινία είναι καλύτερη από το βιβλίο. Ο τόνος και η ενέργεια του ομιλητή είναι για μένα ένα σημαντικό μέρος του περιεχομένου του μηνύματος. Υπάρχουν άλλοι, το ξέρω, για τους οποίους η κίνηση ή ενέργεια του ομιλητή αποσπά από ή παρακάμπτει το μήνυμα. Για εκείνους, ο γραπτός λόγος τους επιτρέπει να δημιουργήσουν τον δικό τους τόνο και έμφαση κατά τρόπο που να προσαρμόζει το μήνυμα γι' αυτούς ειδικά.

Το να μιλάω είναι ο τρόπος μου να αποσαφηνίσω έννοιες, γι' αυτό τείνω να παίρνω πολλές ελευθερίες κατά τη διάρκεια της αφήγησής μου, οι οποίες μου επιτρέπουν να κατανοήσω τις ιδέες που λαμβάνω διαισθητικά. Προσπαθώ πάντοτε να απλοποιήσω απόκρυφες έννοιες, μερικές φορές σε σημείο παραλογισμού. Πιστεύω ότι η απόλυτη Αλήθεια είναι στην πραγματικότητα το πιο απλό πράγμα. Όταν έχουμε μισές αλήθειες και προσπαθούμε να βγάλουμε νόημα από την ανάλυσή τους με τις περιορισμένες μας διάνοιες, η πνευματικότητα γίνεται πολύ περίπλοκη. Για αυτό και φτιάχνω ιστορίες για το πώς λειτουργεί αυτό το σχολικό σύστημα που ονομάζουμε Γη.

Παραφράζω τους Μεγάλους Διδασκάλους και τις απόκρυφες διδασκαλίες ελεύθερα. Σε αυτό το βιβλίο, έχω παραφράσει, επίσης, την Αγία Γραφή και τα *Μαθήματα Θαυμάτων*¹. Πιστεύω ότι ακόμα κι αν ήξερα την Αλήθεια, δεν θα μπορούσα να την πω. Υπάρχει μια παλιά κινέζικη παροιμία που λέει "αυτός που ξέρει δεν μιλάει και αυτός που μιλά δεν ξέρει". Προσπαθώ να το έχω αυτό κατά νου, καθώς μιλάω. Οπότε παρακαλώ κοίτα με ευγένεια και γενναιοδωρία

¹ Σημ: A Course in Miracles – μία σειρά βιβλίων αυτοδιδασκαλίας γραμμένη από την Dr. Helen Schucman, που σκοπό έχει να βοηθήσει τους αναγνώστες της να επιτύχουν την πνευματική μεταμόρφωση

τις φτιαχτές ιστορίες μου και μην πάρεις τίποτα πάρα πολύ κυριολεκτικά. Αυτή είναι η αλήθεια μου, όχι η δική σου. Εσύ απλώς θα πρέπει να φτιάξεις τις δικές σου ιστορίες που θα ταιριάζουν στην αλήθεια σου.

Ευχαριστίες

Ακούγοντας ομιλητές, παρακολουθώντας σεμινάρια, διαβάζοντας βιβλία, και ακούγοντας κασέτες, είχα τη δυνατότητα να συναρτήσω ένα λεξιλόγιο που κάνει δυνατή την έκφραση πνευματικών εννοιών, τουλάχιστον αρκετά για να εξάψω λίγο το ενδιαφέρον γύρω από ιδέες που δεν έχουν όρια. Μερικοί από αυτούς που έχουν βοηθήσει να μου δωθούν οι λέξεις για να εκφράσω τους μύθους «μου» είναι: Ρίτσαρντ Μπαχ, Τζοαν Μπλότζετ, Τζακ Μπόλαντ, Έρικ Μπάτεργουορθ, Κεν Κάρει, Ραμ Ντας, Γουέιν Ντάιερ, Φόστερ Μακλέλαν, Χάρυ Μακνάιτ, Ρέιμοντ Μούντι, Σιγκ Πόλσον, Χάρολντ Σέρμαν, Πατρίσια Σαν, Χοσέ Σίλβα, Γκάρυ Σίμονς και Μπιλ Γουίλιαμς².

Όταν πριν από λίγα χρόνια, άρχισα να αισθάνομαι ότι ένα βιβλίο ήταν να γραφτεί, επαναστάτησα. Εγώ δεν γράφω βιβλία, είπα, μιλάω. Αγαπώ να μιλάω. Όταν χρειάζομαι να ξεκαθαρίσω μία ιδέα ή έννοια, μιλώ γι' αυτήν και όπως μιλάω η σαφήνεια έρχεται. Συχνά το να μιλάω είναι ο διαλογισμός μου, ο τρόπος μου να συντονίζομαι με αόρατες σφαίρες. Και έχω γίνει αληθινός υποστηρικτής ότι, όπως ο Ντόναλντ Σιμόντα είπε: «Στο μονοπάτι της ευτυχίας μας, θα βρούμε τη μάθηση για την οποία έχουμε επιλέξει αυτή τη ζωή.» Η ευτυχία μου είναι να μιλάω.

Είπα στο σύμπαν ότι εάν είναι να γραφτεί ένα βιβλίο, θα ήθελα να έχω ένα βοηθό. Έτσι, δεν ήταν τόσο περίεργο όταν λίγο μετά από ένα σεμινάριο που έκανα στο Ντάλας, το οποίο είχε παρακολουθήσει η Λούνα, μου έγραψε ρωτώντας αν θα μπορούσε να με βοηθήσει στην σύνταξη ενός βιβλίου που θα συνέβαλε στην εξοικείωση των ανθρώπων με αυτές τις ιδέες. Ευχαριστώ σύμπαν!

Η Λούνα ήταν ένα μαγικό άτομο στη συνεργασία μας. Ακολούθησε την καθοδήγησή της σε κάθε βήμα, κάνοντας τη δουλειά απίστευτα εύκολη και συγχρονιστική. Σε ευχαριστώ Λούνα!

Η Λούνα και εγώ θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τον Λάρυ Ντόσεϊ και την Σάντρα Ίνγκερμαν για την βοήθειά τους σε αυτό το έργο. Μας έδειξαν τα 'μέσα' και τα 'έξω' του παιχνιδιού των εκδόσεων από την πλευρά του συγγραφέα. Χωρίς αυτούς ο δρόμος μας θα ήταν πολύ φτωχότερος σε χαρά. Και ευχαριστούμε τη Σύνθια Σίμπολτ που όχι μόνο φέρνει απίστευτη τέχνη σε αυτή

² Σημ: τα ονόματα στο πρωτότυπο είναι Richard Bach, Johanne Blodget, Jack Boland, Eric Butterworth, Ken Carey, Ram Dass, Wayne Dyer, Foster McClellan, Harry McKnight, Raymond Moody, Sig Paulson, Harold Sherman, Patricia Sun, Jose Silva, Gary Simmons, και Bill Williams

τη διάσταση, αλλά είναι και σε θέση να υποστηρίξει και να εμπνεύσει τους άλλους με έναν καταπληκτικό τρόπο.

Ο αδελφός και η αδελφή μου, Ρικ και Μπεθ, με έθρεψαν όταν δεν υπήρχε φαγητό στα ντουλάπια, και με στήριξαν με κάθε δυνατό τρόπο, χωρίς να με κρίνουν καθόλου. Η πνευματική δασκάλα η οποία, ακολουθώντας την καθοδήγησή της, με ξελάσπωσε όταν ήμουν στα πρόθυρα του ολοκληρωτικού αφανισμού ήταν η Κάρολ Πάρις Χάρα. Η Αν Σμιθ, η μεγαλύτερη ειδικός διασυνδέσεων παγκοσμίως, είναι πάντα εκεί και πάντα συντονισμένη. Οι γείτονές μας, που μας πάνε να μεταλάβουμε το Μεγάλο Πνεύμα στο τελετουργικό χαμάμ³, είναι ο Τζέικ και η Κάθυ Γουόκερ. Μια ειδική μνεία εκτίμησης για τη Μόνα Χέλ που τα βλέπει όλα, τα ακούει όλα, τα ξέρει όλα, και μιλάει πολύ λίγο. Ευχαριστίες στην Παμ Κοξ. Υπάρχουν κυριολεκτικά δεκάδες άλλοι που αξίζουν τις ευχαριστίες μου για την άνευ όρων υποστήριξή τους, πνευματικά ή αλλιώς.

Και φυσικά, η μεγαλύτερη υποστηρικτής μου είναι η γυναίκα μου Αν. Θεωρούμε ότι αυτές οι λέξεις από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, «Θα προτιμούσες να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;» κάνουν τη σχέση μας μια αληθινή χαρά.

Πάξτον Ρόμπυ
Κάρσον, Νέο Μεξικό
Ιανουάριος 1993 και Ιανουάριος 1998

³ Στιμ: Sweat lodge – τελετουργική σάουνα και σημαντικό γεγονός για μερικές γηγενείς φυλές της Βόρειας Αμερικής

ΚΑΝΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΚΑΡΜΑ

Τίτλοι κεφαλαίων

Εισαγωγή

Σχολείο η Γη

Κοσμικός νόμος

Η πρωταρχική οδηγία

Το σχέδιο της Σωτηρίας

Ακολουθήσε την Ευδαιμονία σου

Κάρμα

Θεραπεία

Σχέσεις

Πρόβλεψη

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Καλώς ήρθες στον πλανήτη Γη!

Σήμερα, καθώς ετοιμαζόμαστε να διασχίσουμε το όριο, κάπου κοντά στην αρχή του 21^{ου} αιώνα, από την εποχή των Ιχθύων στην εποχή του Υδροχόου, θα δούμε ότι ο ανθρώπινος νους έχει ανοικτεί με μαζικό τρόπο στην αναζήτηση της γαλήνης, της αρμονίας, της πνευματικότητας και στις απεριόριστες δυνατότητες του να μετατρέψουμε όλα όσα άλλοτε θεωρούνταν ως μυστικισμός ή επιστημονική φαντασία, σε κάτι που είναι η οικεία προσωπική μας πραγματικότητα.

Πώς γίνεται και ζούμε τώρα σε έναν κόσμο όπου οι απόκρυφες διδασκαλίες αιώνων, τα μυστικά των δασκάλων, της Αναλήψεως, και των θαυμάτων διατυπώνονται σε βιβλία που είναι στην κορυφή της λίστας των πωλήσεων; Πώς γίνεται και οι άνθρωποι τώρα έχουν την ευκαιρία να εξοικειωθούν με και να κατακτήσουν τα αιώνια μυστικά της φώτισης και της συνειδητής συνδημιουργίας του σύμπαντος; Κάτι συμβαίνει στους κατοίκους αυτού του πλανήτη, όταν η εποχή του Υδροχόου ξημερώνει. Και αυτό που συμβαίνει δεν είναι ένα ατύχημα, δεν είναι τυχαίο, δεν είναι χωρίς σκοπό. Ο καθένας θα είναι μυημένος στα κρυμμένα μυστικά των προφητών, των γιόγκι, και των μεγάλων διδασκάλων στην εποχή του Υδροχόου. Μερικοί θα πάρουν αυτές τις πληροφορίες νωρίτερα από κάποιους άλλους, και θα θελήσουν να *καθοδηγήσουν* τη γη στην θεραπεία, τον καθαρισμό και την ανανέωσή της.

Κάθε ένας από μας που ενδιαφέρεται για τα θέματα αυτά ήρθε στον πλανήτη με ένα σκοπό, ως απεσταλμένοι, θα λέγαμε, της κοσμικής επιτροπής "σώστε τη γη". Σε καθένα από εμάς αποκαλύπτεται ποια είναι η λειτουργία μας και το βάθος και εύρος της αποστολής μας (το παιχνίδι μας, η χαρούμενη δραστηριότητά μας), σύμφωνα με το τέλεια εξατομικευμένο μας πρόγραμμα. Ίσως αποκτούμε την ενόρασή μας κομμάτι-κομμάτι ή ίσως στιγμιαία μέσα από μια εμπειρία κοντά στο θάνατο ή κάποιο άλλο ισχυρό πλήγμα που μας αλλάζει τη ζωή. Όποια και να είναι η ατομική συμβολή μας στη θεραπεία του πλανήτη, υπάρχουν κάποιες θεμελιώδεις έννοιες του τι είναι πραγματικότητα και πώς λειτουργεί, οι οποίες πρέπει να γίνουν κατανοητές, αν είναι να περπατήσουμε

πάνω στο νερό και να υπερβούμε άλλους υποτιθέμενους νόμους της φύσης. Αυτό είναι το θέμα αυτού του βιβλίου.

Το ήξερες, όταν έφτασες σε αυτό το υπέροχο, γεμάτο σύγχυση, άλλοτε ενδιαφέρον κι άλλοτε τρομακτικό μέρος, ότι θα ήταν πιθανό να ξεχάσεις ποιος ήσουν. Αλλά, καθώς σου υπενθυμίζεται ποιος είσαι και τι κάνεις εδώ, η μνήμη σου θα επανέλθει γρήγορα και εύκολα. Μην ανησυχείς, είσαι φυσιολογικός (τουλάχιστον με μια κοσμική έννοια του όρου) και είσαι ικανός να φέρεις στην ανθρωπότητα όλα τα δώρα που έχεις ονειρευτεί. Ο σκοπός σου είναι γενναίος και τα όνειρά σου για τη θεραπεία και την ενδυνάμωση του εαυτού σου και του πλανήτη σου είναι υπό εκπλήρωση ακόμα κι αν συχνά έχεις σοβαρές αμφιβολίες. Ο Ένας που σε έστειλε δεν είχε ποτέ ως τώρα έναν αγγελιοφόρο που απέτυχε, κι εσύ δεν θα είσαι ο πρώτος. Επομένως, χαλάρωσε κι *απόλαυσε* το ταξίδι για μια φορά. ☺

Θα ξεκινήσουμε με ένα μικρό ιστορικό.

Μόνο τα τελευταία χρόνια έχει η κοινωνία μας να γίνει ανεκτική στις μεταφυσικές απόψεις. (‘Μετά’, πέρα από, και ‘φυσική’, δηλαδή, μία άποψη για τη ζωή από μία προοπτική διαφορετική από αυτή του συνήθους φυσικού κόσμου.) Στις αρχές του εικοστού αιώνα, πολλά από αυτά που βλέπουμε σήμερα στην Όπρα⁴ και το PBS⁵ ήταν ταμπού. Η γνώση πραγμάτων, όπως εξωσωματικά ταξίδια, εμπειρίες κοντά στο θάνατο, αστρικά επίπεδα, αύρες, και η ιεραρχία θα μπορούσαν να κάνουν κάποιον να χάσει τη δουλειά του ή να εξοστρακιστεί από ορισμένα τμήματα της κοινωνίας, ή ακόμα χειρότερα (θυμήσου τις δίκες των μαγισσών του Σάλεμ⁶). Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί, ωστόσο, ότι κατά τη διάρκεια της ιστορίας έχουν υπάρξει πολλοί *μυστικοί* κύκλοι που δίδαξαν τα αρχαία μυστικά των «απόκρυφων σχολών» σε κάθε σοβαρό αναζητητή, συμπεριλαμβανομένων ανθρώπων όπως ο Νοστράδαμος και ο Μάιστερ Έκχαρτ⁷.

Κάθε πρόσωπο φτάνει στην αίσθηση του κοσμικού σκοπού του (αυτό που αγαπά να κάνει περισσότερο από όλα) μέσα από μια μοναδική σειρά από γεγονότα και εμπειρίες. Είχες πολλά από αυτά τα γεγονότα και εμπειρίες, όπως είχα κι εγώ. Και εσύ, όπως και εγώ, πιθανώς έχεις την τάση να υποβιβάζεις ή να εκλογικεύεις κάποια από αυτά. Αλλά εκ των υστέρων είναι προφανές ότι κάθε μικρή ενόραση και αφύπνιση ήταν στρατηγικά τοποθετημένη στο χώρο και τον χρόνο για να μας βοηθήσει να κινηθούμε προς την επιλεγμένη κατεύθυνσή μας. Σε αυτή την εισαγωγή θέλω να μοιραστώ μερικές από τις δικές μου ιδιαίτερες στιγμές, για διάφορους λόγους. Ένας είναι ότι ενώ ο

⁴ Στις: Αναφορά στο τηλεοπτικό πρόγραμμα των ΗΠΑ Oprah Winfrey show

⁵ Στις: Μη-κερδοσκοπικό δημόσιο δίκτυο διανομής τηλεοπτικών προγραμμάτων των ΗΠΑ

⁶ Στις: Μία σειρά δικών γυναικών που κατηγορήθηκαν για μαγεία και έγιναν στην αποικιακή πολιτεία της Μασαχουσέτης στην Βόρεια Αμερική μεταξύ του Φεβρουάριου 1692 και του Μαΐου 1693.

⁷ Στις: Eckhart von Hochheim (1260 – 1327), γνωστός ως Meister Eckhart, ήταν Γερμανός θεολόγος, φιλόσοφος και μυστικιστής

καθένας από μας έχει μια μοναδική σειρά αποκαλύψεις, άλλες λεπτές και άλλες κραυγαλέες, υπάρχει ένα νήμα από κοινά χαρακτηριστικά στην όλη διαδικασία αφύπνισης. Αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά μας επιτρέπουν να αναγνωρίσουμε το σκοπό μας ως κάτι φυσιολογικό και όχι εξωπραγματικό. Ακούγοντας ο ένας τις ιστορίες του άλλου, αυξάνεται τελικά η αίσθηση ασφάλειας που έχουμε και η ικανότητά μας για άνευ όρων αποδοχή του μονοπατιού ενός άλλου ανθρώπου.

Ένας άλλος λόγος για να μοιραστώ την προσωπική πτυχή της ιστορίας μου είναι να δοθεί στον αναγνώστη μια βάση για τη διαισθητική σύνδεση και διαισθητική επαλήθευση των «ιστοριών» που περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο. Καθώς αυτές οι ιστορίες σου θυμίζουν, όπως κάναν και σε μένα, τα «μυστικά» του σύμπαντος, προφανώς πηγαίνουν πέρα από ό,τι είναι επιστημονικά επαληθεύσιμο για το ως σήμερα γνωστό σύμπαν. Εξ' ου και η ανάγκη για διαισθητική αλήθεια. Η επιστήμη λέει ότι δεν υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία για την ύπαρξη ΑΤΙΑ⁸ και εκατομμύρια άνθρωποι λένε ότι είχαν επαφές με τέτοια, οπτικές ή με άλλο τρόπο. Η Φυσική λέει ότι το νερό είναι υγρό, ο Ιησούς το έδειξε ως στερεό, κλπ, κλπ.

Έτσι, αν μου επιτρέπεται, παραθέτω μερικές από τις συνειδητοποιήσεις που μου είπαν ότι εγώ (και πιθανότατα όλοι μας) δεν βρέθηκα εδώ απλώς για «να κόβω ξύλα και να φέρνω νερό».

Δεν είμαι σίγουρος σε ποια ηλικία ήμουν, δέκα ή έντεκα ίσως, όταν έλαβα ένα πολύ καθησυχαστικό, ξεκάθαρο μήνυμα από το «πνεύμα» που διευκρίνιζε κάτι που είχε συμβεί στην εκκλησία μια-δυο ώρες νωρίτερα. Καθώς κοιτάζω πίσω την θρησκευτική μου ανατροφή, αισθάνομαι πολύ τυχερός. Η εκκλησία στην οποία πήγαινε τακτικά η άμεση καθώς και η ευρύτερη οικογένειά μου (παππούδες και γιαγιάδες, θείες, θείοι, ξαδέλφια) δεν ήταν ιδιαίτερα επικεντρωμένη στο διάβολο, ούτε βασιζόταν στην ενοχή. Τα κηρύγματα ήταν σε γενικές γραμμές σχετικά με ηθικά ζητήματα, την τέλεση καλών πράξεων, και τέτοια. Αρκετά αβλαβής, με λίγες ενοχές διαρκείας για να ξεπεράσω. Ωστόσο, αυτή την Κυριακή ένας επισκέπτης ιερωμένος έκανε το κήρυγμα. Μίλησε πιο δυνατά από κάθε ιεροκήρυκα που είχα ακούσει ποτέ, και έδειχνε πολύ με το δάχτυλο. Μίλησε για πράγματα που μου ήταν εντελώς άγνωστα – κόλαση, φωτιά και θειάφι και αιώνια τιμωρία που επιβλήθηκε από έναν οργισμένο Θεό. Στο δρόμο προς το σπίτι από την εκκλησία στο ΝτεΣότο, η μητέρα προσπάθησε να εξηγήσει, ή εκλογικεύσει, αυτά που είχαμε όλοι ακούσει. Αυτή για μένα ήταν η πρώτη ένδειξη ότι ο Θεός μπορεί να είναι εχθρός μου, κι έτσι είχα όλα τα κύτταρα του εγκεφάλου μου απασχολημένα με την ανάλυση των δυνατοτήτων και τα πιθανά σχέδια δράσης που ήταν διαθέσιμα στη ζωή μου.

Όταν η οικογένεια έφτασε σπίτι, επέλεξα να μείνω μόνος έξω στην αυλή, για να συλλογιστώ αυτές τις νέες και κάπως τρομακτικές συνέπειες. Θυμάμαι ακριβώς

⁸ Σημ: Αγνώστου Ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα – UFO

πού ήμουν, όταν η φωνή μίλησε μέσα στο κεφάλι μου. Περνούσα ανάμεσα από τον παλιό φούρνο τούβλων και το φράχτη από συρματοπλέγμα, είκοσι μέτρα περίπου από το παράθυρο της κουζίνας. "Αυτό δεν ισχύει για εσένα. Δεν υπάρχει *τίποτα* που θα μπορούσες να κάνεις και να θυμώσει ο Θεός μαζί σου. Θα είσαι πάντα εντάξει." Η φωνή ήταν απαλή, δεν έμοιαζε καθόλου με αυτήν του ιεροκήρυκα. Δεν ήταν επιθετική, απλώς έλεγε τα γεγονότα. Αλλά *ήξερε* ότι ο Θεός ήταν στο πλευρό μου και έτσι κι *εγώ ήξερα*. Καθώς περπατούσα προς την πόρτα της κουζίνας ήξερα ότι για όσο ζούσα ποτέ δεν θα φοβόμουν το Θεό, ούτε ό,τι έρχεται μετά το θάνατο. Όσο δυνατή κι αν ήταν εκείνη η στιγμή και όσο σημαντική για το έργο της ζωής μου, τότε που συνέβηκε μετά βίας άξιζε να αναφερθεί. Μόνο μετά από πολλά χρόνια, όταν ανακάλυπτα ότι ο σκοπός της ζωής μου δεν ήταν να γίνω «επιτυχημένος» στον κόσμο των επιχειρήσεων, κατάλαβα τη σημασία εκείνης της στιγμής και αρκετών άλλων.

Το 1968, τη χρονιά που γεννήθηκε το πρώτο παιδί μου, άρχισα να γοητεύομαι με τα ψυχικά φαινόμενα, όχι για πνευματικούς λόγους, αλλά απλώς και μόνο επειδή ήταν ενδιαφέροντα. Οι κόσμοι του πνευματισμού, τα εξωσωματικά ταξίδια, η τηλεπάθεια, η πρόβλεψη του μέλλοντος, η αναδρομή προηγούμενων ζωών, η θεραπεία, η τηλεμεταφορά, κλπ ήταν συνεχώς στο κέντρο του ενδιαφέροντός μου. Διάβασα, παρατήρησα και δούλεψα με ή γύρω από όσα υπερφυσικά πρόσωπα μπορούσα να βρω. Είχα την τύχη να περάσω το χρόνο μου και να συνομιλήσω επί μακρόν με ένα μεγάλο αριθμό διαισθητικών λειτουργών κατά την διάρκεια των ετών.

Μαζί με τη χαρά του να είμαι με ανθρώπους που τακτικά ξεπερνούσαν τα αποδεκτά φυσιολογικά όρια της ανθρώπινης επικοινωνίας και των ανθρώπινων επιτευγμάτων, υπήρχε και μεγάλη απογοήτευση. Ήταν αυτοί που είχαν την εμπειρία από πρώτο χέρι, όχι εγώ. Αν και οι ιστορίες που έλεγαν και οι θεραπείες που είδα, ακόμα και οι εκφράσεις στα πρόσωπά τους όταν «έρχονταν σε επαφή», μου προκαλούσαν δέος, ήταν ακόμα εμπειρίες από δεύτερο χέρι. Η διαφορά των προφητών από τους κήρυκες είναι ότι μόνο αυτοί είχαν την πραγματική εμπειρία και την πραγματική γνώση. Ήθελα να είμαι ο προφήτης, όχι ο άνθρωπος των ειδήσεων.

Το 1973 έκανα το σεμινάριο Νοητικού Ελέγχου Σίλβα. Σαράντα ώρες εκπαίδευσης στην τάξη πάνω στην διαισθητική λειτουργία. Ανακάλυψα ότι όχι μόνο μπορούσα να θυμηθώ πώς να λειτουργήσω διαισθητικά και διορατικά απλώς με την εκπαίδευση μιας εβδομάδας, αλλά και ότι ο *καθένας* μπορούσε. Όπως το έθεσε ένας από τους εκπαιδευτές Σίλβα, «Αν δεν θεωρείτε τον εαυτό σας έναν κανονικό διαισθητικό στο τέλος της εκπαίδευσης, παίρνετε τα χρήματά σας πίσω, χωρίς δεύτερη κουβέντα». Έκανα το σεμινάριο επτά φορές (μπορείς να το επαναλάβεις όσες φορές θέλεις έναντι μιας τυπικής χρέωσης), και δεν έχω ακούσει ποτέ κάποιον να θέλει τα χρήματά του πίσω. Και ποτέ, έκτοτε, δεν αμφισβήτησα ότι μπορώ να λειτουργήσω διαισθητικά.

Άρχισα να συναντιέμαι τακτικά με τους «οδηγούς» μου από άλλες διαστάσεις ή άλλα επίπεδα της πραγματικότητας. Μου είπαν πράγματα σχετικά με το σύστημα της γης και τις παράλληλες πραγματικότητές του. Μου έδειξαν "ταινίες" με γεγονότα που σχετίζονται με τη γη και γεγονότα που σχετίζονται με άλλα συστήματα. Μου έδειξαν άλλους χρόνους, στο παρελθόν και στο μέλλον. Μου έδειξαν τον «άχρονο χρόνο». Μου έδειξαν τον «ταυτόχρονο χρόνο». Μου έδειξαν σύμπαντα που δημιουργήθηκαν στιγμιαία από μια σκέψη. Μου έδειξαν την πρωταρχική αιτία. Μου έδειξαν την αιτιώδη δημιουργική δύναμη. Μου έδειξαν ότι δεν υπάρχει αντικειμενική πραγματικότητα. Μου έδειξαν ότι η Αγάπη που βρίσκεται πίσω από όλη τη δημιουργία είναι ανίκανη να επιτρέψει οποιοδήποτε κακό. Μου έδειξαν ότι η προσωπικές αποκαλύψεις της αλήθειας, τις οποίες είχε κάθε προφήτης και κάθε μεγάλος διδάσκαλος σε όλη την ιστορία, είναι πραγματικές και έγκυρες. Μου έδειξαν ότι οι μόνες αποκαλύψεις που αξίζουν κάτι είναι αυτές που έχει ο καθένας εσωτερικά, προσωπικά. Και πολλά, πολλά περισσότερα.

Είδα γιατί είναι η εποχή του Υδροχόου στη γη. Είδα την επαναφορά του Κήπου της Εδέμ στη γη, αν ο καθένας μας ακολουθήσει τη χαρά του. Είδα ότι δεν είναι ζήτημα του κατά πόσον θα θριαμβεύσουν οι δυνάμεις του καλού ή του κακού. Είδα ότι όλες οι εκφράσεις της δυαδικότητας, συμπεριλαμβανομένου του καλού και του κακού, είναι ψευδαισθήσεις που χρησιμοποιούνται από το εκπαιδευτικούς του σχολείου γη για να μας εκπαιδεύσουν ώστε να πάρουμε την θέση που μας ανήκει δικαιωματικά ως προσωποποιήσεις του Θεού.

Αλλά έχοντας δει πολύ περισσότερα από όσα θα μπορούσα να κατανοήσω και έχοντας αισθανθεί πολύ περισσότερη αγάπη και αποδοχή από όση θα μπορούσα να αφομοιώσω, υπήρχε ακόμα κάτι που δεν πήγαινε καλά. Ήμουν ακόμα ένας ρεπόρτερ. Με τα μάτια κλειστά μπορούσα να δω και να αισθανθώ και να γνωρίζω «τη μεγάλη εικόνα». Αλλά ήμουν ακόμα συνδεδεμένος με αυτό το σώμα (όχι από λάθος επέμεναν να με καθησυχάζουν).

Μπορούσα να βρω απαντήσεις σε αναπάντητα ερωτήματα. Μπορούσα να δω την τελειότητα στην προφανή αδικία της ζωής στη γη. Εάν τα μάτια μου ήταν κλειστά. Αλλά όταν ήμουν πίσω στον «πραγματικό κόσμο» όπου έβγαζα τα προς το ζην και διαχειριζόμουν τις σχέσεις μου, η μεγάλη εικόνα ξεθώριαζε γρήγορα. Η ελλείψεις στις εγκόσμιες ανάγκες, οι επιχειρηματολογίες και η αδικία έχουν τον τρόπο τους να μετατοπίζουν πολύ γρήγορα την προσοχή μας μακριά από την αγέρωχη κοσμική αποστολή μας στον πλανήτη Γη, σε μια εγωκεντρική αποδυναμωμένη προοπτική.

Στη συνέχεια, εντελώς χωρίς προειδοποίηση, κάτι αναπάντεχο συνέβη. Η ζωή μου άρχισε να λειτουργεί! Άρχισε να λειτουργεί άψογα! Δούλεψα σε μια μεγάλη αεροπορική εταιρεία. Ήμουν μηχανικός και ο «αρχηγός στόλου» για τα Μπόινγκ 707 (προδίδεται κάπως η ηλικία μου, έτσι δεν είναι;). Οι αρμοδιότητές μου περιελάμβαναν την αποδοτικότητα του στόλου. Τυχόν καθυστερήσεις πτήσεων ή ακυρώσεις λόγω συντήρησης ή μηχανικών

προβλημάτων ήταν δική μου ευθύνη. Είναι μια πολύ ανταγωνιστική, αγχωτική εργασία. Και τώρα, χωρίς κανένα προφανή λόγο, έγινε δουλειά χωρίς κανένα άγχος. Κυριολεκτικά, για μια περίοδο πέντε μηνών, δεν έκανα καμία δουλειά. Για τα πάντα είχε ληφθεί μέριμνα και εγώ δεν φρόντιζα για τίποτα. Για αυτήν την περίοδο πέντε μηνών, ο στόλος των 707 δεν ήταν μόνο ο κορυφαίος σε απόδοση στόλος αυτής της εταιρείας, αλλά και μεταξύ όλων των αεροπορικών εταιρειών στις ΗΠΑ. Πήγαινα στο γραφείο, έπινα καφέ, κουβέντιαζα, και πέρναγα καλά κάθε μέρα. Όλες οι πιέσεις είχαν εξαφανιστεί. Όχι μόνο πηγαίναν σπουδαία τα πράγματα στη δουλειά, αλλά πηγαίναν σπουδαία και σε όλες τις πτυχές της ζωής μου. Για πέντε μήνες η αρμονία κυριαρχούσε στο σπίτι, το αυτοκίνητο μου πήγαινε τέλεια, η υγεία μου ήταν σπουδαία, ήταν γαλήνη, ευχαρίστηση και παράδεισος όπου κι αν γύριζα.

Εκτός από την ζωή μου, που πήγαινε πολύ καλά, ευχαριστώ, βελτιωνόταν και η ζωή άλλων ανθρώπων που περνούσαν το χρόνο τους μαζί μου. Συχνά άνθρωποι που είχαν κρουολόγημα θα μου μιλούσαν για λίγα λεπτά, για οτιδήποτε, και θα έφευγαν χωρίς κρουολόγημα. Η γραμματέας μου πρόσεξε αυτά τα φαινόμενα και άρχισε να μου φέρνει ανθρώπους απλά για να χαζέψουν για λίγο. Δεν είχα συνειδητοποιήσει τα κίνητρά της, ώσπου μια μέρα μου εξήγησε. Η γυναίκα την οποία είχε αφήσει στην καρέκλα δίπλα στο γραφείο μου μερικές εβδομάδες πριν ήταν τώρα σε ύφεση. Κανένα ίχνος του καρκίνου, είπαν οι γιατροί. Μια γυναίκα που ήξερα από μια ομάδα πνευματική μελέτης σχολίασε την νεοφερμένη κατάσταση ηρεμίας μου. Μου είπε «είσαι τόσο ήρεμος όλη την ώρα, πρέπει να κάνεις συνέχεια διαλογισμό». Χωρίς σκέψη της απάντησα, «όχι δεν κάνω καθόλου διαλογισμό, *είμαι* διαλογισμός». Και έτσι αισθανόμουν. Τα είχα καταφέρει. Η πνευματική μου αναζήτηση είχε τελειώσει. Είχα βρει αυτό που όλοι ψάχνουν. Ήμουν ζωντανή απόδειξη ότι η κατάσταση της φώτισης είναι δυνατό να αποκτηθεί ενώ κάποιος είναι σε σώμα. Δεν είχα κάτι περισσότερο να μάθω. Ήμουν πλήρης. Ολοκληρωμένος. Fini.

Και τότε, το μπαλόνι έσκασε.

Τα όνειρα ήταν πάντα πολύ χρήσιμα και σημαντικά για μένα. Τώρα είχα ένα τρομακτικό όνειρο. Ήταν ζωντανό και περίπλοκα λεπτομερές. Εν συντομία, μου είπαν ότι η κατάσταση της ζωής μου τους τελευταίους πέντε μήνες δεν είχε δημιουργηθεί από μένα. Είχε δημιουργηθεί για μένα από "αυτούς". Μου είπαν ότι μέσα σε αυτή τη ζωή μου θα μπορούσα να αποκτήσω αρκετή κατανόηση ώστε να εκδηλώσω αυτού του είδους την ζωή από μόνος μου, χωρίς τη βοήθειά τους. Μου είχε απλώς δοθεί ένας στόχος για να σημαδεύω. Θα πήγαιναν διακοπές, μου είπαν. Θα ήταν στο χέρι μου να μάθω πώς να παίρνω τον έλεγχο της ζωής μου, σε βαθμό που θα μπορούσα να επιδείξω την «φυσική καθολική κατάσταση της ύπαρξης» (καμία πίεση, γαλήνη, ευδαιμονία, αρμονία, χαρά) στους ανθρώπους που ζουν σε αυτήν την αφύσικη κατάσταση ύπαρξης στο σχολείο-γη (άγχος, αμφιβολία, ενοχή, αίσθηση αβοήθητου). Όχι μόνο είχα μια καλή ευκαιρία απόκτησης αυτής της κατάστασης αφυπνισμένης ζωής όσο ήμουν ακόμη σε αυτόν τον πλανήτη, αλλά ίσως θα μπορούσα να γίνω αρκετά καλός σε αυτό ώστε να διευκολύνω και την αφύπνιση κι άλλου κόσμου. Στην

πραγματικότητα, πληροφορήθηκα, υπάρχουν πολλές δεκάδες χιλιάδες κοσμικών απεσταλμένων στον πλανήτη οι οποίοι κατά πάσα πιθανότητα θα αποκτήσουν την ίδια κατάσταση ζωής μη-πίεσης εντός των επόμενων λίγων ετών. Διδάσκουμε στον πλανήτη να απαλλάσσεται από την πίεση, μαθαίνοντας να διώχνουμε την πίεση από πάνω μας. Διδάσκουμε στον πλανήτη να είναι γαλήνιος, μαθαίνοντας την έννοια της εσωτερικής γαλήνης. Θεραπεύουμε τον πλανήτη θεραπεύοντας τον εαυτό μας. Δεν μπορείς να παλέψεις για την ειρήνη, λένε. Αυτό είναι σχήμα οξύμωρο.

Ε, λοιπόν, ήταν από τον παράδεισο στην κόλαση στο διάστημα ενός σύντομου ονείρου. Τα πάντα κατέρρευσαν. Πήγαν πακέτο, όλα κατά διαόλου. Αλλά τι εκπαίδευση! Κάθε θέμα ελέγχου που είχα ποτέ, μου αποκαλύφθηκε. Κάθε αντίσταση. Κάθε προσκόλληση. Κάθε φορά που έδινα την δύναμή μου σε ένα άλλο πρόσωπο για να με κάνει ευτυχισμένο ή να με ρίξει στην κατάθλιψη, εκείνο μου επιδείκνυε τη δύναμη που του είχα δώσει. Κάθε εμπόδιο που είχα στο να αποδεχθώ την αγάπη, τη γαλήνη και την ευτυχία, μου δείχθηκε κατά πρόσωπο.

Το να γίνεις μεγάλος διδάσκαλος είναι ένα αυτο-καθοδηγούμενο ταξίδι. Η πνευματική άνοδος είναι ένα ταξίδι προς τα πάνω σε σκαλοπάτια που φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι. Δεν υπάρχει καμία λύτρωση δια αντιπροσώπου. Υπάρχει μόνο η απόφαση να πάρουμε πίσω τη θέση μας στο βασίλειο. Πρέπει να υπάρχει η *θέληση* για επιστροφή στη *φυσική* κατάσταση ύπαρξης στο σύμπαν και για εγκατάλειψη αυτού του αφύσικου παιχνιδιού διαχωρισμού, αγώνα, ατομικής ανέλιξης, και υπεράσπισης των θέσεών μας.

Οι μεγάλοι διδάσκαλοι πάντα γνώριζαν ότι δεν μπορούσαν να το κάνουν για εμάς. Μπορούσαν μόνο να είναι παραδείγματα προς μίμηση για εμάς. Τώρα είναι η σειρά μας. Είμαστε εδώ για να κάνουμε τη ζωή να λειτουργήσει, για τους εαυτούς μας και, επειδή είμαστε τηλεπαθητικά συνδεδεμένοι με όλη τη ζωή πάνω στη γη, για όλους εκείνους που θα επιλέξουν με την ελεύθερη θέλησή τους να δουν το παράδειγμά μας.

Η δουλειά μας είναι να θυμηθούμε κάθε μικρή κοσμική σκέψη που κρύβεται εδώ και καιρό στο πίσω ντουλάπι του υποσυνείδητου νου μας. Η δουλειά μας είναι να γίνουμε ευτυχισμένοι.

Με ποια εξουσία...

Λίγο καιρό πριν, μετά από ένα σεμινάριο, μια γυναίκα με ρώτησε, «Τι είναι Θεός;» Είχε πάει αργά και ο κόσμος ήταν έτοιμος να πάει στα σπίτια του, για αυτό είπα, «Δεν ξέρω πραγματικά.»

Αργότερα, καθώς σκεφτόμουν εκείνη την συγκέντρωση αναζητητών ένιωσα πως είχα αδικήσει τη γυναίκα. Ενώ είναι αλήθεια ότι η πλήρης κατανόηση του Θεού ή της τρισδιάστατης πραγματικότητας, πόσο μάλλον τεσσάρων και πέντε

διαστάσεων πραγματικότητας, είναι πολύ πέρα από τη διάνοιά μου, ίσως να υπήρχε μια απάντηση που θα της ήταν πιο χρήσιμη σε αυτό το σημείο του ταξιδιού της.

Θρησκευτικοί ή φιλοσοφικοί ηγέτες μας έχουν πει συχνά τι είναι Θεός. Ίσως είναι πιο σημαντικό για εμάς, σε αυτή τη χρονική στιγμή, να γνωρίζουμε τι δεν είναι Θεός. Είναι δύσκολο για πολλούς από εμάς να σχετιστούμε με ένα Θεό που είναι «πατέρας» αν δεν είχαμε οι ίδιοι ιδιαίτερη αγάπη ή υποστήριξη από τον πατέρα μας. Μπορεί να είναι δύσκολο να σχετιστούμε με ένα Θεό που μας κρίνει με βάση τις πράξεις και τις σκέψεις μας. Ακόμα και αν ο Θεός είναι ένας Θεός που συγχωρεί, δεν είμαστε πεπεισμένοι ότι είμαστε αντάξιοι της συγχώρεσης.

Η Αγία Γραφή λέει ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του. Πολλοί άνθρωποι το αντιστρέφουν και πιστεύουν ότι ο Θεός δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του ανθρώπου, ή τουλάχιστον έχει παρόμοια χαρακτηριστικά με ανθρώπους που γνωρίζουμε.

Ο Θεός δεν έχει καθεί. Ο Θεός δεν αγωνίζεται. Ο Θεός δεν έχει ένα εγώ που στεναχωριέται όταν τα πράγματα του πηγαίνουν ανάποδα. Ο Θεός δεν θυμώνει με τους ανθρώπους. Ο Θεός δεν είναι ανυπόμονος. Ο Θεός δεν είναι άντρας ή γυναίκα ή ακόμα και τα δυο μαζί. Ο Θεός είναι αρχή, με την έννοια ότι δεν επηρεάζεται από προσωπικότητες ή εγώ. Ο Θεός είναι η αρχή της αναλλοίωτης αγάπης, δημιουργικότητας, συμπόνιας, η πηγή όλων αυτών που υπάρχουν. Επειδή ο Θεός είναι αρχή, δεν μπορεί να προσβληθεί και δεν υπάρχει πιθανότητα να μπορέσει να αρνηθεί την απεριόριστη χαρά σε ό,τι έχει δημιουργήσει, συμπεριλαμβανομένου του καθένα από εμάς.

Το να προσπαθείς να περιγράψεις το Θεό είναι το να βασίζεσαι σε έννοιες, ακόμη και κλισέ, που δεν κατανοούμε πλήρως. Έχουμε εκπαιδευτεί στο ότι με αρκετή μόρφωση και έρευνα θα πρέπει να είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε οτιδήποτε. Αυτό δεν είναι αλήθεια, όταν πρόκειται για το Θεό. Τα κλισέ είναι αρκετά αληθινά, ο Θεός είναι αγάπη, ο Θεός είναι όλα, και ο Θεός είναι παντοδύναμος, παντογνώστης και πανταχού παρών. Αλλά το να πάμε από την κατανόηση αυτών των φράσεων στην "γαλήνη που ξεπερνά κάθε κατανόηση" δεν είναι κάτι που πάρα πολλοί άνθρωποι έχουν πετύχει ακόμα. Ένα πράγμα που είναι ο Θεός είναι αγάπη άνευ όρων. Άνευ όρων μπορεί να είναι μια φράση πέρα από την κατανόησή μας. Δεν υπάρχει τίποτα που οποιοσδήποτε άνθρωπος θα μπορούσε να κάνει για να εκδιωχθεί από την αγκαλιά του Θεού. Καμία ενοχή που είχαμε ποτέ δεν ήταν δικαιολογημένη. Καμία κατάθλιψη που είχαμε ποτέ δεν ήταν βασισμένη σε μια αληθινή (κοσμική) αντίληψη της κατάστασής μας. Καθώς τείνουμε να κατανοήσουμε αυτές τις δηλώσεις, θα διαπιστώσουμε ότι έχουμε θεραπεύσει τον εαυτό μας και τον πλανήτη μας και έχουμε απελευθερώσει την οικογένειά μας. Καλό, ε;

Εσύ κι εγώ έχουμε ζήσει τη ζωή μας έχοντας στο βάθος μια όχι και τόσο λογική γνώση ότι πρέπει να συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι μπορεί να υπάρχει κάποια αξία στην επιδίωξη υψηλών στόχων, οι οποίοι ίσως είναι αδύνατο να επιτευχθούν. Αυτοί οι στόχοι αφορούν στην ειρήνη στη γη, σε ένα καθαρό πράσινο πλανήτη, και την προβολή προς τα έξω της δικής μας, εκτός αυτού του κόσμου, πνευματικής γνώσης. Μερικοί από εμάς μπορεί ακόμη να έχουμε φανταστεί, με έναν τρόπο αλά Λουκ Σκάιγουοκερ / Πριγκίπισσα Λέα⁹, ότι είχαμε κάποιου είδους εξωγήινη αποστολή στη Γη ως μέλος μιας «ομάδας πλανητικής μετάβασης».

Αντιλαμβάνεσαι, βέβαια, ότι δεν υπάρχει τίποτα σε καμία γωνιά καταγεγραμμένης ιστορίας ή πλανητικής λογικής που να υποστηρίζει ότι κάποιος από αυτούς τους στόχους ή τις φαντασιώσεις μπορεί ποτέ να αποδώσει καρπούς σε αυτόν τον πλανήτη. Δεν υπάρχει κανένα ιστορικό προηγούμενο για την ανθρωπότητα να ζει ειρηνικά ως μια φυλή. Δεν υπάρχει τίποτα που να υποστηρίζει τη δυνατότητα αναστροφής της ολοένα αυξανόμενης αδιαφορίας για την ανθρώπινη ζωή, τη ζωή των φυτών, τη ζωή της Γαίας. Δεν υπάρχει καμία επιστημονική τεκμηρίωση που να υποστηρίζει την ιδέα ότι *οποιοδήποτε* ανθρώπινο ον θα μπορούσε να είναι κάτι παραπάνω από απλώς ανθρώπινο και να εκδηλώσει κυριαρχία, αντί υποταγής, πάνω σε αυτό το τρισδιάστατο επίπεδο της πραγματικότητας.

Όμως, παρά τις "αποδείξεις" για το αντίθετο, έχω δει, και θα μοιραστώ μαζί σας, ένα όραμα για το μέλλον που επιβεβαιώνει ότι οι λεπτές εσωτερικές μας λαχτάρες, δεν είναι χωρίς βάση. Πράγματι αυτές οι υπό καταστολή αλτρουιστικές κλίσεις και τα δυσδιάκριτα οράματα μεγαλείου είναι έτοιμα να εκραγούν σε ένα κίνημα πιο ισχυρό από οποιαδήποτε πολιτική, στρατιωτική, ή βιομηχανική επανάσταση στην ιστορία.

Μπαίνουμε στην εποχή του Υδροχόου. Μια εποχή που έρχεται στο αστρολογικό ημερολόγιο μόνο μία φορά κάθε είκοσι έξι χιλιάδες χρόνια. Δεν υπάρχει καταγεγραμμένη ιστορία πριν από είκοσι έξι χιλιάδες χρόνια. Αλλά έχουμε κάποιου είδους ιστορία. Έχουμε μυθολογία και θρύλους και λεκτικές παραδόσεις που μιλούν για την αρχή του χρόνου. Αυτοί οι μύθοι μιλούν για την πλημμύρα και τη βύθιση της Ατλαντίδας. Επίσης, μιλούν για τον Κήπο της Εδέμ και των χρόνων όταν οι Θεοί και οι Θεές τριγυρνούσαν στη γη, μια εποχή πριν η ανθρωπότητα γνωρίσει την έννοια του καλού και του κακού.

Στο βιβλίο αυτό θέλω να μοιραστώ μαζί σου πώς ξέρω ότι ο λόγος που ήρθες στη γη είναι πολύ σπουδαιότερος από οτιδήποτε θα μπορούσες να επιτρέψεις στον εαυτό σου να πιστέψει πραγματικά, ή ακόμα και να φαντασιωθεί. Θέλω να μοιραστώ μαζί σου το πώς ξέρω ότι μέσα σε σαράντα χρόνια, τμήματα του πλανήτη μας θα είναι εντελώς χωρίς ρύπανση. Σε πολύ λιγότερο από σαράντα

⁹ Στιμ: Luke Skywalker και Princess Leia Organa – πρωταγωνιστικοί ρόλοι της σειράς κινηματογραφικών ταινιών Πόλεμος των Άστρων

χρόνια τα σπίτια θα κατασκευάζονται χωρίς κλειδαριές στις πόρτες. Σε ορισμένα μέρη οι άνθρωποι δεν θα αισθάνονται καμία απολύτως ανάγκη να κλειδαμπαρωθούν προφυλασσόμενοι από τον συνάνθρωπό τους. Οι άνθρωποι πρόκειται πραγματικά να εμπιστεύονται εντελώς αγνώστους όσο εμπιστευόμαστε τους πιο οικείους φίλους μας. Δημιουργούμε εδώ πραγματικά ένα είδος σπιτιού «μια οικογένεια ανά πλανήτη».

Η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει. Αργά, αλλά είναι σε εξέλιξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΣΧΟΛΕΙΟ Η ΓΗ

Αυτό είναι το πρώτο κεφάλαιο από το βιβλίο Κανένας Χρόνος για Κάρμα. Το βιβλίο προσφέρει ενοράσεις σχετικά με την προσωπική ελευθερία, το τέλος του αγώνα, τη μετενσάρκωση, τη μεταφυσική, την πνευματική διαμεσολάβηση, τη θεραπεία και άλλα.

Πριν μας προκύψουν εκείνες οι μαγικές στιγμές, εκείνες οι ενδιαφέρουσες συναρπαστικές στιγμές της πρώτης συνάντησής μας με το υπερφυσικό, ή εκείνες οι τρομακτικές στιγμές απογύμνωσης από κάθε ίχνος ελέγχου τον οποίο νομίζαμε ότι είχαμε πάνω στη ζωή μας, είχαμε μια διαφορετική άποψη της ζωής από ό,τι έχουμε τώρα.

Η «κανονική» κατάσταση της ζωής που όλοι κληρονομούμε από την ανατροφή μας είναι μία προσπάθεια να επιπλεύσουμε. Πού και πού αρμενίζουμε σε μια σχεδία κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο, αλλά πιο συχνά πασχίζουμε σαν διαολεμένοι, έχοντας εξαντληθεί, και απλώς περιμένουμε πότε θα ζητήσει τάιμ άουτ ο προπονητής.

Ο τυπικός κάτοικος αυτού του πλανήτη παρατηρεί μυριάδες γεγονότα, τα οποία είναι φαινομενικά άσχετα, φαινομενικά τυχαία, μη συντονισμένα, απρόβλεπτα σαν ατύχημα. Επειδή η επόμενη στιγμή, ή η επόμενη ημέρα, είναι απρόβλεπτη, πρέπει κανείς να είναι πάντα σε επιφυλακή. Και όσο καλός και αν είναι κάποιος στο να παίζει τις πιθανότητες, η ζωή φέρνει συχνά παγίδες στο δρόμο μας, αναγκάζοντάς μας να αποσυρθούμε για ανασύνταξη, ή να παραιτηθούμε και να εγκαταλείψουμε. Τόσο επισφαλής είναι η πορεία μας, που οι έξυπνοι φορούν ζώνες ασφαλείας και κάνουν ασφάλεια ζωής.

Οι άνθρωποι σε αυτόν τον πλανήτη σπάνια έχουν το χρόνο ή τη διάθεση για αναζήτηση γνώσης πραγμάτων που δεν σχετίζονται με το να πάνε μπροστά, με

την επιβίωση, ή με την χειραγώγηση του κόσμου γύρω τους. Τα περίοπτα ιδρύματα, πανεπιστήμια και εταιρείες μας, αυτά που η κοινωνία μας τιμά, δεν έχουν καμία διδακτέα ύλη σχετική με οτιδήποτε μη πρακτικό, όπως η αιωνιότητα ή τα θαύματα.

Αργά ή γρήγορα, όμως, και προφανώς άσχετα με την «κανονική» μας ζωή, το σύμπαν αρχίζει να καταλύει την μυωπική άποψη μας για τη ζωή και να μας αποκαλύπτει μια άλλη κοσμοθεωρία. Μόνο μετά από χιλιάδες ζωές σε αυτόν τον πλανήτη, και ίσως περισσότερες σε άλλα σχολεία, αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε μια σύνδεση μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος. Αποκτούμε αυξημένη επίγνωση ότι η ορατή πραγματικότητα δεν είναι η μόνη πραγματικότητα. Φτάνουμε στην κατανόηση ότι υπάρχουν κάποια ερωτήματα στα οποία η διάνοια απλά δεν μπορεί να απαντήσει, τουλάχιστον στη σημερινή της κατάσταση ανάπτυξης. Η διαίσθηση αρχίζει να παίζει μεγαλύτερο ρόλο στην διαδικασία λήψης αποφάσεων.

Τελικά αποκαλύπτεται, σε κάθε έναν που αναζητά την κατανόηση, ότι η γη είναι ένα σχολείο. Όπως και κάθε άλλο σχολείο που ξέρουμε, έχει εκπαιδευτικούς και μαθητές, ένα σχολικό συμβούλιο, επιστάτες, ένα γυμναστή, αυτούς που μένουν ξανά και ξανά στην τρίτη τάξη ώσπου ένας ελεήμων δάσκαλος να τους περάσει από καθαρή συμπόνια, και εκείνους που πηδούν τάξεις. Έχει επίσης αποφοίτηση, και τελετές αποφοίτησης όπου υπερήφανα φοράμε τις τηβέννους μας και παρελαύνουμε υπό τον ήχο της μπάντας σε μια άλλη σφαίρα της κοσμικής πραγματικότητας.

Σε κάθε επόμενη ζωή, *αφού* έχουμε περάσει το κρίσιμο σημείο της αφύπνισης όπου ποτέ ξανά δεν είμαστε απόλυτα ικανοποιημένοι με ό,τι έχει να προσφέρει η ζωή πάνω στη γη, μορφωνόμαστε όλο και περισσότερο σχετικά με την «μεγάλη εικόνα». Όσπου μια μέρα, μπορούμε να δούμε και να αγκαλιάσουμε ολοκληρωτικά τη χρησιμότητα, δικαιοσύνη, και καταπληκτική πρακτικότητα αυτού του σχολείου – γης. Οι πραγματικοί μεγάλοι δάσκαλοι φτάνουν σε ένα επίπεδο κατανόησης που ευσπλαχνικά κατανοούν ότι αν αυτοί που βασίζονται στις πέντε αισθήσεις είναι πεπεισμένοι ότι η ζωή είναι γεμάτη με κακό, αδικία, πόνο και αγώνα, υπάρχουν και άλλες αισθήσεις για να βασιστεί κανείς και άλλες ερμηνείες για να κάνει.

Πριν από πολλά χρόνια, καθώς περνούσα μία από τις πολλές φάσεις της ζωής μου, την φάση – Βούδα, διάβαζα αρκετά βιβλία για τη ζωή του Βούδα. Σε ένα βιβλίο βρήκα πολύ τροφή για σκέψη. Φαίνεται ότι ο Βούδας είχε ένα μαθητή, έναν έφηβο, ο οποίος κάθε μέρα ερχόταν ευλαβικά να περάσει λίγο χρόνο με τον δάσκαλο. Μια μέρα το χωριό του αγοράδιού ενεπλάκη σε πόλεμο με ένα γειτονικό χωριό. Το αγόρι στρατολογήθηκε για να υπερασπιστεί το σπίτι του. Η μάχη μαινόταν σκληρή. Νεκρά ζώα, νεκροί και πληγωμένοι φίλοι κείτονταν τριγύρω. Το αίμα και ο θάνατος ήταν καθημερινά. Ο μαθητής είχε τρομοκρατηθεί και πάγωσε από το φόβο. Στην απελπισία του φώναξε «Βούδα, σώσε με». Ο Βούδας, ακούγοντας την κραυγή στην καρδιά του, εμφανίστηκε

στην άκρη του πεδίου της μάχης. Με όλη την λάμψη του άρχισε να περπατάει μέσα από το πεδίο της μάχης. Η όψη του ήταν αυτή της συνηθισμένης του γαλήνης και ομορφιάς. Έφτασε στο πλευρό του φίλου του, με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του και ηρεμία στην ύπαρξή του, και κράτησε το αγόρι μέχρι να ανακτήσει την ψυχραιμία του. Στο πλαίσιο της κατανόησής μου για την πραγματικότητα της ζωής, δεν είχα άλλη επιλογή από το να κηρύξω το Βούδα ένα αναίσθητο, χωρίς καμία συμπόνοια τέρας. Η κατανόησή μου έλεγε ότι οι μάχες ήταν αληθινές, ότι γινόταν κακό, χάνονταν ζωές και ότι πόνος βιώνονταν. Εάν ο Βούδας είχε τουλάχιστον όση διορατικότητα είχα εγώ, τότε σίγουρα θα είχε στεναχωρηθεί. Σίγουρα θα είχε χρησιμοποιήσει την επιρροή του ως πρόσωπο κύρους του τόπου για να σταματήσει τον πόλεμο, για να πείσει αυτούς τους ανθρώπους ότι βαδίζουν ενάντια στη θέληση του Θεού. Αλλά δεν το έκανε. Στην πραγματικότητα ποτέ δεν αντιστάθηκε στο κακό, οποιαδήποτε μορφή κι αν αυτό είχε. Και σίγουρα ο Ιησούς δεν το έλεγε σοβαρά, όταν έλεγε «μη αντιστέκεσαι στο κακό».

Όπως μπορείς να μαντέψεις, δεν ήταν ο Βούδας αυτός που είχε πολλά να μάθει, ήμουν εγώ. Εγώ ήμουν έτοιμος να μου δείχθει τι πραγματικά συμβαίνει σε αυτόν τον πλανήτη, όχι απλώς τι φαίνεται ότι συμβαίνει.

Γιατί Ζωή; Βλέποντας την Μεγάλη Εικόνα

Η ζωή έξω από αυτό το σχολείο υπάρχει από πάντα. Τα δεκαπέντε δισεκατομμύρια χρόνια που ζήσαμε μετά τη Μεγάλη Έκρηξη και τα δεκαπέντε δισεκατομμύρια χρόνια που μας έχουν απομείνει πριν το σύμπαν καταρρεύσει δεν είναι παρά ένας κόκκος άμμου σε σύγκριση με την πραγματικά μεγάλη εικόνα. Είμαστε τόσο συνηθισμένοι να βασιζόμαστε στις πέντε αισθήσεις για να καθορίζουμε τι είναι πραγματικό που έχουμε ξεχάσει ότι ο πλανήτης γη είναι μια σχολική τάξη. Είναι μόνο μια τάξη σε ένα σύμπαν το οποίο έχει εκατομμύρια αίθουσες διδασκαλίας. Η αλήθεια είναι ότι η γη είναι μόνο ένα μικρό μέρος του ορατού σύμπαντός μας, πόσο μάλλον της πραγματικότητας των αόρατων συμπάντων.

Όταν υπάρχουμε έξω από τη σφαίρα του χρόνου και του χώρου είμαστε όλοι ίσες, πλήρως πραγματωμένες, εξατομικευμένες πτυχές του Θεού και έχουμε όλοι μία εγγενή και καθολική κατανόηση του Θεού και όλων των δημιουργημάτων Του. Αλλά φαίνεται ότι, ενώ είμαστε στη γη, ξεχνάμε, προσωρινά τουλάχιστον, την ενότητά μας με το Θεό. Δεν είναι ενδιαφέρον να επισημανθεί όμως, ότι συχνά αναγνωρίζουμε διακριτικά μία βαθιά πεποίθηση ότι όλη η γνώση βρίσκεται κάπου μέσα μας; Πόσο συχνά κάνουμε κάποια αναφορά στον «άνωτερο εαυτό μας» ή «πνεύμα» ως έχοντα την απάντηση που χρειαζόμαστε; Και πού πάμε για να βρούμε αυτόν τον «άνωτερο εαυτό» ή «πνεύμα»; Μπαίνουμε μέσα μας ή μέσα στη σιωπή. Αυτό μας αποδεικνύει ότι πιστεύουμε πως όντως διαθέτουμε όλες τις απαντήσεις.

Εν τω μεταξύ όμως, στην κατάσταση της συνειδητής μας αμνησίας, προσπαθούμε να κατανοήσουμε το σύμπαν και τη θέση μας σε αυτό. Χρησιμοποιούμε κάθε μέσο που έχουμε στη διάθεσή μας για να χειραγωγήσουμε τις σχέσεις μας, την έλλειψη ευημερίας μας, και την κρίση που φαίνεται να τυλίγει τον πλανήτη μας. Για να βοηθηθούμε να φτιάξουμε ένα φιλοσοφικό ή μεταφυσικό μοντέλο, το οποίο ίσως ρίξει λίγο φως σε αυτό που βλέπουμε ως πραγματικότητα, θα χρησιμοποιήσω επεξηγηματικές παραβολές. Μία που είναι πολύ χρήσιμη για μένα είναι αυτή σύμφωνα με την οποία βλέπω την πνευματική ανάπτυξη όμοια με την εμπειρία του δημοτικού σχολείου.

Η αγγλική γλώσσα δεν είναι μια πνευματική γλώσσα, δημιουργήθηκε για να προωθήσει την οικονομική ανταλλαγή και το εμπόριο. Ως εκ τούτου, δεν περιέχει λέξεις για να περιγράψει το είδος των πραγμάτων που θέλουμε να συζητήσουμε. Αν δεν έχουμε ακριβείς λέξεις, μένει να χρησιμοποιήσουμε μεταφορές, αφήνοντας στον καθένα να τις ερμηνεύσει με τρόπο που έχει νόημα για τον ίδιο. Έτσι ας παίξουμε με αυτήν την αναλογία σχολείου μέχρι τέλους.

Γη: Ένα Ταχύρυθμο Σχολείο

Όταν σταματήσουμε να δούμε τι έχει να μας διδάξει η γη, ανακαλύπτουμε ότι είναι μάλλον ένα δημοτικό σχολείο. Οι άνθρωποι απλώς προσπαθούν να μάθουν να αισθάνονται καλά με τον εαυτό τους και να αγαπούν ο ένας τον άλλο. Ποιος ξέρει πόσες τάξεις περνάμε ώσπου να μπορέσουμε να έχουμε την εικόνα του «μια οικογένεια ανά γη».

Από την άποψη του γραμμικού χρόνου, δεν είμαστε και σίγουροι για το πόσος χρόνος θα χρειαστεί για την ολοκλήρωση αυτού του «σχολείου γη», επειδή δεν έχουμε φτάσει ακόμη στην αποφοίτηση του πενήντα τοις εκατό όλων των ψυχών που έχουν εισαχθεί στο σύστημα. Αλλά, κατά μέσο όρο, μπορούμε να εκτιμήσουμε ότι χρειάζονται εκατό εκατομμύρια χρόνια εξέλιξης για την αποφοίτηση. Μερικοί από εμάς έχουμε δηλώσει με υπερηφάνια ότι είμαστε παλιές ψυχές. Όμως, όταν εξετάζουμε το σύστημα ως ένα σχολείο, αυτό απλά σημαίνει ότι είμαστε αργοί μαθητές.

Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πραγματικά ότι αυτό το σύστημα είναι δίκαιο και ότι λειτουργεί τέλεια, μέχρι να φτάσουμε να βλέπουμε τον πλανήτη ως ένα σχολικό κτίριο με ένα μεγάλο σχέδιο μαθήματος. Αυτό το σχολείο έχει ειδικά εκπαιδευμένους δασκάλους και ακολουθεί ένα σαφώς καθορισμένο σχέδιο μαθημάτων. Κάθε άτομο στη γη βρίσκεται σε μία τάξη, η οποία αντιστοιχεί στο προσωπικό του επίπεδο πνευματικής κατανόησης. Και ακριβώς όπως στα δημόσια σχολεία αυτού του κόσμου, κάθε ώρα της σχολικής ημέρας είναι προγραμματισμένη και δομημένη κατάλληλα για την εμπειρία μάθησης του μαθητή. Στην πραγματικότητα, όσο απίθανο κι αν αυτό μπορεί να φαίνεται, δεν υπάρχει κανένα γεγονός στη ζωή κάθε ατόμου (σχολική ημέρα) που να είναι τυχαίο ή από ατύχημα. Υπάρχει προγραμματισμένος χρόνος για μελέτη,

εξετάσεις, διαλείμματα και διακοπές. Και μια φορά στη ζωή μας υπάρχει κι ο προβιβασμός από τη μία τάξη στην άλλη, επειδή αυτό είναι ένα σύστημα όπου όλοι εξελίσσονται.

Κάθε οντότητα η οποία έχει μπει ποτέ σε αυτό το σχολείο γη, το έχει κάνει για ένα και μόνο λόγο: σκοπιμότητα. Αυτό το σχολείο προσφέρει ένα πολύ γρήγορο δρόμο προς την αφύπνιση, συνήθως μέσω της διαδικασίας του πόνου και του αγώνα. Οι άνθρωποι μαθαίνουν περισσότερα κατά την διάρκεια μίας ζωής ογδόντα χρόνων πάνω στη γη, από όσα θα μπορούσαν μέσα σε δέκα χιλιάδες χρόνια σε ένα από τα πιο ήπια, πιο ευχάριστα σχολεία του σύμπαντος. Η ηπιότητα μπορεί να αποτελέσει εμπόδιο για τους ανυπόμονους μαθητές. Τι λένε οι περισσότεροι άνθρωποι όταν τα πάντα στη ζωή τους δουλεύουν ρολόι και αισθάνονται υπέροχα; «Αναλαμβάνω εγώ από εδώ και πέρα, Θεέ. Όλα είναι υπό έλεγχο. Νομίζω ότι θα αράξω στον καναπέ.» Από την άλλη, πότε ζητάνε βοήθεια από το σύμπαν; Πότε λένε «Νομίζω ότι χρειάζεται να καταλάβω πώς λειτουργεί αυτό το σύστημα. Χρειάζομαι ένα βιβλίο για την ευημερία και ένα για την θεραπεία. Θέλω να καταλάβω. Θέλω να γίνω δάσκαλος!» Η μόνη περίπτωση που τα ζητάμε αυτά είναι όταν πονάμε. Βλέπεις πώς ο πόνος μπορεί να είναι χρήσιμος; Ορισμένοι μαθητές προτιμούν να αποφεύγουν τα δύσκολα μαθήματα και μπορούν να περάσουν χιλιάδες ζωές στην ίδια τάξη. Λένε στους συμβούλους μαθημάτων, «Εντάξει, θα πάρω εκείνο το εύκολο μάθημα, αλλά το άλλο φαίνεται λίγο δύσκολο. Θέλω κάτι πιο εύκολο με έναν δάσκαλο ο οποίος δεν θα μου βάζει διαγωνίσματα άλγεβρας. Και δεν θέλω τελικές εξετάσεις.» Οι άνθρωποι ζητούν τέτοια προγράμματα αρκετά συχνά.

Έχουμε επίσης αυτές τις ανυπόμονες οντότητες που στέκονται στις πύλες του σχολείου αυτού και λένε «Λυπάμαι. Ωραίο το πρόγραμμα που μου έχετε φτιάξει, αλλά φαίνεται ακριβώς όπως αυτό που είχα την τελευταία φορά και την προηγούμενη από αυτή. Είναι σχεδόν σαν να το βγάλατε φωτοτυπία. Ή μήπως είναι φωτοτυπία; Λυπάμαι, αλλά δεν έχω χρόνο για άλλες δέκα χιλιάδες ζωές. Θέλω να αναγκαστώ να συγκεντρωθώ στο πνεύμα και δεν θέλω να κολλήσω πάλι με τα λεφτά και τα σπίτια και με το να κρίνω τους ανθρώπους. Τα έχω κάνει αυτά για τόσες ζωές που έχω γίνει ειδικός. Κάθε φορά γίνομαι ο πρόεδρος του χωριού. Ξέρω ήδη πώς να το κάνω αυτό. Μπορώ παρακαλώ, έστω αυτή τη φορά μόνο, αν συμφωνείτε κι εσείς, να έχω καρκίνο; Θα μπορούσα να έχω ένα παιδί με λευχαιμία; Θέλω να αναγκαστώ να πω «Γιατί Θεέ; Γιατί Θεέ;» Δεν θέλω να κωλυσιεργώ άλλο. Υπάρχει ενδεχομένως κάποιος τρόπος να ολοκληρώσω όλο το πρόγραμμα σπουδών σε τρεις ζωές; Θα πάρω AIDS, θα πάρω καρκίνο, θα πάρω πόλεμο - θα πάρω ό,τι θέλετε να μου δώσετε, αλλά σας παρακαλώ δώστε το μου. Ακόμη και λεφτά θα σας δώσω, μέχρι την τελευταία μου δεκάρα. Όλοι μου οι φίλοι έχουν αποφοιτήσει και είναι αιώνια ευτυχημένοι. Είναι στα τρενάκια εκεί στο Συγκρότημα Νιρβάνα και μπορώ να τους δω, αλλά δεν μπορώ να τους φτάσω. Παρακαλώ δώστε μου λίγο πόνο, ώστε να ξυπνήσω. Και θα μου κάνετε ακόμα μία χάρη; Όταν βρεθώ εκεί κάτω, θα μπορούσατε παρακαλώ να με γονατίσετε και να με στριμώξετε στη γωνία κάθε φορά που θα ξεχνάω να ζητήσω βοήθεια από το σύμπαν και κάθε φορά που το όραμά μου θα γίνεται

θολό; Θα το εκτιμούσα ιδιαιτέρως. Όταν τελειώσει αυτή η ζωή, θέλω να ξέρω ότι έχω κάνει τόση πρόοδο όση θα μπορούσα να είχα κάνει σε όλες τις υπόλοιπες πέντε χιλιάδες ενσαρκώσεις μου μαζί. Έχω βαρεθεί να παίζω αυτό το παιχνίδι!»

Ο καθένας που εγγράφεται σε αυτό το σχολείο υπογράφει ένα συμβόλαιο με τη γη πριν από την εγγραφή του. Το γεγονός ότι ξεχνά ποια μαθήματα περιέχονται σε αυτό, μόλις βρεθεί μέσα σε σώμα, δεν έχει σημασία. Όλοι μας διαλέγουμε τους εκπαιδευτικούς μας και το χρονικό μας πλαίσιο και τις επιρροές μας. Τα γεγονότα που επιλέγουμε ως τα πιο πρόσφορα κίνητρα δεν είναι τραγικά. Το δράμα είναι ένα προσεκτικά διαλεγμένο συστατικό της σκόπιμης ανύψωσης των ψυχών από το ένα επίπεδο στο άλλο. Επιτρέπεται μόνο στις ανθρώπινες ζωές, όταν οι συγκεκριμένες οντότητες το ζητήσουν ρητά εξαιτίας της ανυπομονησίας τους να προχωρήσουν. Το δράμα δεν είναι ατύχημα και δεν είναι λάθος. Αυτό δεν σημαίνει ότι το σύμπαν είναι εκθρικό ή ότι δεν υπάρχει Θεός. Είναι απλά ένα εργαλείο διδασκαλίας. Και παρεμπιπτόντως, είναι πολύ χρήσιμο στις χαμηλότερες τάξεις του σχολείου γη. Δεν είναι *απαραίτητο* στις ανώτερες βαθμίδες.

Κατάλαβε ότι σε ένα πλήρως αφυπνισμένο ον, το δράμα φαίνεται να είναι μία ανωμαλία στο σύμπαν και μια παρατυπία στη δόνηση της *φυσιολογικής* ενέργειας του Χριστού. Η λευκαίμια, ο βιασμός, ο καρκίνος, ο φόνος, η ρύπανση, η κακοποίηση παιδιών και ο πόλεμος δεν είναι οι φυσικές καταστάσεις ύπαρξης σε αυτό το σύμπαν και, αν και μπορεί να είναι πολύ χρήσιμα, έρχεται μία στιγμή που δεν πάει άλλο. Αυτή η στιγμή είναι η εποχή του Υδροχόου. Είναι η μόνη από τις δώδεκα εποχές όπου η επιτυχής, σκόπιμη ανάπτυξη και μάθηση μπορεί να γίνει σε ένα περιβάλλον χωρίς *κανένα πόνο και αγώνα*.

Το Μεγαλύτερο Σόου πάνω στη Γη

Αν είμαστε «φυσιολογικά» ανθρώπινα όντα, πιστεύουμε ότι το μόνο που υπάρχει είναι ο τρισδιάστατος χωρόχρονος (ή τουλάχιστον είναι αυτό στο οποίο εστιάζουμε το 99% του χρόνου). Για να είναι αποτελεσματικό το σχολείο πρέπει κανείς να πιστέψει ότι είναι πραγματικό. Δεν θα μαθαίναμε τίποτα στον πλανήτη γη, αν ξέραμε ότι είναι μία ψευδαισθηση. Δεν θα προσέχαμε στην τάξη, ούτε θα κάναμε τις εργασίες μας και ως εκ τούτου δεν ανακαλύπτουμε ότι πρόκειται για μια οπτικοακουστική ταινία εκπαίδευσης προτού φτάσουμε στο τέλος της τρίτης λυκείου όπου μας αποκαλύπτεται η μεγάλη εικόνα. Τότε είναι που ανακαλύπτουμε ότι το σχολικό σύστημα ήταν χρήσιμο, αλλά όχι πραγματικό. Είμαστε όλοι μαστορες της ψευδαισθησης, και προκειμένου να αποφοιτήσουμε θα πρέπει να κατανοήσουμε αυτήν την έννοια.

Ευτυχώς η κοινωνία μας, μας προσφέρει μία πρακτική αναλογία σχεδιασμένη να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τη διαφορά ανάμεσα στην ψευδαισθηση και την πραγματικότητα. Έχουμε απίστευτη τεχνολογία που έχει δημιουργήσει κινηματογραφικές αίθουσες με τεράστιες οθόνες, τετραφωνικό ήχο, με πολλούς

προβολείς να παίζουν παράλληλα. Τώρα ας εξετάσουμε την νοοτροπία κινηματογραφικής αίθουσας, που όλοι έχουμε και όλοι ξέρουμε πολύ καλά. Πηγαίνουμε να δούμε ταινίες όπως το Ράμπο ή το Υπό Πολιορκία και να δούμε αίμα και έντερα να χύνονται πάνω στην οθόνη. Ακούμε τις κραυγές με τα ίδια μας τα αυτιά. Απαιτούμε τελειότητα στον τρόπο μας. Αν οι άνθρωποι μιλούν στο ακροατήριο γύρω μας, αναστατώνομαστε πολύ επειδή μας χαλάνε την ατμόσφαιρα. Τι συμβαίνει αν ο προβολέας δεν λειτουργεί τέλεια, αν δεν είναι αρκετά σκοτεινά, αν ο ήχος δεν είναι επακριβώς σωστός – αν όλα γύρω μας δεν έχουν δημιουργηθεί για να παράγουν μία ολοκληρωτική φυσιολογική αντίδραση έντονου τρόμου με την καρδιά να χτυπάει έντονα και τις παλάμες να ιδρώνουν; Τι συμβαίνει αν δεν είμαστε πλήρως βυθισμένοι σε αυτήν την προσομοίωση; Θέλουμε τα λεφτά μας πίσω!

Ένα άτομο που θα είχε την επιθυμία να βιώσει τη γαλήνη δεν θα πήγαινε σε μια τέτοια ταινία, όμως κατά κύριο λόγο δεν είμαστε εραστές της γαλήνης. Είμαστε εραστές της περιπέτειας και ενδιαφερόμαστε περισσότερο για ερεθίσματα. Μα από την αρχή, αυτός είναι και ο λόγος που δημιουργήσαμε τη γη και το ηλιακό σύστημα. Είμαστε πολύ πρόθυμοι να μπούμε σε μία αίθουσα πληρώνοντας έξι δολάρια για να τρομοκρατηθούμε. Και ταυτόχρονα γυρνάμε και έχουμε το θράσος να λέμε ότι ποτέ δεν θα είχαμε επιλέξει τα δράματα στη ζωή μας. Μπορείς να βάλεις στοιχήμα ότι όντως τα επιλέξαμε. Όχι μόνο επιλέγουμε μια μετενσάρκωση πανομοιότυπη με αυτήν πάνω στο πανί, αλλά πληρώνουμε και δίδακτρα για να μπούμε σε αυτό το σχολείο και μας προσβάλλει όταν κάποιος προσπαθεί να μας επισημάνει ότι είναι μια ψευδαίσθηση.

Τι συμβαίνει όταν είμαστε στο σινεμά και ο ενθουσιασμός κορυφώνεται, τα άρματα φτάνουν πάνω στον λόφο και οι καλοί είναι στα χαρακώματα και ακριβώς όταν η μάχη ξεκινάει, κάποιος τύπος στο ακροατήριο σηκώνεται και λέει «Μην ανησυχείτε – είναι μια ψευδαίσθηση!» Μήπως λέμε: «Ω, ναι, αλήθεια έτσι είναι» ή φωνάζουμε «Κάτσε κάτω και βούλωστο! Φώναξε τον ταξιθέτη να τον πετάξει έξω. Δεν θέλω να ξέρω ότι είναι μια ψευδαίσθηση γιατί το διασκεδάζω!» Τι κάνουμε όταν ο ίδιος τύπος έρχεται μόλις τρακάρουμε το αυτοκίνητό μας και μας θυμίζει ότι είναι όλα μία ψευδαίσθηση; Μα η ζωή είναι ακριβώς όπως η ταινία.

Αν η τεχνολογία μας έχει τη δυνατότητα να μας κάνει να πιστέψουμε για δύο ολόκληρες ώρες ότι αυτό που βιώνουμε είναι πραγματικό, τότε τι έχει η συμπαντική τεχνολογία; Το ξέρεις ότι ο Θεός έχει καλύτερα φωτογραφικά τεχνάσματα από το Χόλιγουντ; Είναι αυτός ο πλανήτης απλώς ένα τρισδιάστατο ολόγραμμα με τετραφωνικό ήχο που παίζεται στο εσωτερικό των βλεφάρων μας ή μήπως είναι πραγματικός; Θα αρχίσουν σε λίγο οι τίτλοι τέλους; Θα ανάψουν τα φώτα; Κι όταν ανάβουν, πόσοι από εμάς έχουν βρει ποτέ αίμα στην οθόνη; Πόσες φορές οι ηθοποιοί έχουν πραγματικά πεθάνει σε αυτό που είδαμε; Ξέρεις ότι δεν πάθανε τίποτα, γιατί θα το είχες διαβάσει στην εφημερίδα - «Είκοσι

πέντε ηθοποιοί σκοτώθηκαν στο O.K. Corral.» Δεν είναι νεκροί.
Πρωταγωνιστούν σε μια άλλη ταινία την επόμενη εβδομάδα.

Έχουμε όλοι σκοτωθεί χιλιάδες φορές και ειλικρινά, δεν μας νοιάζει. Με μια μακροπρόθεσμη κοσμική έννοια, τελικά δεν θα μας πειράξει η τραγωδία επειδή η αλήθεια είναι ότι ο Θεός είναι αγάπη και η αγάπη δεν επιτρέπει την τραγωδία. Και παρόλα αυτά, ενώ η ταινία έπαιζε, καταφέραμε να μαζέψουμε αρκετό θυμό και δυσαρέσκεια ώστε να θέλουμε να πάρμε ως την οθόνη και να σκοτώσουμε τους κακούς. Αυτό το σχολικό σύστημα λειτουργεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως και το Χόλιγουντ. Η Γη είναι μια πολύ καλά σχεδιασμένη, τεχνικά ορθή ψευδαισθηση. Έχει δημιουργηθεί τόσο τέλεια που νομίζουμε ότι η ταινία ξεκινά στην αρχή και τελειώνει στο τέλος. Πιστεύουμε ότι ο χρόνος είναι γραμμικός και δεν συνειδητοποιούμε καν ότι όλες οι σκηνές της ταινίας έχουν γυριστεί με άλλη σειρά. Αν μπορούσαμε να δούμε το μοντάζ, δεν θα πετάγαμε τα χρήματά μας αγοράζοντας εισιτήριο.

Τώρα, αν ο κόσμος είναι πρόθυμος να πληρώσει πέντε ή δέκα δολάρια για δει μια ταινία όπως το Ράμπο, τι πιστεύετε ότι πρέπει να πληρώσει για μια ζωή γεμάτη δράμα; Είναι πολύ ακριβό. Ωστόσο, είναι πρόθυμοι να πληρώσουν επειδή οι σύμβουλοι προσανατολισμού των νέων μαθητών τους έχουν πει για το σχολείο εδώ και τα πτυχία που μπορούν να πάρουν, που θα τους φέρουν μεγαλύτερη ελευθερία και μία μεγαλύτερη ικανότητα κατανόησης. Αποφάσισαν ότι ήθελαν να εγγραφούν στο σχολείο γη επειδή είδαν το δράμα ως ισχυρή παρακίνηση για πνευματική ανάπτυξη.

Είναι ο Θεός Υπερβολικά Καλός Για Να Είναι Αληθινός;

Ένα δύσκολο πράγμα για να κατανοήσουν αρχικά οι πνευματικοί αναζητητές είναι ότι ο Θεός δεν επιτρέπει λάθη. Ο Θεός είναι Αγάπη και η Αγάπη δεν είναι συμβατή με το σφάλμα ή το λάθος. Θα πω πολλά περισσότερα για αυτό στα επόμενα κεφάλαια, αλλά για την ώρα προσπάθησε να τοποθετήσεις τις πεποιθήσεις και τις επικρίσεις σου για όλα τα σφάλματα που έχουν διαπραχθεί σε αυτόν τον πλανήτη σε ένα ντουλάπι στο μυαλό σου. Εάν, όταν τελειώσεις αυτό το βιβλίο, ακόμα επιλέγεις να πιστεύεις ότι ο Θεός επιτρέπει σφάλματα στη γη, μπορείς να επαναφέρεις τα περιεχόμενα από το ντουλάπι και όλα τα πιστεύω σου θα είναι άθικτα. Καμία ζημιά.

Ο Ραμ Ντας θυμάται τον γκουρού του, που μιλούσε για τους ανθρώπους που λιμοκτονούν. Με δάκρυα στα μάτια είπε στον Ραμ Ντας, «Δεν βλέπεις πόσο τέλεια είναι όλα;» Είναι τέλεια και είναι αίσχος. Σε κάθε περίπτωση, συμβαίνουν περισσότερα εδώ από ό,τι μπορούμε να καταλάβουμε με τον παρόντα νου μας. Ας συνεχίσουμε πάνω σε αυτό.

Αφήνοντας στην άκρη τις παλιές πεποιθήσεις μας για ένα Θεό που είναι αδύναμος να αποτρέψει το σφάλμα, ας εξετάσουμε μια πιο ενδυναμωτική (και

με περισσότερη αγάπη) θεωρία. Κάθε τάξη σε αυτό το σχολείο είναι σημαντική και υπάρχουν ορισμένα πράγματα που κάνουν οι μαθητές σε αυτές τις τάξεις, τα οποία είναι πολύ κατάλληλα για αυτούς. Τα Αραβικά έθνη πρέπει να μάχονται με τον τρόπο που το κάνουν τώρα, όπως ακριβώς και οι Αβορίγινες και οι άνθρωποι της Γουόλ Στριτ πρέπει να κάνουν τα δικά τους γιατί είναι σε αυτές τις τάξεις και τους αναθέτουν αυτές τις εργασίες. Αν θες να είσαι χρήσιμος ως δάσκαλος της τέταρτης, πρέπει να καταλάβεις πώς λειτουργεί αυτή η τάξη. Το πρόγραμμα σπουδών για την τέταρτη τάξη του πλανήτη γη περιέχει πολλά μαθήματα σχετικά με το να αισθάνεται κανείς χωριστά από το Θεό και το υπόλοιπο της ανθρωπότητας. Στην τέταρτη τάξη κοντραρίζομαστε με άλλα άτομα και άλλες ομάδες σε μια προσπάθεια να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο και αυτοί είναι οι αδαιείς. Αν χρειαστεί, φτάνουμε ακόμα και στην ανατίναξη τους, ατομικά ή εθνικά. Αυτό δεν είναι λάθος – είναι απλά η τέταρτη τάξη.

Φυσικά έχεις από καιρό αποφασίσει ότι δεν επιθυμείς πλέον να είσαι μαθητής της τέταρτης. Ίσως έχεις ακόμη αποφασίσει ότι δεν θες ούτε δάσκαλος να είσαι στην τέταρτη. Όταν ένα άτομο αισθάνεται μια εσωτερική παρόρμηση να παραιτηθεί της προσπάθειας σωτηρίας ανθρώπων που δεν μπορούν να κατανοήσουν την αξία του να ακολουθείς τον πνευματικό δρόμο, προκύπτει μια εσωτερική σύγκρουση. Συχνά πιστεύουμε ότι είναι «καθήκον» μας να σώσουμε την οικογένεια και τους φίλους μας ή να διορθώσουμε τα κακά του κόσμου μας, ακόμα κι αν η προσπάθεια μας φθείρει. Λοιπόν, κάνε κουράγιο. Υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. Είναι ο τρόπος που δίδαξαν οι μεγάλοι διδάσκαλοι. Είναι ένας τρόπος για τη σωτηρία της οικογένειας, των φίλων και του πλανήτη σου ο οποίος είναι χωρίς άγχος. Είναι καλύτερος από «χωρίς άγχος». Είναι διασκεδαστικός, συναρπαστικός, απογειωτικός, ενδυναμωτικός και αναζωογονητικός.

Επιλέγουμε Τους Καθηγητές μας – Πρόσωπα Κύρους ή Μεγάλους Διδασκάλους

Μέσα σε αυτό το σχολικό σύστημα, υπάρχουν δύο διαφορετικές ομάδες εκπαιδευτικών – αυτοί που έχουν περπατήσει στο νερό, αναστήσει τους νεκρούς και ζήσει τη ζωή με γαλήνη και ασφάλεια, και αυτοί που έχουν κάνει τα πάντα σύμφωνα με τους κανόνες του κόσμου. Η δεύτερη ομάδα προσπαθεί πάντα να είναι "σωστή". Πεθαίνουν από ασθένειες του στρες, αφήνοντας ως κληρονομιά την ενοχή και την απογοήτευση. Αυτοί στην πρώτη ομάδα είναι γνωστοί ως μεγάλοι διδάσκαλοι. Περιλαμβάνουν τύπους σαν τον Ιησού, τον Βούδα, Κρίσνα και εκατοντάδες λιγότερο γνωστά αφυπνισμένα όντα. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι ζουν τη ζωή μέσα σε ένα πλαίσιο με βάση το πνεύμα, κάνοντας πέρα τις περισσότερες από τις επιρροές του εγώ. Η δεύτερη ομάδα βασίζεται μάλλον στην διάνοιά της και την "ορθή κρίση" κατά τη λήψη αποφάσεων, αντί να βασίζεται στο πνεύμα. Ονομάζω την δεύτερη ομάδα πρόσωπα κύρους. Σου είναι οικεία – σε αναθρέψαν, σε δίδαξαν, σε εκπαιδύσαν, σε μορφοποίησαν και με άλλους τρόπους σου επέβαλαν το "σωστό" τους σύστημα πεποιθήσεων.

Τα ανθρώπινα όντα έχουν τη συνήθεια να εξαιρούν από τον ορισμό τους για την πραγματικότητα κάθε τι που δεν βρίσκεται στο πεδίο της αντίληψής τους. Η καθημερινή ζωή καταλαμβάνει την προσοχή μας σε τέτοιο βαθμό, ώστε αφού περάσουμε μερικά χρόνια όντας υπεύθυνοι ενήλικες, χάνουμε την ικανότητα να αντιλαμβανόμαστε και να εστιάζουμε σε αυτό που δεν είναι προφανές. Όταν ήμασταν μικρά παιδιά, δεν είχαμε ακόμη διδαχθεί την ανοησία του να έχουμε απεριόριστες πραγματικότητες. Όλα τα πράγματα είναι δυνατά στα νεαρά μυαλά. Τα όρια, η βαρύτητα, ο περιορισμός, η ευθύνη, η ενοχή, τα «πρέπει» και τα «θα έπρεπε», η ψυχρή και σκληρή πραγματικότητα της ζωής είναι τέχνες που μαθαίνονται. Αυτές οι άβολες πεποιθήσεις διδάσκονται σε κάθε άτομο από πρόσωπα κύρους με καλή πρόθεση.

Τα πρόσωπα κύρους έχουν την οπτική γωνία του ώριμου υπεύθυνου ενήλικα, ο οποίος έχει μορφωθεί στα πράγματα αυτού του κόσμου. Αυτό σημαίνει ότι αυτά που είναι πραγματικά και αληθινά για αυτούς, είναι πράγματα που μπορούν να γίνουν αντιληπτά από τις πέντε αισθήσεις. Τα νοήμονα όντα σε αυτόν τον πλανήτη είναι παρατηρητικά. Παίρνουν πληροφορίες μέσα από τα μάτια, τα αυτιά, κλπ και αποθηκεύουν τις πληροφορίες αυτές στις νοητικές τράπεζες δεδομένων τους. Οι πληροφορίες μπορούν να ληφθούν από την άμεση εμπειρία ή έμμεσα, μέσα από βιβλία, κλπ. Στη συνέχεια, όταν χρειάζεται να δράσουν στη ζωή τους, βάζουν σε σειρά τα αποθηκευμένα δεδομένα μέχρι να βρεθεί η πιο συμφέρουσα λύση. Ως εκ τούτου, όλες οι λύσεις είναι ντε φάκτο επαναλήψεις του παρελθόντος. Με την επανειλημμένη εφαρμογή της διαδικασίας, μερικά άτομα γίνονται αρκετά καλά στο να είναι πρόσωπα κύρους. Και σιγά-σιγά, πολύ αργά από ό,τι φαίνεται, η γη κάνει προόδους. Δεν έχουμε βάλει τέλος ακόμη στον πόλεμο, ούτε έχουμε καταργήσει την απάνθρωπη συμπεριφορά από άνθρωπο σε άνθρωπο, αλλά φαίνεται ότι από καιρό σε καιρό ορισμένες βελτιώσεις σταθεροποιούνται.

Τα πρόσωπα κύρους στη ζωή μας, έχουν μάθει για την ζωή στο σχολείο των σκληρών χτυπημάτων ή / και στα σχολεία των διανοουμένων. Αυτά τα πρόσωπα κύρους μπορούν να μας διδάξουν τα γεγονότα της ζωής. Μας διδάσκουν πόσο δύσκολο είναι να πάει κανείς μπροστά στη ζωή. Μας διδάσκουν να φυλαγόμαστε και να είμαστε είτε αμυντικοί είτε επιθετικοί ανάλογα με τις απαιτήσεις της κατάστασης. Έχουμε διδαχθεί για την ηθική της εργασίας και για τις ανισότητες και τις αδικίες των οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών και επιχειρηματικών συστημάτων, οι οποίες είναι πέρα από τον έλεγχό μας. Μάθαμε πώς να πάμε μπροστά, να λύνουμε προβλήματα και να είμαστε κριτικά σκεπτόμενα άτομα. Μάθαμε για όλα τα εγγενή ελαττώματα που έχουν τα μέλη του αντίθετου φύλου.

Αν υποθεθεί ότι αυτό που οι πέντε αισθήσεις αντιλαμβάνονται είναι πραγματικότητα, τότε αυτή η έξυπνη προσέγγιση στη ζωή είναι ορθολογική. Αλλά αν η υπόθεση είναι σωστή τότε δεν μπορεί να υπάρξει παντοδύναμος Θεός που αγαπά. Η ύπαρξη ενός παντοδύναμου Θεού που αγαπά από τη μία

πλευρά και του πολέμου, της λευχαιμίας, της κακοποίησης παιδιών και του λοιμού από την άλλη πλευρά αλληλοαποκλείονται.

Αν προσπαθούμε να αποφασίσουμε αν θα ακολουθήσουμε τα πρόσωπα κύρους του κόσμου ή τους μεγάλους διδασκάλους, ίσως θα θέλαμε να προσέξουμε κάποια από την κακή δημοσιότητα που έχουν στον τύπο τα πρόσωπα κύρους (Και δεν μιλάω μόνο για τους γερουσιαστές τώρα.) Τα πρόσωπα κύρους είναι από καιρό γνωστά για τις δογματικές τους προσωπικότητες, την "τύπου Α" συμπεριφορά τους, τις καρδιακές προσβολές τους και τις άλλες ασθένειες που σχετίζονται με το στρες. Είναι μάλιστα γνωστοί για το ότι πηδάνε από ψηλά κτίρια όταν η οικονομία ή άλλες καταστάσεις «πέρα από τον έλεγχό τους» δεν ανταπεξέρχονται στις προσδοκίες τους.

Γιατί έχουμε πιστέψει τα πρόσωπα κύρους; Γιατί όλοι όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές είχαν πεισθεί, σε κάποια χρονική στιγμή, για τις περιορισμένες πεποιθήσεις που αναφέρονται παραπάνω; Γιατί οι διδασκαλίες των μεγάλων διδασκάλων ήταν πάντα το αντίθετο από τα πρόσωπα κύρους που μας μεγάλωσαν; Σε αντίθεση με την ανατροφή μας και την εκπαίδευσή μας, οι μεγάλοι διδάσκαλοι μας είπαν ότι πρέπει να γίνουμε σαν μικρά παιδιά, ότι δεν θα πρέπει να σκεφτόμαστε το αύριο, ότι θα πρέπει να εμπιστευόμαστε, όπως τα κρίνα του αγρού. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι δεν είπαν να υπερασπίσουμε τη χώρα μας ή τις δουλειές μας ή τον τρόπο ζωής μας. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δε μιλάνε ούτε για επίθεση ούτε για υπεράσπιση και μας λένε να μην δικαιολογούμε ποτέ τις θέσεις μας σε άλλον. Λένε ότι, αντί να τηρούμε μια στάση επαγρύπνησης στις αλληλεπιδράσεις μας με άλλους ανθρώπους ή άλλα έθνη, θα πρέπει να διατηρούμε μια κατάσταση εσωτερικής γαλήνης σε κάθε στιγμή.

Η οπτική γωνία των μεγάλων διδασκάλων δεν βασίζεται στη δήθεν αντικειμενική πραγματικότητα των πέντε αισθήσεων. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι κάνουν παράλογες δηλώσεις όπως, «Τίποτα που βλέπω δε σημαίνει κάτι» και «Βλέπω μόνο το παρελθόν.» Σε πραγματική αντίθεση με τα πρόσωπα κύρους είναι δηλώσεις όπως, «Στην έλλειψη άμυνάς μου επαφίεται η ασφάλεια μου» και «μην αντιστέκεσαι στο κακό.» Οι μεγάλοι διδάσκαλοι λένε ότι αν δεν αφιερώσουμε καθόλου από την ενέργειά μας στις εκδηλώσεις του κακού και της αδικίας πάνω στην γη, τότε θα καταλήξουμε να πετύχουμε τους ίδιους στόχους που έχουν τα πιο προχωρημένα πρόσωπα κύρους. Στόχοι όπως η θεραπεία του εαυτού και του πλανήτη μας, η ειρήνη στη γη, και η επαναδημιουργία ενός πράσινου, οικολογικά τέλειου κήπου της Εδέμ. Ωστόσο, οι μεγάλοι διδάσκαλοι επισημαίνουν ότι δεν υπάρχει τρόπος για να είναι επιτυχής η δημιουργία της ειρήνης μέσω της χρήσης αντίστασης (διόρθωσης). Τονίζουν ότι είναι απολύτως μάταιο να προσπαθούμε να θεραπεύσουμε οτιδήποτε έξω από τους εαυτούς μας πριν θεραπεύσουμε τους εαυτούς μας. Δεν υπάρχει τίποτα έξω από τους εαυτούς μας, λένε. Κάθε δήλωση που κάνει ένας μεγάλος διδάσκαλος έρχεται σε αντίθεση με την ορθολογική σκέψη των προσώπων κύρους. Το δυτικό εκπαιδευτικό μας σύστημα θέτει απόλυτη αξία στην ικανότητα της διάνοιας να

αναλύει και να εξορθολογίζει και να βελτιώνει τον πλανήτη μας κάνοντας διορθώσεις στις ανεπάρκειες των διαφόρων κοινωνικοοικονομικών συστημάτων. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε απλά ότι κάθε ανάλυση είναι του εγώ. Λένε ότι κάθε διόρθωση ανήκει στο Άγιο Πνεύμα, όχι στην ανθρωπότητα.

Θα πρέπει να ανησυχούμε για τους αγαπημένους μας και τον πλανήτη μας ή θα πρέπει πάντα να έχουμε γαλήνη στο νου; Ποιο είναι πιο χρήσιμο; Πρέπει να διορθώνουμε τα λάθη και τις αδικίες ή απλώς να το αφήσουμε στο Άγιο Πνεύμα; Ακτιβιστές ή ειρηνιστές; Ή έχουν δίκιο εκείνοι που λένε ότι ο Θεός εκδηλώνεται μέσα από εμάς, ώστε όταν προσπαθούμε να διορθώσουμε τα κακά του κόσμου κάνουμε στην πραγματικότητα το έργο του Θεού (ίσως προβάλλοντας προς τα έξω την δίκαιη αγανάκτηση του Θεού εκ μέρους του Θεού);

Ποιος έχει δίκιο, τα πρόσωπα κύρους ή οι μεγάλοι διδάσκαλοι; Η απάντηση μπορεί να σε εκπλήξει. Και οι δύο είναι σωστοί (καλά, στην πραγματικότητα δεν υπάρχει σωστό ή λάθος, αλλά θα φτάσουμε σε αυτό αργότερα). Η διαφορά έχει να κάνει με την οπτική γωνία. Το βιβλίο αυτό διερευνά την εγκυρότητα των λόγων των μεγάλων διδασκάλων. Αυτό το βιβλίο εξετάζει την πιθανότητα ότι μόνο το μονοπάτι των μεγάλων διδασκάλων μπορεί να επιτύχει, για εμάς και τον πλανήτη μας, τη θεραπεία που τόσο πολύ θέλουμε.

Το μονοπάτι των προσώπων κύρους είναι πολύ χρήσιμο για την ανάπτυξη της ψυχής, αλλά είναι οδυνηρά αργό. Το μονοπάτι αυτό ονομάζεται κάρμα. Το μονοπάτι που διδάσκεται από τους μεγάλους διδασκάλους είναι αυτό του αυτεξούσιου, της διαφώτισης, της διασκέδασης, και το καλύτερο από όλα, της σκοπιμότητας. Εάν έχεις βαρεθεί τις σχέσεις που δεν είναι διασκεδαστικές, τους περιορισμούς του σώματος και του χρήματος που δεν είναι διασκεδαστικοί, τότε μπορεί να είσαι έτοιμος να ανακηρύξεις ότι δεν έχεις χρόνο για το κάρμα. Για να παρατήσουμε τον καρμικό τρόπο και να προχωρήσουμε κατευθείαν στη χαρά, τη διασκέδαση, τον ενθουσιασμό και την εσωτερική γαλήνη θα πρέπει να ακολουθήσουμε την συμβουλή του βασιλιά Σολομώντα, «και υπέρ πάσαν απόκτησίν σου απόκτησον σύνεσιν.»

Η Δομή του Σχολείου Γη

Ας καταλάβουμε γιατί υπάρχει η ζωή πάνω στη γη. Ας καταλάβουμε ότι η Γη είναι ένα σχολείο. Ας καταλάβουμε τη μεγάλη εικόνα της ζωής που ποτέ δεν τελειώνει και θα έχουμε επαρκή γνώση για να δημιουργήσουμε τον παράδεισο στη γη. Φαντάσου όλη την πίεση να έχει φύγει, όχι άλλο αγώνα, όχι άλλες καταστάσεις χωρίς νικητή. Όλα όσα έχεις ποτέ επιθυμήσει είναι δικά σου όταν καταλάβεις πώς λειτουργεί αυτό το σύστημα, όταν διαλέξεις να μην πιστεύεις πλέον στις διδασκαλίες των προσώπων κύρους, όταν διαλέξεις να είσαι «στον κόσμο αλλά όχι του κόσμου.» Μπορούμε όλοι να γίνουμε μεγάλοι διδάσκαλοι.

Στην κλίμακα της πλανητικής εξέλιξης, ενενήντα τοις εκατό των ατόμων που είναι σήμερα ενσαρκωμένοι στη γη βρίσκονται στις χαμηλότερες τάξεις και πνευματικά περιφέρονται στο σκοτάδι. Δεν έχουν την παραμικρή κατανόηση της αιτίας και του αποτελέσματος ή της διαδικασίας δημιουργίας της δικής τους πραγματικότητας. Πιστεύουν ότι είναι θύματα των πάντων. Αν η πείρα τους έχει διδάξει να είναι καπάτσοι, μπορεί να αναγνωρίζουν την ικανότητά τους να χειριστούν ελάχιστα τις καταστάσεις, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα πίστευαν ότι έχουν τον έλεγχο «απρόβλεπτων» περιστάσεων. Και σίγουρα δεν έχουν ποτέ παίξει με την ιδέα ότι οι *ίδιοι* δημιούργησαν τις καταστάσεις τους για συγκεκριμένους εκπαιδευτικούς σκοπούς. Δεν έχουν ακόμα καταλάβει ότι είναι συνδεδεμένοι με κάθε άλλο ανθρώπινο ον στον πλανήτη, κι ως εκ τούτου δεν πιστεύουν ότι είναι λάθος για αυτούς να τριγυρνάνε πυροβολώντας ανθρώπους. Το να πυροβολούν ανθρώπους για ένα καλό σκοπό (όπως ο πατριωτισμός ή η αυτοάμυνα) δεν παραβιάζει την κατανόησή τους για το σύμπαν. Όταν η κάθε οντότητα είναι αντιληπτή ως διαχωρισμένη, είναι φυσικό κάποιος να φυλάγεται και να κυρήξει άλλους ανθρώπους, καθώς και το σύστημα, ως άδικους.

Προς το παρόν, επέτρεψέ μου να βάλω όλα αυτά που είναι κάτω από την πρώτη λυκείου στο σχολείο γη, υπό την «συνείδηση σαπουνόπερας», η οποία *είναι* το μέσο επίπεδο συνειδητότητας στον πλανήτη σήμερα. Το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου εξέλιξης δαπανάται σε αυτό το επίπεδο. Είναι μακράν το μεγαλύτερο μέρος του μονοπατιού προς το σπίτι.

Αν και το να συζητούμε για τα διάφορα επίπεδα στο σύστημα μπορεί να φαίνεται διαχωριστικό, αυτό δεν σημαίνει ότι μία τάξη είναι ανώτερη από την άλλη. Και σίγουρα είμαστε αρκετά σοφοί ώστε να μην μπορούμε σε παιχνίδια του εγώ σχετικά με το ύψος της σκάλας στο οποίο βρισκόμαστε. Όπως γνωρίζουν όλοι οι εκπαιδευτικοί του σχολείου, μερικοί από τους πιο φανατικούς των πρωτοετών καταλήγουν με περισσότερα διαπιστευτήρια και διδακτορικά από αυτά που θα αποκτήσει ποτέ ο δάσκαλος. Έτσι, το να είναι κανείς στις διάφορες τάξεις είναι μια πολύ προσωρινή κατάσταση.

Η Πρώτη Λυκείου

Ακολουθώντας την παραβολή, ας δούμε μία ομάδα (ή τάξη) ατόμων στη γη που είναι πολύ πέρα από το μέσο όρο συνείδησης. Αλλά προσοχή, δεν είναι ακόμη «φωτισμένοι». Αυτός ο κόσμος έχει περάσει από όλες τις χαμηλότερες τάξεις για να φτάσει στην πρώτη λυκείου. Η έμφαση στην πρώτη λυκείου είναι στον εγκέφαλο. Είναι τώρα υπέρτατα διανοητικοί. Οκτώ ή δέκα εκατομμύρια χρόνια σε αυτό το σχολείο θα κάνουν κάποιον έξυπνο. Έχουμε τουλάχιστον κάτι να επιδείξουμε μετά από όλο αυτόν το χρόνο και την πείρα. Αποκαλούμε αυτούς τους ανθρώπους ιδιοφυΐες. Υπάρχουν πολλοί από αυτούς στον πλανήτη που εργάζονται ως οικονομολόγοι, εκπαιδευτικοί, στρατηγοί, πολιτικοί και κάποιοι μπορεί να μας θυμίζουν τους γονείς μας. Είναι όλοι πολύ δογματικοί και είναι πολύ δύσκολο να διδαχτούν, βλέποντας το πόσα πολλά ξέρουν ήδη. Ο

μόνος τρόπος για να δεχτούν ένα μάθημα είναι αν ταιριάζει με το προϋπάρχον μοτίβο λογικής εξήγησής τους.

Τα περισσότερα δημόσια αναγνωρισμένα πρόσωπα κύρους στον πλανήτη είναι μαθητές της πρώτης λυκείου. Επειδή είναι όλοι ιδιοφυΐες, μπορούν να σου δώσουν μια γεμάτη αυτοπεποίθηση και ορθολογισμό εξήγηση για τον λόγο που έπρεπε να σταλούν πεντακόσιες χιλιάδες στρατιώτες στη Σαουδική Αραβία. Έχουν πιάσει το νόημα και έχουν όλες τις απαντήσεις, αλλά είναι επίσης αυτοί που πηδούν από τα παράθυρα όταν καταρρέει η χρηματιστηριακή αγορά. Είναι καλοί άνθρωποι και οι περισσότεροι από αυτούς έχουν περάσει εκατομμύρια χρόνια εξελισσόμενοι για να γίνουν έξυπνοι, αν και όχι απαραίτητα ευτυχείς. Ξέρεις κάποιον που να είναι πραγματικά διανοούμενος και ευτυχισμένος; Είναι πάρα πολύ απασχολημένοι συζητώντας και επιχειρηματολογώντας σαν να είχαν κάποια αντίληψη του τι είναι πραγματικότητα! Εάν αποτύχουν να πείσουν ένα άλλο έξυπνο άτομο για την ορθότητα της άποψής τους, αισθάνονται μια αίσθηση απώλειας. Πιστεύουν ότι οι πέντε αισθήσεις είναι πραγματικές. Παίρνουν όλες τις πληροφορίες τους μέσα από αυτές τις αισθήσεις και τις αποθηκεύουν στις τράπεζες δεδομένων τους και είναι αυτές στις οποίες αποτείνονται όταν χρειάζονται μια απάντηση. Έτσι, ένας από αυτούς μπορεί να σου πει με μεγάλη βεβαιότητα γιατί θα πρέπει να είσαι με τους ρεπουμπλικάνους, επειδή ... και ένας άλλος ξέρει γιατί πρέπει να είσαι με τους δημοκρατικούς, επειδή ... και έχουν και οι δύο δίκιο με βάση τις πληροφορίες που είναι αποθηκευμένες στις τράπεζες δεδομένων τους. Και παρόλα αυτά κανένας τους δεν έχει ούτε ένα εκατομμυριοστό του ενός τοις εκατό των διαθέσιμων δεδομένων στον πλανήτη Γη. Μπορεί ποτέ κανείς να πάρει μια σωστή απόφαση όταν έχει περιορισμένες πληροφορίες στην διάθεσή του;

Οι διανοούμενοι αρέσκονται στο να παίζουν με τις διάνοιές τους. Υπάρχει σε αυτό κάποια συγκίνηση, όπως όταν έχει κανείς κατακτήσει μια δεξιότητα ή όταν έχει ένα νέο παιχνίδι. Υπάρχει εκεί κάποια διασκέδαση, αλλά δεν υπάρχει καμία διαβεβαίωση ότι η διάνοια μπορεί να δημιουργήσει εσωτερική γαλήνη. Τα μυαλά τους παίρνουν στροφές διαρκώς και τους φαίνεται πολύ δύσκολο να κάτσουν όλο το Σαββατοκύριακο με ένα καλάμι ψαρέματος στην άκρη της λίμνης. Πετάγονται όταν τους έρχεται μία ιδέα, και αναφωνούν «έχω μια καταιγίδα στον εγκέφαλο¹⁰! Πρέπει να πάω αμέσως στο γραφείο και να δουλέψω πάνω σε αυτό!» Ολόκληρη η ζωή τους καταναλώνεται με τη διάνοια. Η δυσκολία με αυτό είναι ότι το σύμπαν βρίσκεται διαρκώς σε μια κατάσταση αναταραχής και αλλαγής. Δεν είναι ό,τι ήταν ένα δέκατο του δευτερολέπτου πριν, πράγμα που σημαίνει ότι αν ήταν να αποκτήσουν όλη την γνώση που υπάρχει σε αυτό το δευτερόλεπτο, θα ήταν όλη απαρхайωμένη την επόμενη στιγμή. Πρέπει διαρκώς να ενημερώνουν τις πληροφορίες τους για πάντα. Ενώ

¹⁰ Σημ: brain storm – κυριολεκτικά σημαίνει καταιγίδα του εγκεφάλου. Χρησιμοποιείται και ως όρος που δηλώνει ατομική ή ομαδική άσκηση δημιουργικότητας - τεχνική συγκέντρωσης ιδεών

μπορεί να είναι ένα ευχάριστο παιχνίδι για λίγες ζωές, η διαδικασία φώτισης μέσω της διάνοιας παίρνει λίγο περισσότερο από άπειρο χρόνο. Αλλά ούτως ή άλλως οι περισσότεροι διανοούμενοι δεν ενδιαφέρονται ακόμα να αποκτήσουν εσωτερική γαλήνη. Δεν ψάχνουν την φώτιση, ο στόχος τους είναι η κοσμική γνώση και η πνευματική διέγερση. Οι περισσότεροι βασίζουν την αυτοεκτίμηση τους στο ότι ξέρουν πως είναι μέρος της πνευματικής ελίτ του πλανήτη.

Δεν πρέπει επίσης ποτέ να ξεχνάμε ότι κάθε άτομο σε αυτό το σχολείο, ανεξάρτητα από το επίπεδο της κατανόησής του, συμβάλλει στην απελευθέρωση και την ελευθερία του καθενός από τους υπολοίπους μας. Πόσο θαυμάζουμε όταν μία μεγάλη διάνοια ανακαλύπτει στο εργαστήριο μία θεραπεία για μια βαριά ασθένεια. Πόσο ευγνώμονες είμαστε όταν ένας μηχανικός ή επιστήμονας εφευρίσκει μια συσκευή που κάνει τη ζωή μας πιο εύκολη. Πόσο συγκινούμαστε και εμπνεόμαστε όταν κάποιο άτομο, ανεξάρτητα από το πού βρίσκεται στη σκάλα της εξέλιξης, υπερνικά έναν περιορισμό ή σπάει το φράγμα των τεσσάρων λεπτών για ένα μίλι ή ένα άλλο φράγμα στη ζωή του. Καθώς μαθαίνουμε, μοιραζόμαστε. Καθώς μοιραζόμαστε, αναπτυσσόμαστε. Καθώς αναπτυσσόμαστε, απελευθερώνουμε τους εαυτούς μας και την ανθρωπότητα.

Επέτρεψέ μου να πω εδώ ότι κανένα ανθρώπινο ον σε αυτό το σχολείο δεν μπορεί να αποφύγει να γίνει ιδιοφυΐα. Έρχεται μόνο του. Αλλά όλα τα άτομα που έχουν ειλικρινά μπει στην πορεία αφύπνισής τους, έχουν ολοκληρώσει τις σπουδές τους στις «τάξεις εξυπνάδας» πολλές ζωές πριν. Να είσαι σίγουρος για αυτό, εσύ ως «εργάτης του φωτός» στον πλανήτη είσαι ευφυής. Το να είσαι ευφυής απαιτείται. Εντούτοις, όταν αισθάνεσαι ότι παρασύρεσαι στη δίνη του διανοουμενισμού, σταμάτα και συλλογίσου. Είναι τονωτικό, αλλά δεν φέρνει γαλήνη ή χαρά ή μια αίσθηση υπέρβασης της ανθρώπινης εμπειρίας.

Ο διανοουμενισμός επικεντρώνεται συνήθως σε πλανητικά διλήμματα και αγνοεί εντελώς την εντολή να «ας είναι το βλέμμα σου καρφωμένο στον Θεό μόνο». Σε αυτό το σημείο της υπηρεσίας σου στην ανθρωπότητα θα δημιουργήσει μια δυσάρεστη καθυστέρηση στην επίτευξη της εσωτερικής σου γαλήνης και στην εξωτερική προβολή των θεραπευτικών σου δυνάμεων.

Είναι δίκαιο να πούμε ότι οι μαθητές της πρώτης λυκείου έχουν διανύσει τα εννέα δέκατα της πορείας τους σε όρους γραμμικού χρόνου, αν και έχουν πετύχει μόνο το ήμισυ των στόχων τους σε αυτόν τον κόσμο της δυαδικότητας. Έχουν αναπτύξει το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου τους και χρησιμοποιούν το ήμισυ της ικανότητας λειτουργίας τους στη ζωή. Πιστεύουν ακράδαντα ότι η νοημοσύνη είναι βασιλιάς και ότι τελικά θα μάθουν αρκετά ώστε να ανακαλύψουν την αληθινή κατανόηση κάτω από κάποιο μικροσκόπιο ή στην αίθουσα διαβουλεύσεων.

Τα άτομα που δουλεύουν στην πρώτη λυκείου παρατηρούν τελικά μια μετατόπιση στις προτεραιότητές τους. Κάποια στιγμή προσέχουν ότι οι

άνθρωποι απλώς δεν κάνουν ό,τι τους λένε. Αν και «ξέρουν» τι είναι σωστό και τι είναι λάθος, πηγαίνουν πάντα αντίθετα στο ρεύμα προσπαθώντας να κάνουν τον υπόλοιπο κόσμο να δρα σύμφωνα με τον δικό τους τρόπο. Μετά από εξαντλητικές ζωές κατά τις οποίες προσπαθούν να διορθώσουν ανθρώπους, τελικά αποφασίζουν ότι είναι ακατόρθωτο. Εγκαταλείποντας τον αγώνα τους, χωρίς να το ξέρουν, επιτρέπουν στο σύμπαν να τους μεταφέρει στην επόμενη τάξη.

Η Δευτέρα Λυκείου

Η επόμενη τάξη που θα εγγραφούν είναι η συμπόνια. Θα έρθουν πίσω σε αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας και θα βρεθούν σε πλήρη αντίθεση με τους διανοούμενους και τους πολιτικούς που παίρνουν ορθολογικές αποφάσεις. Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί το κάρμα, ξέρεις. Συχνά ερχόμαστε πίσω για να αντιπαρατεθούμε στον τρόπο που ήμασταν πριν - κοσμική ενοχή, υποθέτω. Θα δουλέψουν τώρα στο άλλο μισό της ύπαρξής τους, προσπαθώντας να δημιουργήσουν αυτό που λέμε ισορροπία. Έτσι, οι μαθητές της δευτέρας λυκείου αναπτύσσουν τη διαισθητική πλευρά τους και ζουν όλη τους τη ζωή βασιζόμενοι σε αυτό που αισθάνονται πως είναι σωστό. Είναι ευαίσθητα άτομα που συχνά απαρνούνται την πρακτικότητα, για να βοηθήσουν κάποιον ή κάτι. Αυτό συχνά τους φέρνει κάτω από την έντονη κριτική από την λογική πλευρά του κόσμου.

Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου είναι αυτοί που κάνουν ανόητα πράγματα όπως είναι να αρνούνται απόλυτα να πάνε στον πόλεμο. Ήταν τα παιδιά των λουλουδιών στη δεκαετία του 1960 που ζούσαν σε σχολικά λεωφορεία και πίστευαν ότι θα μπορούσαν να κάνουν κάτι καλό κουβαλώντας λουλούδια τριγύρω και ζωγραφίζοντας ουράνια τόξα στους τοίχους. Ήταν μια εντελώς παράλογη γενιά που έφερνε σύγχυση στα μυαλά των άκρως δογματικών διανοούμενων της εποχής, οι οποίοι έλεγαν «αν μπορούσαν μόνο να είναι λίγο υπεύθυνοι και να βρουν μία δουλειά.» Το να βρουν δουλειά δεν είναι προτεραιότητα για τους μαθητές της δευτέρας λυκείου. Αλλά οι πατεράδες τους ήταν συνήθως στην πρώτη λυκείου ακόμα και μίλαγαν με μεγάλη απογοήτευση, όταν έλεγαν, «αν μπορούσες απλώς να κάνεις όπως κι εγώ, να μπεις στο πανεπιστήμιο και να βρεις μια δουλειά σε μια μεγάλη εταιρεία...» Αυτοί θα απαντούσαν, «Μπαμπά, δεν έχω χρόνο για κολέγια – Έχω να πάω να διαδηλώσω στο ποτάμι όπου πετάνε απόβλητα!»

Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου είναι επομένως αυτοί με τους μεγάλους σκοπούς. Θέλουν να σταματήσουν τον πόλεμο στον πλανήτη, να διορθώσουν πράγματα όπως η μόλυνση, να λύσουν προβλήματα όπως οι άστεγοι, να ανακαλύψουν μια ολιστική θεραπεία για τον καρκίνο και να ταΐσουν τους πεινασμένους στην Αφρική. Είναι μια ριζικά διαφορετική προσέγγιση από αυτήν του διανοούμενου που λέει «Άστους να πάνε σχολείο και θα βρουν πώς να βγάλουν τα προς το ζην.» Αυτό είναι πράγματι πολύ λογικό, αλλά δεν είναι ιδιαίτερα συμπονετικό.

Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου έχουν μετατοπιστεί από το αριστερό στο δεξί ημισφαίριο του εγκεφάλου και θα κάνουν παράλογα πράγματα. Λένε «Θα σώσω την σαλαμάντρα» και αυτό δεν είναι λογικό. «Θα σώσω τα δάση της ζούγκλας» που επίσης δεν είναι λογικό. Λειτουργούν σύμφωνα με ό,τι αισθάνονται για τους ανθρώπους. Είναι μια παράλογη κατάσταση ύπαρξης, η οποία συνήθως κρατάει μερικές ζωές. Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου κάνουν περισσότερα για την δημιουργία συνείδησης της πλανητικής οικογένειας από όσα έχει κάνει ποτέ οποιοδήποτε άλλη ομάδα ανθρώπων πάνω στην γη. Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου κάνουν μεγάλες προσόδους στην δημιουργία συνείδησης της ανάγκης για διεθνή συνεργασία και πλανητική βοήθεια. Όμως, φθείρονται κατά τη διαδικασία. Οι σχέσεις τους δέχονται πίεση. Έχουν πολύ λίγο χρόνο για διαλογισμό και εσωτερική γαλήνη. Τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν.

Κοίταξε όλους τους οικολόγους που έχουμε στον πλανήτη και όλους αυτούς που προσπαθούν να σώσουν τα πάντα. Η πλειοψηφία της κοινότητας της Νέας Εποχής¹¹ θα σου πει ότι αυτοί είναι η επιτομή της φώτισης στη γη. Επιμένουν ότι αγαπάνε την δουλειά τους, ότι πραγματικά είναι ευτυχισμένοι, και ότι δεν φταίνε αυτοί που τα λεφτά δεν είναι αρκετά ή που πονάει το σώμα. Λατρεύουν να παίζουν με κρυστάλλους και να κάνουν τη θεραπευτική δουλειά τους και να κάθονται στα πόδια του Σουάμι¹² Τάδε, αλλά είναι τόσο εστιασμένοι στην τραγωδία που τυλίγει την γη ώστε έχουν λίγη χαρά και καθόλου γαλήνη. Ζουν μέσα στο φόβο ότι η γη θα μολυνθεί μέχρι θανάτου και τα δάση της βροχής θα εξαφανιστούν. Φοβούνται ότι όλα τα δελφίνια θα χαθούν και η θερμοκρασία θα αυξηθεί προκαλώντας το λιώσιμο των πάγων.

Καθώς ο καθένας από εμάς μεγάλωνε και άρχισε να καταλαβαίνει ότι υπάρχουν περισσότερα στη ζωή από ό,τι φαίνεται στην επιφάνεια, γοητευθήκαμε από αυτές τις οντότητες που ήταν συμπονετικές επειδή ενσωμάτωναν την υψηλότερη συνείδηση που μπορούσαμε να βρούμε στον πλανήτη. Είπαμε, «πρέπει να γίνω ένας από αυτούς. Πρέπει να γίνω μέλος της ομάδας τους! Θα στραφώ ενάντια στα πυρηνικά.» Και πράγματι, οι μαθητές της δευτέρας λυκείου είναι η αφρόκρεμα των γήινων. Έτσι, εσύ κι εγώ, έχοντας πρόσφατα ξεπεράσει τις συνήθειες της πρώτης λυκείου (ολοκληρώσαμε την επανάληψη της τάξης) και είμαστε τώρα πολύ καλοί στην συμπεριφορά δευτέρας λυκείου. Αλλά έχουμε κι άλλα να μάθουμε πριν δοθούν τα διπλώματα.

Τι έλεγαν όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι; Για να μπούμε στην βασιλεία του ουρανού, δεν θα αντιστεκόμαστε στο κακό. Ξέρεις σε πόσα πράγματα επιτρέπεται να είμαστε αντίθετοι και ταυτόχρονα να έχουμε την φώτιση; Σε όσα ακριβώς ήταν αντίθετος και ο αγαπημένος μας δάσκαλος – μηδέν. Όλοι τους ήταν υπέρ της αγάπης και υπέρ του φωτός. Δεν είναι ανήσυχτοι και δεν είναι φοβισμένοι σαν τους μαθητές της δευτέρας λυκείου.

¹¹ Στμ: στο πρωτότυπο: New Age

¹² Στμ: Swami – ινδουιστικός όρος που αναφέρεται σε ασκητή ή γιόγκι

Η συμπόνια δεν είναι το τέλος του δρόμου. Το να έχεις συμπόνια δεν είναι το ίδιο με το να έχεις ξυπνήσει! Η αλήθεια είναι ότι η γη είναι ένα σχολείο και *όντως* λειτουργεί τέλεια. Δεν υπάρχει τίποτα εδώ που να χρειάζεται διόρθωση. Αν κάποιος βρεθεί πάνω στη γη μέσα σε ένα σώμα, τότε, ανεξάρτητα από το πόσο συμπονετικός και ευφυής είναι, δεν είναι ακόμη φωτισμένος. Αυτό το άτομο είναι σε μία τάξη. Και αυτή η τάξη δεν είναι λάθος, είναι τέλεια για αυτόν στην συγκεκριμένη στιγμή. Όλες οι τάξεις τελικά οδηγούν στην αποφοίτηση, και αυτό είναι που θέλουμε, αυτό είναι η φώτιση.

Ο κοσμικός νόμος λέει ότι για να προσφέρεις θεραπεία πρέπει να έχεις θεραπευτεί και για να δώσεις γαλήνη πρέπει να είσαι γαλήνιος. Για να δώσεις χαρά στον κόσμο, πρέπει να είσαι χαρούμενος. Δεν μπορείς να προσφέρεις ένα δώρο που δεν το έχεις. Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου δεν μπορούν να επιτρέψουν στους εαυτούς τους να είναι ευτυχισμένοι ενώ άλλα ανθρώπινα όντα υποφέρουν.

Υπάρχουν πολλά άτομα που για εκατομμύρια χρόνια δουλεύουν εδώ ώστε να περάσουν έντεκα από τις δώδεκα τάξεις. Αυτοί που χρησιμοποιούν το σχολείο γη ως κύριο μέσο ανάπτυξης, συνήθως δεν πηδάν τάξεις. Συνεπώς, κάθε οντότητα που βλέπεις στην ποικιλία της ανθρωπότητας πηγαίνει από τάξη σε τάξη και για εκείνους τους μαθητές της δευτέρας λυκείου που έμαθαν ότι ούτε η διάνοια ούτε η τυφλή συμπόνια θα τους πάει σπίτι, έχουμε ακόμα μία τάξη.

Η Τρίτη Λυκείου

Μέχρι να φτάσει στην τρίτη λυκείου, ένας μαθητής έχει κάνει σχεδόν όλη του την αφύπνιση και επεξεργασία. Είναι ιδιοφυΐα γιατί έχει περάσει το μονοπάτι του διανοούμενου και ενώ ήταν διασκεδαστικό να αναγνωρίσει την ευφυΐα του, ξέρει ότι αυτή δεν θα τον φέρει στον παράδεισο. Μετά ανάπτυξε την διαισθητική πλευρά του κι έγινε «ισορροπημένος.» Αυτό υποτίθεται ότι θα τον έκανε να αισθανθεί καλά. Μπορεί να νόμιζε ότι θα ήταν όλα εύκολα όταν βρήκε την ισορροπία, αλλά τώρα αναρωτιέται γιατί εξακολουθεί να έχει τόσα σκουπίδια στη ζωή του και γιατί βλέπει ακόμα τόσα λάθη πάνω στον πλανήτη. Τώρα είναι έτοιμος για το επόμενο βήμα. Το επόμενο βήμα είναι να ανακαλύψει μόνος του τι είναι ένας απόφοιτος της γης.

Μπορείς να καταλάβεις πότε οι μαθητές της δευτέρας λυκείου είναι έτοιμοι για την μετάβαση επειδή είναι πρόθυμοι να τα παρατήσουν. «Έχω δουλέψει όλη μου τη ζωή προσπαθώντας να σταματήσω τον πόλεμο και αυτός συνεχίζεται. Παραιτούμαι.» Η παραίτηση είναι ο μόνος τρόπος για να φτάσουμε κάπου σε αυτό το σύστημα. Με αυτήν και μόνο την διαδικασία παραίτησης, θα έχουν γίνει μαθητές της τρίτης λυκείου.

Όπως ξέρουμε όλοι πολύ καλά, σε αυτόν τον πατριαρχικό, αρρενωπό πλανήτη, η παραίτηση υποτίθεται ότι ισοδυναμεί με αποτυχία. Αυτό καθιστά δύσκολο να

αφεθούμε σε μία δύναμη και σοφία μεγαλύτερη από τον εαυτό μας για να καθοδηγήσει τη ζωή μας.

Όχι ακόμη απόφοιτοι, οι μαθητές της τρίτης λυκείου βρίσκονται πάλι πίσω στην γή και αναρωτιούνται τι στο καλό κάνουν εδώ. Είναι η ομάδα μετάβασης, που βρίσκεται εδώ για να κάνει δυνατή τη διαδικασία αποφοίτησης της γης. Υπάρχει πληθώρα ανθρώπων που *δηλώνουν* ότι είναι μέρος της πλανητικής ομάδας μετάβασης, αλλά, στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι από αυτούς είναι άνθρωποι που διανοουμενοποιούν και εξορθολογίζουν τον δρόμο τους ή είναι τόσο εξαρτημένοι από τους σκοπούς τους που δεν μπορούν να είναι αντικειμενικοί. Οι περισσότεροι από εκείνους που πραγματικά *είναι* μέλη της ομάδας μετάβασης, δεν έχουν ιδέα. Απλώς θέλουν να πάνε σπίτι. Κατά τη διαδικασία της εύρεσης του δρόμου για το σπίτι, θα οδηγήσουν και τον πλανήτη σπίτι.

Θυμάσαι εκείνη την περίοδο στην προσωπική σου πορεία προς το αυτεξούσιο, όταν δήλωνες ότι είσαι εντάξει ή δήλωνες ότι είσαι ελεύθερος; Είχες πολύ ενέργεια για τα θέματα προσωπικής σου ενδυνάμωσης. Η ενέργεια αυτή σου επαλήθευε ότι ακόμα δεν είχες κλείσει αυτά τα θέματα. Όταν ξέρουμε ότι είμαστε εντάξει, τότε είμαστε απλά σε γαλήνη με τον εαυτό μας. Πρέπει να είμαστε σε τέτοια κατάσταση αντικειμενικότητας (εσωτερική γαλήνη), αν θέλουμε να κάνουμε δυνατή τη διαδικασία αποφοίτησης. Όταν στην πραγματικότητα είμαστε εν μέσω μιας «εμπειρίας ανάπτυξης», μπορεί να έχουμε τη θεωρία της γαλήνης καλά στο κεφάλι μας, αλλά έχουμε ακόμα ένα κλουβί που μπορεί να ταρακουνηθεί και οι απόφοιτοι δεν μπορούν να έχουν κλουβιά.

Οι μαθητές της τρίτης λυκείου, κάνουν τη ζωή της αφομοίωσης. Φθάνουν πίσω στην αρχή των εμπειριών μετενσάρκωσής τους και συμπεριλαμβάνουν τις άξιες κι ευεργετικές πτυχές αυτών των εμπειριών σε συνειδητή μορφή. Αυτό δεν σημαίνει ότι χρειάζεται να θυμηθούν τις λεπτομέρειες της ζωής κατά την οποία ήταν ο ιερωμένος ή ο μοναχός ή ο μάρτυρας ή τις μέρες που γύρναγαν στη Μεσόγειο με σανδάλια στα πόδια. Παρόλο που τα έχουν κάνει όλα αυτά, οι λεπτομέρειες είναι συνήθως άσχετες. Είναι η συνειδητότητα που απέκτησαν και τα αισθήματα που απορρόφησαν τα οποία τους επιστρέφονται ως χρήσιμα εργαλεία στην τρίτη λυκείου.

Αυτές οι ζωές αφομοίωσης έχουν την τάση να είναι γεμάτες σύγχυση. Κάθε ζωή ολοκλήρωσης είναι ένα συνονθύλευμα εμπειριών. Μερικές φορές παλινδρομούμε στον διανοουμενισμό. Μερικές φορές παλινδρομούμε στην σαπουνόπερα. Συχνά οπισθοδρομούμε, για λίγο, κάνοντας όλα τα βήματα που έχουμε κάνει στην πορεία μέχρι εδώ. Είναι δύσκολο να απαλλαγούμε από τις συνήθειες που είχαμε για εκατομμύρια χρόνια. Έτσι θα έχουμε κάποιες λαμπρές στιγμές κατά τις οποίες επιμένουμε ότι έχουμε όλες τις απαντήσεις κι ότι θα τους διορθώσουμε όλους. Ίσως πίσω στην πρώτη λυκείου δεν είχαμε τελειοποιήσει το μάθημα της δυσάρεστης συνήθειας να διορθώνουμε

ανθρώπους. Επίσης ο μαθητής της τρίτης λυκείου περιστασιακά θα πάει σπίτι και θα δει μια σαπουνόπερα στην τηλεόραση. Η διαφορά είναι ότι δεν εξαρτώνται από αυτά. Από εδώ βγήκε η δήλωση «Να μην βάζεις άλλους Θεούς πάνω από εμένα». Εάν η νοημοσύνη μας ή η σαπουνόπερα είναι ο Θεός μας (κυριαρχεί στη σκέψη μας), βρισκόμαστε σε ένα από τα υπέροχα αδιέξοδα της ζωής. Όταν οι μαθητές φτάσουν στην τρίτη λυκείου, έχουν αποκτήσει αρκετή συνειδητότητα ώστε να πιάσουν τον εαυτό τους όταν οπισθοδρομεί. Αρχίζουν να ζουν συνειδητά. Πιστεύουν ολοένα και λιγότερο στο να ζουν τυχαίες ζωές. Αρχίζουν να βλέπουν σκοπό στην ζωή. Αρχίζουν να αναγνωρίζουν τη δική τους θεϊκότητα. Τώρα θυμούνται ότι μία επιβεβαίωση μπορεί να λύσει περισσότερα προβλήματα από όλες τις λύσεις που μπορούν να βρουν η πρώτη και η δεύτερη λυκείου μαζί. Τώρα παρατάνε τα καρμικά μαθήματα και αρχίζουν να είναι, απλώς να είναι, ο Θεός-Άνθρωπος-Εαυτός τους.

Βλέπουν ότι η νοημοσύνη είναι καλή γιατί η διαίσθηση δεν μπορεί να τους περάσει μέσα από την κίνηση στο απέναντι πεζοδρόμιο. Η διάνοιά τους από την άλλη, το κάνει αυτό αρκετά καλά και δεν θα μπορούσαν να ζήσουν στη γη χωρίς αυτήν. Αλλά βλέπουν ότι η διάνοια δεν έχει καμία απολύτως δημιουργικότητα. Σε αντίθεση με τη διαίσθηση, η διάνοια δεν μπορεί να φτάσει στο άγνωστο και να βγάλει από εκεί απαντήσεις που δεν υπήρχαν πριν. Έτσι τελικά φτάνουν να συνειδητοποιήσουν ότι οι απαντήσεις δεν βρίσκονται στη διάνοια, ούτε στην τυφλή συμπνία. Αν είναι σαν εμένα, είναι κατά πάσα πιθανότητα γνωστό ότι έχουν δηλώσει με μεγάλη απογοήτευση ότι δεν υπάρχουν απαντήσεις. Τότε ήταν που το σύμπαν σηκώθηκε και χειροκρότησε, λέγοντας, «Ας δούμε αν μπορούμε να διατηρήσουμε αυτό το άτομο σε σύγχυση για ακόμα ένα ή δύο χρόνια και στη συνέχεια τον βγάζουμε από το κεφάλι του κι έξω από αυτό το χάος.»

Η Γήινη Γνώση Δεν Κάνει

Εάν ένα άτομο νομίζει ότι ξέρει οτιδήποτε, βρίσκεται σε κατάσταση καθυστέρησης και το σύμπαν δεν θα έχει καμία επιλογή από το να τον περιμένει. Μια δήλωση όπως αυτή «πατάει τα κουμπιά μας», επειδή έχουμε διδαχθεί από τα πρόσωπα κύρους ότι η ατομική μας αξία προέρχεται από την ποσότητα γνώσης που κατέχουμε. Τελικά ανακαλύπτουμε ότι δεν είναι η ποσότητα γνώσης την οποία μαθαίνουμε η οποία φέρνει ικανοποίηση και ενθουσιασμό, αλλά η ποσότητα της γνώσης με την οποία συνδεόμαστε.

Οι άνθρωποι στη γη θεωρούσαν πάντα την μάθηση ως μια γραμμική διαδικασία με διανοητικό προσανατολισμό. Αλλά το να κάνεις οτιδήποτε γραμμικά είναι εξαιρετικά αργό σε σύγκριση με το να το κάνεις χωρικά ή διαισθητικά. Τα άτομα αριστερού ημισφαιρίου σε αυτόν τον πλανήτη ποτέ δεν κατάλαβαν, ούτε καν αναρωτήθηκαν, από πού παίρναν το υλικό τους ο Αϊνστάιν και ο Μότσαρτ. Η μάθηση και η γνώση δεν είναι καθόλου αρνητικοί όροι για τον πνευματικό μαθητή. Απλώς θέλουμε να μετατοπίσουμε την τεχνική μας για την απόκτησή τους από αυτή που περιλαμβάνει μόχθο και βραδύτητα σε αυτή που είναι

σκόπιμη και χωρίς άγχος. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι πάντα έλεγαν ότι ο τρόπος για να αποκτήσουμε ολική κατανόηση είναι να γνωρίζουμε ότι αυτήν τη στιγμή δεν έχουμε καθόλου γνώση σε σύγκριση με το ποσό που θα αποκτήσουμε αν σταματήσουμε να διατεινόμαστε ότι γνωρίζουμε κάτι. Το πρώτο πράγμα που λέει κάθε γκουρού που αξίζει να τον/την ακούσεις στο νέο μαθητή είναι «κάτσε κάτω και σκάσε.» Ακίνητοποίησε το νου. «Κάθισε ακίνητος και γνώρισε ότι είμαι ο Θεός» (το «είμαι» αναφέρεται στον διαλογιζόμενο, όχι σε κάποιο γέρο στον ουρανό). Μια δήλωση από τα *Μαθήματα Θαυμάτων* έρχεται στο νου: Ένας θεραπευμένος νους δεν σχεδιάζει. Εκτελεί τα σχέδια που λαμβάνει ακούγοντας τη σοφία που δεν είναι δική του. Θα περιμένει μέχρι να διδαχθεί.

Υπάρχει μόνο μια χούφτα οντοτήτων σε αυτή τη γη που είναι σε θέση να κατανοήσουν ότι όλα όσα βλέπουμε και ακούμε και διαβάζουμε και αισθανόμαστε σε αυτό το επίπεδο πραγματικότητας, θα μπορούσαν να είναι σε αρμονία με ένα καλοκάγαθο και φιλικό σύμπαν. Για να το καταλάβουμε αυτό πρέπει να κατανοήσουμε τους κοσμικούς νόμους της δημιουργίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Αυτή η γη λειτουργεί μέσα στα πλαίσια του κοσμικού νόμου. Καθώς ετοιμαζόμαστε να αποφοιτήσουμε από το σχολείο γη αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε τους κοσμικούς νόμους που διέπουν το σύμπαν. Μερικές σύντομες ζωές πριν, δεν ξέραμε ούτε ότι υπάρχουν τέτοιοι νόμοι. Αλλά τώρα, καθώς εξοικειωνόμαστε με αυτές τις δημιουργικές αρχές, μπορούμε να τις εφαρμόσουμε για να δημιουργήσουμε την πραγματικότητα που επιθυμούμε.

Ο κοσμικός νόμος δεν έχει προσωπικές προκαταλήψεις. Το σύμπαν ούτε ξέρει ούτε νοιάζεται για το ποιος χρησιμοποιεί την δημιουργική αρχή προς όφελός του και ποιος την χρησιμοποιεί καταστροφικά.

Κατ' αναλογία, επιτρέπει η πυρηνική ενέργεια να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας προς όφελος της ανθρωπότητας, ή για την καταστροφή της ανθρωπότητας. Η αρχή της διάσπασης του ατόμου είναι αμερόληπτη. Η διαφορά είναι στην πρόθεση και στο επίπεδο κατανόησης στα μυαλά που χρησιμοποιούν τη δύναμη του ατόμου. Αλλά η δύναμη του νου που έχει κατανόηση είναι πολύ μεγαλύτερη από τη δύναμη του ατόμου. Μπορεί να αναστήσει νεκρούς, να περπατήσει στο νερό και να υπάρξει σε ένα σύμπαν όπου δεν υπάρχει πίεση.

Μιλάω για τον κοσμικό νόμο ως αρχή, όχι για να να τον κάνω να φαίνεται ότι στερείται αγάπης και συμπόνιας, αλλά επειδή, όπως θα δούμε αργότερα, η αληθινή αγάπη και συμπόνια βασίζονται οι ίδιες σε ακλόνητες αρχές.

Το Σύμπαν και οι κανόνες του πρέπει να ειπωθούν ως απρόσωπη αρχή, αν θέλουμε να γίνουμε αυτεξούσια όντα και αν θέλουμε να αποφύγουμε να είμαστε σε σχέση συν-εξάρτησης με το Θεό. Αν ο Θεός είναι αρχή και όχι προσωπικότητα, τότε δεν έχει νόημα να ζητάμε από το Θεό να μας κάνει χάρες.

Οι προσωπικότητες χορηγούν ή αρνούνται χάρες βασιζόμενες σε προσωπικές κρίσεις αξίας. Η αρχή δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Όταν προσευχόμαστε στο αρχέτυπο της δημιουργικής αρχής για βοήθεια, αυτό δεν μπορεί να μας χαρίσει «δώρα» ή «θεραπείες». Αλλά μπορεί να μας αποκαλυφθεί και να αφήσει σε μας την απόφαση για το πώς να χρησιμοποιήσουμε τη δημιουργική δύναμη, η οποία είναι πάντα διαθέσιμη σε όλα τα όντα.

Θυμήσου το νόμο της βαρύτητας. Όταν πηδήξεις από το παράθυρο, θα πέσεις κάτω. Πέφτοντας ίσως θυμηθείς για τη βαρύτητα, αλλά η γη δε νοιάζεται έτσι ή αλλιώς. Η βαρύτητα είναι απρόσωπη, έτσι δε θα πει, «Είναι πολύ καλό άτομο και ίσως θα πρέπει να την προσγειώσουμε ομαλά.»

Το Επίπεδο της Αιτιότητας

Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι οι κανόνες εδώ είναι αρκετά απλοί. Όταν αυτή η γη ιδρύθηκε ως σχολείο, καθορίστηκε ότι η πραγματικότητα θα βρίσκεται υπό τον έλεγχο του επιπέδου αιτιότητας. Όσοι έχουν μελετήσει απόκρυφες διδασκαλίες, ξέρουν για τα άλλα επίπεδα της ύπαρξης. Αυτά περιλαμβάνουν επίσης το φυσικό, πνευματικό, συναισθηματικό και αστρικό επίπεδο. Το επίπεδο αιτιότητας βρίσκεται ακριβώς πάνω από το πνευματικό και συναισθηματικό επίπεδο. Λόγω αυτής της ευθυγράμμισης, όταν συνδυάζεις σκέψη και συναίσθημα, θα έχεις εξωτερική προβολή (εκδήλωση) στη φυσική διάσταση. Αυτή είναι ακριβώς η ίδια διαδικασία που ο Ντέιλ Κάρνεγκι (Dale Carnegie) και άλλοι εκπαιδευτές πωλήσεων διδάσκουν εδώ και χρόνια. Καθένας που το έχει δοκιμάσει, ξέρει ότι λειτουργεί. Όταν έχεις μία εικόνα στο νου για αυτό που επιθυμείς και την υποστηρίξεις με συναισθηματική ενέργεια, θα εκδηλωθεί στην πραγματικότητά σου.

Αν εξετάσουμε αυτή τη διαδικασία δημιουργίας από μια πνευματική άποψη, έχουμε την ουσία των διδασκαλιών των αρχαίων μυστικιστικών σχολών. Τώρα γνωρίζεις όλα όσα ήξερε ποτέ κάθε αναζητητής ή απόκρυφη οργάνωση. Οι σκέψεις που κρατιούνται στο νου, προβάλλονται εξωτερικά! Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί αυτό το σύστημα. Αν και όλοι έχουμε ακούσει τους κανόνες από πριν, έχουμε την τάση να ξεχνάμε να τους εφαρμόζουμε συνειδητά.

Μην Αντιστέκεσαι Στο Κακό

Μπορεί να πιστεύουμε ότι οι μεγάλοι διδάσκαλοι δεν καταλάβαιναν πόσο πολύπλοκες είναι οι ζωές μας, αλλά, με βάση τα στοιχεία από τις ζωές τους, είναι πιθανό ότι οι μέθοδοί τους είναι οι μόνες μέθοδοι οι οποίες θα διορθώσουν κάθε πρόβλημα που έχει η γη μας. Είναι σημαντικό να σημειωθεί τι είπαν οι δάσκαλοι καθώς επίσης και τι δεν είπαν. Δεν μας είπαν να πάρουμε πανεπιστημιακό πτυχίο, αν θέλουμε φώτιση. Δεν μας είπαν να παρατάξουμε ένα στρατό για να μπορέσουμε να εξουδετερώσουμε ό,τι μας απειλεί. Δεν μας είπαν να μαζέψουμε οπαδούς για την υποστήριξη των σκοπών μας. Είπαν «προσευχηθείτε ο ένας για τον άλλο». Επιμένουμε ότι αυτό είναι πάρα πολύ

απλοϊκό. «Απλώς δεν καταλαβαίνεις τον σύζυγό μου. Η προσευχή δε φτάνει - - χρειάζεται βαριοπούλα!» Τι είπε ο Ιησούς; Μας είπε να γυρίσουμε το άλλο μάγουλο. «Ναι, αλλά αν γυρίσω το άλλο μάγουλο τώρα, ολόκληρος ο πλανήτης θα εξαλειφθεί.» «Έρχεται μια στιγμή που πρέπει να σταθείς σαν άντρας, έτσι δεν είναι; Τζον Γουέιν μέχρι τελικής πτώσης!» Αλλά, στ' αλήθεια, δεν είναι αυτός ο τρόπος. Ο Ιησούς είπε να μην αντισταθούμε στο κακό. Πολλοί από εμάς, επειδή είμαστε καλοί άνθρωποι που έχουν μάθει να είναι συμπονετικοί, έχουμε περάσει τη ζωή μας αντιστεκόμενοι στα λάθη.

Επίτρεψε μου να σου ζητήσω να κάνεις μια υπόθεση για μια στιγμή. Αν είναι αλήθεια ότι η πραγματικότητα δημιουργείται από τις σκέψεις που κρατιούνται στο νου και τα συναισθήματα που κρατιούνται στο σώμα, τι δημιουργείται με το να είμαστε ενάντια στον πόλεμο;

Έχω αρκετούς φίλους που είναι ενάντια στα πυρηνικά. Ένας από αυτούς είναι τόσο καλός στην αντι-πυρηνική εκστρατεία του που έχει συγκεντρώσει αφίσες παιδιών με εγκαύματα από ακτινοβολία και με το δέρμα τους να πέφτει. Οι εικόνες είναι τόσο έντονες που κανείς δεν θα μπορούσε να τις κοιτάξει χωρίς να πληροί όλες τις προϋποθέσεις για την εκδήλωσή τους. Αυτό που βοηθά να δημιουργηθεί είναι άλλο ένα παιδί με ασθένεια ακτινοβολίας. Αν κάποιος είναι ενάντια στο φόνο, επειδή πιστεύει ότι αυτό είναι το πιο φρικτό έγκλημα, κρατάει μια νοητική εικόνα στο μυαλό που υποστηρίζεται από τη συναισθηματική οργή του. Μπορείς να δεις αυτό τι δημιουργεί - - έναν ακόμα φόνο στον πλανήτη, επειδή αυτός είναι ο νόμος της δημιουργίας. Απλά διατυπωμένος, αυτό στο οποίο είμαστε ενάντια, το δημιουργούμε. Ακριβώς όπως ο νόμος της βαρύτητας είναι αμερόληπτος, έτσι είναι και ο νόμος της δημιουργίας.

Πώς να δημιουργήσεις τον Κήπο της Εδέμ

Το σύμπαν δεν κάνει διάκριση μεταξύ των *επιθυμιών* και των *φόβων* που κρατάμε στο νου. Πρέπει να το καταλάβουμε αυτό για να δείχνουμε το δρόμο πάνω στη γη. Αν θέλουμε έναν κήπο της Εδέμ, ή αν θέλουμε όλοι οι άνθρωποι να είναι ελεύθεροι, πώς αποκτούμε την δύναμη να δημιουργήσουμε αυτά τα πράγματα;

Οι μαθητές της πρώτης λυκείου πιστεύουν στη διάνοια και προσπαθούν να δημιουργήσουν μέσα από την διαδικασία της αντιπαράθεσης. Δημιουργούν πολύ ενθουσιασμό και μερικούς γερούς πολέμους. Οι μαθητές της δευτέρας λυκείου είναι ενάντια σε κάθε τι βλαβερό. Κατά μία έννοια, αυτή η ομάδα ατόμων είναι οι πιο ισχυροί δημιουργοί βλαβών στον πλανήτη. Στην τρίτη λυκείου είναι η πρώτη φορά που χωνεύουμε ότι οι σκέψεις που κρατάμε στο νου προβάλλονται εξωτερικά. Σε αυτό το επίπεδο οι άνθρωποι αρχίζουν να βλέπουν τα πάντα από την προοπτική του Χριστού και συμβαίνει, επομένως, μια μετατόπιση στη συμπόνια τους και την κατανόησή τους. Εδώ είναι που οι άνθρωποι αρχίζουν να βλέπουν ότι δεν είναι θύματα, ότι μπορούν να δημιουργήσουν ή να αναδημιουργήσουν ή να θεραπεύσουν οτιδήποτε.

Αν θέλουμε η γη να είναι πράσινη, πρέπει να είμαστε ενάντια στην καφέ γη; Ούτε στο ελάχιστο. Ο μέσος νους δεν μπορεί να κατανοήσει αυτή τη διαφορά. Αλλά εκείνοι που αρχίζουν να κατανοούν την πνευματικότητα στοιχειωδώς μπορούν να δουν τη σχέση αιτίας-αποτελέσματος. Είναι εύκολο να δει κανείς τη διαφορά μεταξύ αυτών που είναι αποτελεσματικοί στη δημιουργία του κήπου της Εδέμ και αυτών που αφιερώνονται στους σκοπούς τους χωρίς μεγάλη πρόοδο για την ανθρωπότητα. Θα είναι εκπληκτικά ισχυρή η μετατόπιση των οικολόγων από το να είναι κατά της ρύπανσης στο να είναι υπέρ των καθαρών πάντων. Ο νους είναι πιο ισχυρός δημιουργός φυσικής πραγματικότητας από κάθε δημιουργική αιτία που βρίσκεται στο φυσικό επίπεδο.

Η δύναμη που έχουμε για να δημιουργήσουμε πάνω στη γη είναι πρωτοφανής. Έχουμε κάνει απίστευτες προόδους στην κατανόηση των νόμων αυτού του επιπέδου, συμπεριλαμβανομένων και των αυτοκόλλητων που τώρα λένε «Οραματίσου την Ειρήνη.» Όταν μπορέσουμε να μετατοπιστούμε από το να είμαστε κατά του αρνητικού στο να είμαστε υπέρ του θετικού, έχουμε γίνει πραγματικός σωτήρας του πλανήτη. Ψύλλοι στ' άχυρα, λες; Είναι το κύριο σημείο στην κατανόηση της αιτίας και του αποτελέσματος. Το σταμάτημα του πολέμου δημιουργεί κόλαση. Ο οραματισμός της ειρήνης δημιουργεί παράδεισο.

Η Συνείδηση Δημιουργεί Πραγματικότητα

Πάντα πηγαίνε κατευθείαν σε αυτό που θέλεις να δημιουργήσεις. Είσαι ένα πέμπτο του ενός δισεκατομμυριοστού της δημιουργικής δύναμης του πλανήτη και ό,τι κρατάνε στο νου τα πέντε δισεκατομμύρια είναι αυτό που εξωτερικεύεται στον πλανήτη. Γιατί πέφτουν οι δικτατορίες; Γιατί οι άνθρωποι βάζουν γυάλινα μπουκάλια σε ένα σακί και κουτιά αλουμινίου σε άλλο; Γιατί έπεσε το Τείχος του Βερολίνου; Είναι αυτά γεγονότα που συμβαίνουν επειδή οι διανοούμενοι τους έπεισαν όλους με το διάλογο; Σίγουρα όχι. Ο διαλογισμός έχει κάνει περισσότερα για να θεραπευθεί αυτή η γη από όλους μαζί τους διανοούμενους και εκείνους που λειτουργούν από τυφλή συμπόνια.

Ο διαλογισμός κατοικεί στο αιτιώδες επίπεδο. Είναι ενδιαφέρον ότι όλοι οι γκουρού έχουν διδάξει τους μαθητές τους να χαλαρώνουν το σώμα. «Ας κάνουμε εδώ μερικές βαθιές αναπνοές και λίγη γιόγκα για να βγάλουμε το φυσικό επίπεδο από τη μέση.» Δεν είπαν «Ας γεμίσουμε ενθουσιασμό και πάμε να το κάνουμε!» Είπαν «Χαλάρωσε – Γαλήνη – Μείνε ακίνητος. Άσε το βλέμμα σου καρφωμένο στο Θεό μόνο.» Τώρα κράτα στο νου ό,τι επιθυμείς να είναι η γη σου. Οραματίσου τι θέλεις, όχι αυτό στο οποίο είσαι εναντίον. Ο κοσμικός νόμος είναι αμερόληπτος και δε νοιάζεται για το τι οραματίζεσαι. Ποτέ δεν θα πει «Καλά, αυτή ήταν μία κακή σκέψη οπότε δε νομίζω ότι θα την εκδηλώσω.»

Όταν καταφέρουμε να μαζέψουμε πολλά εκατομμύρια ανθρώπους να συμμετέχουν σε ένα παγκόσμιο θεραπευτικό διαλογισμό την τριακοστή πρώτη

του Δεκεμβρη, τότε είναι που καταρρέει το Τείχος του Βερολίνου. Κανένας δεν έχει βρει κάποιον άλλο λόγο ως προς το γιατί έπεσε. Ο Χατζηνικολάου ποτέ δεν είπε στις ειδήσεις των οκτώ και μισή γιατί συνέβηκε και σίγουρα δεν ήταν κάποια κυβέρνηση που το έριξε, ούτε ένας στρατός ή οικονομικές κυρώσεις. Έπεσε καθαρά λόγω μίας μετατόπισης στη συνείδηση.

Μήπως τα εκατομμύρια των διαλογιστών ήξεραν τι έκαναν; Μήπως κατανόησαν τη δύναμη του νου για δημιουργία; Σχεδόν καθόλου. Δεν είχαν ιδέα για τη συνεργιστική δράση των συνδυασμένων σκέψεών τους. Αλλά ένιωθαν καλά μ' αυτό. Μαζεύτηκαν και προσευχήθηκαν. Έχουν εξασφαλίσει ότι η ειρήνη θα βασιλέψει σ' αυτή τη γη και ότι η αρμονία είναι εδώ και θα παραμείνει. Για το υπόλοιπο του έτους μπορεί να συνεχίσουν την προσπάθεια να διορθώσουν πράγματα που είναι λάθος, αλλά δεν θα έχει σημασία, επειδή για μια μέρα όλοι τράβηξαν προς την ίδια κατεύθυνση και αυτό μετατόπισε την ενέργεια της γης. Έκανε ένα βήμα στο δρόμο της προς την ειρήνη. Πόσα άτομα χρειάζονται για τη δημιουργία της μετάβασης στη γη; Τι μέρος της ημέρας σου χρειάζεται να περνάς οραματιζόμενος τη δημιουργία παγκόσμιας ειρήνης και καθαρού αέρα; Οι μεγάλοι διδάσκαλοι είπαν ότι αν έχουμε πίστη όσο ένα σιναπόσπορο - - το ένα τοις εκατό του χρόνου φτάνει. Οι τυχαίες σκέψεις του παγκόσμιου πληθυσμού κάνουν ελάχιστη ζημιά σε μας ή τον πλανήτη μας. Αν έχουμε πέντε δισεκατομμύρια άτομα με τυχαίες σκέψεις - - οι μισοί να σκέφτονται κάτι και οι άλλοι μισοί κάτι άλλο - - οι μισοί να λένε κάν' το με τον τρόπο μου και όλοι θα σωθούν - - οι άλλοι μισοί να λένε όχι, κάν' το με τον δικό μου τρόπο - - προς τα πού τραβάνε; Όλοι πάνε σε διαφορετική κατεύθυνση και τίποτα δεν κινείται. Άλλα αν στα πέντε δισεκατομμύρια ανθρώπους που τραβάνε προς διαφορετικές κατευθύνσεις προσθέσεις και μια χούφτα οντοτήτων που είναι πρόθυμες να δουλέψουν αρμονικά και να κρατήσουν μια κατευθυνόμενη σκέψη στο νου για να τραβήξουν προς την ίδια κατεύθυνση, πριν να το καταλάβει, ολόκληρο το πλήθος θα έχει τραβηχθεί στην άλλη όχθη. Αυτό είναι κοσμικός νόμος.

Πρέπει πάντα να αναζητούμε την αιτία κάθε αλλαγής στη σφαίρα της συνείδησης. Θα προτιμούσαμε η αιτία των αλλαγών να ήταν κάτι πιο απτό και δραματικό που θα μπορούσε να βγει στην τηλεόραση ώστε να μπορούμε να πούμε στον καθένα τι να κάνει για να σώσει τον πλανήτη. Δεν λειτουργεί έτσι, διότι *τα συστήματα πεποιθήσεών μας δημιουργούν την πραγματικότητά μας*.

Η Συμπεριφορά Δεν Είναι Δημιουργική

Ένα από τα πράγματα που θα φτάσουμε να καταλάβουμε είναι ότι η συμπεριφορά δεν έχει σημασία. Ο μεγαλύτερος προγραμματισμός μας, από τη στιγμή που γεννιόμαστε σε αυτόν τον πλανήτη, περιστρέφεται γύρω από τη συμπεριφορά. Η ενοχή μας υπάρχει επειδή πρόσωπα κύρους μας είπαν ότι η συμπεριφορά μας είχε βλάψει άλλους ανθρώπους. Μας χτυπάγανε τα χέρια όταν κάναμε κάτι λάθος. Όταν ήμασταν αρκετά μεγάλοι για να κατανοήσουμε τη γλώσσα, η πρώτη λέξη που μάθαμε ήταν "όχι". «Μην το κάνεις αυτό, μην το

κάνεις εκείνο - - μη, μη, μη!» και παρόλα αυτά κανέναν μεγάλος διδάσκαλος δεν είπε ποτέ ότι η συμπεριφορά μας έκανε κάποια διαφορά. Αυτοί κατανοούσαν ότι η πράξη δεν είναι η δημιουργική δύναμη σε αυτόν τον πλανήτη. Ακόμα και αφού γνωρίσουμε για τη χρήση της συνείδησης έτσι ώστε να δημιουργήσουμε την πραγματικότητα μας, περιστασιακά απελπιζόμαστε γιατί δε μπορούμε να δούμε πώς προβάλλονται εξωτερικά οι σκέψεις μας, πώς επιφέρουν τις αλλαγές που επιθυμούμε. Έτσι, λόγω απογοήτευσης, ξαναγυρνάμε στην πράξη. Αυτός ο τρόπος δημιουργίας ποτέ δεν κατάφερε να δημιουργήσει μόνιμη ευτυχία και πάντα θα αποτυγχάνει.

Έχουμε εκπαιδευτεί στο ότι οι πέντε αισθήσεις μας δίνουν τη μόνη αληθινή εικόνα της πραγματικότητας, κι έτσι μας είναι εύκολο να δούμε ένα κτίριο υπό κατασκευή και να πιστέψουμε ότι μία «δημιουργία» βρίσκεται σε εξέλιξη. Αν αυτό ήταν αλήθεια, ο Ιησούς θα είχε χρειαστεί να «κάνει» το νερό στερεό, πριν περπατήσει πάνω του. Η συνείδηση είναι η πραγματικότητα, σε αυτό το επίπεδο. Η πράξη είναι το φυσικό αποτέλεσμα που ακολουθεί.

Ποτέ δεν χτίστηκε κτήριο που δεν ήταν πριν μία σκέψη στο μυαλό κάποιου αρχιτέκτονα. Ο Ιησούς ποτέ δεν έχτισε μία γέφυρα και ο Σάι Μπάμπα¹³ ποτέ δε σταμάτησε έναν πόλεμο, αλλά δημιουργούν μετάβαση στον πλανήτη. Πάντα θέλουμε να επιστρέψουμε στον τρόπο δημιουργίας τον οποίο δίδαξαν οι μεγάλοι πνευματικοί διδάσκαλοι.

Τώρα, μην νομίζεις πως λέω ότι η πράξη είναι κακή ή άσχετη. Η πράξη χρειάζεται στον πλανήτη. Η πράξη είναι η φύση μας. Η πράξη είναι μέρος της εξερεύνησής μας, του παιχνιδιού μας, του χορού της ζωής. Αλλά η πράξη δεν είναι αιτία. Χρειαζόμαστε τη σοφία να είμαστε σε θέση να διακρίνουμε την αιτία από το αποτέλεσμα. Χρειάζεται να ξέρουμε πώς να δημιουργούμε το σύμπαν μας μέσω της συνείδησης, ώστε να μπορούμε να χορέψουμε μέσω της πράξης μας.

«Εμπιστοσύνη» - Η Πιο Τρομερή Λέξη Στο Μεταφυσικό Κίνημα

Όσοι από εμάς έχουν μελετήσει τη διαδικασία των επιβεβαιώσεων και αρνήσεων που προσφέρει η Ενότητα, η Επιστήμη του Νου, η Χριστιανική Επιστήμη και άλλες ομάδες παρακίνησης, κατανοούν ότι, επειδή το σύστημα πεποιθήσεών μας δημιουργεί την πραγματικότητα, το μόνο πράγμα που χρειάζεται ποτέ αλλαγή είναι το ίδιο το σύστημα πεποιθήσεών. Αν βλέπουμε ένα λάθος στον κόσμο, είναι οι πεποιθήσεις μας που χρειάζονται διόρθωση, όχι το λάθος. Μου αρέσει να διαβάζω Έμμετ Φοξ (Emmet Fox), επειδή μιλάει πολύ καθαρά γι' αυτήν τη διαδικασία. Μάλιστα αναφέρει σε ένα από τα έργα του ότι το σύστημα πεποιθήσεών μας είναι τόσο ισχυρό που, αν πιστεύουμε ότι ένα δεκάευρο είναι

¹³ Σημ: Sai Baba από το Shirdi (γεν. άγνωστη - 15 Οκτωβρίου 1918) Ινδός γκουρού, γιόγκι και φακίρης, ο οποίος θεωρείται άγιος από τους Ινδουϊστές και Μουσουλμάνους πιστούς του.

πραγματικά δικό μας, θα μπορούσαμε να το αφήσουμε στην Πανεπιστημίου και να το βρούμε εκεί γυρνώντας μετά από δύο εβδομάδες.

Αποφάσισα ότι θα το μάθαινα εξ ιδίων αυτό το μάθημα. Ένα πράγμα που πάντα με προβληματίζε ήταν η ενέργεια που χρειάζεται για την προστασία της ιδιοκτησίας και η έννοια των κλειδαριών και κλειδιών. Αποφάσισα να δοκιμάσω τη θεωρία του Έμμετ Φοξ. Δήλωσα ότι θα σταματήσω να κλειδώνω το αυτοκίνητό μου επειδή ήταν δικό μου και ως εκ τούτου κανένας δε θα μπορούσε να το πάρει. Λοιπόν, πολύ σύντομα το αυτοκίνητό μου είχε κλαπεί. Το σύμπαν θα με βοηθούσε να μάθω αυτό το μάθημα. Επειδή είχα ήδη πάρει την απόφαση να ζω συνειδητά, δε θύμωσα, ούτε αναστατώθηκα όταν ανακάλυψα ότι το αυτοκίνητό μου έλειπε. Αντ' αυτού, κάθισα και προσπάθησα να καταλάβω τι είχε πάει στραβά, ρωτώντας τον εαυτό μου, τι σκεφτόμουν και δημιουργούσα. Σύντομα συνειδητοποίησα ότι ήμουν λίγο εγωιστικός στη δήλωσή μου ότι δε χρειάζεται να κλειδώνω την περιουσία μου. Θα πρέπει να το είχα πει σε τουλάχιστον έναν διαφορετικό άνθρωπο ότι η περιουσία μου προστατεύεται από το Θεό, τους οποίους τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσω. Έπρεπε να δανειστώ το τηλέφωνο ενός εξ αυτών για να καλέσω την αστυνομία. Μέσα σε λίγες ώρες από τη στιγμή που κατάλαβα τι είχα κάνει λάθος, η αστυνομία τηλεφώνησε να μου πει ότι το αυτοκίνητό μου είχε βρεθεί και μου το επέστρεφαν.

Λίγα βράδια αργότερα, γύρισα σπίτι από την δουλειά γύρω στα μεσάνυχτα. Καθώς παρκάριζα, μου έσκασε το λάστιχο. Ήμουν τόσο κουρασμένος, που αποφάσισα να περιμένω μέχρι το πρωί για να αλλάξω το λάστιχο, αλλά όπως σηκώθηκα το επόμενο πρωί ανακάλυψα ότι το αυτοκίνητο έλειπε πάλι. Γυρίζοντας το προηγούμενο βράδυ, ο δείκτης της βενζίνης ήταν στο «άδειο». Έτσι οι κλέφτες του αυτοκινήτου έμειναν από βενζίνη λίγα τετράγωνα από το σπίτι μου, όπου η αστυνομία βρήκε το αυτοκίνητο. Αλλά για να μπορέσουν να το κλέψουν, μου άλλαξαν το λάστιχο! Το αυτοκίνητο εκλάπη τρεις φορές συνολικά μέχρι να ξεσκεπάσω τα λάθη στο σύστημα πεποιθήσεών μου, αλλά κάθε φορά μου το επέστρεφαν στην ίδια ή σε καλύτερη κατάσταση.

Πνευματική Εντιμότητα

Καθώς μεγαλώνει η συνειδητότητά μας, αναπτύσσουμε ένα είδος πνευματικής εντιμότητας. Γινόμαστε πρόθυμοι να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε δημιουργήσει μερικά εμπόδια στην συνειδητότητά μας, τα οποία δεν μας επιτρέπουν να αποκτήσουμε όλα όσα επιθυμούμε.

Υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ της πνευματικής εντιμότητας, η οποία λέει ότι έχω δημιουργήσει κατά λάθος μερικά πράγματα που δεν θέλω, και στην κατά κόσμο μορφή της εντιμότητας. Τα πρόσωπα κύρους πιστεύουν στα λάθη. Η δική τους εκδοχή της εντιμότητας είναι, «πάρ' το χαμπάρι, τα έκανες θάλασσα.» Προσπαθούν να επιβάλουν την ενοχή ως τιμωρία για τα λάθη. Ο αληθινός πνευματικός αναζητητής είναι διατεθειμένος να δει τη μεγάλη εικόνα.

Είναι πρόθυμος να πιστέψει ότι ποτέ δεν έχει κάνει κάποιο λάθος, ότι όλες οι προηγούμενες πεποιθήσεις και οι εμπειρίες είναι το θεμέλιο πάνω στο οποίο χτίζει την κοσμική συνείδηση.

Πρέπει να περάσουμε μια διαδικασία εκμάθησης για να ανακαλύψουμε πώς να δημιουργούμε χαρά για τους εαυτούς μας, αντί να την πάρουμε στο χέρι από κάποιο γκουρού. Η πνευματική εντιμότητα είναι απλά η αναγνώριση ότι *είναι* μία διαδικασία. Πρόκειται για ανάπτυξη. Η ανάπτυξη συμπεριλαμβάνει το να αποβάλουμε αυτό που δε λειτουργεί πλέον και να το αντικαταστήσουμε με αυτό που λειτουργεί. Καμία ενοχή, απλώς κάνουμε ξεκαθάρισμα.

Η Αν Λάντερς αναφέρει το παρακάτω «διαμάντι» ως συνεισφορά από τους αναγνώστες της, «Η καλή κρίση προέρχεται από την πείρα. Η πείρα προέρχεται από την κακή κρίση.» Προφανώς, τίποτα στη ζωή δεν είναι λάθος. Είναι όλα εκεί για να μας διδάξουν τη σοφία.

Προσευχή

Η προσευχή είναι ένα ουσιαστικό μέρος κάθε διαδρομής προς την αφύπνιση. Για να επιστρέψουμε στη φυσική μας κατάσταση της θεϊκότητας, πρέπει να λειτουργήσουμε σαν να είμαστε ήδη πίσω στη φυσική μας κατάσταση. Η τηλεπαθητική επικοινωνία και μία αδιάσπαστη σύνδεση με το άπειρο είναι χαρακτηριστικά της φυσικής κατάστασης ύπαρξης. Συνεπώς, κάθε μεγάλος διδάσκαλος έχει διδάξει τους μαθητές τους να επωφεληθούν από αυτά τα χαρακτηριστικά. Αν κάποιος μιλάει τηλεπαθητικά με το πνεύμα, έχει αναγνωρίσει ότι πιστεύει στην ενότητα.

«Ζήτησε και θα λάβεις», είπε ο Ιησούς. Είναι αλήθεια, αλλά δεν μπορεί το σύμπαν να κάνει χάρες, επειδή *εμείς* δημιουργούμε τις πραγματικότητές μας και όλα όσα περιέχουν. Η προσευχή πάντα εισακούεται, αλλά με τρόπο που δεν παραβιάζει το τρέχον σύστημα πεποιθήσεών μας, έστω και αν αυτό είναι η πίστη στον προσωπικό περιορισμό ή την έλλειψη. Εισακούεται με τρόπο που να μας δείξει πώς να *αλλάξουμε* την πίστη μας στον περιορισμό ή την έλλειψη.

Όταν λέμε, «Θεέ μου, είμαι άφραγκος! Παρακαλώ στείλε χρήματα!», το πιο πιθανό να έρθει είναι λογαριασμοί και άλλα χρέη. Το σύμπαν λέει, «Δεν είμαστε υπεύθυνοι που δεν έχεις καθόλου χρήματα. Δεν μπορούμε να σου δώσουμε τίποτα επειδή ποτέ δεν σου έχουμε αρνηθεί τίποτα. Αλλά επειδή το ζήτησες και επειδή οι σκέψεις που βαστάει ο νους προβάλλονται εξωτερικά, θα σου δείξουμε ποιες ακριβώς σκέψεις σου είναι αυτές που δημιουργούν την φτώχεια σου.»

Απελευθέρωση Των Σκέψεων Που Δημιουργούν Αυτό Που Δεν Θέλουμε

Κάθε άτομο είναι ένας απείρως ισχυρός δημιουργός. Αυτό το άτομο είναι ο μόνος δημιουργός της φαινομενικής έλλειψής του, κι έτσι να μια στοίβα από αναπάντεχους λογαριασμούς. Γιατί εμφανίστηκαν όταν ζητήσαμε από το σύμπαν ευημερία και αφθονία; Είναι η πνευματική και συναισθηματική μας αντίδραση στη λήψη λογαριασμών που δημιούργησε τη φτώχεια από την αρχή. Το σύμπαν απλά λέει: «Κοίταξε εδώ! Αυτοί οι λογαριασμοί δεν είναι ατύχημα - - είναι η απάντηση στις προσευχές σου!» Όταν πάμε στο γραμματοκιβώτιο και βρίσκουμε λογαριασμούς χρειάζεται να δείξουμε μεγάλη προσοχή στην αντίδρασή μας. Συνηθίζαμε να κατηγορούμε άλλους ανθρώπους ή την οικονομία για τα δεινά μας, αλλά τώρα θέλουμε να πάρουμε εκατό τοις εκατό την ευθύνη για τη ζωή μας. Καταλαβαίνουμε ότι δημιουργούμε οι ίδιοι την πραγματικότητά μας. Αντί να αναφωνούμε «Θεέ μου, δεν υπάρχουν ποτέ αρκετά χρήματα», θα ήταν πολύ σοφό να αναφωνήσουμε «Ευχαριστώ Θεέ για την ευημερία μου. Είμαι στη ροή και τα πάντα είναι αγάπη.» Όταν αναγνωρίσουμε ότι οι λογαριασμοί είναι ευκαιρία να απελευθερώσουμε αρνητική ενέργεια και ευχαριστήσουμε για την κατανόηση που μας φέρνουν, τότε θα έχουμε ανατρέψει ένα παλιό μοτίβο. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, λένε «όλα είναι για το δικό σου συμφέρον».

Για τους περισσότερους ανθρώπους χρειάζεται κάποιος χρόνος για να ανατρέψουν αυτές τις παλιές συνήθειες. Μπορεί να πάρει μήνες με λογαριασμούς για να φτάσουμε στο σημείο να μπορούμε να πάμε στο γραμματοκιβώτιο και ειλικρινά να πούμε «Ω, ευχαριστώ! Αυτό είναι τέλει!» Πιθανώς να πρέπει να το κάνουμε προσποιητά στην αρχή, αλλά σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα θα γίνει πραγματικό. Ο Έμερσον είπε: «Για να γίνεις, πράξε ως να ήσουν». Καθώς αρνούμαστε να κρατήσουμε αρνητική ενέργεια για την έλλειψη χρημάτων, οι αλλαγές θα αρχίσουν να εμφανίζονται. Σιγά-σιγά θα αντιληφθούμε τη σχέση αιτίου-αποτελέσματος μεταξύ των σκέψεων και της εκδήλωσης. Τότε, μια μέρα εντελώς «τυχαία», η ευημερία θα έρθει ρέοντας στη ζωή μας. Παίρνουμε μια αύξηση ή κερδίζουμε το λαχείο ή η θεία Μαθίλδη πεθαίνει και μας αφήνει μια μικρή περιουσία. Η δική μας αντίδραση μπορεί να είναι «καλά, δεν εισάκουσε ο Θεός τις προσευχές μου – αυτό ήταν η θεία Μαθίλδη. Έτσι κι αλλιώς, ξέρεις ότι αυτά τα πράγματα δεν δουλεύουν στ' αλήθεια.» Θα πρέπει να παρατηρήσουμε ποιος πιστεύουμε ότι είναι ο ευεργέτης μας. Μερικές φορές ξεχνάμε ότι είναι ο Θεός.

Οι Πεποιθήσεις Δημιουργούν Καλές / Κακές Σχέσεις

Αν έχουμε μια συναισθηματική προσκόλληση σε κάτι, θα το φέρουμε στη ζωή μας. Ισχύει για τους λογαριασμούς και ισχύει για τις σχέσεις μας. Όταν λέμε «δεν είχα ποτέ μια σχέση που λειτούργησε - - σε παρακαλώ Θεέ μου, φέρε μια καλή», ξέρεις ποιος θα εμφανιστεί; Το στερεότυπο του λάθους που πάντα επιλέγουμε θα εμφανιστεί. Τώρα μπορούμε να εξετάσουμε αυτό το άτομο και

να αποφασίσουμε να επιλέξουμε και πάλι. Εδώ έρχεται ο άπιστος νούμερο πενήντα, που είναι όπως ακριβώς ο αναξιόπιστος νούμερο πενήντα και ο νούμερο σαρανταεννέα και ο νούμερο σαρανταοκτώ. Το σύμπαν μάς ζητάει να δούμε ποιον επιλέγουμε κάθε φορά. Μπορούμε να αλλάξουμε τις προτεραιότητές μας και να πούμε, «Συγγνώμη, αλλά δε θέλω να επιλέξω ξανά εσένα. Επέλεξα να έχω μια σχέση με κάποιον όπως εσύ την περασμένη Πέμπτη, τον περασμένο μήνα, τον περασμένο χρόνο και την περασμένη ζωή και δεν θα επιλέξω ξανά κάποιον σαν εσένα. Μου αξίζει κάποιος που μπορεί να με ακούσει, που συνεργάζεται μαζί μου και που ταιριάζει στη ζωή μου.» Η ψυχοθεραπεία, ή η ειλικρινής αυτοπαρατήρηση, μπορεί να μας αποκαλύψει ίσως, ότι έχουμε ένα μοτίβο για την επιλογή συντρόφων που είναι ακριβώς όπως η μητέρα ή ο πατέρας μας. Η αξία του να ξέρουμε κάτι τέτοιο δεν είναι στο να δούμε ότι είμαστε θύματα της ανατροφής μας, αλλά να δούμε ότι έχουμε την επιλογή να διαλέξουμε διαφορετικά. Όταν προσευχόμαστε για βοήθεια, το σύμπαν θα μας δείξει πού κάνουμε λάθη στις επιλογές μας. Στη συνέχεια, όταν αρχίζουμε να κάνουμε συνειδητές επιλογές, το σωστό πρόσωπο θα εμφανιστεί ως εκ θαύματος.

Τίποτα από αυτά που έχουμε ζητήσει δεν έχει εκδηλωθεί στη ζωή μας. Αυτό που εμφανίζεται είναι κάτι που μας δίνει την ευκαιρία να καταλάβουμε πώς εμείς οι ίδιοι έχουμε δημιουργήσει αυτό που δεν θέλουμε. Μπορούμε να αλλάξουμε τις προτεραιότητές μας, προκειμένου να δημιουργήσουμε αυτό που επιθυμούμε. Κάθε στιγμή σε κάθε ζωή είναι μια αληθινά θεϊκή στιγμή, διότι μας δίνει την ευκαιρία να διαγράψουμε ένα μοτίβο που παράγει πράγματα που δεν απολαμβάνουμε. Άρχισε να ψάχνεις σε όλα για τη σχέση μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος.

Η καταγραφή σε ένα πίνακα θα αναδείξει το τι ζητήσαμε και τι συνέβη. Για εικοσιτέσσερις ώρες αφότου στείλουμε ένα αίτημα στο σύμπαν, θα πρέπει να παρακολουθούμε άγρυπνα. Δεν έχουμε πλέον την πολυτέλεια να βλέπουμε τη ζωή ως τυχαία ή εξ' ατυχήματος. Αμέσως μετά από κάθε συνομιλία που έχουμε με το Θεό, μια σειρά από ενδείξεις θα εμφανιστούν στη ζωή μας. Τα περισσότερα από αυτά τα σημάδια θα μοιάζουν με συνηθισμένα γεγονότα, έτσι ώστε είναι εύκολο να τα απορρίψουμε ως ασήμαντα. Ωστόσο, είναι τα συνηθισμένα μας μοτίβα σκέψης που δημιουργούν την καθημερινή μας πραγματικότητα. Ως εκ τούτου είναι ακριβώς αυτά τα μοτίβα που πρέπει το σύμπαν να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε, αν είναι να δημιουργήσουμε την απάντηση στη δική μας προσευχή. Πρέπει να επιλέξουμε να δούμε ότι κάθε σύμπτωση στη ζωή είναι ένα μήνυμα απευθείας από το σύμπαν.

Μίλα στο Θεό ως Ίσο

Αν είμαστε συνεσταλμένοι ή αισθανόμαστε ανάξιοι όταν επικοινωνούμε με το σύμπαν, αυτό θα προκαλέσει μία αντίδραση από το σύμπαν η οποία να μπορεί να γίνει αποδεκτή από ένα ανάξιο άτομο. Λίγη αυτοπεποίθηση είναι κατάλληλη όταν μιλάμε στο Θεό. Να θυμάσαι ότι ο Θεός δεν είναι ένα εγώ που μπορεί να

προσβληθεί. Ο Θεός είναι αρχή. Ο Θεός είναι ακλόνητος κοσμικός νόμος. Όταν αποφασίσεις να προσευχηθείς για κάτι, πες στο Θεό πόσο καιρό έχει για να απαντήσει στην προσευχή σου. Πες του ότι θες να ξέρεις μέσα σε τρεις μέρες γιατί δεν έχεις αυτό ή εκείνο στη ζωή σου. Και τότε κοίταξε πολύ προσεκτικά για τις επόμενες τρεις μέρες. Αν ο φίλος σου βρίσκεται σε κώμα στο νοσοκομείο και αισθάνεται πολύ άβολα με την αβεβαιότητα της κατάστασής του, ζήτησε ένα σημάδι. «Θα γίνει καλά ο θείος μου ή πρόκειται να αποδημήσει; Έχεις εικοσιτέσσερις ώρες για να με ενημερώσεις.» Αν μετά χάσεις το σημάδι, μην κατηγορείς το σύμπαν. Ο κοσμικός νόμος ορίζει ότι, αν ζητήσεις, το σημάδι θα έρθει. *Απαίτησε* απάντηση από το σύμπαν και μη μένεις στο σκοτάδι ούτε ένα λεπτό. Είναι αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε παιδιού του σύμπαντος να έχει μια σχέση διαλόγου με το Θεό κάθε μέρα, όλη μέρα. Να είσαι πρόθυμος να πεις ότι θες συγχρονικότητα και σύμπτωση και παράξενα πράγματα να συμβαίνουν στη ζωή σου. Δήλωσε στο σύμπαν, «Δε θέλω να περάσει ούτε μια μέρα χωρίς να μου συμβεί κάτι εντελώς παράξενο που να μου λέει ότι δεν υπάρχουν ατυχήματα.»

Στις δικές μου προσευχές προσθέτω ότι θέλω να μάθω χωρίς πόνο ή αγώνα. Μερικοί άνθρωποι θεωρούν ότι αυτό είναι ζαβολιά, αλλά εγώ δε συμφωνώ. Η μάθηση χωρίς αγώνα λειτουργεί, επειδή εμείς φτιάχνουμε τους κανόνες για τη ζωή μας.

Παρατηρώντας Τη Δημιουργική Διαδικασία Μας

Ποιες ήταν οι σκέψεις μας για τις τελευταίες εικοσιτέσσερις ώρες; Είναι περίεργο που η ζωή μας είναι όπως είναι; Πρέπει να κάνουμε την επιλογή να εστιάσουμε την προσοχή μας μακριά από τα προβλήματα, τα διλήμματά μας, τα δράματα, τι μας έκανε ο τάδε και το πόσο χάλια είναι όλα και να επανεστιάσουμε σε αυτό που επιθυμούμε να βιώσουμε. Σκέψεις που βαστάμε στο νου προβάλλονται εξωτερικά. Δε γίνεται πιο απλό.

Διστάζουμε να πιστέψουμε ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε τη ζωή μας ακριβώς όπως τη θέλουμε, επειδή φοβόμαστε ότι θα δημιουργήσουμε κάτι λάθος. Έχουμε δημιουργήσει ταλαιπωρία και αγώνα χιλιάδες φορές και φοβόμαστε να ξαναδοκιμάσουμε. Στο παρελθόν, ωστόσο, όταν προσπαθήσαμε να διορθώσουμε τη ζωή μας, δεν διαθέταμε γνώσεις για το πώς λειτουργεί το σχολείο γη ή για τους κοσμικούς νόμους που διέπουν τη δημιουργία. Συνήθως προσπαθούσαμε να αλλάξουμε τους ανθρώπους ή καταστάσεις «εκεί έξω». Τώρα γνωρίζουμε ότι η προσέγγιση αυτού του είδους είναι καταδικασμένη, αργά ή γρήγορα, να δημιουργήσει δυσφορία. Καθώς μαθαίνουμε ότι ο μόνος τρόπος για να αλλάξουμε το «εκεί έξω» είναι με το να γίνουμε γνώστες του τι συμβαίνει στο νου και τις καρδιές μας, αρχίζουμε να πειραματιζόμαστε με τη δύναμη της δημιουργίας. Γνωρίζουμε ότι απολύτως καμία κατάσταση δεν είναι αμετάβλητη. Τίποτα σε αυτό το σύμπαν δεν είναι χαραγμένο σε βράχο. «Αλλάξε το νου σου και αλλάζεις τον κόσμο» *είναι* ο κοσμικός νόμος. Το σύστημα είναι τέλειο. Κυβερνάται από την αγάπη, και έχουμε στη διάθεσή μας

έναν άπειρο αριθμό αναθεωρήσεων στις ζωές μας. Η πηγή των θαυμάτων είναι ένας αλλαγμένος νους. Ο Μπέρνι Σίγκελ (Bernie Siegel) επισημαίνει ότι δεν υπάρχει καμία ασθένεια, είτε πρόκειται για το AIDS ή την πιο άγρια μορφή καρκίνου, από την οποία οι άνθρωποι δεν έχουν επανέλθει.

Τεχνικές Για Τη Δημιουργία

Πώς ανακαλύπτουμε τι θέλουμε να περιέχει η ζωή μας; Δεν είναι κατ' ανάγκη εύκολο να το κάνουμε. Οι περισσότεροι από εμάς ήμασταν αρκετά σίγουροι ότι ξέραμε τι θέλαμε, μοναχά για να ανακαλύψουμε ότι απλώς επαναλαμβάναμε ένα μοτίβο που δεν είχε αποτελέσματα ούτε την προηγούμενη φορά. Πόσοι άνθρωποι δεν *έπρεπε* να αποκτήσουν ένα συγκεκριμένο πρόσωπο στη ζωή τους, μόνο και μόνο για να ξεκινήσουν σχεδόν αμέσως τη μακρά και επίπονη διαδικασία απαλλαγής από αυτό;

Συστήνω όλοι να κάνουν την «άσκηση του κίτρινου τετραδίου». Πάρε ένα μεγάλο τετράδιο και ένα έντονο μαύρο στυλό. Το στυλό να είναι σίγουρα *έντονο*¹⁴. Δε θέλω καμία δειλία να παρεισφρήσει στη δημιουργία μας. Γράψε ό,τι αγαπάς, απολαμβάνεις, σου αρέσει, επιθυμείς, θαυμάζεις ή έχεις ζεστά και θετικά συναισθήματα για αυτό. Μην αφήσεις τίποτα εκτός της λίστας σου. Αν δεν έχεις συμπληρώσει τουλάχιστον είκοσι πέντε σελίδες τότε δεν προσπάθησες καν. Δεν είναι εύκολο να φτιάξεις μια ειλικρινή λίστα που έχει ακεραιότητα. Έχουμε όλοι προγραμματιστεί από την κοινωνία ότι δεν πρέπει να θέλουμε πάρα πολλά. Υπάρχει μια τάση να ξεκαθαρίζουμε τα λιγότερο «έγκυρα» πράγματα κάπου μεταξύ των σκέψεων και του χαρτιού. Θυμήσου – δεν επιτρέπεται κανένα ξεκαθάρισμα!

Μια άλλη δυσκολία στη δημιουργία μιας έντιμης λίστας είναι η τάση να περιλάβουμε τα πράγματα που «θα έπρεπε» να είναι εκεί. Τα «πρέπει» είναι η συνεισφορά της μητέρας και του πατέρα σου στην τράπεζα πληροφοριών του νου σου, όχι η δική σου. Θυμήσου – όχι πρέπει!

Αξιολόγησε κάθε πράγμα, καθώς μπαίνει στην λίστα σου. Είναι *δική μου* επιθυμία; Αν μπορούσα να έχω *οτιδήποτε* θέλω, θα ήταν αυτό στη λίστα μου; Είναι αυτό κάτι που όλα τα μέλη του φύλου μου έχουν διδαχθεί ότι πρέπει να θέλουν ή είναι πραγματική επιθυμία μου;

Τι είδους πράγματα είναι κατάλληλα για αυτό το είδος της λίστας; Εσύ φτιάχνεις τους κανόνες. Εσύ αποφασίζεις. Πράγματα που αφορούν το προσωπικό σου περιβάλλον, πού θέλεις να ζήσεις, τι θέλεις να κάνεις, πώς θέλεις να περνάς το χρόνο σου, πώς θέλεις να σου συμπεριφέρονται, κλπ., κλπ., κλπ. Θυμάσαι ένα τραγούδι που έλεγε ο Tom T. Hall πριν από μερικά χρόνια, Αγαπώ;

¹⁴ Σημ: στο πρωτότυπο: bold (= έντονο / τολμηρό)

Εδώ, ένα πολύ μικρό κομμάτι της δικής μου λίστας. Λατρεύω τα παράθυρα για να κοιτάζω έξω, τη χλόη ανάμεσα στα δάκτυλά μου, τη μπύρα σε παγωμένο ποτήρι και τις πεταλούδες. Λατρεύω να μιλάω στους ανθρώπους για ακραία πράγματα, το *Ο Ξυπόλητος Τζο*¹⁵, να οδηγώ μόνος στην έρημο και το ελαφρύ κέικ. Λατρεύω να ακούω ομιλίες σχετικά με τη «νέα φυσική», να ζω απλά, τα κορίτσια, και το Μεξικάνικο φαγητό. Λατρεύω την ελευθερία που αντιπροσωπεύουν τα χρήματα, το διαλογισμό, τη σιωπή, και τη σύζυγό μου. Λατρεύω να πετάω αεροπλάνα, τα λουλούδια, το σεβασμό των άλλων, τον οραματισμό χωρίς όρια και τη ζωή. Λατρεύω την αρμονία, το γέλιο, τα κομψά δείπνα, και να βλέπω τον πλανήτη μου να επουλώνεται. Λατρεύω να κοιτάζω στα μάτια ενός άλλου ανθρώπου, όταν «το πιάνει». Λατρεύω τις αγκαλιές, να περνώ τη ζωή σιγά-σιγά, τα ποτάμια, και τα βουνά. Λατρεύω τη γαλήνη του νου, την αίσθηση του βελούδου, να κάνω έρωτα, τους υπολογιστές, και εσένα.

Η λίστα σου έχει δύο λειτουργίες. Η πρώτη είναι να σε βοηθήσει να κάνεις τις επιλογές σου στη ζωή. Κοιτάξτε τη λίστα σου από πάνω ως κάτω προσεκτικά και θα μάθεις πολλά για τον εαυτό σου. Η τωρινή δουλειά σου περιέχει πολλά ή λίγα από τα πράγματα της λίστα σου; Η σημερινή σχέση σου ενισχύει και περιλαμβάνει στοιχεία και τα προσωπικά χαρακτηριστικά από τη λίστα σου; Τι είδος εργασίας ή σχέσης θα μπορούσες να φανταστείς τον εαυτό σου να έχει, η οποία θα περιλάμβανε την πλειονότητα των στοιχείων στη λίστα σου;

Η δεύτερη λειτουργία του κίτρινου τετραδίου σου είναι να βοηθήσει να γίνει επίκληση του κοσμικού νόμου για λογαριασμό σου. Αυτό που κρατάς στο νου προβάλλεται εξωτερικά. Βάλε την λίστα σου στον καθρέφτη του μπάνιου ή στην πόρτα του ψυγείου (ή βάλε φωτοτυπίες σε πολλά σημεία). Όσο πιο συχνά θυμίζεις στον εαυτό σου τι αγαπάς, τόσο πιο γρήγορα αυτά θα γίνουν η μόνη εμπειρία στη ζωή σου!

Μερικές φορές όταν οι άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι η θετική χρήση της σκέψης πραγματικά λειτουργεί, νομίζουν ότι πρέπει να τα δημιουργήσουν όλα καλά στην ζωή τους. «Παναγία μου, πρέπει να δημιουργήσω ένα καλό συκώτι σήμερα», έτσι κάθονται και στέλνουν φως στο συκώτι. Φυσικά θα δουλέψει, αλλά αύριο θα είναι το στομάχι και μετά θα είναι η μέρα του πάγκρεας. Είναι διανοητικά εξαντλητικό να διατηρείς το σώμα σε καλή κατάσταση όργανο προς όργανο. Και μετά είναι και η ευημερία. «Ω Θεέ μου, έχω να κάνω αρκετά χρήματα για το σπίτι και το αυτοκίνητο και το φαγητό και δεν πρέπει να ξεχάσω να ψάξω για το θησαυρό και να οραματιστώ τα χρήματα να ρέουν προς τα μένα...» Θα ήταν εντελώς εξαντλητικό!

Γιατί να μην συνειδητοποιήσεις ότι το σύμπαν είναι με το μέρος σου! Ο Πατήρ ξέρει τι πράγματα έχεις ανάγκη, πριν καν τα ζητήσεις. Είναι ευχαρίστηση Του να σου δώσει το βασίλειο. Δεν εξαρτάται από εσένα να το κερδίσεις ή να το δημιουργήσεις. Απλώς κάν' το όπως πρότεινε ο Ιησούς. «Κράτησε το βλέμμα

¹⁵ Σημ: Field of Dreams – Αμερικάνικη ταινία του Phil Alden Robinson (1989)

σου καρφωμένο στο Θεό μόνο» και το σύμπαν θα κάνει τα υπόλοιπα. Σε αυτήν την πρόταση, η λέξη «Θεός» σημαίνει «Καλό», η «Λατρεύω» λίστα σου.

Κάποια στιγμή μπορεί να θελήσεις να περάσεις τη διαδικασία δημιουργίας ενός συγκεκριμένου πράγματος, κατάστασης ή θεραπείας, για να αποδείξεις στον εαυτό σου ότι η συνείδηση πράγματι δημιουργεί την πραγματικότητα. Για τους περισσότερους ανθρώπους αυτό είναι ένα ουσιαστικό βήμα. Κάποια στιγμή μπορεί να θες να εκδηλώσεις το καινούργιο αυτοκίνητο με το να το οραματιστείς και να αισθανθείς ότι είναι δικό σου. Και όταν έρθει, θα έχεις απόλυτη απόδειξη ότι ο νόμος της δημιουργίας λειτουργεί. Αλλά θες να το κάνεις αυτό με κάθε κουταλάκι και σοκολάτα και έπιπλο που επιθυμείς; Θα μαζεύονταν τόσα πολλά πράγματα για να δημιουργήσεις και θα γινόταν βαρετό. Θα ήταν πιο διασκεδαστικό να αποκτήσεις ρυθμό, να μπεις στην ροή της ζωής.

Αφαιρώντας Προσωπικά Εμπόδια

Η αυτοβελτίωση είναι μεγάλη υπόθεση στις μέρες μας. Πολλοί άνθρωποι στον κόσμο μας έχουν συνείδηση ότι ελέγχουν κάπως την εικόνα τους και το βιοτικό τους επίπεδο. Αυτό είναι πολύ καλό. Πριν μερικές εκατοντάδες χρόνια, πρώτου αρχίσει να επιδρά η ενέργεια του Υδροχόου, αυτά τα θέματα ήταν σχεδόν ανύπαρκτα. Η εξέλιξη της ομαδικής συνείδησης φαίνεται να έχει επιταχυνθεί, καθώς προχωράμε προς την εποχή του Υδροχόου.

Εκείνα τα άτομα που είναι οι «δημιουργοί προτύπων» για τις προόδους που κάνει η ανθρώπινη φυλή στη συνειδητότητα, πρέπει να μείνουν μπροστά από την πλανητική ομάδα. Η ομάδα προσπαθεί να συλλάβει την ιδέα ότι θα μπορούσαν να έχουν κάποιο – οποιοδήποτε – έλεγχο στις ζωές τους. Έχουν εκπαιδευτεί ότι ο έλεγχος της ζωής τους, ανήκει στην οικονομία, στους πολιτικούς, στις δουλειές, στα μέλη της οικογένειας και στο περιβάλλον τους. Βοηθώντας την ομάδα να συνειδητοποιήσει ότι τα εμπόδιά τους είναι εσωτερικά, η λαϊκή ψυχολογία τους διδάσκει να εντοπίζουν τα εμπόδια και να δουλεύουν για να τα ξεπεράσουν. Αυτό είναι πολύ αποτελεσματικό για τους μαθητές της πρώτης και της δεύτερας λυκείου, τους πιο εξελιγμένους της ομάδας. Οι μαθητές της τρίτης λυκείου και οι «αλεξιπτωτιστές», από την άλλη πλευρά, δεν θέλουν να έχουν καμία σχέση με τη δουλειά για να ξεπεράσουν εμπόδια. Η δουλειά αυτή έχει μεγάλη ομοιότητα με το να πληρώνει κανείς καρμικά χρέη, ένα αποτελεσματικό, αλλά οδυνηρά αργό τρόπο προσέγγισης της φώτισης. Η δουλειά για να ξεπεράσουμε τα εμπόδιά μας δεν είναι μια τεχνική που προτείνεται από κανέναν μεγάλο διδάσκαλο.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι κάθε ανάλυση είναι του εγώ. Αυτό σημαίνει ότι είναι μια προσπάθεια διόρθωσης, η οποία γίνεται από το τμήμα του εαυτού μας που πιστεύει ότι είναι διαχωρισμένο από το Θεό. Η διαχωριστική σκέψη δεν μπορεί να βρει την ενότητα.

Μόλις αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει ένα εμπόδιο, μπορούμε να εφαρμόσουμε όλες τις υπέροχες Ανατολικές διδασκαλίες της αποστασιοποίησης και της άνευ όρων παράδοσης. Αυτό λέει στο σύμπαν ότι δεχόμαστε την βοήθειά του για την εκκαθάριση του εμποδίου.

Ας μην προσπαθήσουμε να «διορθώσουμε» τον εαυτό μας. Αυτός είναι ο παλιός τρόπος και θα προκαλέσει πολύ πόνο και θα πάρει πολύ καιρό. Η μόνη μας ευθύνη είναι να εντοπίσουμε τα προβλήματά μας, όσο γίνεται πιο συγκεκριμένα. «Φοβάμαι αυτόν τον εισπράκτορα χρεών. Δεν είμαι σίγουρος γιατί ή από πού ήρθε αυτός ο φόβος, αλλά τον φοβάμαι.» Στη συνέχεια, στρέψου στο σύμπαν για βοήθεια. Προσευχήσου για μια απάντηση και να είσαι παρατηρητικός. Πρόσεξε για την απάντηση του σύμπαντος. Το να νοιώθουμε υπεύθυνοι για να βρούμε τις απαντήσεις μας, δημιουργεί καθυστέρηση και ταλαιπωρία. Το σύμπαν είναι φιλικό. Δεν είμαστε μόνοι ή χωριστοί από το πνεύμα. Δεν είναι δουλειά μας να λύσουμε τα προβλήματά μας. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι κάθε διόρθωση ανήκει στο Άγιο Πνεύμα. Αυτό δε σημαίνει απλά ότι η ευθύνη για την διόρθωση του προβλήματος του θείου Χάρη με το ποτό ανήκει στο Άγιο Πνεύμα. Σημαίνει ότι η διόρθωση των εμποδίων μας και των φοβιών μας είναι δουλειά του Αγίου Πνεύματος. Η δουλειά μας είναι να είμαστε προσεκτικοί, να προσέχουμε τα σημάδια, να ακούμε τη φωνή του Θεού.

Τώρα ξέρω ότι εκείνοι από εσάς με υπόβαθρο στη συμβουλευτική λένε στον εαυτό τους ότι αυτό είναι αφελές και απλοϊκό. Και κατά μία έννοια είναι. Αφού ένα άτομο έχει αναγνωρίσει ένα φόβο ή ένα εμπόδιο, δεν είναι κατ' ανάγκη όλα μέλι – γάλα. Το εμπόδιο πρέπει να περάσει «επεξεργασία». Ωστόσο, υπάρχει ένας εύκολος τρόπος και ένας δύσκολος τρόπος για να γίνει η επεξεργασία.

Όταν πιστεύουμε ότι μπορούμε να δουλέψουμε ένα εμπόδιο βασιζόμενοι στη διάνοιά μας και την επίγεια εκπαίδευσή μας, είμαστε σίγουρα σε ένα ταξίδι του εγώ. Οι πιο αποτελεσματικοί σύμβουλοι λειτουργούν πολύ διαισθητικά, όχι μόνο σύμφωνα με τα βιβλία. Δεν έχουμε ιδέα από πού προέρχεται ένα εμπόδιο ή τι δημιουργεί φόβο (εκτός από το ότι ξέρουμε απόλυτα μέσα μας ότι κάθε φόβος προέρχεται από την πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι από το Θεό). Μπορούμε να ψάξουμε σε αυτήν τη ζωή για πρόσωπα κύρους που ήταν «λάθος» ή για κακοποίηση που ήταν «άδικη», αλλά οι εκπρόσωποι του λάθους ή της αδικίας είναι απλώς σύμβολα των δραμάτων περασμένων ζωών, τα οποία όλα μας είναι απρόσιτα στην κανονική μας κατάσταση συνειδητότητας (για να μην αναφέρουμε κιόλας ότι τα δράματα ήταν ψευδαισθήσεις.)

Προφανώς δε λέμε σε κάποιον που πονάει ότι όλα είναι μια ψευδαισθήση. Όμως, η προσέγγισή μας ως μια γενιά προσανατολισμένη στην ψυχολογία, ήταν να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να πεισθούμε ότι κατέχουμε «πραγματική γνώση.» Και επομένως ήμασταν εξουσιοδοτημένοι ή ακόμα και πιστοποιημένοι να θεραπεύσουμε (επισκευάσουμε) ο ένας τον άλλον. Η αλήθεια με μία

απόλυτη έννοια είναι ότι τίποτα δεν είναι χαλασμένο κι έτσι τίποτα δε χρειάζεται επισκευή. Χρειάζεται αποδοχή. Έχουμε ανάγκη να αποδεχτούμε ο ένας τον άλλον και τους εαυτούς μας ως παιδιά του Θεού, όπως ο Χριστός. Για παράδειγμα, υπάρχουν πολλά βιβλία, ακόμη και κάνα δυο ιστορίες στην τηλεόραση, που ασχολούνται με άτομα που έχουν κάποιο μυστηριώδη πόνο ή αρρώστια. Όταν αυτά τα άτομα βρέθηκαν μέσω υπνωτισμού σε μια κατάσταση προηγούμενη ζωής, όπου ανακαλύφθηκε η πηγή του πόνου, το πρόβλημα εξαφανίστηκε. Ο υπνωτιστής δεν έκρινε τον ασθενή ούτε έκανε προτάσεις, ιατρικές ή άλλες, ως προς τον τρόπο αντιμετώπισης του προβλήματος. Εκείνος απλώς άκουγε. Μια θεραπεία συνέβη. Όταν βρίσκουμε έναν τρόπο να βγάλουμε τον φόβο έξω στα ανοικτά, ανεξάρτητα από το πόσες πολλές ζωές έχει μείνει μέσα μας, αυτός εξαφανίζεται. Ο φόβος δεν είναι μια απτή πραγματικότητα στο σύμπαν του Θεού. Ο φόβος είναι μια λανθασμένη πεποίθηση. Δεν αρνούμαστε ότι φαίνεται πραγματικός στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο, αλλά να θυμάσαι ότι κι ο δικός μας φόβος φαινόταν πραγματικός όταν νομίζαμε ότι ο Άρνολντ Σβαρτζενέγκερ επρόκειτο να πεθάνει στην ταινία.

Η αλήθεια είναι ότι δε γνωρίζουμε τίποτα. Δεν υπάρχει αντικειμενική πραγματικότητα. Αυτές τις προτάσεις είναι δύσκολο να τις χωνέψουν εκείνοι που έχουν αποκτήσει την αυτοεκτίμησή τους από την αναγνώριση της διάνοιάς τους. Αλλά η διάνοια μάς παρέχει εξυπνάδες, όχι σοφία.

Η σοφία αφυπνίζεται μέσα μας όταν αναγνωρίζουμε την αλήθεια στη διδασκαλία των μεγάλων διδασκάλων. Για να εισέλθουμε εις την βασιλείαν πρέπει να γίνουμε όπως τα μικρά παιδιά. Μην αντιστέκεσαι στο κακό. «Στο βασίλειο του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα τα οποία δε γνωρίζεις.» Ας ζητάμε συνεχώς να μας δειχθεί η αλήθεια, αντί να προασπιζόμαστε τις θέσεις μας ή να υπερασπίζουμε τη «γνώση» μας.

Όταν ένα άτομο αναγνωρίζει ειλικρινά ένα εμπόδιο ή ένα φόβο και στη συνέχεια το παραδίδει στο σύμπαν, αναλαμβάνει η ίδια διαδικασία όπως και όταν το εν λόγω πρόσωπο προσευχήθηκε για ευημερία. Το σύμπαν έχει στην κατοχή του τη γνώση της προέλευσης του εμποδίου. Το σύμπαν ξέρει τον πλέον πρόσφορο τρόπο για να διαλύσει το σφάλμα στο σύστημα πεποιθήσεων που εξ αρχής δημιούργησε το εμπόδιο. Αν βάλουμε στην άκρη τις διάνοιες και τις εκλογικεύσεις μας, το σύμπαν θα χρησιμοποιήσει τα πολλά εργαλεία που έχει στη διάθεσή του για να μας διαφωτίσει, να μας επιστρέψει σε μια κατάσταση εσωτερικής γαλήνης. Απλώς «από ατύχημα» κάποιος, ακόμη και ένας ξένος, μπορεί να πει κάτι που θα προκαλέσει μεγάλη κατανόηση μέσα μας. Από κάποια περίεργη «σύμπτωση» μπορεί να βρεθούμε με ένα βιβλίο που να ρίξει μεγάλο φως πάνω μας. Το «ατύχημα» και η «σύμπτωση» είναι ισχυρά εργαλεία που χρησιμοποιεί το σύμπαν. Είναι πολύ πιο σκόπιμα από τις ανθρώπινες μεθόδους. «Ατύχημα» και «Σύμπτωση» είναι απλώς άλλα ονόματα για το Άγιο Πνεύμα.

Τι Πρέπει Να Δημιουργήσω;

Η χρονική καθυστέρηση μεταξύ του σχηματισμού μιας σκέψης και της εκδήλωσης αυτού που αντιπροσωπεύει, έχει μειωθεί δραματικά, καθώς προσεγγίζουμε την ενέργεια του Υδροχόου. Ωστόσο, είναι ακόμα αρκετά μεγάλη ώστε να πρέπει να εξετάσουμε προσεκτικά τη σύνδεση μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος. Μερικοί άνθρωποι περιφέρονται μισή μέρα σκεπτόμενοι κίτρινο, κίτρινο, κίτρινο και την άλλη μισή σκεπτόμενοι μπλε, μπλε, θέλω μπλε. Όταν η ζωή τους φέρνει πράσινο, λένε «Δε ζήτησα αυτό! Δε ζήτησα πράσινο στην ζωή μου!» Αλλά αν πάνε πίσω και κάνουν μια σύντομη επισκόπηση, θα θυμηθούν ότι ζήτησαν πράγματι κίτρινο και μπλε. Πρέπει να καταλάβουμε πώς τα πράγματα συνταιριάζουν σε αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας.

Ίσως θα ήταν αρκετά σοφό να κάνουμε πληρεξούσιο σε αυτήν την ενέργεια που μπορεί να δει το μέλλον και το ίδιο μας το συμβόλαιο με την γη. Είναι έξυπνο να ζητήσουμε από αυτήν την ενέργεια να δημιουργήσει για εμάς. Αλλά δε μπορεί να παρέμβει στην ζωή μας, εκτός κι αν το ζητήσουμε, επειδή «Ζήτησε και θα λάβεις» είναι μια δήλωση του κοσμικού νόμου. Είναι γραμμένη στην Αγία Γραφή σχεδόν παρενθετικά. Στην πραγματικότητα, είναι ο τρόπος που το σύμπαν λειτουργεί. Ο καθένας μας είναι παντοδύναμος και ως εκ τούτου δε μπορούμε να λάβουμε ούτε ένα πράγμα αν δεν το ζητήσουμε.

Μερικές φορές βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση γιατί δεν ξέρουμε τι να ζητήσουμε. Πώς μπορούμε να ξέρουμε τι να ζητήσουμε τη στιγμή που δεν ξέρουμε σε τι κατάσταση θα είναι ο κόσμος αύριο; Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο από το να βαδίζουμε προς τον τοίχο, όταν είμαστε τυφλοί σε σχέση με αυτό που θα χρειαστούμε αύριο. Σε κάποιο σημείο της εξέλιξής μας, η ανθρωπότητα διδάσκεται να το αφήσει στο πνεύμα λέγοντας «Γεννηθήτω το θέλημά σου.» Ο σκοπός αυτής της δήλωσης είναι να μας βγάλει από το εγώ.

Η λειτουργία από το εγώ δεν είναι ποτέ αυτό που θέλουμε όταν προσπαθούμε να απελευθερώσουμε εμπόδια. Το εγώ είναι η πτυχή της συνειδητότητάς μας που πιστεύει ότι είναι ξέχωρη από το Θεό. Πάντα θα μας οδηγεί σε λάθος δρόμο. Δεν είναι θέμα σωστού ή λάθους, καλού ή κακού, αλλά απλά ότι το εγώ λειτουργεί με ατελείς πληροφορίες. Το εγώ μπορεί να λάβει πληροφορίες μόνο από τις πέντε αισθήσεις και προσπαθεί να πάρει μια απόφαση με βάση τη διαθέσιμη γνώση. Αντλεί από τις δημοσιεύσεις στις εφημερίδες και στα βιβλία και από τις εμπειρίες του παρελθόντος, που είναι πάντα λιγότερο από το ένα δέκατο του ένα τοις εκατό των πληροφοριών που υπάρχουν. Πρόκειται για ένα πραγματικά ανόητο τρόπο λήψης αποφάσεων - - πιστεύοντας ότι είμαστε διαχωρισμένοι και ως εκ τούτου πρέπει να συλλέξουμε πληροφορίες και να δράσουμε σύμφωνα με αυτές. Έτσι, ένα εκπαιδευτικό εργαλείο για να ανεβάσει τον κόσμο ένα επίπεδο πιο πάνω από το να παίρνει αποφάσεις με βάση αισθητηριακές πληροφορίες, ήταν η ρήση «Γεννηθήτω το θέλημά σου.» Αυτή

αναγνώρισε ότι υπάρχει μια συμπαντική ενέργεια ή νοημοσύνη που έχει πρόσβαση σε μια μεγαλύτερη βάση δεδομένων από το εγώ μας.

Κάθε μεγάλος διδάσκαλος που έχει έρθει στη γη, μας είπε να κάνουμε πληρεξούσιο σε κάτι με μεγαλύτερο όραμα από το δικό μας, μέχρι να φτάσουμε στην κατάσταση όπου και *εμείς* επίσης να έχουμε αυτό το όραμα και να μπορούμε να αναλάβουμε συνειδητό έλεγχο της ζωής μας. Δεν ενεργούμε μόνοι μας. Είμαστε μέρος μιας ομάδας που λειτουργεί μαζί με όλα τα αθέατα βασίλεια και σφαίρες που υπάρχουν σε αυτό το σύμπαν. Αυτή η ομάδα μερικές φορές ονομάζεται Άγιο Πνεύμα, ή το σύνολο του πνεύματος.

Πόσες φορές δεν έχουμε δείξει ότι δεν χρειαζόταν να γνωρίζουμε την απάντηση στις ερωτήσεις μας; Εμείς απλώς ήταν αρκετό να πούμε «Πνεύμα, το θέλω αυτό. Είμαι έτοιμος για εκείνη την αλλαγή.» Όταν εμφανίστηκε στη ζωή μας, ξέραμε ότι λειτουργούσαμε με τον κοσμικό νόμο, αντί της χειραγώγησης από το εγώ. Συχνά δεν θα ξέρουμε τι επιθυμούμε συγκεκριμένα, αλλά πάντα ξέρουμε ότι θέλουμε ειρήνη, ευτυχία, ευημερία και ενθουσιασμό. Ζήτησέ τα αυτά γενικά και άσε τις λεπτομέρειες στο Θεό!

Επικοινωνία Με Το «Πνεύμα»

Η επικοινωνία μέσω του «διαυλισμού» ή των αισθήσεων της ψυχής είναι δυνατή, ακόμα και φυσιολογική. Εάν ένα αγαπημένο πρόσωπο έχει πεθάνει και επιθυμείς να του μιλήσεις, ασφαλώς! Κάθισε, χαλάρωσε και χρησιμοποίησε τις εσωτερικές σου αισθήσεις για να έχεις μια επικοινωνία γεμάτη νόημα. Η προσωπική, ένας προς έναν, επιβεβαίωση της ζωής μετά το θάνατο είναι μια πολύτιμη εμπειρία. Αλλά επίτρεψέ μου να σου εφιστήσω την προσοχή εδώ. Υπάρχει διαφορά μεταξύ της επικοινωνίας με το Άγιο Πνεύμα και του να «μιλάς με τα πνεύματα.» Μερικές φορές, όταν ο κόσμος ανακαλύπτει τεχνικές που του επιτρέπουν να επικοινωνεί με τις αόρατες σφαίρες σε προφορική ή γραπτή μορφή, του αρέσει να πιστεύει ότι βρίσκεται σε επαφή με το «Θεό», το μεγάλο «Θ». Να θυμάσαι ότι δεν είναι σοφός ο καθένας που έχει πεθάνει. Αν κάποιος ήταν ένα κούτσουρο σε σώμα, είναι εγγυημένο ότι θα είναι κούτσουρο και μετά το θάνατό του. Δεν αλλάζουμε το επίπεδο κατανόησής μας ή πνευματικότητας ή σοφίας με το πέρασμα στην άλλη πλευρά.

Οι αόρατοι άνθρωποι που τριγυρίζουν γύρω από αυτόν τον πλανήτη είναι ακριβώς οι ίδιοι όπως όταν ήταν ενσάρκωμένοι, με την εξαίρεση ότι λειτουργούν από την τετραδιάστατη πραγματικότητα και ως εκ τούτου μπορούν να δουν μέρος του παρελθόντος και του μέλλοντος. Ας ελπίσουμε ότι εάν επιδιώξουμε λεκτική επικοινωνία με το πνεύμα, αν και η λεκτική επικοινωνία δεν είναι απαραίτητη, θα συντονιστούμε με κάποιον που λειτουργεί από την πραγματικότητα πέντε, έξι ή επτά διαστάσεων, όπου το εγώ είναι λιγότερο συμπαγές και η φυσική κατάσταση ύπαρξης είναι η αντίληψη του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος μέσα στην ίδια στιγμή. Αυτός ο κόσμος στις

υψηλότερες διαστάσεις δεν είναι «θεϊκός» -- ο χρόνος απλά δεν είναι γραμμικός εκεί, αυτά πάνε μαζί.

Συχνά μερικές φορές ξεגעλιόμαστε επειδή λόγια μπορεί να έρθουν στο νου μας ή λέξεις στην πένα μας ή στο γουίτζι μπορντ (ouija board) και να μας πουν για το αύριο κι εμείς σκεφτόμαστε «Ω, αυτό πρέπει να είναι ο Θεός!» Δεν είναι ο Θεός, είναι κάποιος που δε ζει πια σε σώμα. Όταν «πεθάνεις», θα είσαι κι εσύ σε θέση να το κάνεις. Ο σοφός άνθρωπος θα αισθανθεί και θα επικοινωνεί τηλεπαθητικά με οποιαδήποτε αόρατη ενέργεια για να δει αν είναι κάποιος τον οποίο θέλει να ακούσει ή όχι. Αν κάποιος με ανθρώπινη μορφή προσπαθεί να μας δώσει συμβουλές, μπορούμε να κάνουμε μια εκτίμηση για αυτόν πολύ γρήγορα. Μπορούμε να μιλήσουμε σε κάποιον και μετά από πέντε λεπτά να ξέρουμε αν θέλουμε να πούμε «Φύγε από δω!» ή «Τι μου λες; Για συνέχισε!» Είναι ακριβώς η ίδια διαδικασία όταν είμαστε σε επικοινωνία με οντότητες από την άλλη πλευρά του πέπλου. Αν φαίνονται μάλλον σοφοί και μιλούν με τον τρόπο που εμείς σκεφτόμαστε, τότε μπορεί να θέλουμε να δώσουμε προσοχή και να πάρουμε μερικά στοιχεία. Το να κάνουμε πληρεξούσιο δε σημαίνει παράδοση της ελεύθερης βούλησής μας στις φωνές ή στις λέξεις. Το Άγιο Πνεύμα μιλάει μέσα από τα συναισθήματα, τα σημάδια και τις συμπτώσεις. Το Άγιο Πνεύμα πάντα έχει αίσθηση γαλήνης, σαν η πίεση να έχει μόλις απομακρυνθεί. Κάθε επικοινωνία που λαμβάνουμε, η οποία έχει οποιουδήποτε είδους πολυπλοκότητα, είναι από ένα εγώ. Ίσως ένα πολύ καλό εγώ, αλλά ωστόσο ένα εγώ. Κάθε μήνυμα που παίρνουμε από πνεύμα το οποίο περιέχει μια λίστα με πράγματα που πρέπει να γίνουν, είναι ένα μήνυμα από ένα εγώ, ίσως από ένα παλιό συμπαίκτη, αλλά δεν είναι μήνυμα από το «Θεό». Ο Θεός δεν έχει καμία λίστα. Ο Θεός είναι ύπαρξη, όχι δράση. Κάθε μήνυμα που παίρνουμε από πνεύμα που λέει να βιαστούμε ή «δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο» είναι από ένα εγώ. Ο Θεός λειτουργεί έξω από τη σφαίρα του χρόνου και του χώρου. Ο Θεός αναδιοργανώνει το χρόνο και το χώρο κατά τη βούλησή του. Ποτέ δεν είναι πολύ αργά για ένα καλό θαύμα. Η βιασύνη δεν είναι γαλήνια. Η φωνή του Θεού είναι πάντα ήρεμη.

Αφού αναπτύξουμε εμπιστοσύνη στους βοηθούς μας από την άλλη πλευρά, ακούμε τον εαυτό μας να λέει πράγματα όπως «δεν έχω καμία ιδέα πώς συνέβη αυτό, αλλά το σωστό πρόσωπο, το σωστό αυτοκίνητο, η σωστή δουλειά και το σωστό συμβάν παρουσιάστηκε ακριβώς τη σωστή στιγμή.» Έχουμε κάθε δικαίωμα να τριγυρνάμε μέσα στην καλή χαρά χωρίς την παραμικρή ιδέα για το λόγο που η ζωή λειτουργεί. Η δουλειά μας είναι να μείνουμε αμέτοχοι και να αφήσουμε τις λεπτομέρειες σε εκείνη την ενέργεια που έχει ένα υψηλότερο όραμα. Κάθε φορά που παίρνουμε τον έλεγχο των λεπτομερειών, θα δημιουργήσουμε ένα κολασμένο χάος. Υπάρχουν άπειρες λύσεις σε κάθε δίλημμα. Μπορούμε να συνεχίσουμε να ζητάμε την καλύτερη λύση χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη το πώς θα εκδηλωθεί, από πού θα προέλθει ή ακόμα και αν είναι εφικτή. Πάντα με εκπλήσσει το πώς οι άνθρωποι νομίζουν ότι πρέπει να ζητήσουν βοήθεια με έναν ορισμένο τρόπο. Ορισμένοι πιστεύουν ότι θα πρέπει να είναι σε συγκεκριμένο μέρος με κεριά και ένα σταυρό ή άλλα

σύνεργα. Ξεχνούν ότι το σύμπαν είναι εκατό τοις εκατό μη λεκτική επικοινωνία και μπορεί μόνο να διαβάσει την πρόθεσή μας. Δεν μπορεί να ακούσει τα λόγια μας ή να δει τις πράξεις μας - - απλά διαβάσει το νου μας.

Εάν είσαι τώρα έτοιμος να ζητήσεις βοήθεια στην καθοδήγηση της ζωής σου από τις αόρατες σφαίρες, θα μοιραστώ μαζί σου την πιο ισχυρή προσευχή στο σύμπαν. Ρώτησα το Ματθαίο, το Μάρκο, το Λουκά και τον Ιωάννη και έχω την άδειά τους όχι μόνο να μοιραστώ αυτήν την προσευχή, αλλά και να δηλώσω ότι η δύναμη της υπερβαίνει αυτήν της Προσευχής του Κυρίου. Πρόκειται για την πιο αποτελεσματική προσευχή που έχει ποτέ ακουστεί στο σύμπαν και είναι αυτή την οποία δεν μπορεί να αρνηθεί καμία ενέργεια στον κόσμο. Είναι αυτή που πάντα συστρατεύει στην υπηρεσία σου όλα τα βασίλεια, χωρίς εξαίρεση. Είσαι έτοιμος για αυτήν την προσευχή; "ΒΟΗΘΕΙΑ!!!"

Όταν κατανοήσεις τους απλούς κανόνες που κυβερνούν αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας, θα γίνεις απείρως ισχυρός. Στη συνέχεια, μπορείς να δημιουργείς την πραγματικότητα σύμφωνα με τους δικούς σου όρους. Πρέπει όλοι να μάθουμε να το κάνουμε αυτό, επειδή έχουμε ένα συμβόλαιο με τη γη ως ομάδα. Το συμβόλαιό μας λέει ότι μέσα στα επόμενα πενήντα χρόνια, θα υπάρξουν δέκα εκατομμύρια αυτο-συνειδητοποιημένες οντότητες σε αυτή τη γη, των οποίων η συνδυασμένη τηλεπαθητική ενέργεια θα διεισδύσει σε τέτοιο βαθμό σε αυτό το επίπεδο της ύπαρξης και σε κάθε νου μέσα σε αυτό, ώστε ο καθένας που θα επιλέξει να μείνει για την εποχή του Υδροχόου θα αποφοιτήσει πριν έρθει η επόμενη εποχή. Δε θέλουμε ούτε έναν που να μείνει πίσω!

Εάν επιλέξεις να γίνεις αυτεξούσιος και να δεις τον Χριστό μέσα σου σε αυτήν τη ζωή, θα έχεις εξασφαλίσει ότι εκατοντάδες εκατομμύρια ατόμων που παραμένουν στη γη για να κάνουν τις σπουδές τους, θα μπορέσουν επίσης να αποφοιτήσουν. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε. Ευτυχώς, έχουμε στην κατοχή μας τη δύναμη όλων των συμπάντων για να δημιουργήσουμε αυτό που θέλουμε, όπως το θέλουμε. Επίσης, έχουμε τεράστια βοήθεια στη διάθεσή μας από τους αόρατους κόσμους. Να οραματίζεσαι πάντα την εικόνα του κήπου της Εδέμ να ανθοφορεί και να πλησιάζει, ποτέ ξανά μην αντισταθείς στο κακό. Θυμήσου, δημιουργούμε αυτό στο οποίο είμαστε αντίθετοι.

Αγάπη, αγάπη, αγάπη και όλα θα είναι μια χαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΔΗΓΙΑ

Και άλλες Κοσμικές Έννοιες

Ο μετασχηματισμός και η αφύπνιση του πλανήτη που παρατηρούμε να συμβαίνει όταν πέφτουν δικτατορίες, όταν κερδίζουν σε δημοτικότητα οι «ημέρες της γης» και όταν οι άνθρωποι συζητούν ανοιχτά σχέσεις, δεν είναι κάτι τυχαίο. Δε συμβαίνει μόνο επειδή το γράφει στο ημερολόγιο πως έρχεται η εποχή του Υδροχόου. Συμβαίνει επειδή οντότητες όπως εσύ, έχουν ενσαρκωθεί και έχουν βυθιστεί στην τηλεπαθητική δεξαμενή που περιβάλλει τον πλανήτη. Επίτρεψε μου να εξηγήσω.

Κοσμικός Απομονωτισμός

Αυτό εδώ είναι ένα κλειστό σχολικό σύστημα. Όσον αφορά την ομαδική συνείδηση, είναι απομονωμένο από τον υπόλοιπο γαλαξία μας. Ακριβώς όπως κάθε ιδιωτικό σχολείο που έχει τους δικούς του εκπαιδευτικούς στόχους και το δικό του συμβούλιο διευθυντών και στοχεύει στην προσέλκυση ενός συγκεκριμένου τύπου μαθητών, το ίδιο συμβαίνει και με το δικό μας σχολείο γη. Στα σχολεία με τα οποία είμαστε εξοικειωμένοι, το ευρύ κοινό έχει την ευχέρεια να επιλέγει το σχολικό συμβούλιο, αλλά δεν του επιτρέπεται να αναμειχθεί στις λειτουργίες των εκπαιδευτικών, του διευθυντή ή των μελών του διοικητικού συμβουλίου. Αν κάποιος επιθυμεί να διδάξει ο ίδιος τους μαθητές, πρέπει να κάνει αίτηση για τη θέση του δασκάλου και να υποβάλει βιογραφικό σημείωμα. Το ίδιο ισχύει και στο σχολείο γη.

Για να βοηθήσει τον πλανήτη γη ένα άτομο πρέπει να σέβεται την πρωταρχική οδηγία. Ίσως θυμάσαι την πρωταρχική οδηγία από τη σειρά Στार Τρεक. Αναφέρει ότι, σύμφωνα με τον κοσμικό νόμο, κανένας πολιτισμός ή ομάδα οντοτήτων, ανεξάρτητα από το πόσο φωτισμένοι μπορεί να είναι, δεν επιτρέπεται να έρθει από έξω από το σύστημα και να επιβάλει αλλαγές σε αυτό. Είναι απλά

αδύνατο να μεταβάλλεις τη συνείδηση σε ένα κλειστό σύστημα, χωρίς να μπεις και να συμμετέχεις στο σύστημα.

Η πρωταρχική οδηγία αποτρέπει τους ξένους από την παρέμβαση σε μια διαδικασία με την οποία δεν είναι εξοικειωμένοι. Εξαναγκάζει σε συμμετοχή, αν θέλει κάποιος να βοηθήσει. Πώς αλλιώς να διαλέξει ένας μεγάλος διδάσκαλος να ενσαρκωθεί σε αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας; Εάν ένας Βούδας ή ένας Σάι Μπάμπα μπορούσε να κάτσει σε κάποιο κοσμικό θρόνο και να υπαγορεύσει την ευτυχία και την καλή θέληση μεταξύ των ανθρώπων, σίγουρα θα το έκαναν. Ο λόγος για τον οποίο δεν τους επιτρέπεται αυτό, είναι διότι θα παραβίαζε την ελεύθερη βούληση των ατόμων, των οποίων η συλλογική συνείδηση έχει δημιουργήσει αυτό το σύστημα εξαρχής. Έτσι, φοράνε ένα σώμα και πέφτουν στον πλανήτη γη για μια περιστασιακή επίσκεψη. Ως συμμετέχοντες στην ενέργεια της γης, μπορούν να βοηθήσουν στη μεταβολή της πραγματικότητας για λογαριασμό της οικογένειάς τους.

Οι μεγάλοι διδάσκαλοι καταλαβαίνουν ότι όλα τα μυαλά είναι ένα μυαλό και όλες οι καρδιές είναι μια καρδιά και ότι όλοι κατοικούμε στην ίδια «τηλεπαθητική δεξαμενή» ενέργειας. Κάθε ενσαρκωμένο πρόσωπο, μεγάλος διδάσκαλος ή όχι, ο οποίος κατέχει ψυχική και συναισθηματική γαλήνη, γονιμοποιεί την ομαδική συνείδηση με γαλήνη. Ως εκ τούτου όταν εμείς, ως ενσαρκωμένα όντα, μαθαίνουμε να είμαστε γαλήνιοι, γεμάτοι αγάπη και χαρά, αυτό το θέτουμε στη διάθεση κάθε άλλης ενσαρκωμένης ψυχής στον πλανήτη. Αυτό είναι όλο που ήταν ποτέ σε θέση να κάνει κάθε μεγάλος διδάσκαλος – να κάνει τη συνειδητότητά του διαθέσιμη. Και, παρεμπιπτόντως, κάνουν και λίγα μαγικά. Περιπατάνε στο νερό και ανασταίνουν τους νεκρούς. Είναι απλώς ένα καλό θέαμα για να τραβήξει την προσοχή, ώστε να πούνε οι άνθρωποι «θέλω κι εγώ να μάθω να το κάνω αυτό.»

Αν η αλλαγή στη γη δεν μπορεί να προέλθει από έξω, τότε ποιος θα θεραπεύσει τον πλανήτη; Η αλλαγή πρέπει να ξεκινήσει από τα ανθρώπινα όντα που ζουν σήμερα στην γη. Αλλά δεν μπορεί να προέλθει από ανθρώπους οι οποίοι ακολουθούν παλιά μοντέλα κάθε μέρα. Οι άνθρωποι που ζουν στα πλαίσια των αποδεκτών ορίων της κοινωνίας, δεν μπορούν να φέρουν γαλήνη και χαρά και το απερίοριστο στην τρίτη διάσταση. Δεν ξέρουν καν ότι αυτά τα πράγματα υπάρχουν! Δε γνωρίζουν ότι υπάρχουν αόρατα όντα και παράλληλα σύμπαντα. Το να γίνεις μεγάλος διδάσκαλος σημαίνει να είσαι πρόθυμος να εγκαταλείψεις τον προγραμματισμό του κόσμου, υπέρ μιας μεγαλύτερης κατανόησης. Τα μόνα άτομα που μπορούν να μετατοπίσουν την πραγματικότητα προς την εσωτερική και εξωτερική γαλήνη, είναι αυτά με συνειδητότητα. Αυτός είναι ο λόγος που φωτισμένα άτομα φοράνε ένα σώμα. Αυτός είναι ο λόγος που ο Μότσαρτ, ο Μικελάντζελο και ο Αϊνστάιν ήρθαν εδώ. Και γι' αυτό είσαι κι εσύ εδώ.

Οι «Αλεξιπτωτιστές» του Σχολείου Γη

Δε χρησιμοποιούν όλοι το σχολείο γη ως τον πρωταρχικό τρόπο ανάπτυξής τους. Μερικοί άνθρωποι έρχονται σε αυτόν τον πλανήτη μόνο όταν βρίσκεται σε κρίσιμη φάση της ιστορίας και χρειάζεται βοήθεια. Όλοι αυτοί δεν είναι πραγματικοί μαθητές της τρίτης λυκείου. Είναι περισσότερο «αλεξιπτωτιστές». Όταν τα πράγματα κολλήσουν, αυτή η ομάδα λέει «Χμ, έχουν κολλήσει πάλι. Ας κατέβουμε στον πλανήτη. Θα ενσαρκωθούμε μια ακόμη φορά για να εμποτίσουμε εκείνη την τηλεπαθητική δεξαμενή με την ενέργειά μας.» Ένας αρκετά μεγάλος αριθμός ψυχών έχουν ανταποκριθεί σε αυτήν την πρόσκληση κατά τα τελευταία χρόνια. Και πολλοί από εμάς ούτε που συσχετίζονται με προηγούμενες ζωές στη γη, γιατί δεν έχουμε βρεθεί εδώ αρκετές φορές ώστε να έχουμε μάθει να περνάμε απέναντι στο δρόμο και ταυτόχρονα να μασάμε τσίχλα. Μερικοί δεν έχουν απολύτως καμία ιδέα για το πώς να είναι «επιτυχείς» ή πώς να είναι μέρος της «ελίτ». Ξεκνάμε ότι τα πολύ επιτυχημένα άτομα στον κόσμο είναι αυτά που έρχονται στη γη διαρκώς. Αυτοί των οποίων το κάρμα τους γυρνάει στη γη ξανά και ξανά είναι που έχουν καταλάβει πώς να τα πάνε καλά σε αυτόν τον τόπο. Ξέρουν όλους τους εγκόσμιους κανόνες. Αυτή είναι η «ελίτ», τα πιο αξιοζήλευτα άτομα στον πλανήτη. Αν και είναι πολύ ικανοί στο να είναι γη, δεν είναι ακόμα έτοιμοι για να είναι ουρανός. Από την άλλη πλευρά, εκείνοι που ενσαρκώθηκαν για να είναι πνευματικοί δάσκαλοι (μαθητές της τρίτης λυκείου και «αλεξιπτωτιστές»), είναι έτοιμοι να βγούνε μπροστά και να βαδίσουν χέρι με χέρι με κάθε αναληφθέντα διδάσκαλο που έχει αγγίξει ποτέ αυτή τη γη.

Το Βάρος Δεν Αναιρεί Την Αξία Μας

Όντας ενσαρκωμένος, μπορεί κάποιος να αισθάνεται πολύ βαρύς και υπερδεδεμένος. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν είμαστε το φως. Έχουμε συχνά την τάση να υποτιμάμε τον εαυτό μας αναρωτόμενοι «Ποιος, εγώ; Εδώ δεν μπορώ να κάνω τη δική μου ζωή να λειτουργεί! Πώς θα μπορούσα να δείχνω το δρόμο σε αυτόν τον πλανήτη;» Αυτή η τάση να μειώνουμε τον εαυτό μας είναι μέρος της καταπίεσης και της σύγχυσης που βασίλευε πάνω στην ομαδική συνείδηση για αιώνες. Είμαστε έτοιμοι να σταματήσουμε να υποτιμάμε τον εαυτό μας. Ήρθαμε εδώ με μια αποστολή. Πριν από την ενσάρκωση υπήρχε μια ακτινοβολία γύρω από τον καθένα μας. Τα τσάκρα μας ήταν ισορροπημένα και ανοιχτά. Θεωρούσαμε ότι ο σκοπός ενός ανοιχτού κέντρου της καρδιάς ήταν να αναβλύζει αγάπη. Λέγαμε «Θα μπορούμε εκεί μέσα και θα τους κατακλύσουμε με αγάπη, συμπόνια, γαλήνη και καλή θέληση. Ο πλανήτης θα έχει μεταμορφωθεί μέχρι να φύγουμε.» Τότε, αμέσως με την είσοδο στο φυσικό σώμα, βομβαρδιστήκαμε με το θυμό, φόβο, ενοχή, αμφιβολία και άγχος που έχει μετατρέψει την τηλεπαθητική δεξαμενή αυτού του πλανήτη σε μια μάζα από κολλώδη, γκριζοπράσινα, σιχαμερά σκουπίδια. Πρόκειται για μια καταβόθρα εδώ κάτω και όταν έρθουμε με τα τσάκρα μας ορθάνοιχτα, όλα τα σκουπίδια απλώς ρέουν προς τα μέσα. Μην κατανοώντας ακόμη πώς λειτουργεί το σύστημα, οι περισσότεροι από μας διεκδίκησαν όλα ή ένα μέρος αυτών των σιχαμερών πραγμάτων ως δικά μας. Λέμε «Δεν είμαι αρκετά πνευματικός για

να μείνω σε ισορροπία. Έχω ακόμα ενοχή, κι αυτό σημαίνει ότι είμαι κακός άνθρωπος.»

Τα σκουπίδια δεν ανήκουν σε εμάς, δεν τα δημιουργήσαμε εμείς – απλά ξεχάσαμε να κλείσουμε την πόρτα (τα τσάκρα μας) όταν φτάσαμε εδώ. Όταν μπαίνεις στη δεξαμενή, βρέχεσαι. Όταν μπαίνεις στην τηλεπαθητική δεξαμενή, συνδέεσαι με την μέση συνείδηση.

Όταν ιδιαίτερα εξελιγμένα όντα έρχονται στη γη, σχεδόν πάντα συντρίβονται και καίγονται. Μέχρι να γίνουν τριών, τεσσάρων ή πέντε χρονών ανακαλύπτουν ότι αυτός ο τόπος πονάει υπερβολικά, κι έτσι αρχίζουν να αποσύρονται και να κλείνουν. Ρωτάνε «Γιατί στο διάολο δε μου δώσατε ένα εγχειρίδιο χρήσης μαζί με το σώμα όταν με στείλατε εδώ μέσα; Γιατί δε μου είπατε ότι θα είναι έτσι; Δεν ξέρω τι να κάνω με αυτά τα πράγματα.»

Λοιπόν, επιλέξαμε να κάνουμε και λίγη εκπαίδευση, ενώ είμαστε εδώ. Η γη είναι το πιο σκόπιμο σχολείο στο σύμπαν. Ακόμη και ένας Ιησούς έκανε κανα-δυό τάξεις πριν το γυρίσει σε διδάσκαλο. Προκειμένου να πάρουμε αυτά τα επιπλέον μαθήματα, δεν είναι δίκαιο να έχουμε το εγχειρίδιο λειτουργίας εκ των προτέρων. Αν το είχαμε, τότε θα ξέραμε ότι όλα είναι μια ψευδαισθηση επειδή το λέει στην πρώτη σελίδα του εγχειριδίου «να θυμάσαι πάντα ότι τίποτα από ό,τι βλέπεις δεν είναι πραγματικό.» Ο καθένας που έχει έρθει στη γη είχε ξεχάσει την πρώτη σελίδα όταν συνειτρίβη και κήκε. Αλλά αυτή η περίοδος στη ζωή μας έχει περάσει τώρα. Είναι καιρός να θυμηθούμε πώς να ελέγχουμε τις πραγματικότητές μας.

Μέση Συνείδηση

Οι μαθητές της τρίτης λυκείου και οι «αλεξιπρωτιστές» είναι τώρα έτοιμοι να καθαρίσουν αυτό το βόθρο της συνείδησης. Αν ανησυχείς ότι δεν κάνεις αρκετά, απλά και μόνο με την παρουσία σου, θα συνιστούσα να εξετάσεις το μέσο όρο της ομαδικής συνείδησης. Χρειάζεται μόνο να ανοίξεις την τηλεόραση σου. Οι μετρήσεις τηλεθέασης υπαγορεύουν στο πρόγραμμα να εναρμονιστεί με τη μέση διανόηση. Η τηλεόραση είναι ένα τέλειο βαρόμετρο του μέσου όρου της συνείδησης. Είναι όλο σαπουνόπερα, δράμα, φόνους και το βραδινό δελτίο ειδήσεων. Επίτρεψε μου να σε διαβεβαιώσω ότι απλώς υπάρχοντας στο επίπεδο κατανόησης που έχεις αυτήν τη στιγμή, είσαι σωτήρας για αυτή τη γη. Κάνεις αρκετή ενατένιση ηλιοβασιλέματος και εμπνευσμένη δουλειά που εξασφαλίζει τη χρησιμότητά σου. Ο εγκέφαλός σου είναι ο πομπός που εκπέμπει ενέργεια και σχήματα σκέψης σε συχνότητα που οι μάζες της ανθρωπότητας μπορούν να πιάσουν. Κάθε υψηλή σκέψη που κάνουμε συνεισφέρει στην εξύψωση του πλανήτη. Με τη χρησιμότητά μας εξασφαλισμένη, μπορούμε να επικεντρωθούμε στην επίτευξη ενός αξιοπρεπούς επιπέδου άνεσης για να κάνουμε τη δουλειά μας.

Το επίπεδο άνεσής μας δεν έχει καμία σχέση με το μέγεθος του σπιτιού μας. Το επίπεδο άνεσής μας σε αυτή την ενσάρκωση είναι ευθέως ανάλογο προς την ικανότητά μας να αναγνωρίζουμε το επίπεδο συνειδητότητάς μας σε σύγκριση με το μέσο όρο της ομαδικής συνειδησης. Αυτό μπορεί να φαίνεται σαν διαχωριστικός τρόπος σκέψης, αλλά πρέπει να αποδεχτούμε ότι στο σχολείο αυτό είμαστε δάσκαλοι για τους νεότερους μαθητές. Αν ήταν να κάνουμε μια δημοσκόπηση στις διάφορες τάξεις θα βλέπαμε ότι υπάρχει ένα απεγνωσμένο πλήθος ανθρώπων που μας παρακαλάει να είμαστε αληθινοί στον εαυτό μας και να μοιραστούμε τη διαισθητική σοφία μας.

Υπάρχουν επίσης εκείνοι που απειλούνται από πνευματικές έννοιες. Μπορεί να προσπαθήσουν να μειώσουν την άποψή μας για την πραγματικότητα λέγοντας ότι είμαστε αφελείς. Όταν αυτές οι επικρίσεις έρχονται, έχουμε πάντα την επιλογή να τις πιστέψουμε ή όχι. Οι επικριτές μιλούν μέσα από το φόβο και την αβεβαιότητά τους. Ξέρουμε ότι τα λόγια τους πηγάζουν από την ανασφάλειά τους, γιατί αν ήταν αφυπνισμένοι και νόμιζαν πως κάποιος έκανε λάθος, θα τον πλημμύριζαν με φως και μόνο. Τα φωτισμένα όντα δεν επιτίθενται, ούτε υπεραμύνονται. Το γεγονός ότι άνθρωποι αντιδρούν σε οποιαδήποτε κατάσταση εκφράζοντας φόβο, δείχνει σαφώς ότι είναι εδώ για να είναι μαθητές. Δεν μπορούν ακόμη να θυμηθούν να βιώνουν άνευ όρων αγάπη.

Υπάρχει επίσης η πλειοψηφία της ανθρωπότητας που δεν είναι μαθητές μας άμεσα. Παρά το γεγονός ότι οι μεγάλοι διδάσκαλοι ήρθαν για όλους, και ο καθένας από εμάς επίσης, ήρθε για να τους βοηθήσει όλους, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που εξακολουθούν να πιστεύουν στην απώλεια, την τραγωδία και τον αγώνα, δεν ήρθαμε κατ' ανάγκη να μιλήσουμε μαζί τους πρόσωπο με πρόσωπο. Υπάρχει ένα φαινόμενο ντόμινο που σχετίζεται με οποιαδήποτε μορφή διδασκαλίας. Όταν διδάσκεις κόσμο, αυτοί με τη σειρά τους θα διδάξουν άλλους και οι άλλοι άλλους. Το μήνυμα τελικά θα γίνει αισθητό από κάθε άτομο που είναι ενσάρκωμένο στον πλανήτη. Δεν μπορούμε να τους μιλήσουμε άμεσα, διότι, στο σημερινό τους επίπεδο κατανόησης, δεν μπορούν να κατανοήσουν την απλότητα της πνευματικής αλήθειας. Μερικές φορές σκεφτόμαστε ότι ο Ιησούς δεν ήταν συμπονετικός γιατί όταν η γυναίκα ήρθε σ' αυτόν και είπε: «Κύριε, δώσε μου την διδασκαλία σου» αυτός απάντησε «Όπα, κυρία μου, δεν ήρθα εδώ για σένα. Εσύ είσαι μόνο στην πρώτη γυμνασία. Ήρθα για τα παιδιά του Ισραήλ, τους πιο φωτισμένους αναζητητές, οι οποίοι έχουν σεβασμό για τον κοσμικό νόμο.» Εντάξει, αυτή είναι μια παράφραση, αλλά αναδεικνύει ένα σημαντικό σημείο. Κανέναν μεγάλος διδάσκαλος δεν ήρθε στην γη για να αρχίσει μια θρησκεία ή ένα μαζικό κίνημα ή για να ευαγγελίσει. Και εμείς επίσης πρέπει να επιλέξουμε αυτούς με τους οποίους μπορούμε να επικοινωνήσουμε και αυτούς που δεν έχουν σημεία αναφοράς για να ακούσουν λόγια που δεν έχουν φόβο.

Η Σημασία των Ομάδων Υποστήριξης

Υπάρχουν τώρα στον πλανήτη πολλοί άνθρωποι που κάνουν έκκληση για δασκάλους. Οι δάσκαλοι σήμερα έχουν πολλές ευκαιρίες για να μοιραστούν γνώση και κατανόηση με εκείνους που την αναζητούν, όπως ακριβώς έκανε κι ο Ιησούς. Αλλά για εμάς είναι πολύ ευκολότερο από όσο για εκείνον, επειδή σήμερα υπάρχουν στον πλανήτη πιο πολλοί αφυπνισμένοι άνθρωποι.

Μπορούμε να περιβάλλουμε τον εαυτό μας με μια μεγάλη ομάδα υποστήριξης. Όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι που ήρθαν ποτέ στη γη συγκέντρωσαν μια ομάδα υποστήριξης. Είχαν επίγνωση του τι μπορεί να σου κάνει η πυκνότητα αυτής της τηλεπαθητικής δεξαμενής όταν έρχεσαι εδώ μέσα ορθάνοικτος. Μόνος του κανείς δε θα μπορούσε να εισέλθει στη γη και να περπατήσει στο νερό και να αναστήσει τους νεκρούς. Απλά δεν μπορεί να γίνει χωρίς μεγάλη υποστήριξη.

Πριν ο Ιησούς ενσαρκωθεί, είχε μια κουβεντούλα με την ιεραρχία. Του είπαν «Ε, Ιησού, θα πρέπει να πας εκεί μέσα. Είναι η εποχή των Ιχθύων και κάθε φορά που έρχεται αυτή η εποχή, ένας απόφοιτος του σχολείου γη γίνεται εθελοντής να ενσαρκωθεί και να επαναδιατυπώσει τις πνευματικές διδασκαλίες. Με αυτόν τον τρόπο όλοι οι μαθητές του λυκείου μπορούν να μάθουν τι χρειάζεται για να αποφοιτήσουν ώσπου να έρθει η εποχή του Υδροχόου.» Ο Ιησούς τελικά συμφώνησε να γεννηθεί στη Βηθλεέμ για δύο λόγους. Αφενός, ο ίδιος χρειαζόταν να εισέλθει στη γη ώστε *αυτός* να συνεχίσει την κατάρτισή του ως μεγάλος διδάσκαλος (να κάνει λίγες μεταπτυχιακές εργασίες) και αφετέρου, η ανθρωπότητα τον χρειαζόταν να είναι εδώ και να κρατήσει στο νου μια εικόνα του τι θα μπορούσε να γίνει ο πλανήτης.

Δεν ήταν εύκολο να βρεθεί μια ομάδα υποστήριξης για αυτόν. Έπρεπε να ψάξουν πολύ για να καταλήξουν σε δώδεκα που μπορούσαν να σχηματίσουν έναν ιερό χώρο για να κάνει τη δουλειά του. Τελικά έγινε η συμφωνία και αυτός είπε «Εντάξει, θα πάω, αν μου φτιάξετε ένα μικρο-περιβάλλον ροζ φλου φωτός όπου να χώνομαι όταν η πυκνότητα αρχίζει να με καταβάλλει.» Δώδεκα μαθητές και διακόσια ή τριακόσια μέλη της κοινότητας των Εσσαίων γίνανε εθελοντές για να είναι η ομάδα υποστήριξής του και να του δημιουργήσουν έναν ιερό χώρο.

Πρέπει να παραμείνουμε όσο το δυνατόν πιο κοντά στο φως, γιατί όταν είμαστε βυθισμένοι στη ομαδική συνείδηση είναι καθόλα δυνατό για κάθε έναν από εμάς να είναι ανά πάσα στιγμή όσο λάθος και τυραννικός όσο όποια οντότητα στη γη. Είμαστε ευάλωτοι όταν ερχόμαστε εδώ μέσα ανοικτοί. Ακόμη και ο Ιησούς που ήταν υπό τη σκιά της ενέργειας του Χριστού – που είναι η μεγαλύτερη προστασία που μπορείς να έχεις – μόνο για λίγες μέρες μπορούσε να μείνει μέσα στο πλήθος. Ξανά και ξανά λέει στην Αγία Γραφή ότι αποσυρόταν και πήγαινε στην κορυφή του βουνού για να επαναφορτίσει τις μπαταρίες του. Αν κάποιος με τη δική του εξέλιξη δεν ήταν σε θέση να παραμείνει βυθισμένος σε αυτή την τηλεπαθητική δεξαμενή ενέργειας χωρίς να αποχωρεί, τότε σίγουρα κι εμείς θα πρέπει να κάνουμε το ίδιο.

«Όπου συγκεντρώνονται στο όνομά μου δύο ή περισσότεροι, εκεί θα βρεις καλές δονήσεις.» Αυτή, επίσης, πιστεύω είναι μια παράφραση, αλλά το θέμα είναι ότι όλοι οι εργάτες του φωτός πρέπει να συγκεντρώνονται σε ομάδες και να παίζουν μαζί, να υποστηρίζουν ο ένας τον άλλο και να ζουν ο ένας στο πεδίο της αύρας του άλλου.

Να Διορθώνει Κανείς Ή Να Μη Διορθώνει, Αυτό Είναι Το Ερώτημα

Μερικοί έχουν κάποια σύγχυση σχετικά με το ρόλο μας να δείχνουμε το δρόμο πάνω στη γη. Μερικές φορές πέφτουμε σε τέλμα αισθανόμενοι υπεύθυνοι για να σώσουμε τους πάντες στον πλανήτη, γεγονός που σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε μαζί τους και να τους διορθώνουμε και να ακούμε τα δράματά τους. Αν αγαπάμε πραγματικά την οικογένειά μας και τους φίλους μας, και ιδιαίτερα τα παιδιά και τους γονείς μας, δε θα προσπαθήσουμε να τους διορθώσουμε, ακόμα κι αν είναι «για το καλό τους». Η ανάγκη να διορθώσουμε τους ανθρώπους που είναι κοντά μας είναι ένα ταξίδι του εγώ, του πιο οδυνηρού είδους. Η πίστη ότι *μπορούμε* να διορθώσουμε οποιονδήποτε, είναι λάθος της κρίσης. Αν ήταν δυνατόν για μία οντότητα να διορθώσει μια άλλη οντότητα, τότε ο Θεός, ή κάποιος εκπρόσωπός του, σίγουρα εσένα κι εμένα θα μας είχε διορθώσει ως τώρα. Δεν μπορεί να συμβεί με αυτόν τον τρόπο.

Αισθανόμαστε την ανάγκη να ελέγξουμε τη συμπεριφορά των άλλων ανθρώπων, επειδή η συμπεριφορά τους κάνει *εμάς* να νοιώθουμε άβολα, όχι επειδή πονάει τους ίδιους. Έχουμε ανάγκη να ελέγξουμε τη συμπεριφορά των άλλων ανθρώπων, επειδή δεν καταλαβαίνουμε το σκοπό του σχολείου γη. Δεν καταλαβαίνουμε ή δεν πιστεύουμε ότι η αλλαγή της συνείδησης των άλλων είναι δουλειά του σύμπαντος, όχι δική μας. Δεν πιστεύουμε ότι ο Θεός θα μπορούσε να είναι τόσο ισχυρός και τόσο γεμάτος αγάπη έτσι ώστε τα πάντα, συμπεριλαμβανομένης και της οικογένειάς μας, θα μπορούσε να είναι εντάξει ακριβώς όπως είναι.

Το να προσπαθούμε να αλλάξουμε τη συμπεριφορά ατόμων ή ομάδων, ποτέ δεν είχε αποτέλεσμα σε αυτόν τον πλανήτη για έναν απλό λόγο – ο νόμος του σύμπαντος δηλώνει ότι η *συνείδηση* δημιουργεί την πραγματικότητα στον τρισδιάστατο χωροχρόνο. Κανείς δεν μπορεί να δημιουργήσει γαλήνη σε μια οικογένεια, εκτός κι αν έχει συνείδηση της γαλήνης. Και δεν είναι τέτοια η συνείδηση που βιώνουμε οι περισσότεροι από εμάς, όταν προσπαθούμε να διορθώσουμε την μη-γαλήνη στην οικογένειά μας.

Το να υπογραμμίζουμε τα σφάλματα, ποτέ δεν έχει διορθώσει ένα σφάλμα. Δεν υπάρχουν σφάλματα, μόνο αντιλήψεις. Κανένας μεγάλος διδάσκαλος δεν είπε ποτέ σε κανένα μαθητή να διορθώσει την συμπεριφορά ενός άλλου ατόμου. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι μας είπαν να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο και η προσευχή είναι άθλημα χωρίς επαφή. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι κάθε

διόρθωση ανήκει στο Άγιο Πνεύμα. Λένε, επίσης, ότι όταν αντιλαμβανόμαστε ένα λάθος, είναι η αντίληψή μας που χρειάζεται διόρθωση και όχι η κατάσταση την οποία αντιλαμβανόμαστε. Έτσι, όταν πιστεύουμε ότι κάποιος είναι λάθος, του στέλνουμε φως. Ας ελπίσουμε ότι έχουμε μάθει ποτέ ξανά να μην τους διορθώσουμε ή να συμπάσχουμε μαζί τους.

Παραβολές

Μπορεί να είναι άθλια δουλειά να είναι κάποιος μεσσίας. Όταν οι μεγάλοι διδάσκαλοι ή οι εκπαιδευόμενοι δάσκαλοι βγαίνουν στον κόσμο για να διδάξουν και να θεραπεύσουν, συνήθως διαπιστώνουν ότι οι άνθρωποι με προβλήματα δεν ενδιαφέρονται να αλλάξουν τα συστήματα πεποιθήσεών τους, τα οποία δημιούργησαν τα προβλήματα εξ αρχής. Θέλουν ένα θαύμα στη ζωή τους ή θέλουν κάποιος άλλος να διορθωθεί.

Ποτέ δεν υπήρξε περισσότερο από μια χούφτα ανθρώπους στη γη που ήταν έτοιμοι να μάθουν τον κοσμικό νόμο από τους μεγάλους διδασκάλους. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι γνώριζαν ότι δεν υπήρχε τρόπος να μοιραστούν με τους ανθρώπους τι καταλάβαιναν για το σύμπαν. Δεν μπορούσαν να πουν την αλήθεια, κι έτσι έφτιαχναν ιστορίες. Στη θρησκεία τις αποκαλούμε παραβολές. Το γεγονός ότι κάτι είναι μια παραβολή σημαίνει ότι δεν είναι κυριολεκτικά αλήθεια.

Δεν είναι ενδιαφέρον το πώς είμαστε κολλημένοι με την ελίκρινη στη ζωή μας; Ο Ιησούς ποτέ δεν ανησυχούσε για το αν θα πει την αλήθεια. Πόσες φορές δεν είπε «...και η βασιλεία των ουρανών είναι σαν...» Ήξερε ότι δεν καθόλου έτσι, αλλά προσπαθούσε να πει κάτι χρήσιμο. Δεν μπορούσε να έρθει στη γη και να πει «Παιδιά κοιτάξτε τώρα, επτά διαστάσεις πάνω από αυτό το επίπεδο στην εναλλακτική πραγματικότητα Z του σύμπαντος 927J, έχουμε την εκδήλωση ενός φαινομενολογικού συμβάντος...» Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθούν πνευματικές έννοιες, σε καμία γλώσσα που έχει υπάρξει ποτέ στον πλανήτη. Δεν έχουμε τα σημεία αναφοράς για να κατανοήσουμε τον άπειρο αριθμό των πραγματικοτήτων που περιέχουν τον τρισδιάστατο χωρόχρονο. Μπορούμε, ωστόσο, να πούμε κάτι που είναι χρήσιμο.

Πώς μπορούμε να φανταστούμε καν πολλαπλά επίπεδα ύπαρξης; Ας ξεκινήσουμε με το να φανταστούμε μια δισδιάστατη πραγματικότητα, η οποία παρεμπιπτόντως υπάρχει. Φαντάσου ότι κόσμος πάει σχολείο εκεί. Κατανοούν το μήκος και το πλάτος, αλλά δεν έχουν καμία έννοια του βάθους. Ολόκληρη η ύπαρξή τους λαμβάνει χώρα σε ένα επίπεδο που είναι πιο λεπτό από μια φλούδα κρεμμυδιού. Τώρα φαντάσου ότι διακτινίζεσαι στο επίπεδο της πραγματικότητάς τους από τη δική μας διάσταση (στην οποία πιθανότατα αναφέρονται ως παράδεισο.) Εσύ, ως «σωτήρας» τους πρόκειται να τους εξηγήσεις ότι υπάρχει μια τρισδιάστατη πραγματικότητα της οποίας αυτοί είναι μόνο ένα μικρό υποσύνολο. Πώς σκοπεύεις να το κάνεις αυτό; Μπορείς να σχεδιάσεις γραμμές που σχηματίζουν κουτιά και ορθογώνια και τρίγωνα και

κύκλους, αλλά αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν καθόλου σημεία αναφοράς για να συλλάβουν έναν κύβο με βάθος και όγκο. Δεν μπορούν να οπτικοποιήσουν αυτή την έννοια της τρίτης διάστασης. Ίσως θα μπορούσαν να πάρουν μια γεύση του κύβου αν τους σχεδίαζες ένα τετράγωνο και στη συνέχεια μετακινούσες το επίπεδο της πραγματικότητας τους λίγο προς τα πάνω και σχεδίαζες άλλο ένα τετράγωνο και στην συνέχεια άλλο ένα κι άλλο ένα, κλπ. Αν αυτά τα όντα μπορούσαν τότε να φανταστούν ότι όλος ο χρόνος ήταν ταυτόχρονος και ότι όλα τα τετράγωνα που μόλις σχεδίασες υπήρχαν στην ίδια στιγμή, θα είχε καταφέρει να τους δώσεις μια ιδέα του κύβου.

Τώρα φαντάσου ότι ένα ον τεσσάρων διαστάσεων έχει έρθει στη γη για να μας εξηγήσει για το δικό του επίπεδο πραγματικότητας. Θα μας ζητούσε να θυμηθούμε πότε ήμασταν στο σπίτι το πρωί και λίγο αργότερα, όταν ήμασταν στο αυτοκίνητό μας και στη συνέχεια, όταν ήμασταν στο γραφείο και στη συνέχεια μετά από αυτό, όταν ήμασταν για φαγητό και στη συνέχεια, όταν πήγαμε στο σινεμά μετά από το οποίο πήγαμε σπίτι πάλι κάνοντας έρωτα και μετά πήγαμε για ύπνο. Όπως είπες στα όντα δύο διαστάσεων, το ον τεσσάρων διαστάσεων θα μας έλεγε «οπτικοποιήστε ότι όλος ο χρόνος είναι ταυτόχρονος και ότι τα κάνατε όλα αυτά την ίδια στιγμή, και θα έχετε μια γεύση της τέταρτης διάστασης.» Είναι σχεδόν αδιανόητο για τα ανθρώπινα όντα να έχουν μια επιπλέον διάσταση στην πραγματικότητά τους. Ως εκ τούτου έχουμε την τάση να αποκαλούμε όντα τεσσάρων διαστάσεων θεϊκά, επειδή μπορούν να δουν αυτό για το οποίο δεν έχουμε σημεία αναφοράς. Αυτό έχει τόση λογική, όσο και τα όντα δύο διαστάσεων να σε αποκαλούν Θεό επειδή μπορείς να δεις τον κύβο – απλά έρχεται μόνο του.

Στην τρίτη διάσταση αντιλαμβανόμαστε το χρόνο ως μια ευθεία γραμμή. Είναι γραμμικός για εμάς και φαίνεται ότι η σελίδα τριάντα τρία είναι μετά από τη σελίδα τριάντα δύο και ότι το αύριο έρχεται μετά από το σήμερα. Λοιπόν, στην τέταρτη διάσταση, ο χρόνος φαίνεται να είναι ένας κύκλος και ο κόσμος των τεσσάρων διαστάσεων έχει την επιλογή να κινηθεί με οποιαδήποτε φορά γύρω στον κύκλο. Είναι ελεύθεροι να επιβιβαστούν και να αποβιβαστούν σε οποιοδήποτε σημείο της επιλογής τους και, επομένως, δεν περιορίζονται να ενσαρκωθούν την επόμενη εβδομάδα ή το επόμενο έτος. Θα μπορούσαν να ενσαρκωθούν στο έτος 1812 τώρα ή θα μπορούσαν να πάνε πίσω στην αρχή του χρόνου αυτή τη στιγμή, επειδή η έννοια του χρόνου τους απλά δεν είναι γραμμική. Αν μπορούσαμε να ρωτήσουμε ένα ον πέντε διαστάσεων, θα μας έλεγε ότι ο χρόνος μοιάζει με ένα σημείο αντί για κύκλο, και ότι είναι όλα ταυτόχρονα. Αλλά στην πραγματικότητα, από την προοπτική του Θεού, δεν υπάρχει χρόνος και χώρος. Αυτές είναι έννοιες που δημιουργήθηκαν για το σχολείο γη. Όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι έχουν παίξει με αυτές τις έννοιες για να μας βοηθήσουν να επεκτείνουμε τα όρια του νου. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι λένε πάντα ωραίες ιστορίες για το χρόνο και το μη-χρόνο και τις άλλες διαστάσεις. Τα απόκρυφα βιβλία που απολαμβάνουμε (ακόμα και τιμούμε) είναι ιστορίες που κάποιος έφτιαξε για να μας πάει ένα σκαλί πιο ψηλά. Ενώ

αυτά τα βιβλία μπορεί να είναι πολύ χρήσιμα, μόνο αόριστα σχετίζονται με την αλήθεια.

Μια από τις πιο παράλογες ιστορίες που έχει γίνει γνωστή στην κοινότητα της Νέας Εποχής είναι η ιστορία της μετενσάρκωσης. Είναι εντελώς κατασκευασμένη. Νομίζουμε ότι έχουμε πραγματικά καταλάβει κάτι, όταν έχουμε κατανοήσει την έννοια της μετενσάρκωσης. «Ω ναι, το έπιασα! Γεννιέσαι και πεθαίνεις και γεννιέσαι ξανά.» Όλο αυτό προϋποθέτει διαδοχικό χρόνο, αλλά τη στιγμή που πεθαίνεις βγαίνεις από τη σφαίρα του γραμμικού χρόνου. Ποιές είναι οι συνέπειες αυτού στην ιδέα μας για την μετενσάρκωση; Σε ποιο σημείο ξαναμπαίνουμε στον κύκλο για να κάνουμε μια άλλη ζωή; Τι θα συμβεί αν γλιστρήσουμε και μπορούμε από το ίδιο σημείο όπου είχαμε μπει και την τελευταία φορά κι έτσι υπάρχουν στην γη την ίδια στιγμή δύο μορφές της ίδιας ψυχής; Φαίνεται ότι αυτό συμβαίνει πολύ συχνά τώρα τελευταία. Τι γίνεται αν κάποια ψυχή ζήσει όλες τις μελλοντικές ζωές της πριν ζήσει τις περασμένες ζωές της; Όλα είναι δυνατά, όταν είσαι έξω από τη σφαίρα του γραμμικού χρόνου.

Δεν έχουμε κανένα τρόπο να συλλάβουμε, έστω και κατά προσέγγιση, το τι σημαίνει μετενσάρκωση, αλλά η έννοια της συνέχειας της ζωής είναι απαραίτητη, γι' αυτό έχουμε φτιάξει μια ιστορία για τη ζωή χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. Είναι χρήσιμο, λειτουργεί. Έχουμε ένα μέσο για να σχετιστούμε με την αιωνιότητα μέσα από ένα σύστημα αναφοράς που έχει τις ρίζες του στο γραμμικό χρόνο. Αυτό βοηθάει πολύ. Δεν ξέρουμε τίποτα, αλλά αν πηγαίνουμε από τη μια χρήσιμη ιστορία στην άλλη και βαστάμε έννοιες μόνο μέχρι να βρεθεί κάτι καλύτερο, τότε κάνουμε τεράστια πρόοδο.

Η Αγία Γραφή ως Αλληγορία

Κατά τον τρόπο που εγώ το αντιλαμβάνομαι, ο Ιησούς πέρασε από τρεις φάσεις στη ζωή του για να αποδείξει τη συνέχεια της ζωής. Η πρώτη ήταν μια φάση διδασκαλίας, όπου είπε στον εαυτό του «Θα τους τα πω όπως πραγματικά είναι.» Όλοι θα θέλαμε να μπορούμε να το κάνουμε έτσι, αλλά δεν έπιασε για τον Ιησού περισσότερο από όσο πιάνει για εμάς. Ο ευαγγελισμός ποτέ δεν κέρδισε ούτε ένα άτομο, διότι η αφύπνιση είναι μια εσωτερική εμπειρία, δεν είναι κάτι για το οποίο μπορούμε να πεισθούμε. Έτσι εγκατέλειψε το κήρυγμα. Η δεύτερη φάση του ήταν, «Ε, αν δεν πιστεύουν αυτά που λέω, τότε θα τους τα δείξω. Θα αναστήσω τους νεκρούς και κάθε φορά που θα κάνω κάποια μαγικά θα λέω “ό,τι μπορώ να κάνω εγώ, μπορείτε να το κάνετε κι εσείς, και μεγαλύτερα πράγματα από αυτό”. Αυτό θα πρέπει να πιάσει. Είναι βέβαιο ότι θα πιάσει. Αν γυρνάω ζώντας τη ζωή μου με υποδειγματικό τρόπο, τότε καθένας στον οποίο θα κάνω επίδειξη της δύναμης της αγάπης, θα γίνει επίσης όμοιος αγίου.» Ούτε αυτό έπιασε. Τότε ο Ιησούς μπήκε στην τελευταία φάση και είπε «Καλά αν ακόμα δεν πιστεύουν ότι η ζωή είναι για πάντα, τότε θα τους κάνω μια σωματική επίδειξη. Φέρτε μου ένα σταυρό παρακαλώ. Έχει κανείς μερικά καρφιά;» Χωρίς σταυρό και καρφιά, δεν γίνεται καμία ανάσταση. Η

όπως λέει η Τζιν Χιούστον¹⁶ «χωρίς σταύρωση, δεν έχει “όπα-λάκια”». Αν δεν υπάρχει ανάσταση, δεν υπάρχει καμία απόδειξη για τη συνέχεια της ζωής. Στην πραγματικότητα και αυτός ο τρόπος είχε περιορισμένη μόνο επιτυχία, γιατί οι μόνοι άνθρωποι που αποδέχθηκαν την αιωνιότητα της ζωής ήταν αυτοί που πίστευαν ούτως ή άλλως.

Η Αγία Γραφή είναι μια ενδιαφέρουσα ιστορία, διότι περιέχει τόσα πολλά επίπεδα. Αυτό ισχύει και για τα περισσότερα βιβλία της πνευματικής διδασκαλίας. Ένα κεφάλαιο μιλάει στους μαθητές πρώτης γυμνασίου και το επόμενο απευθύνεται στη δεύτερα λυκείου. Τα λόγια σημαίνουν εντελώς διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικούς ανθρώπους. Όταν τα διαβάζουμε, θέλουμε να είμαστε σίγουροι ότι ξέρουμε πού απευθύνονται. Σχεδόν όλη η Παλαιά Διαθήκη αποτελείται από ιστορίες που λένε γύρω από τη φωτιά του καταυλισμού. Αυτές οι ιστορίες πήγαν από γενιά σε γενιά μέχρι που κάποιος τελικά τις κατέγραψε. Αν αρχίσουμε να ψάχνουμε στις παραβολές για την αλήθεια με την τεχνική έννοια, θα κυνηγάμε χίμαιρες. Αν από την άλλη πλευρά είμαστε πρόθυμοι να ψάξουμε για την αρχική πρόθεση της αφήγησης των ιστοριών, το νόημα είναι ακόμα εκεί. Για αυτούς που δυσκολεύονται να συσχετίσουν την θρησκευτική διδασκαλία του Χριστιανισμού με αυτό που τώρα θεωρούν ως πνευματικότητα, επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω ότι υπάρχει πάνω από ένας τρόπος ερμηνείας της Αγίας Γραφής. Συστήνω ιδιαίτερα τα βιβλία του Έμμετ Φοξ *Η επί του Όρους Ομιλία* και *Οι Δέκα Εντολές*.

Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η κύρια λειτουργία των μεγάλων διδασκάλων ήταν να εμποτίσουν την τηλεπαθητική δεξαμενή με τη συνείδησή τους. Κατανοούσαν την πρωταρχική οδηγία, έτσι ήρθαν στη γη με τα φυσικά τους σώματα για να μοιραστούν λίγη από τη σοφία τους. Αν κάποιος ήθελε να ακούσει τι είχαν να πουν, μετά χαράς έλεγαν ιστορίες ξανά και ξανά με άπειρη υπομονή μέχρι να βγει κάτι από αυτό, αλλά δεν υπήρξε ούτε ένας ευαγγελιστής μεταξύ τους. Δεν ξεκίνησαν θρησκείες ούτε εκκλησίες – απλά έλεγαν ιστορίες σε ανθρώπους που ήθελαν να ελευθερωθούν. Δεν υπήρξε ποτέ εκκλησία στον πλανήτη που δεν εξελίχθηκε σε κάτι δογματικό με βάση την ενοχή. Αν και μερικές από τις εκκλησίες της Νέας Εποχής, όπως η Ενότητα, Επιστήμη του Νου, Θεία Επιστήμη, και Χριστιανική Επιστήμη επιτρέπουν στα μέλη τους περισσότερη ελευθερία να ακολουθήσουν την εσωτερική τους καθοδήγηση, και απομακρύνονται από την πίστη ότι ο Θεός θα τους κάνει να βρουν τον εσωτερικό δάσκαλο, εξακολουθούν να υπόκεινται στις στρεβλώσεις που εισάγει η ανθρώπινη φύση.

Η συμβουλή μου είναι πάντα πηγαινε πίσω στις αρχικές ιστορίες εκείνων που έφεραν την πνευματικότητα, γιατί είναι οι μόνες που δεν έχουν παραμορφωθεί. Εκεί είναι που βρίσκεται η δύναμη. Οι αρχικές διδασκαλίες είχαν κάποιο

¹⁶ Σημ: Dr. Jean Houston (10 Μαΐου 1937 -) Αμερικανίδα λόγιος, υφηγητής, συγγραφέας και φιλόσοφος, η οποία έχει βοηθήσει στην ίδρυση και ανάπτυξη του “κινήματος του ανθρώπινου δυναμικού” (HPM).

χρήσιμο περιεχόμενο. Δεν ήταν εκδικητικές. Δεν ήταν καν δογματικές! Οι Φίλμορ, οι οποίοι ίδρυσαν την Εκκλησία της Ενότητας, έγραψαν ένα μεταφυσικό λεξικό της Αγίας Γραφής για να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε ένα βιβλίο που ήταν σχεδόν ολοκληρωτικά πέρα από κατανόηση. Προτείνουν εναλλακτικές ερμηνείες. Όταν καλούμε τον Κύριο, όπως είπαν, στην πραγματικότητα ζητάμε το νόμο – τον κοσμικό νόμο να αποκαλυφθεί στη ζωή μας.

Επιπλέον, η αρχική έννοια της αμαρτίας δεν είχε καμία σχέση με τον θυμό του Θεού. Ήταν ένας όρος της τοξοβολίας που σήμαινε «αστόχησα». «Α, καλά. Θα χρειαστεί να προσπαθήσω ξανά.» Το να αμαρτήσουμε σήμαινε ότι κατευθυνόμασταν προς τα εκεί όπου δεν θέλαμε να πάμε. Ομοίως η μετάνοια υπαινισσόταν ότι κάποιος έπρεπε να κάνει στροφή και να πάει σε άλλη κατεύθυνση, που σημαίνει ότι αυτό που έκανε στην παρούσα στιγμή κατά πάσα πιθανότητα δεν θα τον έκανε πολύ ευτυχισμένο, έτσι μπορεί να ήθελε να διαλέξει μια άλλη διαδρομή. Αυτά τα λόγια δεν είχαν περισσότερη σημασία από αυτό. Σίγουρα δεν είχαν καμία σχέση με τον παράδεισο ή την κόλαση ή προσβεβλημένους θεούς. Ο Θεός δεν νοιάζεται τι κάνουμε. Ίσως ήταν οι γονείς μας που νοιάζονταν και πιθανώς οι μετάνοιές μας να ήταν για χάρη τους. Το σύμπαν μπορεί να μας δει μόνο ως τέλειους. Ποτέ δεν έχει επιβάλει τιμωρία επάνω μας, διότι είναι εντελώς αμερόληπτο. Δεν είναι καν ικανό να κάνει κρίσεις. Το σύμπαν ξέρει ότι ποτέ δεν έχουμε κάνει λάθος.

Ένα από τα πρώτα μηνύματα που έλαβα όταν άρχισα να λειτουργώ διαισθητικά ήταν ότι αν δεν νιώσω εντελώς άνετα να πετάξω τα *Μαθήματα Θαυμάτων* και την *Αγία Γραφή* μου στη φωτιά, δεν θα καταλάβω ποτέ το περιεχόμενό τους. Εάν έχουμε κάτι ιερό ή το έχουμε βάσει σε βάθρο, τότε δηλώνουμε ότι δεν είμαστε ίσοι με αυτό. Δεν υπάρχει ούτε ένας αναληφθέντας διδάσκαλος ή προσωποποίηση ή αρχάγγελος που θέλει να βρίσκεται στο βάθρο μας. Θα προτιμούσαν χίλιες φορές να πίνουν μπύρες και να τρώνε πίτσες μαζί μας, απολαμβάνοντας την ευκαιρία για αληθινή επικοινωνία. Πρέπει να δούμε τη δική μας αίσθηση αυτοεκτίμησης και να καθορίσουμε αν είμαστε πρόθυμοι ή όχι να ανακηρύξουμε τον εαυτό μας ίσο με ένα Σάι Μπάμπα ή έναν Κρισναμούρτι. Να θυμάσαι ότι αυτοί ποτέ δεν είδαν τους εαυτούς τους ως διαφορετικούς από εμάς. Μπορεί να παίζουν ένα παιχνίδι σε μια αρένα, ενώ εμείς σε μια άλλη, αλλά αυτό δεν έχει να κάνει με μια ιεραρχία.

Οι Δέκα Εντολές

Όταν οι μαθητές πιστεύουν ότι είναι ξεχωριστές οντότητες αποσυνδεδεμένες από το άπειρο, όταν όλοι οι θεοί τους είναι σε βάθρα και δεν κατανοούν ότι όλα τα μυαλά, καρδιές και ψυχές είναι ένα, τότε είναι σκόπιμο να έχουν ένα σύνολο κανόνων για να ακολουθούν. Οι Χριστιανοί και οι Εβραίοι συχνά θεωρούν τις δέκα εντολές ως το απόλυτο σύνολο κανόνων, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχουν ακόμη καταλάβει τον κοσμικό νόμο. Ποιος ήταν τέλος πάντων αυτός ο τύπος ο Μωυσής, που έφερε τις δέκα εντολές; Ήταν κάποιος γεμάτος άγνοια

μαθητής της τρίτης γυμνασίου ή της πρώτης λυκείου, που προσπαθούσε να χειραγωγήσει το σύστημα ή ήταν μια οντότητα που είχε μια εσωτερική σύνδεση με το απόλυτο; Δεν πιστεύω ότι ήταν ο τύπος του ανθρώπου που χρειαζόταν να του πει κάποιος να μην γυρνάει εδώ κι εκεί και να κοιμάται με ξένες συζύγους και να σκοτώνει ανθρώπους. Μπορεί να ήταν γνωστό ότι είχε καθαρίσει μερικά άτομα σε κάποιες από τις μετενσαρκώσεις του αλλά δε θα το έκανε πλέον σύστημα στην ζωή του. Τι ήταν λοιπόν αυτοί οι κανόνες που έλαβε;

Ο Μωυσής έλαβε την αλήθεια, όπως αυτή σχετιζόταν με το επίπεδο της κατανόησης του. Το σύμπαν πάντα μας αποκαλύπτει την αλήθεια στο πλαίσιο που είναι κατάλληλο για το τρέχον επίπεδο κατανόησής μας. Αυτό καθιστά δύσκολο για ένα άτομο να εφαρμόσει κατά γράμμα τις ενοράσεις που έχει ένα δεύτερο άτομο.

Ο Μωυσής πήγε στην κορυφή του βουνού, το οποίο στην Αγία Γραφή πάντα σημαίνει ότι έκανε διαλογισμό. Τότε άκουσε «Μωυσή, Μωυσή φίλε μου, Μωυσή θα σου πω ίσος προς ίσον πώς είναι τα πράγματα στ' αλήθεια. Δεν μπορείς να σκοτώσεις. Είναι αδύνατο σε αυτό το σύμπαν να σκοτώσεις, γιατί η ζωή είναι αιώνια και κανένας δεν πεθαίνει ποτέ. Δεν μπορείς να κλέψεις. Έχεις δημιουργήσει τα πάντα και είσαι τα πάντα. Η κλοπή είναι μια ψευδαισθήση του γήινου επιπέδου, που σου λέει ότι εσύ και τα πλούτη σου δεν είσαστε ένα. Πώς μπορείς να κλέψεις αυτό το οποίο είσαι; Δεν είναι δυνατόν να κλέψεις. Δεν μπορείς να διαπράξεις μοιχεία. Η μοιχεία είναι η προσπάθεια να πάρεις αγάπη από αυτό που είναι ξεχωριστό από εσένα. Τίποτα δεν είναι ξεχωριστό από εσένα και η αγάπη δεν υπάρχει έξω από εσένα.» Αυτό που άκουσε ο Μωυσής είναι ότι δεν υπάρχει σωστό ή λάθος και ως εκ τούτου δεν μπορεί να υπάρξει καμία ανάρμοστη συμπεριφορά. Ο Θεός είναι αγάπη, και η αγάπη δεν κρίνει. Οι δέκα εντολές ήταν δέκα δηλώσεις του κοσμικού νόμου που προορίζονταν να απελευθερώσουν τους ανθρώπους και να μας απαλλάξουν από την ενοχή, όχι να μας υποδουλώσουν σε αυτήν. Ο Θεός λέει ότι ποτέ δεν έχουμε κάνει λάθος και ότι δεν είμαστε σε θέση να κάνουμε λάθος.

Όταν ο Μωυσής πήγε πίσω στους μαθητές του και είπε «Ακούστε παιδιά, μόλις έλαβα σπουδαία νέα από τον Θεό για το πώς έχουν τα πράγματα στ' αλήθεια», εκείνοι δεν μπορούσαν να ακούσουν την αλήθεια στα λόγια του. Μιλούσε σε ανθρώπους που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ότι το σύμπαν είναι φιλικό και ότι ο Θεός είναι αγάπη και ο καθένας είναι ελεύθερος από την ενοχή. Αυτοί ήταν που μετέφεραν τα λόγια στην επόμενη γενιά ως σύνολο κανόνων. Όταν μιλάμε σε μαθητές της δευτέρας, τρίτης και τετάρτης δημοτικού, δεν καταλαβαίνουν ακόμα τον νόμο του κάρμα, και ίσως προτιμάμε να τους πούμε «Εάν θέλετε να έχετε την πιο ευχάριστη και απολαυστική ζωή όσο βρίσκεστε εδώ, μη γυρνάτε πυροβολώντας ανθρώπους. Μακροπρόθεσμα θα είστε μάλλον λίγο πιο ευτυχισμένοι.» Φυσικά δεν θα τους πούμε ότι είναι αμαρτία να πυροβολείς κάποιον ή ότι ο Θεός θα στεναχωρηθεί αν σκοτώσουν κάποιον, επειδή δεν προσπαθούμε να επιβάλουμε ενοχές και ο Θεός δεν κρίνει τη

συμπεριφορά τους. Εμείς είμαστε αυτοί που κρίνουμε τους εαυτούς μας και ο ένας τον άλλον.

Μετά από ένα χρονικό διάστημα, οι αληθινές πνευματικές διδασκαλίες παρερμηνεύονται από την εκκλησία που θέλει να διατηρήσει τον έλεγχο του ποιμνίου της και τα ταμεία της γεμάτα. Οι οργανισμοί πάντα φτάνουν στο σημείο όπου δεν παρέχουν πλέον πνευματική κατανόηση. Οι διδασκαλίες, εξανθρωπισμένες τώρα, μας λένε ότι η δύναμη και η σοφία του σύμπαντος βρίσκεται έξω από εμάς, όχι μέσα μας. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι, αποθεωμένοι τώρα, γίνονται στην ουσία άχρηστοι. Τότε πρέπει να καταργήσουμε το δόγμα και να αρχίσουμε ξανά από την αρχή.

Μια Διευρυμένη Προοπτική

Η αρχή της Εποχής του Υδροχόου δεν έχει την ενσάρκωση ενός Βούδα ή ενός Κρίσνα ή ενός Χριστού για να μας ερμηνεύσει τον κοσμικό νόμο. Στις αστρολογικές εποχές κατά τις οποίες πάνω στη γη υπήρχαν λίγες οντότητες που θα μπορούσαν να κατανοήσουν τις διδασκαλίες ενός μεγάλου διδασκάλου, ένα ή δύο αναληφθέντα όντα επαρκούσαν για να διδάξουν όλους τους αναζητητές στον πλανήτη. Δεν έχει υπάρξει ποτέ μια εποχή όπου η γη ήταν εγκαταλελειμμένη. Είχαμε τουλάχιστον μία προσωποποίηση στον πλανήτη, ανά πάσα στιγμή. Όσο απίθανο κι αν είναι για ένα άτομο να πάει κατευθείαν στο φως από μια τάξη μεταξύ πρώτης δημοτικού και τρίτης λυκείου, παρόλα αυτά είχε πάντα κάποιον να συντονιστεί και, εάν επιλέξει, να τον ακολουθήσει στο σπίτι. Στην εποχή του Υδροχόου κάθε οντότητα που παίρνει σώμα στον πλανήτη πρέπει να έχει στη διάθεσή της, όχι στην Ινδία, αλλά στο διπλανό δωμάτιο, κάτι σαν προσωποποίηση που να μπορεί να την οδηγήσει στο φως.

Ήρθε η ώρα για μερικά άτομα να κάνουν ένα βήμα μπροστά και από το να ακολουθούν τον προγραμματισμό του κόσμου, να στραφούν στο να λειτουργούν στην αγνότητα. Απομάκρυνε όλα τα θρησκευτικά συμφραζόμενα από αυτή τη λέξη παρακαλώ. Αγνότητα είναι η κατανόηση της απλότητας και της τελειότητας του συστήματος. Ήρθες στη γη εν μέρει για την προσωπική σου ανάπτυξη, αλλά και επειδή η πρωταρχική οδηγία σου απαγόρευε να βοηθήσεις τα αγαπημένα σου πρόσωπα, τους συμμαθητές σου, εκτός και αν έπαιρνες υλική μορφή. Τώρα θα πρέπει να ζήσεις σαν να είχες εξαιρεθεί από τους περιορισμούς.

Μου αρέσει μια ιστορία που λέγεται για τον Γιογκανάντα, ένα γκουρού που ήρθε στη Δύση ως πνευματικός πρεσβευτής, καλλιεργώντας αποδοχή για τις ανατολικές διδασκαλίες. Για αυτόν το σκοπό, αποδέχτηκε πολλές προσκλήσεις για ομιλίες σε διάφορα μέρη. Ένα βράδυ βρέθηκε σε ένα κοκτέιλ πάρτι με διπλωμάτες και μερικούς από τους μαθητές του, έτσι ώστε να έχει την ευκαιρία να συναναστραφεί με ορισμένα μέλη της κυβέρνησής μας. Ο Γιογκανάντα δίδασκε στους μαθητές του πολλά για την αγνότητα, τα οποία στο δικό τους επίπεδο κατανόησης σήμαιναν αποχή από το σεξ και την κατανάλωση ποτών

και φαγητών, τα οποία παραδοσιακά θεωρούνται ακάθαρτα. Και να 'σου τον στο κοκτέιλ πάρτυ, να πίνει ένα μαρτίνι, να απολαμβάνει τους μεξέδες και να το διασκεδάξει. Οι εξοργισμένοι μαθητές του, τελικά του αντιπαρατέθηκαν: «Είσαι υποκριτής! Μας λες ότι πρέπει να λειτουργούμε στην αγνότητα. Δεν μπορούμε να πιούμε αλκοόλ ή να φάμε πατατάκια ή να κάνουμε σεξ και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα που να έχει πλάκα, ενώ εσύ εδώ ...» Ο Γιογκανάντα απλά περπάτησε μέχρι το τζάκι, έβαλε το χέρι του στις φλόγες και είπε, «Όταν μπορείτε να κάνετε ό,τι μπορώ να κάνω, τότε μπορείτε να κάνετε ό,τι κάνω.»

Το αντικείμενο της πνευματικής ζωής είναι πάντα η απόκτηση της ελευθερίας. Συνεχίζουμε να αφαιρούμε περιορισμούς εστιάζοντας στο υψηλότερο που μπορούμε να κατανοήσουμε. Οτιδήποτε κυριαρχεί στη σκέψη μας, είτε είναι η δουλειά μας, το ποδόσφαιρο, η σύζυγός μας, ή ένα ψυχικό φαινόμενο, καθυστερεί τη χαρά μας, εάν δεν συσχετίζουμε διαρκώς τις σκέψεις κι εμπειρίες μας με την πνευματική μας ανάπτυξη. Κάθε άνθρωπος μπορεί να μάθει να υπερσχύει των νόμων της φυσικής διάστασης, λειτουργώντας από ένα υψηλότερο επίπεδο πραγματικότητας.

Υπάρχουν ορισμένοι τρόποι να κοιτάζουμε τον κόσμο μας, που μας βοηθάνε να δούμε το απερίοριστο του σύμπαντος και ως εκ τούτου το εν δυνάμει απερίοριστο του εαυτού. Θέλουμε να φτάσουμε στην πραγματικά μεγάλη εικόνα και να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε μέρος από κάτι πολύ μεγαλύτερο από την τρισδιάστατη χωρο-χρονική πραγματικότητα ή οτιδήποτε άλλο που έχουμε ποτέ δει με τα μάτια μας ή ακούσει με τα αυτιά μας. Θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε όλα όσα βρίσκουμε στον δρόμο μας ως εργαλείο για την ανάπτυξή μας.

Κάθε φορά που νομίζουμε πως ξέρουμε κάτι, απομακρυνόμαστε από το δρόμο μας. Μπορούμε να κοιτάζουμε τα αστέρια και να αναρωτηθούμε για εκείνους τους πολιτισμούς και το σκοπό που εξυπηρετούν στο σύμπαν. Αυτό θα μας φέρει πίσω στην ταπεινή θέση της αληθινής μάθησης και κατανόησης.

Φαντάσου, αν θέλεις, τον διευθυντή του σχολείου γη να πηγαίνει από τάξη σε τάξη εξασφαλίζοντας ότι όλα πάνε καλά. Μπορεί να σταματήσει μια στιγμή να ακούσει τη διάλεξη σε κάθε τάξη, να ελέγξει ποια βιβλία χρησιμοποιούνται και να βγει να δει ότι τα παιδιά παίζουν με τακτικό και εποικοδομητικό τρόπο. Ο διευθυντής ποτέ δεν εμπλέκεται στη διδασκαλία των επιμέρους μαθημάτων, γιατί αυτό θα ήταν πολύ περισσότερη δουλειά από όση προλαβαίνει, γι' αυτό προσλαμβάνει πολλούς δασκάλους. Απασχολεί μια σχολική νοσοκόμα, ένα γυμναστή και έναν ψυχολόγο. Εσύ που είσαι φορέας του φωτός στη γη μοιάζεις πολύ με αυτόν το διευθυντή. Θα δεις πολλά πράγματα να συμβαίνουν στην οικονομική, πολιτική, στρατιωτική και ανθρωπιστική αρένα, αλλά θα ήταν συντριπτικό να προσπαθήσεις να εμπλακείς σε κάθε μία. Η λειτουργία σου είναι μόνο να βλέπεις τη μεγάλη εικόνα, τη γη ως ένα αγαθό σχολείο, και να συνεργάζεσαι με την οικογένειά σου στους αόρατους κόσμους, διοχετεύοντας ενέργεια. Πραγματικά, αυτός είναι ο μόνος αποτελεσματικός τρόπος για να

επιταχύνεις την εξέλιξη του πλανήτη. Η συνείδηση είναι το μόνο πράγμα που δημιουργεί πραγματικότητα. Δεν έχουμε το χρόνο ή την ενέργεια για να προσπαθήσουμε να προωθήσουμε αλλαγές με αναποτελεσματικούς τρόπους. Ο τρόπος των μεγάλων διδασκάλων είναι ο πλέον σκόπιμος. Είτε το πιστεύεις είτε όχι.

Το Μονοπάτι της Υπηρεσίας

Υπάρχουν πολλές, πολλές διαστάσεις της πραγματικότητας πιο πάνω από εμάς. Υπάρχει μια τέταρτη, πέμπτη, έκτη, έβδομη, εικοστή πέμπτη και εκατοστή διάσταση πραγματικότητας. Συνεχίζουν για όσο γνωρίζουμε. Δεν έχουμε ακόμη βρει το Θεό, τον απόλυτο Θεό, τον πιο υψηλό. Αλλά υπάρχουν πραγματικά τα Χερουβίμ, τα Σεραφίμ, ο Ηλιακός Λόγος¹⁷, ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, για τα οποία μιλούν οι διδασκαλίες των απόκρυφων σχολών. Είναι όλοι απλώς κόσμος που κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί για να περάσει από το σχολείο. Και υπάρχει και μια κοινότητα αδελφών του διαστήματος -- μια ομοσπονδία των πενήντα ή εξήντα πολιτισμών που τρέχουν γύρω από το γαλαξία μας και πολύ το διασκεδάζουν. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι εδώ τώρα, επειδή επιθυμούν να είναι χρήσιμοι βοηθώντας άλλες ομάδες στο σύμπαν μας. Εντούτοις, η πρωταρχική οδηγία εξακολουθεί να περιορίζει την επαφή τους μαζί μας.

Υπάρχουν δισεκατομμύρια οντοτήτων γύρω από αυτή τη γη σε αόρατες σφαίρες, που περιμένουν για υπηρεσία. Σε κάθε επίπεδο πραγματικότητας η διαδρομή προς τη φώτιση είναι η υπηρεσία. Με μια πολύ πραγματική έννοια, δεν υπάρχει Θεός εκεί έξω που μπορεί να διορθώσει πράγματα. Ασφαλώς δεν υπάρχει ένας γέρος που κάθεται πάνω σε ένα θρόνο με μακριά γενειάδα λέγοντας, «Φάτον εκείνον εκεί και τώρα βοήθησε τούτον εδώ...» Δεν υπήρξε ποτέ ένας τέτοιος Θεός. Υπάρχουν απλώς στρώματα επί στρωμάτων κόσμου σε υπηρεσία. Ένα μέρος των αγγελικών και των πνευματικών βασιλείων αποφασίζουν με τη θέλησή τους να υπηρετήσουν την ανθρωπότητα ως το δικό τους δρόμο για το σπίτι. Ένας τρόπος που μπορούν να βοηθήσουν είναι με το να γίνουν φύλακες άγγελοι. Αν δεν τους επιτρέπεται να βοηθήσουν γιατί είμαστε απρόθυμοι να το ζητήσουμε, τότε αναγκάζονται να πάνε κάπου αλλού. Υπάρχει αυτή η πρωταρχική οδηγία, ξέρεις, έτσι δεν μπορούν να μας ξελασπώσουν εκτός και αν τους το ζητήσουμε. Κάθε φορά που τους καλούμε σε βοήθεια, η ανάπτυξή τους γίνεται ραγδαία. Παρακαλάνε να αναγνωριστούν. Είναι εκεί επάνω λέγοντας «Σε παρακαλώ, δώσε μου κάτι να κάνω! Διαφορετικά θα είμαι εδώ κολλημένος για άλλο ένα εκατομμύριο χρόνια! Θέλω κι εγώ να αναπτυχθώ, γιατί θέλω να βγω από εδώ! Αυτός είναι ο δρόμος υπηρεσίας που έχω διαλέξει, για όνομα του Θεού! Σε παρακαλώ, ζήτη μου να σε ξεμπλέξω κάθε μέρα, ώστε να έχω την άδεια να μπω στη ζωή σου και να δημιουργήσω συγχρονικότητα και μαγεία!»

¹⁷ Σημ: Solar Logos – Θεοσοφικός όρος που αναφέρεται στο Λόγο του Θεού, του οποίου η έκφραση είναι το κάθε ηλιακό σύστημα

Αφιέρωσε λίγο χρόνο για να σκεφτείς με πόσους τρόπους μπορείς να ενεργοποιήσεις άλλα βασίλεια προς όφελός σου. «Θέλω ο άγγελος του βασιλείου των τροφίμων να μου πει πόσο αλάτι να βάζω στο φαγητό μου.» Όσο πιο πολλά τους δίνουμε να κάνουν, τόσο πιο γρήγορα αναπτύσσονται. Φοβόμαστε να τους ζητήσουμε βοήθεια. Λέμε «Εεε, Θεέ μου, εεε δεν θέλω να σας ενοχλήσω, αλλά αν έχετε μόνο ένα λεπτάκι, θα μπορούσα ...» και εν τω μεταξύ όλοι αυτοί οι άγγελοι λένε «Μα τι κάνουμε εδώ πάνω, χάνουμε το χρόνο μας ενώ κανείς εκεί κάτω δεν ζητάει βοήθεια!»

Τίποτα Δεν Είναι Σπουδαία Υπόθεση

Όταν αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε όλα τα περιστατικά της ζωής ως μεταφορές, παραβολές που μοιάζουν με αλήθεια, αυτό τείνει να τα αποδραματοποιήσει όλα. Καθώς πλησιάζουμε στην αλήθεια, υπάρχουν λιγότερες σπουδαίες υποθέσεις. Η ιεραρχία γίνεται συνηθισμένη. Μερικοί από μας είμαστε μέλη της ιεραρχίας, πριν γεννηθούμε. Στη συνέχεια, όταν ήρθαμε στη γη και μάθαμε για την ύπαρξη μιας ιεραρχίας, φτιάξαμε ένα τεράστιο βάθρο και τους βάλαμε όλους πάνω. Αν ισχύει το «όπως πάνω έτσι και κάτω», τότε ξέρεις τι σημαίνει ιεραρχία; Επιτροπές! Στο πνεύμα δεν αρέσουν περισσότερο από ότι αρέσουν σε εσένα. Όταν έρχεται ο καιρός να γίνουν μέλη της ιεραρχίας και ο επικεφαλής του τμήματος ψάχνει για εθελοντές, αυτοί διαμαρτύρονται και λένε «Είναι σειρά του! Είναι η σειρά του να γίνει αρχάγγελος τάδε αυτή τη φορά, γιατί εγώ το έκανα την προηγούμενη φορά!»

Η ιεραρχία είναι κοινοτοπία. Όταν το καταλάβουμε αυτό, μπορούμε να αρχίσουμε να δημιουργούμε ισότητα μεταξύ σε εμάς και τον υπόλοιπο κόσμο. Το να πιστεύουμε ότι όλα είναι σπουδαία υπόθεση είναι διαχωριστικός τρόπος σκέψης. Ο ιεραρχία και οι αδελφοί του διαστήματος είναι όλοι απλός κόσμος που κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί για να περάσει το σχολείο, ακριβώς όπως και όλοι οι άλλοι. Αν μπορούσαμε να κατανοήσουμε την αληθινή φύση του σύμπαντος, ακόμη και τα ΑΤΙΑ δε θα είχαν περισσότερο ενδιαφέρον από ένα αστικό λεωφορείο.

Πού κατοικούμε μεταξύ των ζώων; Αν δεν είμαστε σε σώμα, τότε πρέπει να έχουμε υπάρξει ως εξωγήινοι! Κάθε ανθρώπινο ον είναι ένας εξωγήινος. Είμαστε όλοι παιδιά των αστεριών. Κάθε ένας από εμάς έχει περάσει μέσα από πολλαπλά στρώματα πραγματικότητας. Αν μπορούμε να θυμηθούμε λίγο από την προ-γέννησης, εκτός-γης κατάστασή μας, μπορούμε να είμαστε πολύ χρήσιμοι. Έχουμε τεράστιους πόρους και τη δύναμη των αόρατων φίλων και της οικογένειάς μας στη διάθεσή μας ως βοήθεια για να κάνουμε το κοσμικό μας έργο. Όπως θα έλεγαν οι λαϊκοί τύποι «έχουμε παλιούς φίλους σε υψηλά ιστάμενες θέσεις».

Τώρα ξέρουμε ότι οι νόμοι του σύμπαντος απαγορεύουν την παραβίαση της ελεύθερης βούλησης κάθε εξελισσόμενης οντότητας σε κάθε εξελικτικό

σύστημα. Μόνο όσοι είναι βυθισμένοι στην ομαδική συνείδηση, έχουν την δικαιοδοσία να τροποποιήσουν την πραγματικότητα στην οποία υπάρχουν. Οι οντότητες σε άλλες διαστάσεις, που τριγυρνάνε κατά δισεκατομμύρια είναι εντελώς ανίσχυρες, εκτός κι αν επιλέξουμε να κατευθύνουμε την ενέργειά τους. Έχουμε τη δύναμη να κατευθύνουμε διαστημόπλοια και ολόκληρα τάγματα από εργάτες φωτός στους αόρατους κόσμους και να τους δώσουμε άδεια να φέρουν το φως τους να φωτίσει αυτήν τη γη.

Υπάρχει ένας τόνος πράγματα που συμβαίνουν τα οποία είναι συναρπαστικά. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, και που υπάρχουν εδώ οντότητες από άλλους γαλαξίες και άλλα σύμπαντα, δεν έχει σημασία αν δεν έχουμε θεραπεύσει τους εαυτούς μας. Εάν η ζωή μας δεν λειτουργεί, μπορούμε να ξεχάσουμε το να πάμε βόλτα. Μπορούμε όσο θέλουμε να στεκόμαστε στους αγρούς και να χαιρετάμε τους αδελφούς του διαστήματος, αλλά αυτοί θα περιμένουν ώσπου να αποκτήσουμε εσωτερική γαλήνη. Κάθε πράγμα στον καιρό του.

Αυτό είναι το μάθημα - τα βασικά υλικά: γιατρέ θεράπευσε τον εαυτό σου! Στον εαυτό σου να είσαι αληθινός. Μόνο τότε μπορούμε να δουλέψουμε αποτελεσματικά με τους αόρατους φίλους μας και να προωθήσουμε τις πληροφορίες τους και να κάνουμε όλων των ειδών τα θαυμάσια πράγματα. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι πάντα έλεγαν «αναζήτησε πρώτα το βασίλειο των ουρανών και όλα τα άλλα θα έρθουν σε εσένα.» Αλλά έχουμε αυτή την ανθρώπινη ιδιοσυγκρασία, που απαιτεί να γνωρίζει πρώτα ποια είναι τα όλα τα άλλα. Κάθε αληθινός πνευματικός δάσκαλος λέει να αγνοήσουμε όλα τα άλλα μέχρι να έχουμε τη βασιλεία των ουρανών να φανερώνεται στη ζωή μας. Αν είμαστε προσκολλημένοι στην ανακάλυψη όλων των άλλων, θα χάσουμε το βασίλειο και τότε δεν θα είμαστε πολύ χρήσιμοι.

Η γη έχει ανάγκη από εκείνα τα άτομα που είναι εδώ για να κάνουν δουλειά δασκάλου, να εστιάσουν στην πλήρη αφύπνισή τους αυτήν τη στιγμή, πριν περάσει άλλη μέρα, ούτε λεπτό ακόμα. Καθώς καταλαβαίνουμε πραγματικά τι έλεγαν οι μεγάλοι διδάσκαλοι, κατανοούμε ότι μάλλον δεν πρόκειται να έχουμε στιγμιαία φώτιση. Υπόσχονται, ωστόσο, ότι κάθε μέρα με κάθε τρόπο, μια πτυχή της ζωής μας θα γίνει καλύτερη. Μπορούμε να δούμε το φως στο τέλος του τούνελ. Οδεύουμε κατευθείαν προς αυτό. Και καθώς κάνουμε πρόοδο, τραβάμε μαζί μας και την ομαδική συνείδηση. Απλά αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει ένα σχέδιο σωτηρίας και κάθε ένας από εμάς είναι στο δρόμο του να γίνει απείρως ισχυρός και αιώνια ελεύθερος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Η φώτιση έχει μεγάλο ενδιαφέρον για τον κόσμο που βρίσκεται στο μονοπάτι. Μερικές φορές νομίζουμε ότι η φώτιση είναι κάτι που ένας Βούδας ή ένας Κρίσνα μπορεί να μας δώσει στο πιάτο. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι αν ο Χριστός ερχόταν και μας φίλαγε στο μέτωπο θα αφυπνιζόμασταν. Στην πραγματικότητα η φώτιση δεν έχει καμία σχέση με οποιοδήποτε μεγάλο διδάσκαλο ή ακόμα και το Θεό, τον απόλυτο Θεό, τον πιο υψηλό. Είναι απλά θέμα αλλαγής της οπτικής μας γωνίας.

Για να πάρουμε μια ιδέα για το τι είναι αληθινή φώτιση, θα πρέπει να αισθανθούμε το τι είμαστε, πραγματικά. Το ποιοι πραγματικά είμαστε και το τι τυχαίνει να βλέπουμε όσο είμαστε σε αυτή την τριτοδιάστατη πραγματικότητα, είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Το ποιοι είμαστε είναι αυτό που πάντα ήμασταν, πτυχές του Θεού. Ως μία εξατομίκευση του Θεού, ο καθένας μας διαθέτει όλα τα αμετάβλητα χαρακτηριστικά που αποδίδουμε στο Θεό. Η αληθινή φύση μας μπορεί να δηλωθεί με το να θυμηθούμε όλες τις λέξεις που θα χρησιμοποιούσαμε για να περιγράψουμε τον απεριόριστο, παντοδύναμο, παντογνώστη, γεμάτο αγάπη δημιουργό του σύμπαντος.

Αλλά δε βλέπουμε τους εαυτούς μας με αυτόν τον τρόπο. Καθώς κοιτάζουμε μέσα από το ημίφως των περιορισμένων συστημάτων πεποιθήσεών μας, αποδίδουμε στον εαυτό μας τα χαρακτηριστικά που νομίζουμε ότι βλέπουμε ως την αληθινή φύση του κόσμου γύρω μας. Και αυτό που αντιλαμβανόμαστε ότι είναι η φύση του κόσμου, το αντιλαμβανόμαστε λάθος. Γιατί κοιτάμε τον κόσμο μας με τα μάτια των προσώπων κύρους που μας ανέθρεψαν και όχι με την κοσμική όραση.

Φαίνεται ότι υπάρχουν δύο πραγματικότητες. Η μία, η οποία είναι θεωρητική για τους περισσότερους από εμάς, είναι η κατάσταση της συνειδητότητας στην

οποία σίγουρα κατοικούν τα φωτισμένα όντα. Η άλλη, η οποία είναι ο «πραγματικός» κόσμος με την κάθε λεπτομέρειά του, που μέσα του ζούμε, είναι αυτή στην οποία η προσοχή μας είναι εστιασμένη το ενενήντα εννέα τοις εκατό του χρόνου. Πολλοί πνευματικοί αναζητητές, εξίσου ορθόδοξοι και ανορθόδοξοι, πιστεύουν ότι το να μας μεταφέρουν από τη μία κατάσταση συνειδητότητας στην άλλη, είναι μέσα στις δυνατότητες των φωτισμένων όντων. Αμ δε.

Οι Απόφοιτοι του Σχολείου Γη Επιστρέφουν

Το σχέδιο σωτηρίας είναι απλά ένα σχέδιο σύμφωνα με το οποίο άτομα που έχουν καταλάβει ένα μικρό κομμάτι του παζλ, μοιράζονται τις πληροφορίες τους με όποιον ενδιαφέρεται. Έτσι, απόφοιτοι αυτού του σχολείου, περιστασιακά επιστρέφουν για «μια μέρα πίσω στα θρανία». Μας λένε μερικές ωραίες ιστορίες για το ποιοι είμαστε και ποια είναι η αληθινή μας φύση. Το τι κάνουμε με αυτές τις πληροφορίες είναι εξ ολοκλήρου στο χέρι μας.

Αυτοί οι απόφοιτοι που επιστρέφουν, μας λένε ότι η φυσική κατάσταση της ύπαρξης σε όλα τα σύμπαντα είναι χαρά, ευτυχία, κανένα άγχος, καμία πίεση, αφθονία, περιπέτεια, ενθουσιασμός, γαλήνη και αγάπη. Αν αυτή δεν ήταν η φυσική κατάσταση, τότε καμία οντότητα δεν θα μπορούσε να επιτύχει μόνιμα αυτά τα χαρακτηριστικά. Εάν οι εν λόγω καταστάσεις ήταν μη φυσιολογικές, τότε θα έπρεπε κάποιος να παλεύει κόντρα στο ρεύμα για να έχει γαλήνη – αντίφαση εν τοις όροις.

Από την άλλη πλευρά, μας λένε ότι πόνος, αγώνας, πίεση, άγχος, τραγωδία, και σύγκρουση είναι οι ανωμαλίες στο σύμπαν. Και ότι κάποιος πραγματικά πρέπει να παλεύει κόντρα στο ρεύμα για να διατηρήσει μια κατάσταση δυσφορίας. Μας λένε ότι παλεύουμε κόντρα στο ρεύμα όταν υπερασπιζόμαστε τις πεποιθήσεις μας, παρόλο που οι πεποιθήσεις μας δεν μας κάνουν ευτυχισμένους. Λένε ότι αν σταματήσουμε να παλεύουμε κόντρα στο ρεύμα, το ρεύμα ευχαρίστως θα μας συμπεριλάβει στη φυσική ροή του σύμπαντος.

Μια από τις λανθασμένες πεποιθήσεις τις οποίες συνήθως υπερασπιζόμαστε είναι ότι είμαστε ξέχωρα άτομα. Μας λένε ότι αυτή είναι μια πεποίθηση από την οποία πρέπει να παραιτηθούμε αν δεν θέλουμε να συνεχίσουμε να είμαστε «εγώ ενάντια στο σύμπαν». Ο καθένας από εμάς είναι ένα μέρος του σύμπαντος. Όχι – ο καθένας από εμάς είναι το σύμπαν. Καμία οντότητα δεν μπορεί «μόνη» να επιτύχει φώτιση, επειδή σύμφωνα με την αληθινή πραγματικότητα το «μόνος» είναι ένας αδύνατος παραλογισμός.

Στιγμιαία εναντίον Εξελικτικής Φώτισης

Αν και όλα είναι δυνατά σε αυτό το σύμπαν, οι στιγμιαία φώτιση που συμβαίνει όταν κάποιος περπατάει στο δρόμο για την Δαμασκό και το φως έρχεται και η αλήθεια αποκαλύπτεται, συνήθως συμβαίνει μόνο αφού έχουμε δουλέψει με

τον εαυτό μας για δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια περίπου. Η αφύπνιση δεν είναι καθόλου στιγμιαία, γιατί αυτό είναι ένα εξελικτικό σύστημα.

Εάν πήγαινες σε ένα γκουρού στην Ανατολή, θα σου έλεγε να καθίσεις και να το βουλώσεις και να παρακολουθήσεις την αναπνοή σου για είκοσι χρόνια και τότε ίσως να ήσουν έτοιμος να μάθεις κάτι. Στη Δύση είμαστε πάρα πολύ ανυπόμονοι για τους γκουρού. Θα προτιμούσαμε να ξοδέψουμε πεντακόσια δολάρια για ένα εντατικό σεμινάριο Σαββατοκύριακου, που μας υπόσχεται στιγμιαία φώτιση. Μας αρέσει να πιστεύουμε ότι έχουμε συμπληρώσει τα προαπαιτούμενά μας για την άμεση αφύπνιση.

Λοιπόν, το ταξίδι για το σπίτι δεν είναι τίποτα περισσότερο από το κοίταγμα στον καθρέφτη και το να δω ότι είμαι ό,τι είμαι. Ο καθένας από εμάς είναι Θεός, ο απόλυτος Θεός, ο πιο υψηλός και αυτό είναι που πάντα είμασταν από την αρχή της δημιουργίας, αλλά πρέπει να περάσουμε μέσα από μια εξελικτική διαδικασία, για να επανέλθουμε στο σημείο όπου μπορούμε να θυμηθούμε αυτήν την αλήθεια.

Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η πνευματική αναζήτησή μας δεν έχει κίνητρο το γεγονός ότι αγαπάμε το Θεό ή θέλουμε να πάμε στο φως. Στ' αλήθεια δε μας νοιάζει τίποτα από αυτά – εμείς απλώς θέλουμε να φύγει η πίεση. Θέλουμε να σταματήσει ο πόνος και ο αγώνας και αυτός είναι ο μόνος λόγος της αναζήτησής μας. Κανείς δεν χρειάζεται να αισθάνεται ενοχές για τα κίνητρά του. Δεν χρειάζεται να λέμε «Θέε μου, δεν είμαι και πολύ πνευματικός σε σχέση με αυτό...» Έτσι έχει σχεδιαστεί να λειτουργεί το σύστημα.

Το σύμπαν πάντα καταλάβει τα κίνητρα των ανθρώπων. Αντί να μας κρίνει, απλά εκμεταλλεύεται την ανθρώπινη φύση μας για να μας οδηγήσει πίσω στο Θεό. Το σύμπαν ήξερε ότι δεν επρόκειτο να κάνουμε τίποτα πολύ αλτρουιστικό. Το σχέδιο της σωτηρίας δεν είναι μόνο ιδανικό, είναι εντελώς πρακτικό. Αν κάποια προσπαθεί να μάθει την αλήθεια για να τερματίσει την φτώχεια της ή να θεραπεύσει την ασθένειά της, τότε θα καταλήξει στο Θεό. Το σύμπαν δεν περιμένει κάτι παραπάνω από εμάς, από το να τερματίσουμε τα δικά μας δεινά. Τότε θα ξυπνήσουμε μια μέρα και θα ανακαλύψουμε ότι έχουμε θυμηθεί την απεριόριστη φυσική κατάσταση της ύπαρξής μας.

Η Πτώση του Ανθρώπου

Η επίτευξη της φώτισης είναι ακριβώς η ίδια διαδικασία με αυτήν της επίτευξης απο-φώτισης. Όλοι ξεκινήσαμε ως τέλεια εξατομικευμένα κομμάτια του Θεού. Στην συνέχεια, ως εξερευνητές, αρχίσαμε να πειραματιζόμαστε με καταστάσεις ύπαρξης διαφορετικές από το «τέλειο». Δοκιμάσαμε τον περιορισμό, για να δούμε αν μας ταιριάζει. Ο περιορισμός είναι διασκεδαστικός κι έχει ενδιαφέρον. Πολλοί άνθρωποι απολαμβάνουν το να βρίσκουν το σωστό δρόμο σε λαβύρινθους. Αυτό που οφείλουμε να θυμόμαστε είναι ότι, κάπου στην

πορεία, εμείς οικειοθελώς επιτρέψαμε στα πιστεύω μας, στις αντιλήψεις μας, να γίνουν περιορισμένα. Δεν ήταν κάτι που έγινε σε εμάς. Έγινε από εμάς. Η ελεύθερη βούλησή μας δεν έχει ποτέ παραβιαστεί. Δεν μας πήραν σηκωτούς από μία κατάσταση άπειρης επίγνωσης, να μας ρίξουν σε μια κατάσταση περιορισμού. Επειδή η ελεύθερη βούλησή μας δεν μπορεί ποτέ να παραβιαστεί, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ίδια ακριβώς ικανότητα για να κάνουμε επιλογές για το τι θα πιστέψουμε και με ποια μάτια θα δούμε, ώστε να ανακτήσουμε τη φώτισή μας. Δεν υπάρχει λύτρωση δια αντιπροσώπου.

Αυτή η γη δημιουργήθηκε από οντότητες οι οποίες ταξίδεψαν στο σύμπαν ως εξερευνητές. Είμαστε όλοι τυχοδιώκτες. Ολόκληρη η ιστορία της ανθρωπότητας είναι μια εξερεύνηση νέων εδαφών, νέων ηπείρων, του φεγγαριού στον ουρανό και των βυθών της θάλασσας. Έτσι είναι και για αυτούς που κατοικούν στο υπόλοιπο του σύμπαντος. Οι ιδρυτές του σχολείου αυτού επέλεξαν να εξερευνήσουν όλες τις σφαίρες της πραγματικότητας που μπορούσαν να σκεφτούν και να δημιουργήσουν και τις δημιούργησαν τη στιγμή που τις οραματίστηκαν. Όταν ξεκινάς από την ολότητα υπάρχει μόνο ένας δρόμος. Αυτή ήταν η αρχή της διαδικασίας καθόδου μας, η οποία αόριστα αναφέρεται στην Αγία Γραφή ως «η πτώση».

Απεριόριστα όντα που είχαν συνηθίσει να ζουν σε έναν άπειρο αριθμό διαστάσεων δήλωσαν, «Αυτό είναι βαρετό. Ας προσπαθήσουμε να ζήσουμε σε μια πραγματικότητα εκατό εκατομμυρίων διαστάσεων. Ω, είναι διασκεδαστικό και συναρπαστικό, αλλά το βαριέμαι. Ας πάμε πίσω στο φως. Τώρα ας πάμε κάτω και ας δοκιμάσουμε την πραγματικότητα χιλίων διαστάσεων – αυτό κι αν θα είναι περιορισμένο. Θα χρειαστεί να καταβάλουμε προσπάθεια για να ξεμπλέξουμε από αυτό. Τι πρόκληση! Είναι τόσο πυκνά εδώ κάτω που υπάρχει ακόμα και χρώμα. Αυτό είναι μαγικό, αλλά είμαι έτοιμος να επιστρέψω στο φως. Εντάξει, ας δοκιμάσουμε τρισδιάστατη πραγματικότητα στο επόμενο ταξίδι μας. Το 3D είναι τόσο περιορισμένο, που είναι σχεδόν σαν να μην είναι! Πω πω αυτό είναι σχεδόν σαν μη ύπαρξη! Θεέ μου, είναι τόσο περιορισμένα που τα πράγματα είναι στερεά. Ποτέ πριν δεν είχαμε στερεά κατάσταση. Ας παίξουμε! Θέλω να είμαι μια κατσίκα. Θέλω να είμαι ένα δέντρο. Θέλω να είμαι ένας αρχάγγελος. Είναι σπουδαία εδώ κάτω, αλλά ας πάμε πίσω στο ... τι; Στο πού; Ξέχασα. Πού είναι εκείνο το παράθυρο; Πού είναι εκείνη η πόρτα; Ούπς – νομίζω ότι έχω παγιδευτεί.»

Έρχεται κάποια στιγμή που έχουμε τραβήξει τόσες κουρτίνες, ώστε δεν υπάρχει αρκετό φως για να βρούμε το δρόμο μας προς το σπίτι. Τότε λέμε «Ξέρω ότι υπάρχει μια πόρτα κάπου εδώ, οπότε ας αρχίσουμε να ψάχνουμε. Αυτό είναι – θα γίνουμε αναζητητές!» Παλαιότερα ήμασταν γνώστες, αλλά τώρα ήμαστε αναζητητές. Και οι φίλοι μας, οι οποίοι ζούσαν ακόμα στο φως, είπαν «Ε, εκεί κάτω! Όλα είναι εντάξει. Θα καταστρώσουμε ένα σχέδιο σωτηρίας για να σας πάμε σπίτι» στο οποίο εμείς απαντήσαμε «Μην μας λέτε τι να κάνουμε. Έχουμε ελεύθερη βούληση!» Κι αυτοί φουρκισμένοι είπαν «Εντάξει, δε θα παραβιάσουμε την ελεύθερη βούλησή σας. Θα σας αφήσουμε να υποφέρετε

όσο θέλετε, αλλά όταν είστε έτοιμοι θα έχουμε κάποιον εκεί κάτω για να τον ακολουθήσετε σπίτι. Δεν θα σας πάρει σηκωτούς. Θα πρέπει να τον ακολουθήσετε.»

Κάθε φορά που κάποιος ήρθε εδώ κάτω για να μας δείξει την πόρτα, εμείς τον κάναμε σωτήρα. Τους φωνάζαμε μεσσίες. Στην πραγματικότητα ήταν μόνο ο Χάρης ή η Σούλα που κατέβηκαν για να μας βοηθήσουν να βρούμε την πόρτα. Το σχέδιο της σωτηρίας δεν είναι καθόλου «θείο» - - είναι κοινή λογική. Δεν είναι τίποτε περισσότερο από άνθρωποι που βοηθούν ανθρώπους που έχουν τραβήξει πολλές κουρτίνες και δε βλέπουν το φως.

Οι Ιερείς και οι Προφήτες

Σύμφωνα με το σχέδιο, κατά την έναρξη της κάθε αστρολογικής εποχής, ένας μεγάλος διδάσκαλος πάντα εμφανίζεται στη γη για να πάρει την απλή αλήθεια - - και η αλήθεια είναι πάντα απλή - - και να την επαναδιατυπώσει στη γλώσσα της εποχής και όχι στην παλιά γλώσσα. Θέτουν τις κατευθυντήριες γραμμές για τη νέα εποχή. Όταν οι διδασκαλίες ειπώθηκαν αρχικά, ήταν απλώς κοινή πνευματική λογική. Είτε ήταν ένας Βούδας ή Αβραάμ ή Μοχάμεντ, όλοι είπαν κάτι που διευκρίνιζε και απλοποιούσε το τρέχον δόγμα. Με τον καιρό οι δάσκαλοι θεοποιήθηκαν και οι μαθητές τους δεν μπορούσαν πλέον να σχετιστούν με αυτούς. Μαζί με τη θεοποίηση των δασκάλων, οι διδασκαλίες άλλαξαν. Όσο περνάει ο καιρός, οι πνευματικές διδασκαλίες αρχίζουν να περιλαμβάνουν τις ερμηνείες και τις απόψεις των «ιερέων». Το δόγμα επικρατεί.

Υπήρξαν πάντα δύο κατηγορίες δασκάλων στον πλανήτη – οι ιερείς και οι προφήτες. Οι προφήτες φέρνουν μεγάλη ενόραση στους ανθρώπους μέσω του διαισθητικού συντονισμού τους με το πνεύμα. Οι ιερείς παίρνουν τα λόγια του προφήτη και τα κάνουν ιερά και μετά λένε σε όλους τους άλλους πώς να ζουν τη ζωή τους. Μας λένε να έχουμε μεγάλο σεβασμό για το μεγάλο διδάσκαλο και να λατρεύουμε όλους τους δασκάλους. Φτιάχνουν μια θεότητα από έναν Ιησού και ένα Θεό από ένα Βούδα και έτσι τους κάνουν να φαίνονται ως κάτι το οποίο δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε εμείς. Οι πραγματικοί μεγάλοι διδάσκαλοι ποτέ δεν θέλησαν να βρίσκονται στο βάθρο κανενός. Ο ίδιος ο Ιησούς πέρασε ένα μεγάλο μέρος του χρόνου του λέγοντας «δεν είμαι ο βασιλιάς σας, είμαι ο αδερφός σας!» και στη συνέχεια οι ιερείς γύρισαν και φτιάξανε ένα Θεό από αυτόν. Ως πνευματικοί μαθητές, έχουμε όλοι ακούσει ότι θα πρέπει να έχουμε μεγάλο σεβασμό για την ιεραρχία, το Λόγο και τα αγγελικά βασίλεια. Τα βάζουμε στο άδυτο ή στο ιερό μας για να τα λατρεύουμε. Αλλά η καθοδήγησή μας δεν προέρχεται από τους ναούς, πηγάζει από μέσα μας.

Για τον αφοσιωμένο πνευματικό μαθητή, η ώρα του ιερέα έχει παρέλθει. Σύντομα, η ώρα της προφητικής φωνής που είναι ξέχωρη από την εσωτερική μας φωνή θα παρέλθει επίσης. Αυτές οι εξωτερικές φωνές ήταν κατάλληλες τις εποχές που τα άτομα δεν είχαν συμπαγείς συνδέσεις με τη δική τους

καθοδήγηση. Όταν ο κόσμος δεν είχε σαφές εσωτερικό όραμα, χρειαζόταν το δάσκαλο να πει, «αν δεν θες να κάνεις άλλα δέκα χιλιάδες ταξίδια γύρω – γύρω, να ένα μονοπάτι για να ακολουθήσεις.»

Μονοπάτια, Γκουρού και Υπηρεσία

Τα μονοπάτια είναι εξαιρετικά χρήσιμα για τους μαθητές των οποίων οι διαισθητικοί εαυτοί δεν έχουν αναπτυχθεί πλήρως. Ωστόσο, δεδομένου ότι ένα μονοπάτι είναι η ιδέα κάποιου άλλου για το τι χρειαζόμαστε για να φτάσουμε σπίτι, έρχεται μια στιγμή που πρέπει να απογαλακτιστούμε από το μονοπάτι. Τελικά, ο μόνος δρόμος που θα είναι σκόπιμος για μας, είναι αυτός που θα μας επικοινωνήσει η εσωτερική μας φωνή.

Εδώ χρειάζεται διακριτικότητα. Απόφυγε να κάνεις κρίσεις (σφάλματα της αντίληψης) σχετικά με το αν κάποιος άλλος βρίσκεται στο σωστό δρόμο ή όχι. Μιλάμε για την επίσπευση του δικού μας προσωπικού ταξιδιού προς τη χαρά, όχι για το τι χρειάζονται οι άλλοι. Ο καθένας επιλέγει για τον εαυτό του.

Εμείς, ως δάσκαλοι υπό εκπαίδευση, περνάμε μια πειραματική φάση, δοκιμαστικό κύκλο αν θέλεις, απόκτησης εμπιστοσύνης στην εσωτερική μας καθοδήγηση. Ελέγχουμε την εσωτερική μας φωνή. Μερικές φορές αυτό που νομίζουμε ότι είναι η εσωτερική φωνή του Θεού, είναι η εσωτερική φωνή του εγώ – και τα κάνουμε θάλασσα. Κι αυτό είναι εντάξει. Μπορούμε να προσπαθήσουμε ξανά, και αν χρειαστεί μπορούμε να επιστρέψουμε στο γκουρού έξω από εμάς για συμβουλές.

Καθώς απογαλακτιζόμαστε από την εξάρτηση από τους γκουρού, τους μεγάλους διδασκάλους, ακόμη και τους γονείς, μπορούμε αν θέλουμε να μείνουμε συνδεδεμένοι με αυτούς. Αλλά αλλάζει ο τρόπος με τον οποίο τους βλέπουμε. Τους βγάζουμε από το βάθρο, δεν τους ακολουθούμε με τυφλή πίστη, και τους βάζουμε σε μια καρέκλα ως συμβούλους στο διανοητικό μας τραπέζι συσκέψεων.

Πολλά από αυτά που συζητάμε εδώ είναι απλώς θέμα σημασιολογίας. Πιστέψαμε ότι υπήρχαν δάσκαλοι έξω από εμάς και γνώση έξω από εμάς. Έτσι έχουμε συνηθίσει να ψάχνουμε για σοφία σε κάτι που είναι έξω από εμάς. Αυτό είναι εντάξει με το σύμπαν. Διδάσκει στο πλαίσιο του συστήματος πεποιθήσεών μας. Αλλά γνωρίζουμε επίσης, ότι το μόνο πράγμα που μπορούμε να δούμε έξω από εμάς είναι αυτό που είναι τμήμα μας. Αυτό που βλέπουμε ως πραγματικότητα είναι ένας καθρέφτης. Δοκιμάζουμε μερικά κόλπα εδώ που θα μας βοηθήσουν να θυμηθούμε ότι είμαι η σοφία που ψάχνω. Η φώτιση είναι να θυμηθούμε.

Υπάρχουν πολλές μορφές γκουρού. Ο γκουρού μπορεί να είναι ένα πρόσωπο (εν ζωή ή όχι), ένα βιβλίο, μια φιλοσοφία ή μία παράδοση. Ό,τι κι αν είναι, έχει δύο πλευρές. Περιέχει ορισμένα στοιχεία της αλήθειας και ορισμένα

στοιχεία ανθρώπινης παραμόρφωσης. Έτσι, αν γκουρού σου ήταν ο Ιησούς, η Αγία Γραφή, τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η *Μπαγκαβάτ Γκίτα*, η παράδοση των ιθαγενών της Αμερικής, η φύση, οι απόκρυφες διδασκαλίες ή ένας από τους σύγχρονους «διαμεσολαβητές» της αρχαίας σοφίας, μην τον παίρνεις και πολύ στα σοβαρά. Εάν δώσεις περισσότερη αξία στις λέξεις, ή τελετουργίες του γκουρού από όση δίνεις στα δικά σου εσωτερικά προαισθήματα και ενοράσεις, τότε έχεις μπροστά σου ένα μακρύ, αργό και ίσως αγχωτικό ταξίδι. Τίποτα εκεί έξω δεν είναι «ιερό». Είναι απλώς ό,τι είναι.

Αν σε αυτό το σημείο της ανθρώπινης ανάπτυξης, δεν είχαν ποτέ εφευρεθεί τα μονοπάτια και οι γκουρού και οι διδασκαλίες, δε θα είχε καμία διαφορά. Το σύμπαν αμέσως θα έβρισκε ένα καινούργιο κόλπο για να μας κάνει να ανακαλύψουμε την πραγματική φύση μας. Και θα το έκανε χωρίς να παραβιάσει την ελεύθερη βούλησή μας.

Είτε βλέπουμε τους εαυτούς μας ως οδοιπόρους σε ένα μονοπάτι, είτε ως πρώην οδοιπόρους, ή ως παρατηρητές οδοιπόρων, είναι χρήσιμο στην εκπαίδευσή μας ως πνευματικούς δασκάλους να εξερευνήσουμε τα μονοπάτια που έχουν εξελιχθεί μέσα από την ανθρώπινη κατάσταση. Ένα από τα πρώτα πράγματα που οι αναζητητές μαθαίνουν στα μονοπάτια τους είναι ότι είμαστε όλοι συνδεδεμένοι με όλη την ανθρωπότητα. Αυτό αλλάζει δραματικά την εικόνα της πραγματικότητας. Από αυτή την κατανόηση οι πνευματικοί μαθητές, αργά ή γρήγορα αναπτύσσουν μια αίσθηση σκοπού. Η αποστολή μας, η πορεία μας, καθώς γίνεται σιγά-σιγά εμφανής, φαίνεται να είναι η υπηρεσία σε άλλους ανθρώπους.

Σχεδόν σε κάθε μονοπάτι, ο επικεφαλής γκουρού μερικές φορές προτείνει, ή υπαινίσσεται, ποια μέθοδος υπηρεσίας είναι κατάλληλη. Αλλά, καθώς συνεχίζουμε να ξεδιπλώνομαστε και να πειραματιζόμαστε με την εσωτερική μας σύνδεση με το κοσμικό, αποκαλύπτουμε στον εαυτό μας τη δικιά μας μοναδική μορφή υπηρεσίας στην ανθρωπότητα. Όσο περισσότερο εξελισσόμαστε, τόσο περισσότερο αναγνωρίζουμε ότι όλοι έχουμε τους ίδιους στόχους γενικά. Η μοναδικότητά μας είναι στο πώς βοηθάμε να εφαρμοστεί η γαλήνη και η κατανόηση στη γη. Ένα άτομο το κάνει ως προγραμματιστής ηλεκτρονικών υπολογιστών και ένα άλλο ως υπάλληλος ταχυδρομείου. Κυριολεκτικά, δεν υπάρχουν δύο μονοπάτια υπηρεσίας που να είναι ίδια, ακόμη και αν ο στόχος όλων αυτών είναι να προβάλουν εξωτερικά την ενότητα με το Θεό.

Κάπου προς το τέλος της διαδρομής μας μέσα στο χρόνο και στο χώρο, η αφυπνιζόμενη ανθρωπότητα ανακαλύπτει ότι δε σχετιζόμαστε καθόλου με άλλους ανθρώπους - - είμαστε οι άλλοι άνθρωποι. Κάθε πρόσωπο, ανεξαρτήτως επίγνωσης, είναι μια πτυχή του Θεού. Κάθε πρόσωπο έχει όλες τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά του Θεού. Ο στόχος του μαθητή που αφυπνίζεται, μετατοπίζεται από το να διορθώνει ανθρώπους και καταστάσεις που φαίνονται να είναι λάθος, στο να είναι ζωντανό παράδειγμα της δύναμης θεραπείας και αγάπης της θείας αρχής. Όταν τα άτομα λειτουργούν με την αίσθηση ότι είναι

χωριστά από τους άλλους ανθρώπους, εξισώνουν κάθε πράξη υπέρ του εαυτού με την έπαρση. Αλλά όταν λειτουργούν με επίγνωση, καταλαβαίνουν ότι δεν υπάρχει παρά ένα μυαλό, μια καρδιά και μια ψυχή σε όλα τα σύμπαντα. Έτσι η υπηρεσία του εαυτού είναι υπηρεσία για όλα όσα υπάρχουν. Όχι μόνο αξιζουμε όλοι πολλά θαυμάσια πράγματα στις ζωές μας, αλλά πρέπει να μάθουμε ότι η ευημερία και η τέλεια υγεία και η εσωτερική γαλήνη είναι η φυσική κατάσταση της ύπαρξης. Δε μπορείς να δώσεις ένα δώρο που δε διαθέτεις.

Όλα τα μονοπάτια τελειώνουν στην αρχή. Όλα τα μονοπάτια τελειώνουν όταν ο μαθητής έχει το θράσος να πει «μιλάω με το Θεό - - Είμαι Θεός!»

Η Αγία Γραφή ως Μονοπάτι

Η Αγία Γραφή μπορεί να ιδωθεί ως ένα μονοπάτι – ένα μονοπάτι που ο καθένας μας έχει ακολουθήσει για πολύ καιρό. Ξεκινά με την καθαρά καρμική μέθοδο οφθαλμών αντί οφθαλμού. Στη συνέχεια ο Μωυσής (που εκπροσωπεί κάποιον που καταλαβαίνει τον κοσμικό νόμο), προσπαθεί να οδηγήσει τα παιδιά του Ισραήλ (τους αναζητητές) έξω από την έρημο (την αγχωμένη ζωή). Μετά από πολλές γενιές πολέμων (υπό την ηγεσία των διανοούμενων), ένας μέγας μεγάλος διδάσκαλος εμφανίζεται. Ο δάσκαλος λέει την αλήθεια με παραβολές (κάθε ένας πρέπει να τις ερμηνεύσει, στο πλαίσιο της δικής του υποκειμενικής πραγματικότητας). Στη συνέχεια, ακολουθούν πολλά χρόνια με ερμηνείες των λόγων του δασκάλου από τις επιστολές προς τις διάφορες εκκλησίες (που αντιπροσωπεύουν την εσωτερική διαδικασία μας να προσπαθούμε να συμφιλιώσουμε την «αλήθεια» που πρόσφατα θυμηθήκαμε, με τους παλιούς εσωτερικούς συντηρητικούς θεσμούς μας – τις συνήθειες και τα πιστεύω μας). Η Αγία Γραφή δεν έχει να κάνει, όπως και οποιοδήποτε άλλο βιβλίο πνευματικής καθοδήγησης, με εξωτερικά γεγονότα και φιλοσοφίες. Πρόκειται για μια αλληγορία για την προσωπική εσωτερική μας διαδικασία. Τίποτα δεν υπάρχει εξωτερικά του εαυτού μας.

Το τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής είναι η Αποκάλυψη. Εδώ είναι όπου τα πράγματα αποκαλύπτονται απευθείας στον αναζητητή. Δεν μπορεί να υπάρχουν άλλα βιβλία μετά την Αποκάλυψη. Αφού φτάσουμε σε αυτό το σημείο στην εξέλιξή μας, γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχουν απαντήσεις «εκεί έξω.» Οι απαντήσεις πρέπει τώρα να αποκαλυφθούν εσωτερικά. Η εξέλιξη της ψυχής δεν τελειώνει εδώ, μόνο το βιβλίο.

Η μύηση σε μεγάλο δίδασκαλο σημαίνει ότι ένα άτομο απελευθερώνεται από όλα τα πνευματικά δεκανίκια και δείχνει ότι στηρίζεται αποκλειστικά στην εσωτερική του καθοδήγηση. Μπορεί να είναι ένα φοβερό βήμα. Έχει αναφερθεί ως «η σκοτεινή νύχτα της ψυχής.» Ο Ιησούς αποκάλυψε την προσωπική του πάλη με αυτό το βήμα όταν φώναξε, «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκαταλείπεις;»

Όταν ένα άτομο φθάσει σε αυτό το κρίσιμο επίπεδο εμπιστοσύνης, όπου μετατοπίζεται από τη λήψη αποφάσεων με βάση τα δεδομένα των προσώπων κύρους ή άλλων γκουρού, στο να βασίζεται στην εσωτερική καθοδήγηση, όσο θολή κι αν αυτή είναι, τότε είναι στο δρόμο για να γίνει αυτεξούσιος. Είναι άλλο ένα παράδοξο, διότι όταν ανακαλύπτεις ότι δεν είσαι ξεχωριστός από οποιονδήποτε ή οτιδήποτε, γίνεσαι αυτεξούσιος ως άτομο.

Είναι καιρός να αναγνωρίσουμε και να σεβαστούμε το δικό μας μονοπάτι ατομικής εμπειρίας. Στην πραγματικότητα υπάρχουν τόσα σχέδια σωτηρίας, όσοι υπάρχουν άνθρωποι, επειδή η πραγματικότητα είναι υποκειμενική και μοναδική. Κανείς δεν έχει ποτέ βιώσει ό,τι έχει βιώσει ένα άλλο πρόσωπο. Κανείς δεν μπορεί να κάνει ό,τι μπορείς να κάνεις εσύ και κανείς δεν μπορεί να είναι ό,τι μπορείς εσύ να είσαι. Δεν μπορείς να ακολουθήσεις ένα μονοπάτι που δεν εναρμονίζεται με το ποιος είσαι. Ό,τι και να επιλέξεις να κάνεις, είναι εντάξει με το σύμπαν. Όποιος κι αν είναι ο στόχος σου, θα σε πάει σπίτι. Αν θες να σώσεις τον πλανήτη, θα καταλήξεις να θεραπεύσεις τον εαυτό σου. Αν θες να θεραπεύσεις τον εαυτό σου, θα καταλήξεις να σώσεις τον πλανήτη. Το σύστημα είναι τέλειο.

Το Μονοπάτι Της Δύσης

Όταν αρχίζουμε να βλέπουμε τη ζωή ως μια σειρά από παράδοξα, είμαστε στο δρόμο μας να δούμε τη μεγάλη εικόνα. Δε χρειαζόμαστε προσωποποιήσεις στο δυτικό κόσμο, γιατί κανείς δε θα τις πίστευε. Αν ο ίδιος ο Σάι Μπάμπα έμπαινε στον χώρο εργασίας μας και άρχιζε να μιλάει, κατά πάσα πιθανότητα, απλώς δε θα είχε μία θετική επίδραση στους συνεργάτες μας. Αν θέλουμε να διδάξουμε στο δυτικό κόσμο, πρέπει να κατανοήσουμε το δυτικό νου, που απαιτεί ένας δάσκαλος να ακούγεται ευφυής. Επομένως, είναι πολύ κατάλληλο για εμάς να διαβάσουμε πολλά βιβλία και να μάθουμε όλο το λεξιλόγιο, έτσι ώστε να ακούγεται σαν να ξέρουμε πραγματικά τι λέμε. Αλλά στην πραγματικότητα δε μαθαίνουμε τίποτα από τα βιβλία. Αυτά απλώς προκαλούν ανακλήσεις αυτών που ήταν πάντα μέσα μας. Αν επρόκειτο για πραγματικά νέες πληροφορίες, θα έπαιρνε δέκα χιλιάδες ζωές για την κατανόησή τους.

Δεν υπάρχει τρόπος να γνωρίσουμε την πνευματική αλήθεια διαβάζοντας για ένα μήνα, αν αυτή είναι κάτι νέο για εμάς. Η ευκολία με την οποία απορροφούμε «νέες» ιδέες, είναι απόλυτη απόδειξη ότι το μόνο που κάνουμε είναι να επανασυνδεθούμε με πληροφορίες στις οποίες προσωρινά χάσαμε την πρόσβαση. Κάθε κατανόηση που ένα άτομο αποκτά, είναι πάντα διαισθητική. Αν τα λόγια έκαναν τους ανθρώπους να καταλάβουν την αλήθεια, τότε όλοι θα είχαν την ίδια κατανόηση μετά από μια πνευματική διάλεξη. Αλλά ποτέ δύο άνθρωποι δεν άκουσαν το ίδιο νόημα. Η αφύπνιση είναι η διαδικασία του να θυμηθούμε τι ξέραμε πριν ένα εκατομμύριο χρόνια, ή πριν την αρχή του χρόνου. Έτσι, ένα άλλο παράδοξο είναι ότι ενώ η μόνη κατανόηση που θα έχουμε ποτέ προέρχεται από το εσωτερικό μας είναι, ποτέ δε θα τα καταφέρναμε χωρίς τα βιβλία, τις κασέτες, τα ηλιοβασιλέματα και τη μουσική

που όλοι χρειαζόμαστε ως συνεχείς υπενθυμίσεις, ενώ είμαστε βυθισμένοι σε αυτή την τηλεπαθητική δεξαμενή.

Το Μονοπάτι Που Ονομάζεται *Μαθήματα Θαυμάτων*

Μεταξύ των εκατομμυρίων δηλώσεων αλήθειας, μία είναι τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Για τους ανθρώπους του δυτικού κόσμου, με το δυτικό προγραμματισμό της διάνοιας και την τεχνολογία ως βασιλιά, πιστεύω ότι τα *Μαθήματα* είναι ο καλύτερος σύγχρονος οδηγός που υπάρχει σε γραπτή μορφή για να μας πάει σπίτι. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας λένε ότι το πού θέλουμε να πάμε είναι η εσωτερική γαλήνη και ότι οτιδήποτε άλλο αναζητούμε δημιουργεί καθυστέρηση στην επίτευξη θεραπείας ή ευτυχίας. Ο τρόπος που ο ανθρώπινος νους έχει προγραμματιστεί, είναι να λέει ότι θέλει γαλήνη, ευτυχία και χαρά, αλλά στη συνέχεια να τρέχει να αγοράσει σπιτικά και αυτοκίνητα, τα οποία θα φέρουν μόνο πληρωμές, χρέος και άγχος. Όλοι έχουμε μια τάση να κυνηγάμε πράγματα που δε θέλουμε, νομίζοντας ότι θα μας φέρουν αυτά που θέλουμε. Ο προγραμματισμός μας πάντα λέει να αναζητήσουμε την ευτυχία, αλλά να μην τη βρούμε.

Τα *Μαθήματα* μας λένε ότι τα ενδιάμεσα βήματα που επιδιώκουμε, ποτέ δεν θα μας ικανοποιήσουν. Το μήνυμα και των τριών βιβλίων των *Μαθημάτων* μπορεί να συνοψιστεί σε μια δήλωση: Σε κάθε στιγμή της κάθε ημέρας χρησιμοποίησε τη δύναμη της θέλησής σου για να επιλέξεις τη γαλήνη. Εάν μπορείς να το κάνεις αυτό, τότε είσαι σπίτι. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι επίσης, μας είπαν να πάμε κατευθείαν στο Θεό. Είπαν να μην περάσουμε από την αφετηρία και να μην εισπράξουμε διακόσια δολάρια – απλώς να πάμε άμεσα. Αλλά μας αρέσει να περιορίζουμε το ρίσκο μας. Δε θέλουμε ακόμα να εγκαταλείψουμε τους σοφότερους των δασκάλων της γης. Πιστεύουμε ότι είναι πολύ μεγάλο το βήμα να πάμε απευθείας στο Θεό, κι έτσι αντ' αυτού προσπαθούμε να ενστερνιστούμε λίγη ακόμη κοσμική συνείδηση.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι ένα θεολογικό βιβλίο. Οι θεολόγοι επιχειρηματολογούν περί σημασιολογίας και της έννοιας του Θεού. Δημιουργούν πανεπιστήμια για να προσεγγίσουν την πνευματικότητα από τη σκοπιά του αριστερού ημισφαιρίου του εγκεφάλου. Δεν καταλαβαίνουν ότι οι άνθρωποι μπορούν να επιχειρηματολογούν για πάντα χωρίς να βρουν μια απάντηση. Κάθε επιχειρηματολογία ή αντιπαράθεση επιμένει ότι ένα άτομο πρέπει να έχει δίκιο και είτε να πείσει τον αντίπαλό του ότι η άποψή του είναι σωστή ή να βρει ποιο είναι το σωστό, ώστε να μπορεί να υποστηρίξει αυτή την προοπτική. Οι θεολόγοι προσπαθούν να έχουν δίκιο. Ας αναζητήσουμε, αντ' αυτού, μια κατάσταση κοσμικής συνείδησης, και ας σταματήσουμε να προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε λέξεις για να αποδείξουμε στους άλλους ότι έχουμε αξία. Δε γίνεται να έχουμε δίκιο και να είμαστε ευτυχισμένοι. Κάθε φορά που επιλέγουμε να παίξουμε το παιχνίδι σύμφωνα με τους κανόνες της αγάπης, θα αναδυθεί ανάπτυξη και κατανόηση.

Τα *Μαθήματα* αποπειρώνται να μας προετοιμάσουν για έναν τρόπο σκέψης που είναι αντίθετος με τον τρόπο σκέψης του κόσμου. Όπως είπε ο Αϊνστάιν, «ένα πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί από την ίδια τη συνείδηση που το δημιούργησε.» Θα πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να διαγράψουμε τις σκέψεις και τα πιστεύω μας, για χάρη εκείνων που λειτουργούν. Τα *Μαθήματα* είναι ωμά. Πηγαίνουν κατευθείαν στην καρδιά του θέματος, με τον πλέον σκόπιμο τρόπο. Απορρίπτονται από εκείνους που δεν είναι αρκετά απογοητευμένοι με την αναλυτική προσέγγιση στη ζωή, ώστε να είναι διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουν μια νέα προσέγγιση.

Πολύς κόσμος δεν μπορεί να διαβάσει ούτε τον πίνακα περιεχομένων χωρίς να προσβληθεί ο αναλυτικός του νους, γιατί, αν όσα γράφονται είναι αλήθεια, τότε η μόρφωσή του και ο προσωπικός του κώδικας ζωής θα ήταν χωρίς αξία. Ο πίνακας περιεχομένων του βιβλίου εργασίας ξεκινά έτσι:

- Τίποτα που βλέπω...δεν σημαίνει κάτι.
- Έχω δώσει σε όλα όσα βλέπω...όλο το νόημα που έχουν για μένα.
- Δεν καταλαβαίνω τίποτα που βλέπω...
- Αυτές οι σκέψεις δε σημαίνουν τίποτα...
- Ποτέ δεν είμαι στεναχωρημένος για το λόγο που νομίζω.

Άλλοι τίτλοι μαθημάτων είναι:

- Δεν αντιλαμβάνομαι το ίδιο μου το συμφέρον.
- Δε γνωρίζω τον λόγο ύπαρξης για οτιδήποτε.
- Δεν είμαι θύμα του κόσμου που βλέπω.
- Έχω εφεύρει τον κόσμο που βλέπω.
- Δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθώ.
- Έχω δικαίωμα στα θαύματα.
- Το θέλημα του Θεού για μένα είναι η τέλεια ευτυχία.
- Στην έλλειψη άμυνάς μου επαφίεται η ασφάλειά μου

Εμείς στο δυτικό κόσμο, είμαστε καλά εκπαιδευμένοι να πιστεύουμε ότι είμαστε υπεύθυνοι για να επαγρυπνούμε και να είμαστε διορατικοί σε σχέση με τον κόσμο, ο οποίος βασικά θεωρείται εχθρικός. Έχουμε διδαχθεί να αναλύουμε κάθε κατάσταση, για να βρούμε τη σωστή πορεία δράσης. Είμαστε προσεκτικοί. Είμαστε προσεκτικοί στις σχέσεις. Είμαστε προσεκτικοί στην πολιτική. Είμαστε προσεκτικοί σε σχέση με άλλα έθνη. Είμαστε προσεκτικοί με τους ανθρώπους που διψάνε για εξουσία. Αυτή η εκπαίδευση είναι κατάλληλη εάν η βασική παραδοχή της δυτικής μόρφωσης είναι αλήθεια – είμαστε όλοι διαχωρισμένοι.

Σκέψου για μια στιγμή τι θα έλεγε ο καθηγητής σου της ιστορίας ή των οικονομικών για τις παραπάνω δηλώσεις. Θα έλεγε ότι, προφανώς, κάθε λογικός νους ξέρει πως στην περίπτωση των ξένων στρατιωτικών δυνάμεων, η

δήλωση ότι «στην έλλειψη άμυνάς μου επαφίεται η ασφάλειά μου» απλώς δεν είναι αληθής.

Τι είδους μόρφωση θα παίρναμε, εάν το «τίποτα που βλέπω δεν σημαίνει κάτι» ήταν αλήθεια; Ούτε καν οι τιμές των μετοχών στο χρηματιστήριο; Ούτε καν οι ανατριχιαστικές εικόνες στις βραδινές ειδήσεις;

Απαιτείται μία αναστροφή της διαδικασίας σκέψης μας, για να εγκαταλείψουμε τον τροχό του κάρμα. Ο τρόπος σκέψης του κόσμου είναι καρμικός τρόπος σκέψης. Αναπαράγει παλιά μοτίβα ξανά και ξανά, απ' άπειρον αν χρειαστεί. Ο μόνος τρόπος για να πάρουμε κάτι από τα *Μαθήματα*, είναι να αφήσουμε κατά μέρος τις κρίσεις για αυτό που διαβάζουμε (νομίζω ότι τα πρόσωπα κύρους μας είπαν ότι κάτι τέτοιο θα ήταν παρόμοιο με πλύση εγκεφάλου). Η μέθοδος του κόσμου δε λειτουργεί, έτσι γιατί να μη ρισκάρουμε να εμπιστευθούμε ότι το σύμπαν είναι με το μέρος μας και δε θα μας οδηγήσει στον κακό δρόμο;

Δεν μπορώ να αντισταθώ. Πρέπει να αναφέρω μερικά ακόμα σημεία από τα *Μαθήματα*.

- Προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχής. Δε γίνεται και τα δύο.
- Η ανάλυση είναι του εγώ.
- Τα πάντα είναι για το δικό σου συμφέρον.
- Η εμπιστοσύνη θα διευθετούσε όλα τα προβλήματα τώρα.

Η Ευτυχία ως Μονοπάτι

Όλα τα μονοπάτια, όλες οι πνευματικές διδαχές όλων των πολιτισμών και όλων των εποχών, οδηγούν σε ένα απλό μέρος και αυτό είναι να είσαι ευτυχισμένος. Η ευτυχία θεραπεύει όλες τις ασθένειες, σταματάει όλους τους πολέμους. Διορθώνει τα πάντα. Τα *Μαθήματα* τονίζουν ότι η ευτυχία είναι μια επιλογή που κάνουμε. Δεν υπάρχουν θύματα για αυτούς που κατανοούν τη μεγάλη εικόνα. Ωστόσο τα πρόσωπα κύρους διδάσκουν ότι τα μόνα πράγματα που είναι αληθινά, είναι αυτά που γίνονται αντιληπτά από τις πέντε αισθήσεις, ότι το να γίνεται κάποιος θύμα είναι αληθινό και πρέπει να το υποτάξουμε πριν κατακτήσουμε την ευτυχία. Εδώ είναι το πρόβλημα: πρέπει να επιλέξουμε αν θα πιστέψουμε τα καλύτερα μυαλά του πλανήτη ή αν θα πιστέψουμε τους μεγάλους διδασκάλους. Πρόκειται για μία κατάσταση είτε / ή. Κάποιος δε μπορεί να είναι μερικώς φωτισμένος, περισσότερο από όσο μπορεί να είναι ελαφρώς έγκυος. Πόσες χιλιάδες σελίδες πρόκειται να διαβάσουν οι άνθρωποι, μέχρι να συνειδητοποιήσουν ότι η φώτιση δε μαθαίνεται ή επιτυγχάνεται μέσω ορθολογικής συμπεριφοράς;

Τι θα γινόταν αν όλοι μας λέγαμε «Δε θα περιμένω να μάθω ένα ακόμη πράγμα ή να διαβάσω ένα ακόμη βιβλίο μέχρι να αποφασίσω να είμαι ευτυχισμένος»; Έχουμε πραγματικά μόνο μια επιλογή να κάνουμε. Να πιστέψουμε τα

πρόσωπα κύρους και να μείνουμε στον τροχό του κάρμα ή να παραιτηθούμε. Κάνε μου τη χάρη και δοκίμασε αυτό – πήγαινε κάπου μόνος, πάρε βαθιά ανάσα και φώναξε «παραιτούμαι». Θα νοιώσεις μια μεγάλη αίσθηση ανακούφισης, τουλάχιστον μέχρι να αρχίσεις να αναλύεις τι θα σκεφτούν οι φίλοι σου για εσένα, τώρα που δεν κάνεις πλέον αγώνα. Η ευτυχία είναι μια επιλογή που κάνουμε μέσα μας.

Γιατί δεν έχουν όλοι όλα όσα επιθυμούν; Γιατί περνάμε όλη μας τη ζωή πιστεύοντας ότι αφού πιάσουμε την καλή θα έχουμε ό,τι θέλουμε; Κανείς δεν τα κατάφερε ποτέ με αυτόν τον τρόπο. Η πλειοψηφία των ανθρώπων στον πλανήτη σήμερα δεν είναι ακόμη έτοιμοι για ολόκληρη τη διαδικασία αφύπνισης, επειδή οι περιορισμοί τους είναι δια βίου φίλοι. Είναι απρόθυμοι να αφήσουν πίσω τα παλιά μοτίβα και πεποιοθήσεις τους. Έτσι, όταν γίνεται προφανές στο γεμάτο αγάπη σύμπαν ότι αρνούνται απολύτως να αλλάξουν, αυτό θα τους βγάλει έξω για να τους ξαναβάλει μέσα και να ξεκινήσουν πάλι από την αρχή. Αυτό, οι άνθρωποι που δεν καταλαβαίνουν πώς λειτουργεί το σύστημα, το λένε τραγωδία, αλλά δεν είναι καθόλου τραγικό. Είναι αγάπη και αληθινή συμπόνια το να αποσύρεις κάποιον από κάτι κακό και να του δώσεις άλλη μια ευκαιρία.

Η Αληθινή Διδασκαλία είναι Πάντα Απλή και Προσφέρει Ηρεμία

Συχνά φοβόμαστε μη χάσουμε κάποια μεγάλη διδασκαλία από κάποιο μεγάλο γκουρού. Αλλά τώρα που έχουμε πάψει να αναζητούμε το εγκεφαλικό νόημα στα λόγια τους και έχουμε αποφασίσει να ακούμε μόνο το απλό μήνυμα της καρδιάς τους, συνειδητοποιούμε ότι όλοι έχουν πει το ίδιο πράγμα. Μπορείς να καθίσεις στα πόδια του Σάι Μπάμπα για τους επόμενους έξι μήνες και θα σου πει ένα πράγμα – «να είσαι αγάπη.» Οι άνθρωποι πηγαίνουν ως την Ινδία και κάθονται με χιλιάδες άλλους, περιμένοντας για κάποια προσωποποίηση να βγει στο μπαλκόνι και να τους πει κάτι που δεν ξέρουν, και το μόνο που αυτή λέει είναι «να είσαι αγάπη.» Λίγο πιο πάνω είναι ο Μερ Μπάμπα, μια άλλη προσωποποίηση, και κόσμος συρρέει για να τον δει κι αυτόν. Όσο καιρό είναι ενσαρκωμένος στον πλανήτη, το μόνο που λέει στους ανθρώπους να κάνουν είναι ένα πράγμα – «γίνε ευτυχισμένος.» Αυτό είπε όλο κι όλο ο άνθρωπος. Πόσο απλή είναι η πνευματικότητα. Κάθε διδασκαλία που δείχνει περίπλοκη είναι του εγώ. Το πνεύμα είναι η επιτομή της απλότητας.

Οι άνθρωποι ρωτούν συχνά «πώς μπορώ να ξέρω αν η εσωτερική φωνή μου είναι εγώ ή πνεύμα;» Στο εγώ αρέσουν τα μπερδεμένα και πολύπλοκα πράγματα. Το πνεύμα λειτουργεί έξω από τη σφαίρα του τρισδιάστατου χώρου και χρόνου. Η φωνή του πνεύματος είναι πάντα απαλή, αβίαστη, χωρίς πίεση. Για το πνεύμα δεν υπάρχει ο χρόνος κι έτσι δε γίνεται να έχεις αργήσει. Για το πνεύμα δεν υπάρχουν μη αναστρέψιμες καταστάσεις κι έτσι τίποτα δεν είναι σπουδαία υπόθεση. Το πνεύμα λέει: «Γαλήνη, μείνε ακίνητος και γνώρισε ότι είμαι ο Θεός.»

Συγχαρητήρια! Είσαι Κατάλληλος για Φώτιση

Αν μπορούσες να δεις τι έχεις κάνει τα τελευταία δέκα εκατομμύρια χρόνια, θα καταλάβαινες ότι έχεις ήδη κάνει όλα όσα είναι απαραίτητα σε αυτό το σχολείο για την απόκτηση φώτισης. Έχεις κάνει τη ζωή σου στην Αίγυπτο και αυτή στην Ελλάδα, έχεις κάνει τα μαγικά και τη μαγεία. Αυτή η ζωή δεν είναι για να τα ξανακάνεις όλα. Πάρε όλα όσα έμαθες και αυτή τη φορά εφάρμοσέ τα για να εξουσιοδοτήσεις την ύπαρξή σου, αντί να τα ξαναμάθεις όλα. Αυτή είναι η ζωή που η Nike έχει δίκιο όταν λέει: «Απλώς κάν' το!»

Μην περιμένεις να διαβάσεις ένα ακόμα βιβλίο ή να ακούσεις άλλον ένα ομιλητή ή να καθίσεις στα πόδια ενός ακόμη γκουρού προτού γίνεις ευτυχισμένος. Σε αυτό το στάδιο της εξέλιξής σου, αυτό απλώς θα καθυστερούσε τη χαρά σου. Εμπρός, διάβασε απόκρυφα βιβλία και κάνε ταξίδια στην Ινδία, αν θέλεις. Αλλά μην πιστεύεις ότι θα σου φέρουν εσωτερική γαλήνη. Δεν πρόκειται. Διάλεξε τη γαλήνη πρώτα και μετά κάνε την εξερεύνησή σου ως μέρος του χορού της ζωής σου. Η γαλήνη δε βρίσκεται έξω από τον εαυτό μας.

Να θυμάσαι ότι το σύμπαν είναι με το μέρος σου και συνωμοτεί κάθε στιγμή για να σε αφυπνίσει, να σε οδηγήσει στην ευτυχία. Αυτό σημαίνει ότι αυτή τη στιγμή είσαι στην ιδανικότερη δυνατή κατάσταση για να μάθεις να αφυπνίζεσαι. Δε θα μπορούσε να υπάρχει ιδανικότερο μέρος για σένα αυτή τη στιγμή, από αυτό που είσαι. Αυτός είναι κοσμικός νόμος. Μην καταλάβεις από αυτή τη δήλωση ότι πρέπει να μείνεις στο μέρος όπου είσαι τώρα. Το πού θα είναι το ιδανικό μέρος σου μετά από δυο λεπτά, εξαρτάται από εσένα και τους εσωτερικούς οδηγούς σου.

Ο Σάι Μπάμπα δε σε χρειάζεται να πας και να κάτσεις στα πόδια του. Έχει ήδη υπερβολικά πολλές κρατήσεις. Σε χρειάζεται να είσαι αληθινός στον εαυτό σου και να ζεις σύμφωνα με την καρδιά σου, ώστε να γίνεις ένας δάσκαλος ίσος με αυτόν.

Το μόνο που μένει τώρα είναι απλά να ξυπνήσεις! Δήλωσε αυτή τη στιγμή ότι μπορείς να βγεις από την πόρτα και να είσαι ευτυχισμένος για πάντα. Κανένα πρόσωπο, καμία εκκλησία και κανένα βιβλίο δε μπορεί να σε αλλάξει τώρα. Το σύμπαν σε αγαπά τόσο πολύ, που κάθε φορά που θα ψάξεις για μια απάντηση έξω από τον εαυτό σου, θα βρεις μόνο απογοήτευση. Βρίσκεσαι στην ουδέτερη ζώνη. Δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω, γιατί δεν υπάρχει ούτε ένας γκουρού στον πλανήτη που θα σε έχει ως μαθητή του. Θα σε έχουν όλοι ως φίλο.

Ολόκληρο το σχέδιο της σωτηρίας είναι το να διδάσκουμε και να διδασκόμαστε από αυτούς που απέχουν σε κατανόηση μόλις μια τρίχα από εμάς. Μπορούμε να ακούσουμε μόνο ανθρώπους που είναι τόσο κοντά μας πάνω στη σκάλα και αυτοί είναι οι μόνοι που μπορούν να μας ακούσουν. Αυτό ισχύει για κόσμο που είναι σε σώμα και εκτός σώματος. Κάθε πρόσωπο προσελκύει στον εαυτό

του ό,τι μπορεί να κατανοήσει. Δε θα βοηθούσε αν ένα φωτισμένο ον έπεφτε στο σαλόνι του μέσου ανθρώπου και άρχιζε να αγορεύει. Ο Σήφης Νόρμας δε θα είχε ιδέα για το τι λέγεται!

Οι περισσότεροι από εμάς χρειαζόμαστε ένα δάσκαλο ο οποίος να είναι σοφός με πρακτικό τρόπο, ώστε να μπορέσουμε να σχετιστούμε με αυτόν, όπως μια οντότητα που είχε λογαριασμούς να πληρώσει και προβλήματα στο γραφείο και ανθρώπους να διαφωνήσει. Στον πρακτικό κόσμο όπου ο ένας βοηθάει τον άλλο στις προκλήσεις μας, έχουμε ανακαλύψει τελικά ότι οι καλύτεροι σύμβουλοι ναρκωτικών είναι οι πρώην τοξικομανείς. Οι ηγέτες στο κίνημα των Ανώνυμων Αλκοολικών είναι πρώην αλκοολικοί. Έτσι λειτουργεί εδώ. Η εκπαίδευση που παίρνει κάθε άτομο καθώς αντιμετωπίζει τα σκουπίδια του, τον κάνει πολύ αποτελεσματικό ακροατή και θεραπευτή (αν η θεραπεία έχει ζητηθεί). Η πνευματική συμβουλευτική λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο. Οι πνευματικοί μαθητές τείνουν να έχουν πίστη στους δασκάλους που ήρθαν σε αυτόν τον πλανήτη με ολόκληρο φορτίο σκουπιδιών και με κάποιο τρόπο κατάφεραν να τα ξεπεράσουν και να κάνουν την προσωπική τους μεταμόρφωση.

Τώρα εναπόκειται στο κάθε άτομο αν ο υπόλοιπος πλανήτης θα μεταμορφωθεί. Μερικοί μπορεί να ρωτήσουν «Τι πρέπει να κάνω; Ποιο είναι το χρονοδιάγραμμα; Δώσε μου μια ατζέντα!» Η αλήθεια είναι τόσο απλή που θα προσβάλει τη νοημοσύνη σου. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να θεραπεύσεις τον εαυτό σου, να διαλέξεις τη γαλήνη σε κάθε στιγμή. Ήρθαμε σε αυτή τη γη ως παραδείγματα φωτισμένων οντοτήτων και δεν υπάρχει πια κανένα μυστήριο για το τι σημαίνει να είσαι φωτισμένος. Κάποτε ήταν ένα τεράστιο αίνιγμα. Διαβάζαμε βιβλία για ανθρώπους που ακτινοβολούσαν φως από το στέμμα του κεφαλιού τους και μπορούσαν να κάνουν θαυμάσια κόλπα. Αλλά, όλα τα μαγικά του κόσμου είναι άσχετα αν δεν έχεις θεραπεύσει τον εαυτό σου.

Τι θα συμβεί στη γη, αν ο καθένας μας μάθει να είναι τέλεια ευτυχισμένος σε αυτή τη ζωή; Το ξέρεις ότι η χαρά σου θα ακτινοβολεί μέσω της ομαδικής συνείδησης στην τηλεπαθητική δεξαμενή και θα αγγίξει κάθε μόριο του πλανήτη; Θα διεισδύσει σε κάθε εγκεφαλικό κύτταρο του κάθε ανθρώπου που είναι ενσάρκωμένος, επειδή είσαι μέρος της τηλεπαθητικής δεξαμενής αυτού του πλανήτη. Όταν μάθεις πώς να διασκεδάζεις, τελειώνει το παιχνίδι. Όταν μπορείς να γελάς και να παίζεις κάθε στιγμή, θα αποφοιτήσεις και θα κοιτάξεις πίσω σε όλες αυτές τις απόκρυφες ανοησίες για τις οποίες όλοι μιλούσαν και θα αναρωτιέσαι τι πραγματικά σήμαιναν. Θα δεις ότι το υπόλοιπο της αιωνιότητας είναι εξαιρετικά χαρούμενο.

Όλη η θεϊκότητά σου και το να έχεις το φως να κατοικεί μέσα σου, έχει να κάνει απλά με το να μάθεις να είσαι ευτυχισμένος. Αναγνώρισε μέσα σου ότι αποδέχεσαι τη χαρά, γιατί δεν μπορείς να τη μάθεις και δεν μπορείς να την κερδίσεις. Πρέπει να τη διεκδικήσεις.

Η ευτυχία είναι μια απόφαση που λαμβάνεται εσωτερικά. Όταν αποφασίσεις να είσαι χαρούμενος θα βρεις τη δική σου δύναμη και θα ξεκινήσεις μια πολύ μεγάλη μεταμόρφωση της ομαδικής συνείδησης. Η σωτηρία πάντα ήταν το υπέρτατο της απλότητας. Όταν γελάς, παίζεις, ψιλομεθάς, μιλάς στα δέντρα, κάνεις ανοησίες, κάνεις έρωτα, βλέπεις ηλιοβασιλέματα, κάνεις αφρόλουτρα και το γλεντάς, τότε όπως και τον Αυλητή του Χάμελιν, ένα εκατομμύριο άλλες ψυχές θα θέλουν να σε ακολουθήσουν σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΑΚΟΥΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΟΥ

Ποιοι είναι οι «εργάτες του φωτός»

Σε τι διαφέρει ο σύγχρονος «εργάτης του φωτός» από τα δισεκατομμύρια ψυχών που είναι ενσαρκωμένες στον πλανήτη σήμερα; Τα μέλη της ομάδας πλανητικής μετάβασης έχουν μια συγκεκριμένη κατανόηση για τις κοσμικές αρχές, η οποία είναι πέρα από το μέσο όρο της ομαδικής συνείδησης. Όταν μετατοπίσουμε την οπτική μας γωνία από τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής σε μια πιο συμπαντική προοπτική, αποκαλύπτουμε πτυχές του εαυτού μας που μας βοηθούν να ξεκαθαρίσουμε τη λειτουργία μας και την αξία μας.

Επειδή συνήθως δεν κρυφοκοιτάζουμε μέσα στο μυαλό και την καρδιά των δεκάδων ή εκατοντάδων ανθρώπων που τυχαίνει να συναντήσουμε κάθε μέρα, δεν έχουμε ιδέα ποιο είναι το μέσο επίπεδο συνειδητότητας στην κοινωνία. Η τάση μας είναι να κρίνουμε το επίπεδο της πνευματικής εξέλιξης των ανθρώπων από τη συμπεριφορά τους. Πιο συγκεκριμένα, τους κρίνουμε από το πόσο η συμπεριφορά τους μας κάνει να αισθανόμαστε άνετα ή άβολα. Την ίδια στιγμή, είμαστε σίγουροι ότι κανενός η γνώμη που βασίζεται στο πώς η δική μας συμπεριφορά τους κάνει να αισθάνονται, ούτε στο ελάχιστο δεν πλησιάζει στο να αποτυπώσει πιστά το δικό μας, σίγουρα ανυψωμένο, επίπεδο συνειδητότητας. Το ποιος είναι κάποιος, σε όρους χρησιμότητας για την αφύπνιση της γης, δεν μπορεί να καθοριστεί χρησιμοποιώντας εγκόσμια μάτια.

Για πολλά χρόνια δούλεψα με εκατοντάδες κόσμου που ήταν «πνευματικά συνειδητοί» και ταυτόχρονα έκαναν αγώνα. Ως διαισθητικός σύμβουλος, κοιτούσα στο μυαλό και την καρδιά τους. Έκανα μια επισκόπηση του συμβολαίου ενσάρκωσης που είχαν με τη γη. Και πάντα έβρισκα μέσα σε κάθε άτομο μια ύπαρξη πολύ πιο ευγενή, πιο ενδυναμωμένη και όμοια με το Χριστό, από ό,τι το ίδιο το άτομο πίστευε ότι ήταν. Ανακάλυψα ότι ένας υψηλός σκοπός

βρισκόταν μέσα σε κάθε άτομο. Κι ωστόσο, ότανμίλαγα λεκτικά με αυτούς τους ανθρώπους άκουγα μυριάδες λόγους για τους οποίους δεν μπορούσαν να προβάλουν προς τα έξω το εσωτερικό τους όραμα. Οι λόγοι ήταν πάντα εγκόσμιοι, περιορισμοί του κόσμου, ιδέες περιορισμού που είχαν πάρει στο παρελθόν από την αλληλεπίδρασή τους με πρόσωπα κύρους.

Όσο περισσότερο διερευνούσα τα εσωτερικά επίπεδα των ανθρώπων και τη λειτουργία του σχολείου γη, τόσο μου γινόταν προφανές το τι χρειάζεται κανείς για να είναι εργάτης του φωτός σε αυτόν τον πλανήτη. Οι εργάτες του φωτός θυμούνται ότι λειτουργούν μέσα στα πλαίσια των κοσμικών νόμων που κυβερνούν την πραγματικότητά μας:

- Πρώτον, κάθε νους είναι συνδεδεμένος με όλους τους άλλους και κάθε αληθινή επικοινωνία είναι τηλεπαθητική.
- Δεύτερον, κάθε άτομο δημιουργεί όλη την πραγματικότητα μέσω αυτού που διαλέγει ως το πιστεύω του.
- Και τρίτον, ο Θεός είναι αγάπη και ο Θεός είναι παντοδύναμος, επομένως όλα πρέπει να είναι εντάξει ακριβώς όπως είναι. Αν δεν αντιλαμβανόμαστε ότι είναι εντάξει, τότε είναι η αντίληψή μας που χρειάζεται εξύψωση.

Αυτή η κατανόηση, μας κάνει ικανούς να ορίσουμε συγκεκριμένα τη λειτουργία και την αξία μας για την ανθρώπινη φυλή.

Έχοντας κοιτάξει στο μυαλό εκατοντάδων ατόμων όπως εσύ (αν είσαι αντιπροσωπευτικός για το είδος του ανθρώπου που θα διάβαζε αυτό το βιβλίο), μπορώ απόλυτα να εγγυηθώ ότι έχεις πολύ μεγαλύτερη κατανόηση για την αληθινή φύση του Θεού από όση έχει ο μέσος όρος ανθρώπων σε αυτόν τον πλανήτη. Έχεις την επιθυμία να είσαι αβλαβής. Αγαπάς τα πράγματα που είναι όμορφα και γαλήνια. Αφού λοιπόν ο νους σου είναι τηλεπαθητικά συνδεδεμένος με όλα τα όντα σε όλα τα βασίλεια του πλανήτη, κάθε στιγμή που έχεις υψηλές σκέψεις, ή θεραπευτικές σκέψεις, ή ευτυχισμένες σκέψεις, ανυψώνεις τη συνείδηση πάνω στην γη. Θεραπεύεις αυτόν τον πλανήτη.

Δεν είναι φυγή, αν δε θέλεις να ασχοληθείς με το δράμα της ημέρας και αντ' αυτού διαλέγεις να πας έξω στη φύση, όπου σε τριγυρίζει γαλήνη και ομορφιά. Ακολουθείς τις οδηγίες των μεγάλων διδασκάλων που κατανόησαν και δίδαξαν την ακινησία του νου και την ηρεμία της ψυχής. Αυτοί ήξεραν, ότι κανενός η συμπεριφορά ή τα λόγια δε μπορούν να διορθώσουν ένα έλλειμμα προϋπολογισμού ή μία οικογενειακή έριδα. Αυτοί ήξεραν, ότι η εστίαση ενός και μόνο νου στη γαλήνη, μπορεί να δημιουργήσει ένα άνοιγμα στο πέπλο της γης, μέσα από το οποίο οι αόρατοι εργάτες να διοχετεύσουν ατυχήματα, τυχαιότητα και τυχαία γεγονότα για την αλλαγή όποιας κατάστασης προς το καλύτερο.

Τώρα είναι ο καιρός που πρέπει να επιλέξουμε να πορευθούμε με γαλήνη κάθε στιγμή, να ευημερούμε κάθε στιγμή και να θεραπεύουμε κάθε στιγμή, επειδή αυτή είναι η μόνη συνείδηση που θέλουμε να μοιραστούμε με τη γη.

Οι εργάτες του φωτός δεν εμφανίζονται στη γη μαζικά, εκτός από όταν έρχεται η εποχή του Υδροχόου. Η λειτουργία τους είναι να αλλάξουν την ομαδική συνείδηση δουλεύοντας σύμφωνα με τους κοσμικούς νόμους, το μόνο πραγματικά αποτελεσματικό τρόπο δημιουργίας αλλαγής. Έτσι, η δουλειά του εργάτη φωτός αποκαλύπτεται ως η απλή υπόθεση να επιλέγει να είναι ευτυχισμένος και να ακολουθεί την ευδαιμονία του.

Λίγοι από εμάς μπορούν πραγματικά να κατανοήσουν πώς θα ήταν η ζωή χωρίς δράματα και διλήμματα. «Τι εννοείς γαλήνη όλη την ώρα; Τι είναι αυτά που λες για ευτυχία όλη την ώρα; Μου λες ότι έχω το δικαίωμα, ότι μου αξίζει και δικαιούμαι να περνάω κάθε στιγμή κάθε ημέρας σε πλήρη μακαριότητα;» Όχι μόνο έχεις άδεια, έχεις υποχρέωση να κάνεις τώρα οτιδήποτε θέλεις να κάνεις. Αν θέλεις να θεραπεύσεις τον πλανήτη, πρέπει να κάνεις ακριβώς αυτό που σε ευχαριστεί και τίποτε άλλο. Πρέπει να είσαι ακριβώς ο εαυτός σου και τίποτε άλλο. Μόνο ακολουθώντας την ευδαιμονία σου μπορείς να απελευθερώσεις τη δημιουργικότητα την οποία ήρθες στη γη για να μοιραστείς. Πρέπει να είμαστε όλοι δημιουργοί και υποδείγματα τέλει ευδαιμονίας. Είναι ο μόνος τρόπος για να γίνει ο πλανήτης ευλογημένος.

Σκέψου τα Κρίνα του Αγρού..

Αν εμπιστευόμασταν τους μεγάλους διδάσκαλους, θα μπορούσαμε να περνάμε κάθε μέρα ακούγοντας μουσική και μιλώντας με τα λουλούδια και ως αποτέλεσμα θα ευημερούσαμε, θα θεραπευόμασταν και θα βιώναμε τέλεια αρμονία με κάθε άλλο ανθρώπινο ον. Πραγματικά δεν έχει κάτι άλλο, αλλά το εγώ διατηρεί την πεποίθηση ότι το μόνο που μας σώνει από τον ολοκληρωτικό αφανισμό είναι η ικανότητά μας να χειραγωγούμε, να ελέγχουμε και να προβαίνουμε σε άλλες αμυντικές δραστηριότητες. Το εγώ δε μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό του να πιστέψει ότι ο Θεός έχει τον έλεγχο. Έχει μια πλήρως διαχωριστική άποψη σχετικά με το ποιος είναι υπεύθυνος για την επιβίωση του ατόμου και της γης. Οι άνθρωποι που προσπαθούν να είναι «πρακτικοί» διατηρώντας μια αμυντική ή επιθετική στάση στο χώρο εργασίας και την ίδια στιγμή προσπαθούν να είναι «πνευματικοί», προσπαθούν να υπηρετήσουν δυο αφέντες. Αυτό δημιουργεί μεγάλη απογοήτευση.

Στο Νέο Μεξικό, όπου ζούμε, υπάρχουν πολλά φυσικά ιαματικά λουτρά. Κόσμος έρχεται από παντού για να κάνει χρήση των νερών για ιαματικούς σκοπούς ή απλά για χαλάρωση. Ήμουν βυθισμένος σε αυτά τα θαυμάσια νερά όταν ήρθε και κάποιος άλλος. Καθώς βγήκα από το διαλογισμό μου, τον ρώτησα από πού είναι και απάντησε «Νέα Υόρκη». Έπειτα με ρώτησε αν πηγαίνω εκεί συχνά. Απάντησα ότι πήγαινα συχνά και ότι έμενα λίγα μίλια πιο πέρα. Σχολίασε το πόσο τυχερός ήμουν που μπορούσα να πηγαίνω εκεί όσο

συχνά ήθελα. Εξήγησα ότι δεν ήταν τύχη, ότι πήρα την απόφαση λίγα χρόνια πριν, πως η ζωή είναι πολύ μικρή για να μην κάνω ό,τι πραγματικά ήθελα και να μη ζω όπου πραγματικά ήθελα. Όλο το σώμα του συστράφηκε, τα χέρια του κάλυψαν τα αυτιά και είπε «Δε θέλω να τα ακούω αυτά».

Όταν οι δάσκαλοι υπό εκπαίδευση πάψουν να βρίσκουν δικαιολογίες στο σύμπαν για το λόγο που δεν μπορούν να είναι πιστοί στην καρδιά τους και να ακολουθήσουν την ευδαιμονία τους, σύντομα γίνονται πραγματικοί δάσκαλοι. Αλλά όταν κάποιος είναι βυθισμένος στην τηλεπαθητική δεξαμενή ενέργειας που περιβάλλει αυτόν τον πλανήτη, δεν μπορεί να γίνει δάσκαλος, αν δεν έχει τεταμένη την προσοχή του. Έχουμε πολύ προγραμματισμό και παλιές πεποιθήσεις τις οποίες πρέπει πρώτα να αφήσουμε πίσω μας.

Θα ήταν ωραία, αν μπορούσαμε απλώς να αλλάξουμε τις δραστηριότητες της ζωής μας και να αρχίσουμε να ζούμε την πνευματική ζωή. Αλλά οι πεποιθήσεις και οι ενοχές μας δεν εξαφανίζονται απλώς επειδή μετακομίσαμε σε ένα κέντρο διαλογισμού. Το να μάθουμε να ακολουθούμε την ευδαιμονία μας, δεν αρχίζει με το να αλλάξουμε δουλειά. Δημιουργούμε τις πραγματικότητες από μέσα προς τα έξω. Η ευδαιμονία μας είναι εξίσου να μη λογομαχούμε, όσο είναι και να δημιουργούμε μεγάλα έργα τέχνης ή να θεραπεύουμε τους αρρώστους. Το να κάνουμε τις σχέσεις μας να λειτουργούν και να φέρουμε τη ροή στη ζωή μας, είναι το δύσκολο κομμάτι του να ακολουθούμε την ευδαιμονία μας. Είναι ωραία να διαβάζουμε τις συναρπαστικές, δραματικές ιστορίες για το πώς θα σωθεί ο πλανήτης από θεϊκές οντότητες έξω από εμάς, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω.

Αυτή είναι η απάντηση που δε θέλουμε να ακούσουμε γιατί μεταφέρει όλη την ευθύνη πίσω σε εμάς. Είναι δική μας ευθύνη να είμαστε ευτυχισμένοι αυτήν τη στιγμή, να κάνουμε τολμηρές σκέψεις και να πιστεύουμε ότι είμαστε πολύτιμοι για αυτή τη γη. Η μητέρα και ο πατέρας σου και τα πρόσωπα κύρους στη ζωή σου, κατά πάσα πιθανότητα δε στο είπαν αυτό. Βάζω στοίχημα ότι ούτε ένας τους δεν είπε, «Νομίζω ότι θα γίνεις ο Χριστός όταν μεγαλώσεις.» Μάλλον έρχονται στο νου να λένε «Τι εννοείς να γίνεις σωτήρας της γης; Δεν είσαι και τόσο σπουδαίος. Κάτσε καλύτερα στη γωνιά σου.» Όσο χρόνων και να είσαι ή όσα χρόνια και να περάσουν από τότε που πέθαναν οι γονείς σου, ακόμα θα ακούς την κριτική τους, όταν ξεκινήσεις στο μονοπάτι για την ελευθερία. Η μόνη απάντηση που μπορείς να δώσεις είναι «Μαμά λυπάμαι. Δεν προλαβαίνω να κάτσω στη γωνία, γιατί έχω συμφωνήσει να θεραπεύσω αυτή τη γη και όλους τους κατοίκους της.» Όσο οι άνθρωποι θα είναι ενσαρκωμένοι σε υλικά σώματα, θα ακούν τις φωνές αυτών των προσώπων κύρους στο κεφάλι τους. Αυτό είναι κομμάτι του να είσαι βυθισμένος στην ομαδική συνείδηση. Δεν είναι εύκολο, αλλά δεν είναι απαραίτητο να είμαστε θύμα των παλιών φωνών.

Οι Γονείς Δεν Εξουσιοδοτούν Ευλογημένους Απογόνους

Οι γονείς, οι συνομήλικοι και τα πρόσωπα κύρους στη ζωή μας, έκαναν απλά ό,τι καλύτερο μπορούσαν. Ήταν μαθητές του πλανήτη γη. Δεν ήταν αναληφθέντες διδάσκαλοι. Μπορούμε αυτή τη στιγμή να αποφασίσουμε να ακολουθούμε τις διδασκαλίες μόνο των μεγάλων διδασκάλων και να μη δίνουμε σημασία σε κανένα πρόσωπο κύρους σε όλο τον πλανήτη, είτε ζει σήμερα είτε έχει ζήσει σε προηγούμενες εποχές, που δεν εκδήλωσε γαλήνη κι ευτυχία στη δική του ζωή. Οι άνθρωποι που η κοινωνία μας κάνει θεούς είναι αυτοί στα εξώφυλλα του *Time*, *Newsweek* και *Sports Illustrated*. Διαλέγουμε να μιμηθούμε ανθρώπους των οποίων η ζωή είναι κατεστραμμένη. Οι περισσότεροι από αυτούς που διαλέγουμε ως μοντέλα ζωής, είναι άτομα που γεμίζουν τα νοσοκομεία και που οι σχέσεις τους δε λειτουργούν. Είναι αγχωμένοι για τα χρήματα και για αυτούς που αγαπάνε. Έχουν έλκος και πεθαίνουν από καρκίνο, καρδιακές προσβολές ή κάποιο άλλο φαινόμενο που σχετίζεται με το στρες. Σπάνια σταματάμε για να δούμε το γεγονός ότι έχουμε διαλέξει λάθος πρόσωπα κύρους. Σπάνια συνειδητοποιούμε ότι είμαστε ελεύθεροι να διαλέξουμε νέα μοντέλα ζωής.

Οι γονείς είναι ένα δύσκολο θέμα για όλους. Κάνοντας συμβουλευτική δουλειά, ανακαλύπτουμε ότι όλοι οι γονείς ήταν πρόβλημα για το παιδί. Είτε η οικογένεια ήταν δυσλειτουργική, είτε ένας ή και οι δύο γονείς ήταν πολύ αυστηροί. Το παιδί μεγάλωσε σε ένα μειονεκτικό περιβάλλον ή η ζωή ήταν πάρα πολύ εύκολη. Ο μπαμπάς ήταν απών ή ήταν υπερπροστατευτικός. Τι αποδεικνύεται με αυτό; Μόνο ότι η γη είναι ένα σχολείο, όχι μία ουτοπία. Διαλέξαμε τους γονείς μας, τις τάξεις μας και τα μαθήματά μας πριν καν πληρώσουμε τα διδάκτρα. Αφού τα μαθήματά μας ήταν επιλογή μας, το πότε θα σταματήσουμε να τα πιστεύουμε για αληθινά είναι επίσης δική μας επιλογή.

Αν προσπαθήσουμε να ζήσουμε τη ζωή που επέλεξαν οι γονείς μας για μας, τότε θα καταλήξουμε ακριβώς σαν κι αυτούς. Οι ιδέες τους για τον κόσμο και τον τρόπο που λειτουργεί, δεν έχουν καμία σχέση με την αντικειμενικότητα, το απόλυτο ή το Θεό. Το γεγονός ότι μας είχαν υπό έλεγχο χειριζόμενοι την ενοχή μας, δεν είναι εις βάρος τους. Αν η πρόθεσή μας είναι να γίνουμε απεριόριστοι, αναπτυσσόμενοι και εκφραστικοί, τότε θα πρέπει να αποδεχτούμε το γεγονός ότι τα πρόσωπα κύρους έκαναν πράγματα με το μόνο τρόπο που υπήρχε για τη γενιά τους. Ήταν ο τρόπος με τον οποίο είχαν εκπαιδευτεί. Έτσι γίνονταν τα πράγματα στην εποχή των Ιχθύων. Δε σημαίνει ότι δεν αγαπάμε τους γονείς μας ή δεν τους σεβόμαστε. Απλώς είμαστε τμήμα της μεταβατικής γενιάς, η οποία απαιτεί κανόνες με περισσότερη αγάπη, ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε αυτεξούσιοι.

Πρέπει να σταματήσουμε και να εξετάσουμε προσεκτικά τον προγραμματισμό που έχουμε δεχτεί από τις προηγούμενες γενιές. Ήμασταν κυριολεκτικά προγραμματισμένοι να κάνουμε ό,τι μας έλεγαν, πάνω και πέρα από ό,τι λέει ο Θεός (είτε με τη μορφή της εσωτερικής καθοδήγησης, είτε ως η φωνή των

μεγάλων διδασκάλων). Από τη σκοπιά της γενιάς των γονέων μας, ήμασταν εγωιστές αν δεν τους ευχαριστούσαμε, αν δε γινόμασταν αυτό που έλεγαν ότι πρέπει να γίνουμε. Μερικοί από εμάς αναμενόταν να περάσουμε όλη τη ζωή μας προσπαθώντας να τους κάνουμε να φαίνονται καλοί και να αισθάνονται καλά, διαφορετικά μας θεωρούσαν εγωιστές. Τώρα ξέρουμε ότι το εγώ αποκαλεί τους ανθρώπους εγωιστές, στην προσπάθεια να τους έχει υπό έλεγχο. Ωστόσο, από την πνευματική σκοπιά, ο εγωισμός σημαίνει την παροχή τροφής, ευδαιμονίας και φροντίδας στον εαυτό.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι εμείς και οι γονείς μας είμαστε ένα, επειδή όλα τα μυαλά είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους. Υπάρχει μόνο μια συνείδηση – ένας θεός που διαπερνά τους πάντες και τα πάντα. Ως εκ τούτου, όταν ακολουθούμε την ευδαιμονία μας και γινόμαστε δημιουργικοί και αυτεξούσιοι και ευτυχισμένοι, ωφελούνται οι γονείς μας και ο υπόλοιπος κόσμος.

Κάθε άτομο που κατάφερε ποτέ αληθινό μεγαλείο και συνεισέφερε κάτι στον πλανήτη, τρέλαινε τους γονείς του γιατί αρνήθηκε τον προγραμματισμό και τη χειραγωγήση. Ήταν σαν το Χριστό όταν η μητέρα του είπε «Πώς τολμάς κι εξαφανίζεσαι και κάθεσαι με τους ραβίνους! Δεν ήξερες ότι το δείπνο ήταν έτοιμο;» Μπορούσε μόνο να απαντήσει «Μαμά χαλάρωσε. Έχω δουλειά.» Αυτή είναι άλλη μία παράφραση, αλλά η αλήθεια είναι ότι αν κάποιος σαν τον Βαν Γκογκ πέρανε την ζωή του κάνοντας ό,τι του έλεγε η μητέρα του, ποτέ δε θα βλέπαμε την τέχνη του. Όλα τα ανθρώπινα όντα που έχουν συνεισφέρει κάτι δημιουργικά στον πλανήτη έχουν δηλώσει «Λυπάμαι Μαμά, Μπαμπά αλλά εγώ απλώς δεν ακολουθώ τους κανόνες. Ζω τη ζωή με τους δικούς μου όρους και με το δικό μου τρόπο και σας αγαπώ τόσο πολύ που θα γίνω παράδειγμα για το πώς μπορείτε κι εσείς να απελευθερωθείτε.» Ο Τζον Ράντολφ Πράις¹⁸ αποκαλεί αυτούς που δεν υποκινούνται από φόβο *Υπερόντα*. Είναι αυτοί που δεν κάνουν ασφάλεια, δε φοράνε ζώνη ασφαλείας και δε σταματάνε στο κόκκινο στις τέσσερις το πρωί όταν είναι το μοναδικό αυτοκίνητο στην πόλη. Επιπλέον, όταν περνάνε το φανάρι δεν κοιτάνε πίσω να δουν αν θα τους πιάσουν. Αποκλίνουν από την πεπατημένη διαρκώς και ποτέ δεν επιτρέπουν σε άλλο ανθρώπινο ον να έχει εξουσία πάνω τους. Όταν παραχωρούμε την εξουσία μας, απλά καθυστερούμε την ευδαιμονία μας. Δε μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι μέχρι να πάρουμε πίσω την εξουσία μας και να δηλώσουμε ότι δεν είμαστε θύματα.

Οι γονείς μας και τα πρόσωπα κύρους, από την άλλη, πιστεύουν ότι είναι θύματα. Προσπαθούν να μας διδάξουν αυτό που οι ίδιοι πιστεύουν ότι είναι οι πραγματικές συνθήκες στη ζωή. Η ευτυχία τους εξαρτάται από την οικονομία, τις αγορές, τις θέσεις εργασίας τους και τις οικογένειές τους. Εμείς πραγματικά δε θέλουμε να είμαστε σαν κι αυτούς.

¹⁸ Σημ: John Randolph Price – Σύγχρονος Αμερικανός ομιλητής και συγγραφέας βιβλίων, μεταξύ των οποίων και το *The Superbeings*.

Οι Εργάτες Του Φωτός Επιλέγουν Τη Χαρά Κόντρα Σε Κάθε Τι

Ο πιο πολύς κόσμος σε αυτόν τον πλανήτη έχει καταστρώσει ένα πρόγραμμα σπουδών, το οποίο αφήνει πολύ χρόνο για την εκμάθηση του κάθε μαθήματος. Αυτό το κεφάλαιο δε θα τους ήταν ούτε ελάχιστα κατανοητό. Πολλοί άνθρωποι για παράδειγμα κάνουν μια ολόκληρη εποχή, δύο χιλιάδες χρόνια, για να γίνουν λίγο πιο ανεκτικοί στους άλλους. Η εκμάθηση του να μη γίνεσαι θύμα παίρνει στον πιο πολύ κόσμο έναν ολόκληρο κύκλο εποχών, είκοσι-έξι χιλιάδες χρόνια.

Οι σημερινοί δάσκαλοι υπό εκπαίδευση, δεν έχουν βάλει τόσο αργό ρυθμό στο συμβόλαιό τους με τη γη. Για εμάς σημαίνει να κάνουμε μια επιλογή. Θα σταματήσω να εξερευνώ όλους τους πιθανούς τρόπους με τους οποίους θα μπορούσα να είμαι θύμα. Με τη δική μου θέληση, θα παραιτηθώ από τις ανταμοιβές που έχω από φίλους και γνωστούς όντας θύμα και αντ' αυτού θα «είναι το βλέμμα μου καρφωμένο στο Θεό μόνο».

Δεν υπάρχει χώρος στην πραγματικότητά μας για να είμαστε θύμα ή κάτι τέτοιο. Μπορείς να φανταστείς το Θεό να είναι θύμα; Μπορείς να φανταστείς τον Ιησού να λέει «Μαμά, πολύ θα ήθελα να κάνω το νερό σου κρασί αλλά ... Βλέπεις είμαι ξυλουργός και φτιάχνω αυτό το σπίτι. Χρωστάω σε αυτόν τον τύπο τόσα λεφτά, γιατί αγόρασα τα εργαλεία μου με δόσεις, κι έτσι πρέπει να βγω έξω και να φτιάξω αυτό το σπίτι αντί να ασχολούμαι με το νερό σου. Απλώς δεν προλαβαίνω να το κάνω.»

Ο Ιησούς ήταν βυθισμένος στην ίδια τηλεπαθητική δεξαμενή με εσένα κι εμένα, έτσι συχνά από το κεφάλι του περνούσαν σκέψεις να παρατήρει τις μεγαλοπρεπείς αναζητήσεις και να είναι ένας περιορισμένος άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι. Αλλά η ομάδα υποστήριξής του δεν τον άφηνε. Είναι πάρα πολύ πιο εύκολο να είσαι ξυλουργός παρά να είσαι μεσσίας. Δεν ήρθαμε στον πλανήτη γη για να ικανοποιήσουμε τις προσδοκίες της μητέρας ή του πατέρα ή του συζύγου μας. Ήρθαμε για να αξιοποιήσουμε τις δυνατότητές μας.

Φαντάσου για μια στιγμή, ότι η ζωή σου στη γη έχει τελειώσει εδώ και χίλια χρόνια και ότι διηγείσαι την ιστορία της τελευταίας ενσάρκωσής σου σε ένα αγαπημένο φίλο πίνοντας ένα ποτό. «Ποιος ήσουν όταν ήσουν εκεί;» ρωτάει ο φίλος σου. «Λοιπόν, αφού όλες οι οντότητες είναι Θεός», απαντάς, «είμαστε όλοι η ίδια ουσία. Στην αρχή υπήρχε ο Θεός μόνο, έτσι ήμασταν όλοι ίσες εκφάνσεις του Θεού ακόμα κι αν ήμασταν σε σώμα.» «Πω πω, με τέτοια κατανόηση θα πρέπει να μεταμόρφωσες την γη! Θα πρέπει να έκανες θαύματα και να μετατόπισες τη γη από τον άξονά της!» Στο οποίο αποκρίθηκες «Όχι, κάτι τέτοιο δε θα άρεσε στο σύζυγό μου.»

Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους προσπαθούμε να κάνουμε τη δουλειά μας χωρίς πλήρη δέσμευση. Κάνουμε συμβιβασμούς στο χρόνο μας και στην

αλήθεια, επειδή φοβόμαστε τα αντίποινα από τα πρόσωπα κύρους ή από την οικονομία. Καθένας και όλοι μας είμαστε εξαιρετικά όντα. Δεν υπάρχει απολύτως καμία διαφορά μεταξύ εσένα και έναν Σάνατ Κουμάρα¹⁹. Καμία. Μηδέν. Τίποτα -- εκτός από το ότι αυτός διάλεξε να ακολουθήσει την ευδαιμονία του και εμείς διαλέγουμε να βρίσκουμε δικαιολογίες γιατί δε μπορούμε να το κάνουμε. Για να παίξουμε το παιχνίδι σύμφωνα με τους δικούς μας κανόνες και να δημιουργήσουμε τη δική μας πραγματικότητα, χρειάζεται να κοσκινίσουμε πολύ προσεκτικά όλα όσα τα πρόσωπα κύρους μας ανέθρεψαν να πιστεύουμε.

Οι περισσότεροι από εμάς περιμένουμε εδώ και πολύ καιρό για κάποιον να μας πει ότι είμαστε εντάξει. Αν κάποιος το κάνει, μην τον πιστέψεις. Αν αισθανόμαστε καλά επειδή κάποιος μας είπε ότι είμαστε εντάξει, τότε του έχουμε δώσει τη δύναμη να τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια μας. Αν πάρουν πίσω την δήλωσή τους, τότε θα είμαστε συντετριμμένοι. Ποτέ δε θα ακολουθήσουμε την ευδαιμονία μας επειδή κάποιος μας έδωσε την άδεια να το κάνουμε. Αν μπορούσε να κατέβει στο σαλόνι μας αυτός ο Θεός, ο απόλυτος Θεός, ο πιο υψηλός και να μας παραδώσει ένα δίπλωμα και να μας σφίξει το χέρι λέγοντας «Συγχαρητήρια!» Δεν πρόκειται να συμβεί, ξέρεις, επειδή αυτός είναι διαχωριστικός τρόπος σκέψης. Ο Θεός δεν είναι εκεί έξω και ο Θεός δεν μπορεί να έρθει σε εμάς γιατί ο Θεός είναι μέσα μας. Ο Θεός είναι η ουσία της ύπαρξής μας και είμαστε το θεϊκό υλικό που κάνει τη μεταμόρφωση πάνω στην γη.

Η δέσμευσή μας για το αυτεξούσιο, είναι αυτό που η γη χρειαζόταν για πολλούς αιώνες. Είναι ένα σπουδαίο δώρο στην πλανητική συνείδηση. Να είσαι πρόθυμος να πεις στο σύμπαν ότι είσαι εντάξει ακριβώς όπως είσαι. Κανείς δεν μπορεί να το κάνει αυτό για εσένα.

Ο Φόβος του Διαχωρισμένου Εγώ

Γιατί υπήρχαν στρατιώτες στη Μέση Ανατολή με το όπλο περασμένο στον ώμο κοιτάζοντας κατάματα το θάνατο; Γιατί κάποιος ισχυρογνώμων, έξυπνος και μορφωμένος τους είπε ότι πρέπει να το κάνουν. Πόσους στρατιώτες θα είχαμε στον κόσμο αν οι άνθρωποι ακολουθούσαν την ευδαιμονία τους; Πόσες βόμβες θα έπεφταν αν όλοι ακολουθούσαν τις επιθυμίες της καρδιάς τους; Τι θα γινόταν αν όλοι πλάθαμε κουλουράκια στην άμμο; «Δεν μπορούμε όλοι να ακολουθήσουμε την ευδαιμονία μας» κάποιος θα πουν. «Αυτό θα ήταν αναρχία! Δε θα πεθαίναμε όλοι της πείνας;» Οι λέξεις αυτές ακούγονται σαν λόγια ενός μεγάλου διδασκάλου ή ενός φοβισμένου ατόμου;

Οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι είναι διαχωρισμένοι από εσένα κι εμένα και το Θεό, φοβούνται αυτόν τον διαχωρισμό. Μέσα στο φόβο τους, ζητάνε από την

¹⁹ Σημ: Sanat Kumara – Σύμφωνα με τις θεοσοφικές δημοσιεύσεις από το 1900 και μετά πρόκειται για ον στο ένατο επίπεδο μύησης και την κεφαλή της πνευματικής ιεραρχίας στη γη

κοινωνία να θεσπίσει ένα σύνολο κανόνων για να ελέγχεται η χρήση της «εξουσίας». Εξουσία για αυτούς σημαίνει εξουσία πάνω σε άλλους ανθρώπους. Πιστεύουν ότι ανεξέλεγκτοι άνθρωποι είναι στην καλύτερη περίπτωση αναρχικοί, αν όχι εντελώς επικίνδυνοι. Ακόμα και όταν τα συστήματα ελέγχου που επιζητούν έχουν τεθεί σε λειτουργία, η ζωή εξακολουθεί να είναι ένα παιχνίδι συνωστισμού για μια θέση, ποιος θα βγει από πάνω. Τα πιο προχωρημένα από τα διαχωρισμένα εγώ δεν υποστηρίζουν τον πόλεμο ως τρόπο διευθέτησης του ζητήματος ποιος θα πάρει την εξουσία, αλλά υποστηρίζουν τις εκλογές. Με τις εκλογές ελπίζουμε ότι μόνο το 49% των ανθρώπων θα υπόκειται στη βούληση της πλειοψηφίας. Οι εκλογές είναι μόνο λίγο πιο πολιτισμένη μορφή πολέμου. Είτε έτσι είτε αλλιώς, μια ομάδα λαμβάνει αποφάσεις «για λογαριασμό» της άλλης.

Με ποιο τρόπο δρουν οι οντότητες που δεν πιστεύουν ότι είναι διαχωρισμένες από τους άλλους; Τα όντα που δεν είναι διαχωρισμένα δεν χρειάζονται να προστατεύσουν τον εαυτό τους από τους άλλους. Δεν χρειάζονται κάποιον να τους πει για τα πλεονεκτήματα της συνεργασίας σε σχέση με τη σύγκρουση. Τα όντα που έχουν επίγνωση της ενότητάς τους με όλη τη δημιουργία δεν είναι απλώς αβλαβή, είναι η ουσία της μη βλαβερότητας, είναι αγάπη / συμπόνια / σοφία.

Ένα ον που καταλαβαίνει την ενότητά του, δε θα ψήφιζε περισσότερο από όσο θα τραβούσε τη σκανδάλη. Δεν έχει καμία επιθυμία να επιβάλλει την πολιτική του θέληση πάνω σε άλλο άτομο και ξέρει ότι δεν υπάρχει ανάγκη για κεντρική προστασία, επειδή κανενός η θέληση ή η κατάσταση ευημερίας δεν μπορεί να τεθεί σε κίνδυνο. Κανείς δεν είναι αυτεξούσιος, μέχρι να συνειδητοποιήσει τη σύνδεσή του με όλες τις ψυχές. Ό,τι βοηθάει εμένα, βοηθάει όλους. Ό,τι βλάπτει τους άλλους, βλάπτει κι εμένα. Όταν υπάρχει κατανόηση, κανείς δε θα προσπαθήσει να βλάψει, έτσι δε χρειάζεται προστασία. Το αυτεξούσιο είναι μία ολοκληρωτική κατάσταση ύπαρξης. Δεν υπάρχουν θύματα.

Αυτοί που πιστεύουν στο διαχωρισμένο εγώ, πιστεύουν και ότι η φυσική κατάσταση της ύπαρξης για τους ανθρώπους είναι μη παραγωγική, νωθρή και παρασιτική. Πιστεύουν ότι αν οι άνθρωποι δεν υποχρεώνονταν από την οικονομική ανάγκη να δουλέψουν, θα παίρναν μόνο, δε θα δίνανε ποτέ. Πιστεύουν ότι η φύση του ανθρώπου είναι κακή (στα αγγλικά η λέξη κακό είναι η λέξη ζωντανό γραμμένη ανάποδα²⁰). Κατά κάποιο τρόπο έχουν δίκιο. Αν η ανθρωπότητα αφυπνιζόταν αρκετά ώστε να γίνει υγιής, ευημερούσα και ευτυχισμένη, τότε όλοι θα παραιτούνταν από τις δουλειές τους. Θα παρατούσαν κάθε δραστηριότητα που δεν ήταν διασκεδαστική. Αλλά η φύση του ανθρώπου προέρχεται από τη φύση του Θεού, την πηγή του. Η φύση του Θεού / ανθρώπου είναι να δημιουργεί. Η φύση του Θεού / ανθρώπου είναι να εξερευνά. Η φύση του Θεού / ανθρώπου είναι η παντοδυναμία και η παντογνωσία. Ο αφυπνισμένος άνθρωπος ποτέ δε δέχεται να κάνει τη ζωή του

²⁰ Σημ: στα αγγλικά evil (κακό) ~ live (ζωντανό)

δουλειά. Δημιουργεί. Αγαπά. Χορεύει. Και έχει πλήρη επίγνωση του κοσμικού νόμου - κανένα παιδί του Θεού δε μπορεί να υποχρεωθεί να υπομείνει στερήσεις, λόγω της επιλογής ενός άλλου παιδιού του Θεού να μην κάνει κάτι. Η ευημερία δημιουργείται από τη συνείδηση, όχι την εργατική δύναμη. Έχουμε ξεχάσει τη φυσική κατάσταση ύπαρξης σε αυτό το σύμπαν;

Χρειάζεται Περισσότερη Ενέργεια για τη Δημιουργία Περιορισμού Από Οποιαδήποτε Άλλη Κατάσταση

Έχουμε προγραμματιστεί να πιστεύουμε ότι, αν δεν μας κακοποιούν ή δεν μας δολοφονούν την παρούσα στιγμή, τότε η ζωή μας πάει αρκετά καλά. Μας έχουν πει ότι η ζωή είναι να δουλεύεις σκληρά και να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε. Μας έχουν πει ότι αν έχουμε φαγητό στο τραπέζι και ρουχισμό και στέγη μαζί με λίγους φίλους, τότε δεν έχουμε δικαίωμα να περιμένουμε περισσότερα. Κι όμως, κανείς μεγάλος διδάσκαλος δε μίλησε για αυτά. Συζητούσαν για περίεργες καταστάσεις ύπαρξης, όπως η νιρβάνα! Η κοινωνία δε μας προγραμματίσει για την τελειότητα, αλλά η αλήθεια είναι ότι είμαστε ένα μικρό κομμάτι φως που πέταξε από το αστέρι που είναι ο Θεός. Θα βρισκόμαστε αιώνια στη φυσική κατάσταση ύπαρξης του σύμπαντος. Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια – πολλά έλκη και καρδιακές προσβολές και λίγο καρκίνο – για να καταπιέσουν την ευδαιμονία.

Γιατί δε βιώνουν τη φυσική κατάσταση ύπαρξης οι κάτοικοι του σχολείου γη; Γιατί μία από τις ιδιότητες του Θεού είναι άπειρη δύναμη και, είτε το πιστεύεις είτε όχι, κάθε άτομο έχει τη δύναμη να δημιουργήσει περιορισμό. Δεν είναι εύκολο να είσαι Θεός, ο απόλυτος Θεός, ο πιο υψηλός και να συγκεντρώσεις όλες σου τις δυνάμεις και την ενέργεια για να δημιουργήσεις την ψευδαίσθηση ότι είσαι απλώς ένας άνθρωπος – ένα αδύναμο, περιορισμένο, υποταγμένο ον. Είναι σχεδόν υπερβολικά φανταστικό για να το πιστέψεις. Οι περισσότερες οντότητες που υπάρχουν εκτός αυτού του σχολείου γη, δεν μπορούν ούτε κατά διάνοια να κατανοήσουν τις ιστορίες που ακούν για την ζωή σε αυτόν τον πλανήτη. Δεν μπορούν να καταλάβουν πώς είναι δυνατόν μια κοινωνία να συνεχίσει να υπάρχει, ενώ προβάλλει προς τα έξω χαρακτηριστικά που βρίσκονται σε αντίθεση με τη φυσική κατάσταση ύπαρξης στο υπόλοιπο σύμπαν. Αν ρώταγες έναν κάτοικο του Ζήτα Ρετίκουλι σχετικά με το να πάρεις άδεια για να είσαι αυτός που είσαι, ούτε που θα καταλάβαινε την ερώτηση.

Το μόνο εμπόδιο στην επίγνωσή μας και στη φώτισή μας, είναι η απόφαση να μη γίνουμε αυτεξούσιοι και η αποφασιστικότητά μας να μην είμαστε αυτό που είμαστε. Μέχρι να αλλάξουμε αυτή την απόφαση, θα συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι αυτή η γη και η κυβέρνησή της και η οικονομία της και η οικογένειά μας έχουν εξουσία πάνω μας – και έτσι θα είναι, γιατί είμαστε Θεός και τα λόγια μας είναι η αλήθεια.

Ήρθαμε σε αυτή τη γη για να βρούμε το αυτεξούσιό μας στο εδώ και τώρα. Αυτός είναι ο λόγος που ο Ιησούς Χριστός δε γεννήθηκε αυτά τα Χριστούγεννα –

τον χρειάζονταν δύο χιλιάδες χρόνια πριν, αλλά σήμερα χρειάζονται εμάς. Αυτή είναι η αρχή της εποχής του αληθινού διαφωτισμού, όπου δε μένει τίποτα να κάνουμε από το να ακολουθήσουμε την ευδαιμονία μας, τις επιθυμίες της καρδιάς μας.

Το Αυτεξούσιο είναι Φυσιολογικό

Το αυτεξούσιο είναι φυσιολογικό. Όλα τα τετράκις εκατομμύρια οντοτήτων που υπάρχουν στα διάφορα σύμπαντα, έχουν δεδομένο ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να είναι. Αλλά εδώ κάτω, στην κάτω αριστερή γωνία αυτού του κάπως αρχαϊκού σύμπαντος, υπάρχει ένα μικρό σχολείο που ονομάζουμε γη του οποίου οι κάτοικοι αισθάνονται την ανάγκη να ζητούν την άδεια.

Ξέρεις γιατί ακόμα ζητούμε την άδεια; Είναι γιατί πιστεύουμε στο σωστό και το λάθος και τη δυνατότητα να κάνουμε λάθος. Αλλά δεν είπαν οι μεγάλοι διδάσκαλοι ότι «Εσείς είστε Θεοί»; Ο Βούδας το είπε, το ίδιο κι ο Μωάμεθ και ο Λάο Τσου και ο Κονφούκιος και ο Αβραάμ. Τι είδους λάθος μπορεί να κάνει ο Θεός;

Όλοι μας έχουμε βιώσει στιγμές απόλυτης ευδαιμονίας στη ζωή μας αλλά τις έχουμε περιτοιχίσει με φόβο, γιατί περιμέναμε η ευτυχία μας να εξαφανιστεί. Όταν περνάγαμε τέλεια παίζοντας με τα παιχνίδια μας και όλα ήταν υπέροχα και ήταν ώρα για ύπνο, μας τσάκωσαν στην μέση της προσωπικής μας έκστασης. Η φωνή είπε «Πήγαινε στο κρεβάτι – πολύ το διασκεδάζεις!» Κάθε στιγμή που η ζωή άρχισε να γίνεται πολύ καλή, αρχίσαμε να κοιτάμε πίσω από την πλάτη μας. Αναπτύξαμε μία σύνδεση μεταξύ αυτού που επιθυμούμε και αυτού που φοβόμαστε. Κάθε εμπειρία που είχαμε ποτέ σε αυτή τη γη, η οποία μας έφερε στο χώρο του άχρονου χρόνου, τη διαδέχθηκε το «Σταμάτα να διασκεδάζεις τόσο! Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Πού το βρήκες ότι σου αξίζει να είσαι τόσο ευτυχισμένος;» Αυτός είναι ο λόγος που όλοι έχουμε το φόβο ότι αν κάτι το ευχαριστιόμαστε πολύ, τότε σίγουρα θα τελειώσει. Αυτή η πεποίθηση και μόνο, θα μας αποτρέψει από το να ζούμε αιώνια σε έκσταση. Θυμήσου ότι δεν είμαστε θύματα αυτών που μας τσάκωσαν. Τους διαλέξαμε ως δασκάλους, ώστε να μάθουμε να παίρνουμε τη δύναμή μας πίσω. Και τότε θα είμαστε ελεύθεροι.

Πόσα άτομα σε αυτή τη γη είναι διατεθειμένα να ζήσουν κάθε στιγμή σε απόλυτη ευδαιμονία και να μη ζητάνε την άδεια από κανένα, να είναι αυτοί που είναι; Ο Αϊνστάιν το έκανε – να ένας. Ο Ρέμπραντ το έκανε – να δύο. Υπάρχουν λίγοι – δέκα, εκατό ίσως ακόμα και χίλιοι. Αν από τα πέντε δισεκατομμύρια περίπου που ζουν σε αυτή τη γη βγάλουμε τα λίγα όντα που είναι αυτεξούσια και έχουν δώσει στον εαυτό τους την άδεια να ζουν στη φυσική κατάσταση της ύπαρξης, πόσοι λες ότι μένουν; Περίπου πέντε δισεκατομμύρια. Μερικές χιλιάδες δεν είναι ούτε μια σταγόνα στον ωκεανό.

Καθώς αρχίζει να προβάλλει η εποχή του Υδροχόου, βλέπουμε να συμβαίνουν κάποια συναρπαστικά πράγματα. Αρχίσαμε να βλέπουμε τη δημιουργική συνείδηση να εκφράζεται με νέες μορφές τέχνης, νέες φιλοσοφίες και νέες επιστήμες. Άρχισε με λίγους μόνο διασκορπισμένους εργάτες του φωτός, οι οποίοι ήταν ριζοσπαστικοί και αιρετικοί στις μέρες τους. Από αστρολογική σκοπιά μπορούμε να πούμε ότι η ενέργεια της εποχής του Υδροχόου άρχισε να διαρροή στον πλανήτη με την Αναγέννηση. Δεν υπήρχε ούτε μία πτυχή της ανθρώπινης κατάστασης που διέφυγε από την μετάβαση. Διευρυμένοι τρόποι έκφρασης εμφανίστηκαν στις τέχνες, την επιστήμη, τη φιλοσοφία και τη θρησκεία. Λίγοι μοντέρνοι προφήτες εμφανίστηκαν για να μας πουν για έναν καλύτερο τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος που ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο Ραλφ Γουάλντο Έμερσον, ο Τόμας Έντισον, ο Καντ και ο Κουίμπι²¹ εμφανίστηκαν σε αυτόν τον πλανήτη. Κατάλαβαν την πρωταρχική οδηγία και ότι η ζωή σε αυτή τη γη είναι μια εξελικτική και μεταβατική διαδικασία. Κανείς από αυτά τα άτομα δε χρειάζονταν το δόγμα ή τη στασιμότητα. Αυτό που τους ξεχώριζε από την υπόλοιπη κοινωνία, ήταν η επιθυμία τους να ζουν συνειδητά, και η θέλησή τους να εμπιστευτούν την εσωτερική τους ύπαρξη, πέρα και πάνω από οτιδήποτε είχαν διδαχθεί.

Το κόλπο είναι να ζεις κάθε στιγμή της κάθε μέρας έχοντας στο νου τη μεγάλη εικόνα. Καθώς αποκτούμε σοφία και επίγνωση, μαθαίνουμε να είμαστε συνειδητοί όλη την ώρα, αντί να ζούμε μέσα από παλιά μοτίβα και συνήθειες. Μέρος του να ζούμε συνειδητά, είναι να ξέρουμε τι έχουμε κατανοήσει και τι ακόμη μας διαφεύγει. Είναι να ξέρουμε πότε είμαστε στο κέντρο μας και ισορροπημένοι και πότε χρειαζόμαστε ενίσχυση. Πρέπει να είμαστε διατεθειμένοι να πούμε «Αυτό δεν το έχω πολυκαταλάβει, γι' αυτό καλύτερα να ακούσω εκείνη την κασέτα ή να διαβάσω εκείνο το βιβλίο ή να δω εκείνο το ηλιοβασίλεμα.» Το να ζούμε συνειδητά είναι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλίσουμε ότι κινούμαστε με τον πιο αποδοτικό τρόπο προς τα εκεί όπου θέλουμε να πάμε.

Αυτός είναι ένας θαυμάσιος πλανήτης για τους ανθρώπους που αποδέχονται την ευθύνη για τη ζωή τους και αρνούνται να είναι θύματα. Ο πλανήτης γη θα είναι κυριολεκτικά ο κήπος της Εδέμ για αυτούς που είναι έτοιμοι να ορίσουν από μόνοι τους πια είναι η ευδαιμονία τους και να την ακολουθήσουν. Τι ξεχωρίζει τους δάσκαλους υπό εκπαίδευση από τη μάζα; Η μάζα λέει «Δε μπορώ να αφήσω τη δουλειά μου γιατί χρωστάω πολλά λεφτά», ενώ οι δ.υ.ε. δηλώνουν «Αν δεν αισθάνομαι καλά με αυτό, δε θα το κάνω.» Αν συνεχίσεις να κάνεις κάτι με το οποίο δεν αισθάνεσαι καλά, να ξέρεις ότι είναι δική σου επιλογή. Αν διαλέξεις να παραμείνεις σε ασύμβατες καταστάσεις, και αυτό επίσης είναι δική σου επιλογή.

²¹ Σημ: Phineas Parkhurst Quimby (1802 – 1866) φιλόσοφος, υπνωτιστής, θεραπευτής και εφευρέτης από τη Νέα Αγγλία

Τι δικαιολογίες φέρνουμε για να παραμείνουμε θύμα; Είμαστε εντελώς ελεύθεροι να κάνουμε ό,τι επιθυμούμε. Μπορεί να διαλέξουμε να είμαστε θύμα, αλλά θα πρέπει τουλάχιστον να το κάνουμε συνειδητά. Πες «Σήμερα επιλέγω να είμαι θύμα. Δεν είναι υπέροχο! Πάω πίσω σε εκείνη τη δουλειά που μισώ.» Ή «Θα είμαι θύμα σήμερα το απόγευμα. Δε θέλω να πάω στο σπίτι των τάδε. Δε μου αρέσει η παρέα τους, αλλά δε θέλω να πληγώσω τα αισθήματά τους κι έτσι προτιμώ να γίνω θύμα.»

Αν ζούμε πραγματικά συνειδητά, δε θα χρειαστεί να αλλάξουμε την συμπεριφορά μας με τρόπο που να είναι πολύ τρομακτικός ή άβολος. Ας έχουμε απλώς επίγνωση του τι δημιουργούμε για τον εαυτό μας και τα μοτίβα που θέτουμε για τον πλανήτη, όταν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να γίνει θύμα. Τη στιγμή που επιλέγουμε να είμαστε συνειδητοί κάθε στιγμή και να έχουμε επίγνωση των επιλογών μας, η ζωή μας αρχίζει να αλλάζει. Μέσα σε λίγες μέρες θα έχουμε ανακαλύψει διάφορους τρόπους για να μεταβούμε από ρόλους θύματος σε ρόλους χωρίς άγχος.

Αισθανόμαστε άβολα μόνο όταν προσπαθούμε να ξεγελάσουμε τον εαυτό μας λέγοντας ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή. Όταν ανεχόμαστε πράγματα υποδεέστερα της ευδαιμονίας μας, θα είμαστε και του χρόνου ακόμη αντιμέτωποι με τις ίδιες επιλογές, ώσπου να έρθει η μέρα που θα πούμε «Τα παρατάω!» Τότε θα θυμηθούμε τι είχε πει εκείνος ο γκουρού για την αποστασιοποίηση και την παράδοση. Είναι ο μόνος δρόμος για την ελευθερία.

Πρέπει να αποφασίσουμε αν θα υποκύψουμε στην πίεση των συνομήλικων και του παραδοσιακού τρόπου δράσης ή αν θα ακολουθήσουμε την εσωτερική μας καθοδήγηση. Όταν τα ζυγίζουμε, συχνά θα επιλέξουμε να ακολουθήσουμε τον τρόπο της κοινωνίας για λίγο ακόμα, επειδή μπορεί να είναι πιο άνετο από το να πηδήσουμε από το γκρεμό σε ένα νέο τρόπο ζωής. Αυτό είναι εντάξει. Είναι μία μικρή καθυστέρηση, αλλά είναι εντάξει εφόσον το κάνουμε συνειδητά. Απλά πες «Ναι, επέλεξα ένα παλιό μοτίβο γιατί στην παρούσα κατάσταση συνειδητότητάς μου πιστεύω ότι θα μου παρέχει υψηλότερο επίπεδο άνεσης.» Τελικά θα κοιτάξουμε πίσω και θα πούμε «Θεέ μου, γιατί περίμενα τόσο καιρό;» και θα προχωρήσουμε.

Κάθε μέρα που ζούμε συνειδητά, ανακαλύπτουμε περισσότερα πράγματα με τα οποία δεν αισθανόμαστε καλά. Αυτό είναι υπέροχο! Ο πόνος μας είναι το κλειδί προς την ελευθερία. Μέσω του πόνου μας ανακαλύπτουμε τέλεια αυτό το οποίο δεν είμαστε πλέον διατεθειμένοι να ανεχθούμε. Δεν μπορούμε να αφήσουμε κάτι αν δεν αναγνωρίζουμε την ύπαρξη του. Μόλις το αναγνωρίσουμε και αφήσουμε όλες τις δικαιολογίες για να το κρατήσουμε, θα είμαστε ένα βήμα πιο κοντά στην πλήρη ελευθερία. Όταν κοιτάμε την εποχή των Ιχθύων της αυστηρότητας και τις μέρες που ο τυφλός οδηγούσε τους τυφλούς, μπορούμε να δούμε καθαρά ότι η γη απελπισμένα χρειάζεται άτομα που μπορούν να πάνε κατευθείαν στο Θεό, μέσω της δικής τους εσωτερικής καθοδήγησης.

Με τη δύναμη της θέλησης μπορούμε να διαλέξουμε τη γαλήνη κάθε στιγμή, αντί να αντιδρούμε στα πράγματα γύρω μας. Αυτό σημαίνει ότι αν το αυτοκίνητο έχει ένα σκασμένο λάστιχο, έχουμε την επιλογή να πούμε «Μου αξίζει μόνο το καλύτερο, έτσι αυτό πρέπει να είναι το καλύτερο σκασμένο λάστιχο σε όλο τον κόσμο.» Αυτό θα μας επιστρέψει όλη τη δύναμή μας και θα εξαλείψει την αίσθηση ότι είμαστε θύμα. Η λειτουργία κάθε σκασμένου λάστιχου ήταν πάντοτε να κάνει οντότητες να συνειδητοποιήσουν ότι ένα λάστιχο δεν έχει την δύναμη να τις κάνει δυστυχισμένες. Καθώς μαθαίνουμε να μην κρατάμε ενέργεια σε σχέση με ένα λάστιχο, το εγώ διαμαρτύρεται, δίνοντάς μας μία λίστα με τις συνέπειες. «Καταρχάς, θα αργήσεις και ο τάδε θα νευριάσει μαζί σου.» Είμαστε ελεύθεροι να δηλώσουμε ότι δεν πιστεύουμε πλέον σε αυτές τις λίστες. Ούτως ή άλλως πώς θα μπορούσε οτιδήποτε στο σύμπαν του Θεού να έχει αργήσει; Πώς θα μπορούσε οτιδήποτε να είναι εκτός σειράς; Απλά σημαίνει ότι θα φτάσουμε στον προορισμό μας μία διαφορετική ώρα και επομένως κάτι μαγικό πρόκειται να συμβεί. Θαυμάσια!

Ό,τι κρατάμε στο νου το δημιουργούμε, έτσι να περιμένεις πως οτιδήποτε συμβαίνει στη ζωή δημιουργεί κάτι μαγικό.

Ενώ βλέπουμε το φόβο ως δικαιολογία για να μείνουμε προσκολλημένοι σε παλιά μοτίβα, επέτρεψε μου να πω ότι καμία οντότητα δεν έχει ποτέ βιώσει φόβο στην παρούσα στιγμή και καμία οντότητα δεν έχει ποτέ βιώσει ενοχή στην παρούσα στιγμή. Κάθε φόβος κατευθύνεται προς το μέλλον, ενώ η ενοχή είναι μια αντανάκλαση του παρελθόντος. Επομένως, όταν εστιάζουμε στο τώρα, δε θα βιώσουμε ποτέ αυτά τα συναισθήματα. Ο φόβος και η ενοχή είναι οι μοναδικές δύο καταστάσεις της ύπαρξης που εμποδίζουν την ανθρωπότητα να δει την αληθινή της φύση.

Ψυχική Μνήμη και Όραση

Έχω ένα γνωστό, ο οποίος ως παιδί είχε διαγνωσθεί με πνευματική καθυστέρηση και τον είχαν βάλει σε ειδικά σχολεία για παιδιά με διανοητικά προβλήματα, απλά επειδή δεν απέκλεισε αρκετά νωρίς τη σύνδεσή του με άλλα επίπεδα της πραγματικότητας. Σαν μικρό παιδί έπαιζε με πολλούς αόρατους φίλους και καθώς μεγάλωνε συνέχισε να παίζει μαζί τους. Περιστασιακά θα του φέρναν ακόμα και μικρά δώρα. Ήταν ιδιαίτερα περίεργη εμπειρία για την οικογένειά του. Οι γιατροί του είπαν «Λοιπόν ο Άλεξ δεν είναι εδώ πλήρως, άρα πρέπει να είναι καθυστερημένος.» Σήμερα έχει τρία διδακτορικά διπλώματα και δουλεύει ακόμα διαισθητικά. Κάνει εξωσωματική εξερεύνηση για την αστυνομία και βρίσκει παιδιά που έχουν χαθεί. Αυτός είναι φυσιολογικός, ενώ οι υπόλοιποι προσπαθούμε να ευχαριστήσουμε τους γονείς μας.

Ο καθένας μας έχει μνήμες από την ύπαρξή μας πριν γεννηθούμε. Μερικές φορές αυτές οι μνήμες διαρρέουν από το υποσυνείδητο στο συνειδητό νου μας. Τι συμβαίνει αν έχουμε έρθει από το αστρικό σύστημα τριαντα-επτά Ζ, στο

τέταρτο αριστερό τομέα του σύμπαντος Μαγικοεπτά; Τι θα γίνει αν προσπαθήσουμε να ζήσουμε με τον τρόπο που θυμόμαστε από την προηγούμενη ύπαρξή μας; Κανείς δε φοράει μάσκα πάνω από τα συναισθήματά του εκεί όπου ζούσαμε. Κάθε ον είναι πλήρως τηλεπαθητικό και ανοιχτό και ειλικρινές. Αν λειτουργούμε έτσι σε αυτόν τον πλανήτη, τότε θα υποστούμε σοβαρή κακοποίηση από τους συνομιλικούς, την οικογένεια και τους δασκάλους μας, επειδή είμαστε τόσο διαφορετικοί.

Στη γη, πρέπει να μάθουμε να συμμορφωνόμαστε. Έτσι, για τη δική μας επιβίωση, αρχίζουμε να κλείνουμε. Λέμε «Στάσου ένα λεπτό – Δεν πρόκειται να πω σε κανέναν τι ξέρω ή τι βλέπω. Θα κάνω εδώ μια υποχώρηση πολύ ήρεμα, γιατί δε θέλω να περάσω την ημέρα τιμωρία και να κάθομαι στο δωμάτιό μου. Θα συμπεριφερθώ σαν φυσιολογικό ανθρώπινο ον.» Πόσοι από εμάς το έχουμε κάνει αυτό για την επιβίωσή μας; Και μετά από είκοσι ή τριάντα ή σαράντα χρόνια, κάποιος έρχεται και λέει «Πες μου τι ξέρεις.» Θα έχουμε προγραμματιστεί να πούμε «Α, όχι – δεν πρόκειται να με δείρεις. Δε θυμάμαι τίποτα από εκείνα τα κοσμικά πράγματα.»

Μπορώ να θυμηθώ τη δική μου εμπειρία ως παιδί. Ήμουν επίσκεψη στο σπίτι του ξάδερφού μου και έπαιζα κυνηγητό με ένα πνεύμα δέντρου. Πολύ το διασκεδάζα με αυτόν το μικρό αόρατο καλικάντζαρο. Ήταν πολύ πιο γρήγορος από εμένα. Ξαφνικά, βγήκε ο ξάδερφός μου έξω και με έπιασε. Αισθάνθηκα τόση ταπείνωση και ντροπή που έπαιζα με κάτι αόρατο. Ορκίστηκα επί τόπου ότι κανένας δε θα με έπιανε ξανά να κάνω κάτι τέτοιο. Δεν ξαναείδα άλλο πνεύμα δέντρου ώσπου μετακόμισα στη Σάντα Φε πριν μερικά χρόνια. Μία μέρα είχα μεγάλη δυσκολία να βρω απαντήσεις κι έτσι ξεκίνησα για το αγαπημένο μου σημείο διαλογισμού. Σταμάτησα το αυτοκίνητο σε ένα σημείο όπου είχα θέα σε μία ήρεμη κοιλάδα. Ακριβώς τη στιγμή που κατέβαζα την πλάτη του καθίσματος για να χαλαρώσω, είδα εκατοντάδες από αυτούς τους μικρούς ανθρώπους. Από κάθε δέντρο κατέβαινε κι από ένας. Φωνάζανε «Χρειάζεται να ευθυμήσει! Πάνω του!» Μέσα σε λίγα λεπτά φώναζα «Σταματήστε! Σταματήστε!» Δεν άντεχα άλλο το γαργαλητό τους, αλλά ήμουν περιχαρής που ξαναγύρισαν για να παίξουν μαζί μου μετά από σαράντα χρόνια. Όλοι μας έχουμε τη δυνατότητα να θυμηθούμε εκείνες τις στιγμές με τους ιδιαίτερους φίλους μας από άλλες διαστάσεις.

Μπορείς να θυμηθείς εκείνες τις στιγμές στη ζωή σου, όταν ήσουν στον κόσμο σου; Μπήκες στην κατάσταση του άχρονου χρόνου παίζοντας με κούκλες ή ζωγραφίζοντας ή πλάθοντας κουλουράκια από λάσπη. Ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί ο υπόλοιπος κόσμος. Εκείνες οι στιγμές ήταν μια πρόγευση αυτού που πρόκειται να αποκτήσεις σε αυτή τη ζωή. Έχεις τη δυνατότητα να ζήσεις σε αυτήν την κατάσταση για πάντα, γιατί δημιουργείς την πραγματικότητά σου με όποιο τρόπο εσύ διαλέξεις. Μπορείς να δημιουργήσεις περιπέτεια, εξερεύνηση ή ξεκαρδιστικό γέλιο. Μπορείς να έχεις ό,τι επιθυμείς στη δική σου έκδοση της ευδαιμονίας.

Το Δράμα είναι Οικείο (Ασφαλές)

Η Ευδαιμονία είναι το Άγνωστο (Γεμάτο Φόβο)

Ένα πράγμα σημαντικό να θυμάσαι, είναι ότι η τελειότητα δε θα είναι βαρετή. Μερικές φορές πέφτουμε στην παγίδα να προσκαλούμε το δράμα, λόγω της εσφαλμένης πεποίθησης ότι η νιρβάνα δε θα είναι συναρπαστική. Όταν ζούμε συνειδητά, τότε συνειδητοποιούμε πόσο έλκει το δράμα. Αν δούμε μια δραματική κατάσταση στη δουλειά, απομακρυνόμαστε σαν να μην υπήρχε ή πάμε καταπάνω της για να μάθουμε τις λεπτομέρειες; Πώς μπορούμε να παραμείνουμε σε επαφή με το φως, αν είμαστε μπλεγμένοι στο δράμα;

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας λένε απλά να διαλέξουμε τη γαλήνη. Αν κάποιος είναι έτοιμος να σου ρίξει μπουνιά, θα διαλέξεις τη γαλήνη; Αν η τράπεζα πρόκειται να σου πάρει το σπίτι, θα το δραματοποιήσεις ή θα πεις «Ε, καλά -- είναι απλώς ένα σπίτι.» Ακούγεται αστείο, αλλά στ' αλήθεια πρόκειται για μία επιλογή. Οι περισσότεροι από εμάς θα ήταν γεμάτοι ένταση και νεύρα, αν ερχόντουσαν να μας πάρουν το σπίτι. Ξεχνάμε ότι έχουμε τον έλεγχο του σώματός μας και των αντιδράσεών του. Επιλέγουμε τη συναισθηματική μας κατάσταση σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Επειδή δεν υπάρχουν θύματα, έχουμε τη δυνατότητα να διαλέξουμε τη γαλήνη.

Οι περισσότεροι από εμάς δεν είμαστε ακόμα σίγουροι ότι θέλουμε να εγκαταλείψουμε το δράμα. «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψω την υπόλοιπη σεζόν του μπάσκετ;» Δε σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τίποτα. Αλλά θα πρέπει να αλλάξουμε την προοπτική μας, αν επιθυμούμε να γίνουμε ελεύθεροι. Δε θα υπάρχουν πλέον νικητές και ηττημένοι στο γήπεδο – θα υπάρχουν απλώς άτομα που ξεπερνούν τα όριά τους. Το μπάσκετ είναι ένα υπέροχο εργαλείο διδασκαλίας. Από τη σκοπιά της αθλήτριας, αν αυτή μπορεί να πηδήξει ψηλότερα ή να κινηθεί γρηγορότερα από όσο ποτέ, τότε έχει κάνει πρόοδο στο δρόμο της να γίνει απεριόριστη. Από τη δική μας σκοπιά, θέλουμε να δούμε το Θεό να παίζει με το Θεό και τίποτα περισσότερο. Ο μοναδικός σκοπός του αθλητή μέσα στο γήπεδο, είναι η προσωπική ανάπτυξη. Μέχρι να μπορούμε να το δούμε με αυτόν τον τρόπο, θα παραμείνουμε παγιδευμένοι στον ίδιο μας τον ιστό.

Όταν ένα άτομο αρχίσει να ακολουθεί την ευδαιμονία του και να πιστεύει ότι δε χρειάζεται πλέον να συμμορφώνεται με τα πρόσωπα κύρους στη ζωή του, υπάρχει μία περίοδος κατά την οποία φαίνεται ότι τα έχει κάνει θάλασσα. Η οικογένεια και οι φίλοι μας είναι οι πρώτοι που μας το λένε. Θα μας πουν ότι δεν είμαστε πρακτικοί και ότι δε μπορούμε να παρατήσουμε τη δουλειά μας ή το σύζυγό μας έτσι απλά. Είναι μία μεταβατική περίοδος η οποία θα μας κατατρομοκρατήσει, αλλά μετά από μία σύντομη περίοδο προσαρμογής κάτι καταπληκτικό συμβαίνει. Όταν σταματάμε να παίζουμε το παιχνίδι σύμφωνα με τους παλιούς κανόνες, ανακαλύπτουμε ότι δεν πρόκειται να καταστραφούμε.

Εδώ παίρνουμε μία γεύση από την αλήθεια: είναι δυνατό να τελειώνουμε με τον αγώνα μία για πάντα.

«Εμπιστοσύνη», Αυτή η Λέξη Πάλι

Οι αφυπνιζόμενες ψυχές αποφασίζουν κάποια στιγμή να εμπιστευθούν το σύμπαν πλήρως. Η προσπάθεια απόκτησης κοσμικής συνείδησης με μικρά βήματα είναι υπερβολικά απογοητευτική. Ας ελπίσουμε ότι όλοι μας θα αποφασίσουμε ότι αυτή είναι η ζωή για να πηδήξουμε στην άβυσσο. Αυτό το βήμα πρέπει να γίνει κάποτε. Ευτυχώς, το σύμπαν είναι πολύ καλοπροαίρετο και κατά πολύ με το μέρος μας. Αν επιτρέψουμε στις μεταβάσεις μας να είναι διασκεδαστικές, τότε θα είναι. Το σύμπαν είναι τόσο στοργικό, που με τον ένα ή άλλο τρόπο θα επιτύχει να μας αποσπάσει από τους περιορισμούς μας. Αλλά ο κοσμικός νόμος προβλέπει ότι έχουμε πάντα την ευκαιρία να διαλέξουμε τον εύκολο δρόμο. Αυτό είναι που συμβαίνει όταν μας έρχεται η τάση να αφήσουμε τη δουλειά μας ή να κάνουμε άλλες αλλαγές στη ζωή μας. Ξέρουμε τότε μία διαφορετική χρήση του χρόνου μας θα είναι πιο ικανοποιητική.

Οι σκέψεις που κρατάμε στο νου, προβάλλονται προς τα έξω. Όταν γινόμαστε αντικειμενικοί παρατηρητές των επαναλαμβανόμενων σκέψεών μας, βλέπουμε τι εμπειρίες μας περιμένουν. Αν παραπονόμαστε για τη δουλειά μας και λέμε «Δε θέλω να πάω στη δουλειά», το σύμπαν θα τα ρυθμίσει έτσι ώστε να μη χρειαστεί να πάμε στη δουλειά. Γιατί λοιπόν να μην παραιτηθούμε πριν καταλήξουμε στο χειρουργείο, μας απολύσουν ή το γραφείο πάρει φωτιά; Κάτι έξυπνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να αλλάξουμε τη σκέψη «Δε θέλω να πάω στη δουλειά» με το «κάτι πολύ καλύτερο έρχεται στο δρόμο μου». Το σύμπαν δεν κρίνει την ποιότητα των σκέψεών μας. Απλώς τις εκδηλώνει.

Μία τυπική αντίδραση που έχουν οι άνθρωποι όταν το σύμπαν τους σκουντάει, είναι «Μα δεν μπορώ απλώς να παραιτηθώ! Θα χρεωκοπήσω! Δε θα έχω να φάω! Δε θα έχω τίποτα να κάνω. Απλώς δε μπορώ να το κάνω γιατί αν δε δουλέψω σε αυτή τη δουλειά που μισώ για τα επόμενα είκοσι χρόνια, θα μου πάρουν το σπίτι!» Αν το σπίτι απειλείται, μην αντιστέκεσαι. Απλώς πες «Αντίο σπίτι. Ήταν ένα καλό σπίτι, αλλά εγώ είμαι στο δρόμο για την ελευθερία.» Η αντίσταση δημιουργεί βαθιά οδυνηρές εμπειρίες. Είναι όλα ένα μάθημα μόνο και αν το σπίτι ή η περιουσία σου βρίσκονται σε κίνδυνο, να είσαι διατεθειμένος να πεις «Θεέ, είναι δικά σου. Δεν τα χρειάζομαι και δε με νοιάζει τι θα γίνει με αυτά.» Αν το εννοείς πραγματικά, μέχρι αύριο όλα θα είναι εντάξει. Αν επιλέξεις να ανησυχείς γι' αυτά, μέχρι αύριο τα πράγματα θα είναι χειρότερα.

«Δε θα έχεις άλλους Θεούς, εκτός από εμένα» ήταν μια προειδοποίηση ότι ο κοσμικός νόμος θα παράγει στο φυσικό επίπεδο τα πράγματα στα οποία δίνουμε την προσοχή μας, γιατί αυτά είναι οι Θεοί μας. Αν πιστεύουμε ότι η γαλήνη του νου μας και η ευτυχία μας προέρχεται από το σπίτι μας, έχει γίνει ο Θεός μας. Ένα σπίτι είναι άθλιος Θεός που φέρνει μόνο δυστυχία. Αν έχουμε επίγνωση του τι δημιουργούμε για τον εαυτό μας, γιατί να θέλουμε να

διατηρήσουμε τη δυστυχία μας; Είναι απλά επειδή δεν πιστεύουμε ότι το σύμπαν είναι φιλικό και δεν έχουμε ακόμη μάθει να εμπιστευόμαστε ότι κάτι καλύτερο θα πάρει τη θέση του. Η κοινωνία πάντα λέει ότι αν δεν κάνεις αυτό το οποίο μισείς, συμπεριλαμβανομένης και όλης της γραφειοκρατίας που το συνοδεύει, θα χρεωκοπήσεις. Μήπως είδε κανείς σας τον Γουίλι Νέλσον να στέκεται μπροστά στο σπίτι του καθώς οι υπηρεσίες της εφορίας έβαζαν λουκέτο στην πόρτα; Είπε «Τώρα θυμάμαι πόσο καλά αισθανόμουν που ήμουν τόσο ελεύθερος τόσα χρόνια πριν.»

Είναι αρκετά σημαντικό να έχουμε στο νου μία πτυχή της διδασκαλίας αποστασιοποίησης – αυτό που αφήνεις εθελοντικά, δε θα βιωθεί ως πόνος. Μόνο η προσκόλληση σε αυτό που «χρησιμοποιούμε» προκαλεί τον πόνο. Όταν πηδάμε στην άβυσσο, τα αφήνουμε όλα. Αν δεν υπάρχει φόβος απώλειας, δεν υπάρχει πόνος. Εμπιστευόμαστε το Θεό να μας φροντίσει και να μας οδηγήσει εκεί που θέλουμε να πάμε.

Βοηθάει να ξέρουμε εκ των προτέρων, ότι ίσως να βιώσουμε μερικά εμπόδια στο δρόμο. Μερικές φορές νομίζουμε ότι έχουμε αφήσει κάτι, ενώ το έχουμε κάνει μόνο κατά ένα μέρος. Το αυτοκίνητο σου, ή το ισοδύναμό του για εσένα, μπορεί να κλαπεί μερικές φορές, όπως συνέβηκε με το δικό μου. Φοβόμαστε τόσο τον πόνο που μπορεί να φέρουν τα εμπόδια, που θέλουμε βεβαιώσεις και εγγυήσεις προκαταβολικά. Θέλουμε να πούμε, «Εντάξει πνεύμα, αν φέρεις τα λεφτά θα πηδήσω» αλλά, αναπόφευκτα, η απάντηση που έρχεται πίσω είναι «Λάθος! Πρώτα θα δεσμευτείς και μετά θα έχεις τα λεφτά.» Αν πρώτα είχες τα λεφτά, δε θα μάθαινες τίποτα. Ο καθένας θα μπορούσε να το κάνει έτσι, αλλά μόνο ένας μεγάλος διδάσκαλος θα προχωρούσε στο άλμα, όταν δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι μπορεί να γίνει. Το να είσαι μεγάλος διδάσκαλος είναι να πιστεύεις ότι είσαι τόσο συντονισμένος με το σύμπαν, που όλες σου οι ανάγκες θα καλυφθούν. Για ενθάρρυνση θα προσθέσω ότι τα θαύματα είναι η φυσική κατάσταση της ύπαρξης. «Όταν δε συμβαίνουν θαύματα, κάτι έχει πάει στραβά» όπως το θέτουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

Αφήνοντας Το Σύμπαν Να Διορθώσει Τους Περιορισμούς Μας

Πολλά χρόνια πριν δούλευα στις Αμερικάνικες Αερογραμμές. Περνούσα τις περισσότερες μέρες εκεί απολαμβάνοντας τα αεροπλάνα και όντας ευτυχισμένος. Έμαθα να μη μοιράζομαι πολύ τις μεταφυσικές κουβέντες, αλλά μία μέρα ένας φίλος μου μηχανικός με πλησίασε. Ήταν άτομο με πολύ άγχος που ήταν όλο δουλειά. Από το πουθενά μου λέει «Είσαι το πιο ευτυχισμένο ανθρώπινο ον που γνώρισα ποτέ. Μπορείς να μου μάθεις πώς να είμαι έτσι;» Μετά από τρεις εβδομάδες, έπαθε καρδιακή προσβολή και υποβλήθηκε σε τριπλό μπαϊπάς. Το σύμπαν ανταποκρίνεται τέλεια σε όλα τα αιτήματα, ανεξάρτητα από τα φαινόμενα. Δίδασκε σε αυτόν τον άνθρωπο πώς να είναι ευτυχισμένος! Το νοσοκομείο που πήγε είχε ένα νέο πρόγραμμα για ασθενείς με καρδιακή προσβολή, το οποίο εστίαζε σε αλλαγές του τρόπου ζωής. Του

έμαθε ότι είχε συμπεριφορά «τύπου Α» και ότι αν δεν ήθελε να έχει άλλη καρδιακή προσβολή, απλώς θα έπρεπε να μάθει να απολαμβάνει την οικογένειά του, να κάνει περισσότερες διακοπές και να κάθεται δίπλα στη λίμνη. Όταν του μίλησα μετά από μερικές εβδομάδες μου είπε «Έχω πολλά χρόνια να νοιώσω τόσο ευτυχισμένος.»

Δεν τον έκανα εγώ ευτυχισμένο, αν και μου το ζήτησε. Είναι το σύμπαν που απαντάει όλα τα αιτήματα, ανεξάρτητα με το σε ποιον απευθύνεται το αίτημα. Όποτε ξέρουμε κάποιον που δουλεύει πάνω σε ένα δύσκολο θέμα, το καλύτερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να τους στείλουμε αγάπη και υποστήριξη χωρίς προϋποθέσεις. Δεν μπορούμε να διορθώσουμε κανέναν, αλλά το σύμπαν μπορεί. Ο λόγος που δεν πιστεύουμε το δράμα κανενός, είναι επειδή καταλαβαίνουμε πως η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα. Ποτέ ξανά δεν πρέπει να συμπάσχουμε με κάποιον που έχει ένα πρόβλημα. Όταν μέχρι τώρα μας πλησίαζαν άνθρωποι προσανατολισμένοι στα προβλήματα, πιθανώς αντιδρούσαμε όπως μας έχει μάθει η κοινωνία, λέγοντας «Αχ βρε κακομοίρα. Είναι φοβερό που ο σύζυγός σου έκανε τριπλό μπαϊπάς. Λυπάμαι τόσο πολύ!» Αν η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα, τότε η αναγνώριση της τραγικότητας βοηθάει στη δημιουργία τραγωδίας. Για να τους είσαι χρήσιμος, αποσυντόνισέ τους από την τραγωδία, αν και σου έχουν πει ότι αυτό είναι αγένεια. Το ξέρεις ότι οι άνθρωποι δε μιλάνε για πολύ αν αρνηθούμε να συμπάσχουμε μαζί τους; Σε πολύ σύντομο διάστημα θα απομακρυνθούν. Μπορούμε να πούμε «Ευχαριστώ που έφυγες – τώρα ίσως μπορέσω να σε βοηθήσω με το πρόβλημά σου και να σου παρέχω αληθινή υποστήριξη.» Μερικοί από εσάς μπορεί να λέτε στον εαυτό σας «Ναι, αλλά αν το κάνω αυτό, θα χάσω όλους τους φίλους μου! Για το μόνο που μιλάμε πάντα είναι για το πόσο καλά είναι τα πράγματα!» Αυτό είναι σωστό. Αν θέλεις να ακολουθήσεις την ευδαιμονία σου και να σώσεις τον πλανήτη, θα πρέπει να χάσεις αυτούς τους φίλους.

Στην πραγματικότητα κανείς δεν χάνεται ποτέ, οπότε είναι ανόητο να ανησυχούμε για την απώλεια αρνητικών ανθρώπων στη ζωή μας. Όταν αυτοί οι άνθρωποι μας παίρνουν τηλέφωνο για συμπόνια, μπαίνουμε στον πειρασμό να πούμε «Μα δε θέλω να πληγώσω τα αισθήματά τους.» Σε παρακαλώ, να τα πληγώσεις τα αισθήματά τους! Αν τους αγαπάμε, τότε θα πούμε «Δεν έχω χρόνο για σένα τώρα.» Είμαστε διατεθειμένοι να περάσουμε μια ακόμη ζωή απλώς και μόνο επειδή δε θέλουμε να πληγώσουμε τα αισθήματά τους; Δεν αξίζει! Την επόμενη φορά, πάλι θα μας πάρουν τηλέφωνο, ώσπου να πούμε «Λυπάμαι αλλά δεν έχω χρόνο για δυστυχία. Δεν πιστεύω πια στα δράματα. Δεν είναι κάτι που χωράει στη ζωή μου. Είμαι πολύ απασχολημένος να ακολουθώ την ευδαιμονία μου.»

Μπορούμε Να Αποδεχτούμε Το Τέλος Του Δράματος

Έχουμε όλοι βιώσει αγχωτικές ζωές και τραυματικά γεγονότα. Αν αναπτυσσόμαστε πνευματικά, πρέπει να αποδεχτούμε το γεγονός ότι οι

δυσκολίες πρέπει να τελειώσουν. Μερικοί άνθρωποι αισθάνονται σα χαμένοι όταν τα πράγματα πηγαίνουν πολύ καλά. «Εννοείς ότι μπορώ πραγματικά να κάνω ό,τι θέλω για πάντα; Και λοιπόν τι θα τον κάνω τον εαυτό μου τώρα;» Κάτσε λίγα λεπτά και εξέτασε τι είναι αυτό για το οποίο σπουδάζεις και εκπαιδεύσαι κατά τη διάρκεια των τελευταίων πεντακοσίων ζώων. Υπάρχει κάποια δημιουργική, θεραπευτική, εκπληρωτική λειτουργία για την οποία είσαι καταλληλότερος από κάθε άλλο στη γη. Αλλά εδώ μιλάμε για καρμική εκπαίδευση. Έχει συμβεί κατά την διάρκεια χιλιάδων ζώων. Τώρα εκδηλώνεται ως διαισθητική γνώση. Δεν είναι συμπαγής όσον αφορά τον κόσμο.

Επειδή αυτό στο οποίο είσαι πολύ καλός είναι διαισθητικό, δε μαθαίνεται. Είσαι σαν το Μπετόβεν. Κάνεις εξάσκηση, αλλά δε βρήκες το ταλέντο σου πηγαίνοντας στο ωδείο. Φαίνεται ότι είναι αναπόφευκτο η καρμική μας ειδικότητα να είναι σε ένα πεδίο το οποίο οι γονείς μας ισχυρίζονται ότι δεν αξίζει να ασχολείται κανείς. «Αυτό που πραγματικά πρέπει να γίνεις είναι γιατρός.» «Ναι μπαμπά, αλλά εγώ θέλω να παίζω κιθάρα!» «Γιέ μου, αυτή δεν είναι καθόλου υπεύθυνη στάση, πρέπει να γίνεις γιατρός.» Αν τύχει να είσαι η μετενσάρκωση του Σεγκόβια και δε σε αφήνουν να παίζεις κιθάρα, θα είσαι πολύ δυστυχισμένος. Πρέπει να κάνεις αυτό που είναι δικό σου. Αλλά κουράγιο, η συνείδηση του πλανήτη αλλάζει τόσο γρήγορα τώρα, που θα είναι αρκετά εύκολο να βρεις την ευδαιμονία σου.

Ένας τρόπος να ανακαλύψεις το δικό σου ιδιαίτερο μονοπάτι στη ζωή, είναι να εξασκηθείς για πολλές συνεχόμενες ημέρες να νοιώθεις την ευδαιμονία σου. Ρώτα τον εαυτό σου κάθε πρωί «Τι θέλω περισσότερο να κάνω σήμερα, που θα με κάνει αληθινά ευτυχισμένο;» Η ευδαιμονία σου δεν είναι κάτι που θα χαραχθεί σε μία πλάκα και θα σου παραδοθεί την ημέρα που ο Θεός θα καθορίσει ότι ήρθε η σειρά σου. Ούτε θα σου δώσει το σύμπαν ένα εγχειρίδιο της ευδαιμονίας σου, με οδηγίες να κάνεις στροφή εκατόν ογδόντα μοίρες στον τρόπο που ζούσες ως τώρα. Δε θα σε ξεριζώσει από το σπίτι σου για να σε μεταφέρει σε μία άλλη πόλη και τότε ξαφνικά να σε αποκαλέσει υπηρέτη του Θεού. Δε θα συμβεί καθόλου έτσι. Η ευδαιμονία σου είναι κάτι στο οποίο φτάνεις με δουλειά, μέσω της θέλησής σου να εγκαταλείψεις τα πρέπει στη ζωή σου. Αυτό που μένει, είναι η ευδαιμονία σου.

Το να ακολουθείς την καρδιά σου, είναι ένα βήμα με μεγάλο ρίσκο για τους περισσότερους ανθρώπους, αλλά είναι ο μόνος τρόπος που έχουν τα άτομα για να αξιοποιήσουν και να εκφράσουν την προσωπική δημιουργική τους ιδιοφυΐα. Εκείνοι που έχουν καταγραφεί στα βιβλία ως καλλιτέχνες, εφευρέτες και μουσικοί, ήταν όλοι δυσπροσάρμοστοι επαναστάτες. Ήταν άνθρωποι που επέλεξαν να ακολουθήσουν την ευδαιμονία τους, αντί να κάνουν το επάγγελμα που ήθελε ο πατέρας τους.

Ο μόνος τρόπος για να απελευθερώσεις τον πλανήτη, είναι να απελευθερώσεις τον εαυτό σου πρώτα, ακολουθώντας τις δικές σου επιθυμίες. Άκουσε τις επιθυμίες της καρδιάς σου και απόρριψε αυτά που σου έμαθαν τα πρόσωπα

κύρους και η υπόλοιπη κοινωνία. Θυμήσου επίσης, ότι η κοινωνία λέει ότι δεν μπορείς να γίνεις γιατρός, αν δεν έχεις πτυχίο ιατρικής. Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα είχε αφήσει τον Ιησού εκτεθειμένο. Ποτέ δεν απέκτησε τα τυπικά προσόντα για να θεραπεύσει οποιονδήποτε, απλώς ακολουθούσε την ευδαιμονία του.

Θυμάσαι το κίτρινο τετράδιό σου; Κάτσε και φτιάξε στην πρώτη σελίδα μία λίστα με όλα όσα θέλησες ποτέ να κάνεις. Γράψε ό,τι μπορείς να σκεφτείς, που θα σε έκανε ευτυχισμένο. Να συμπεριλάβεις κάθε καπρίτσιο πριν ο ορθολογικός νους σου πεταχτεί για να σου πει γιατί δεν μπορείς να το κάνεις αυτό το συγκεκριμένο. «Λοιπόν θα ήθελα να γίνω καλλιτέχνης» και το εγώ σου θα πει «Δεν μπορείς να ζωγραφίσεις! Δεν έχεις καμία εκπαίδευση και ούτε καν μπορείς να ξεχωρίσεις τη νερομπογιά από το ακρυλικό!» Φύλαξε αυτά τα σχόλια για ένα δεύτερο τετράδιο.

Στο δεύτερο τετράδιο φτιάξε μία λίστα με όλους τους λόγους, για τους οποίους δε μπορείς να ακολουθήσεις την ευδαιμονία σου. Όλα τα πρέπει από τους γονείς και τους δασκάλους σου, θα έρθουν στο νου. Γράψε κάθε λόγο που σου δίνουν. Γράψε, ώσπου να νοιώσεις ικανοποιημένος ότι έχεις εξαντλήσει τις δύο λίστες. Καθώς διαβάζεις το δεύτερο τετράδιο, θα θυμηθείς την άθλια κατάσταση ύπαρξης που βρίσκονται όλα τα πρόσωπα κύρους σου. Στη συνέχεια, κάψε το δεύτερο τετράδιο. Θα έχεις μείνει με την ευδαιμονία σου μόνο.

Όταν είμαστε καινούργιοι στο να ακολουθούμε την ευδαιμονία μας, συχνά αμφισβητούμε αν την έχουμε βρει πραγματικά ή αν αφήνουμε μέσα μας τα κίνητρα του φόβου. Υπάρχει ένας πολύ απλός τρόπος να τα ξεχωρίσουμε. Όταν ακολουθούμε το εγώ, οποιαδήποτε κατάσταση θα αρχίσει να γίνεται πάρα πολύ περίπλοκη. Αυτή είναι μία υπενθύμιση να αποτραβηχτούμε, να πάμε πιο σιγά, να πάρουμε μία βαθιά ανάσα και να ψάξουμε για το φως. Όταν βρούμε την ευδαιμονία μας, θα βρισκόμαστε στην κατάσταση του άχρονου χρόνου. Χωρίς πίεση. Μπορεί να είναι ράψιμο, σκαρφάλωμα ενός δέντρου, το πλύσιμο πιάτων ή ο προγραμματισμός υπολογιστών.

Δεν υπάρχει κανένα άτομο στον πλανήτη που δε μπορεί να θυμηθεί πώς είναι ο άχρονος χρόνος. Η πολυπλοκότητα πάντα θα έρχεται σε αντίθεση με την ευδαιμονία μας. Θα μας λέει ότι αυτό που κάνουμε είναι πολύ σημαντικό για να το εγκαταλείψουμε και να κάτσουμε δίπλα στη λίμνη. Τότε είναι που ξέρουμε ότι χρειαζόμαστε απελπισμένα διάλειμμα για να κάτσουμε δίπλα στη λίμνη. Πρόκειται για μία πλήρη αντιστροφή του παλιού τρόπου να κάνουμε πράγματα, η οποία χρειάζεται ολοκληρωτική εμπιστοσύνη και πίστη στο σύμπαν. Επανεξέτασε την κατάστασή σου τώρα στο νου σου. Πες «Λοιπόν, ξέρεις, αυτό που ήθελα πάντα να κάνω είναι ... αλλά ... η δικαιολογία μου ήταν...» Κάνε τώρα τη δέσμευση να αφήσεις το σύμπαν να σου δείξει πώς να κινηθείς σε αυτή την κατεύθυνση. Άσε τη δημιουργικότητά σου να ρέει. Η έμπνευσή σου και μόνο θα συνεισφέρει στην εξέλιξη της ανθρωπότητας περισσότερο από όσο θα καταλάβεις ποτέ, όταν θα αρχίσεις να ζεις τη ζωή με τους δικούς σου όρους.

Δημιουργοί Μοτίβων – Κάντε Το Δικό Σας!

Είχα μία υπέροχη εμπειρία ακούγοντας τον Πίτερ Νίρο να παίζει πιάνο με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Τούλσα (ένας φίλος μου είχε δώσει εισιτήρια στην διακεκριμένη ζώνη). Λίγο μετά από την έναρξη του κομματιού, ο Πίτερ άρχισε να αποκλίνει από την παρτιτούρα. Αυτοσχεδίαζε σαν τρελός. Ο μαέστρος στεκόταν εκεί χαμογελώντας και περιμένοντάς τον να επιστρέψει στην παρτιτούρα, αλλά αυτός συνέχισε να παίζει αυτήν τη μεγαλειώδη μουσική. Δεν την είχε παίζει ποτέ πριν. Ούτε την είχε δει καν ποτέ πριν. Και καθόλη τη διάρκεια το κοινό τον ζητωκραύγαζε. Όταν τον κοίταξα, είδα ένα κέρασ αφθονίας να ακτινοβολεί στο πίσω μέρος του τσάκρα της καρδιάς. Εκτεινόταν μακριά στους ουρανούς και όλη αυτή η μουσική χυνόταν μέσα στο κέρασ και διέτρεχε το σώμα του. Δεν είχε ιδέα από πού ερχόταν και αν στεκόταν για να το βρει, το πρόγραμμα θα τελείωνε στη στιγμή. Καθόμουν ανάμεσα στο κοινό καθηλωμένος και την ίδια στιγμή μου ήρθε ότι στο σπίτι του η τουαλέτα είχε διαρροή! Μήπως τον ένοιαζε καθόλου; Όχι, απολύτως. Δεν προλάβαινε να κάτσει σπίτι και να φτιάξει την τουαλέτα επειδή είχε να παίξει. Ήταν μέσα στη ροή, ζούσε συνειδητά και ακολουθούσε τις επιθυμίες της καρδιάς του. Όταν έρθει η ευδαιμονία σου, απλώς κάν' το!

Τι μοτίβα θα έχετε για τον υπόλοιπο πλανήτη; Τι θα τους έβαζες να κάνουν τώρα; Ξέρεις ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν πιστεύουν ότι είναι ελεύθεροι να κάνουν ό,τι θέλουν, αλλά εσύ κατανοείς το σύστημα. Έχε πάντοτε στο νου ποιος είσαι και αναγνώριζε ότι είσαι φυσιολογικός, όσον αφορά το σύμπαν. Το σύμπαν είναι γεμάτο από θεαανθρώπους, για τους οποίους το απερίοριστο είναι ένας απλός τρόπος ζωής. Μόνο στο σχολείο γη οι άνθρωποι πιστεύουν ότι το φυσιολογικό είναι ο αγώνας. Είσαι εδώ για να τους βοηθήσεις να ξεπεράσουν αυτό το σύστημα πεποιθήσεων. Όταν σταματήσει ο αγώνας, δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από διασκέδαση. Είναι τόσο απλό. Κανείς δεν ήταν πιο απλός από το Βούδα. Γελούσε όλη την ώρα. Έδωσε τη δυνατότητα σε άλλες οντότητες να αποκτήσουν φώτιση, απλά επειδή απολάμβανε την δική του.

Το να διασκεδάσεις είναι τώρα η δουλειά σου. Είναι αυτό που κάθε μεγάλος διδάσκαλος προσπάθησε να εμψυχήσει στους ανθρώπους έτσι ώστε να μπορέσουν και αυτοί να απελευθερωθούν. Ο σκοπός της κάθε δραστηριότητας στη ζωή σου είναι η απόλαυση. Αυτό, παρεμπιπτόντως, πάει μαζί με τη διάσωση του πλανήτη. Αν είσαι εκστατικά ευτυχισμένος, ποιος θα το ακολουθήσει αυτό; Όλοι! Και δε χρειάζεται κανείς να βρίσκεται σωματικά παρών μαζί σου για να του μεταδοθεί αυτό, επειδή είμαστε όλοι τηλεπαθητικά συντονισμένοι στην παρουσία σου. Αν κάνεις μόνο αυτό που είναι το πιο διασκεδαστικό για σένα, θα προκαλέσεις εφευρέσεις, αφύπνιση, έμπνευση και θεραπεία. Θα φορτίσεις τον πλανήτη τόσο πολύ, που τίποτα δε θα μπορεί να τη σταματήσει και θα πετάξει ακτινοβολώντας φως! Αλλά αυτό θα συμβεί μόνο όταν πάρεις την απόφαση να ακολουθήσεις την ευδαιμονία σου. Μακάριοι αυτοί που δε ζητούν πλέον την άδεια για να είναι αυτοί που είναι, γιατί αυτοί είναι οι σωτήρες του πλανήτη. Και έτσι έχουν τα πράγματα στ' αλήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΚΑΡΜΑ

Η Μέρα Της Μαρμότας

Μήπως έτυχε να δεις την ταινία Η μέρα της Μαρμότας; Σε αυτήν την ταινία ο Φιλ Κόνερς, τον οποίο υποδύεται ο Μπιλ Μάρει, είναι ο άνθρωπος που λέει τον καιρό και ο τηλεοπτικός σταθμός του τον στέλνει στο Πανξσουτάνι της Πενσυλβανίας, για να καλύψει την ημέρα της Μαρμότας. Αν και, προφανώς, η περιγραφή ενός τρωκτικού που παρατηρεί τη σκιά του δεν είναι δουλειά αντάξιά του, δεν έχει επιλογή, αν θέλει να κρατήσει τη θέση του. Με γκρίνια, βαρυγκώμια και στεναγμούς, παίζει αρκετά καλά το ρόλο του θύματος. Σε τελευταία ανάλυση, είναι μόνο μία μέρα και μετά θα απαλλαγεί.

Αλλά το επόμενο πρωινό ξυπνάει στο ίδιο κρεβάτι, από το ίδιο ξυπνητήρι, την ίδια μέρα, για να αντιμετωπίσει το ότι έχει γίνει θύμα ξανά από την αρχή. Και ξανά, και ξανά, και ξανά. Ζει χιλιάδες ημέρες στο ίδιο σκηνικό, με τους ίδιους περιορισμούς και τις ίδιες ευκαιρίες. Κάθε ημέρα η πίστη του Φιλ ότι «εδώ είναι η κόλαση» εκδηλώνεται ως μία μέρα στην κόλαση. Πολλές απόπειρες αυτοκτονίας δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Το επόμενο πρωί ξυπνάει στο ίδιο κρεβάτι, από το ίδιο ξυπνητήρι. Προφανώς είναι αδύνατο να πεθάνει, όσο απελπισμένα κι αν θέλει να ξεφύγει. Η ίδια ημέρα, οι ίδιοι άνθρωποι, το ίδιο έργο, ό,τι κι αν γίνει, καμία διαφυγή.

Αυτή η ιστορία φαντασίας, είναι μια σχεδόν τέλεια αναπαράσταση του πώς λειτουργεί το κάρμα (μία άλλη ιστορία φαντασίας). Για αυτούς που δεν έχουν αρχίσει να ανοίγονται στη μεγάλη εικόνα της πραγματικότητας στην οποία δεν υπάρχουν θύματα, οι ζωές τείνουν να επαναλαμβάνονται, όπως και η ημέρα της Μαρμότας για τον Φιλ. Όπως είπε ο Γιόγκκι Μπέρα «Είναι ντεζά βου ξανά από την αρχή.»

Τελικά, ο Φιλ αρχίζει να εξερευνά τη δυνατότητα να αναπτύξει τα ταλέντα του. Σε τελευταία ανάλυση, φαίνεται ότι έχει στην διάθεσή του έναν απεριόριστο αριθμό ζώων, στις οποίες μπορεί να μάθει να παίζει πιάνο, να κάνει γλυπτική και να αποστηθίσει γαλλική ποίηση και τις απαντήσεις του παιχνιδιού Τζιόπαρντι (Jeopardy). Έτσι, γίνεται μία πολύ ταλαντούχα ιδιοφυΐα, βελτιώνοντας τις ικανότητές, του μέρα (ζωή) με τη μέρα (ζωή).

Τελικά όμως, είναι η αγάπη του για την παραγωγή του προγράμματός του τη Ρίτα (την υποδύεται η Άντι Μακντάουελ) που μαλακώνει τη στάση ζωής του. Η απόλαυση της παρουσίας της, δίνει ένα διαφορετικό, λιγότερο υλιστικό, νόημα στη ζωή.

Μετά, ίσως, από δέκα χιλιάδες ζώες διάρκειας μίας ημέρας, κάθε μία με μια ελάχιστη αύξηση της ικανότητας για αγάπη, μία νέα μέρα ξημερώνει. Όταν η νέα μέρα επιτέλους ξημερώνει, ο Φιλ δεν έχει αφυπνιστεί. Δεν έχει στην κατοχή του την κοσμική συνείδηση. Αλλά σίγουρα έχει μία διαφορετική άποψη για τη ζωή. Και, σιγουρότατα, είναι έτοιμος να εξερευνήσει μια εντελώς διαφορετική προσέγγιση στη ζωή.

Αυτοί που είναι θύματα των περιστάσεων, δεν είναι καθόλου θύματα. Βιώνουν τα αποτελέσματα του συστήματος πεποιθήσεών τους. Όταν καταλήξουν να δουν τη ματαιότητα του να αντιστέκονται στο περιβάλλον τους (το δημιούργημά τους) τότε μπορούν να αρχίσουν να εστιάζουν στην ανάπτυξη της αγάπης ως προσωπική τους εμπειρία.

Κανείς δεν είναι θύμα του κάρμα. Κανείς δεν έχει ως πεπρωμένο να δέχεται τιμωρίες για τις κακές του πράξεις. Όσοι δεν το έχουν συνειδητοποιήσει αυτό, τείνουν να ζουν ζώες σαν τη μέρα της μαρμότας, επειδή η σκέψη μας δημιουργεί το μέλλον μας.

Αν υπερασπίζομαι τον εαυτό μου όταν δέχομαι επίθεση, όταν μου πατάνε τα κουμπιά μου, παίζω το παιχνίδι που λέγεται κάρμα και δεν έχει τέλος. Συνεχίζει επ' άπειρον. Η άμυνα απαιτεί επαναλαμβανόμενη επίθεση. Αυτός είναι ο νόμος του κάρμα. Επίθεση και άμυνα μπορούν κυριολεκτικά να παίζονται μέχρι το τέλος του χρόνου. Το πότε θα επικρατήσει η ειρήνη, δεν είναι επιλογή του αντιπάλου μου. Είναι δική μου επιλογή το πότε θα βγω από το παιχνίδι. Δε συγχωρώ επειδή οι άλλοι το αξίζουν ή επειδή είναι το σωστό πράγμα να κάνουμε. Συγχωρώ επειδή μου αξίζει η γαλήνη. Μου αξίζει να βιώνω αγάπη για τον εαυτό, αντί για αμυντικότητα.

Καθώς εξερευνούμε το νόημα της φώτισης και της αγάπης, αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε την ιδέα της συγχώρεσης. Η συγχώρεση δίνει τέλος στις καρμικές επαναλήψεις σχεδόν άμεσα.

Καρμικά Χρέη

Το κάρμα είναι παρόμοιο με τη μετενσάρκωση, στο ότι έχει χρησιμεύσει ως ιδέα παρά το γεγονός ότι η λαϊκή αντίληψη για το νόμο του κάρμα μόνο ασαφώς πλησιάζει στην αλήθεια. Οι απόκρυφες διδασκαλίες μιλάνε για το κάρμα εδώ και δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Αυτές οι διδασκαλίες μας έχουν δώσει κάποια εικόνα για το σχολικό σύστημα και ένα μέσο για να εξελιχθούμε. Ενώ οι μεγάλοι διδάσκαλοι έχουν μιλήσει για ζωή χωρίς αρχή ή τέλος, δεν έχουν πει σε κανέναν ότι είναι απαραίτητο να πληρώσει ένα καρμικό χρέος.

Η πληρωμή ενός καρμικού χρέους απλά σημαίνει να επανορθώσουμε για κάτι που κάναμε λάθος. Το λάθος μπορεί να έγινε σ' αυτή τη ζωή ή σε άλλη.

Οι απόκρυφες διδασκαλίες μας παρέχουν μία ιδέα πάνω στην οποία μπορούμε να συλλογιστούμε όταν βλέπουμε ένα μικρό παιδί με λευχαιμία. Αν είμαστε προϊόν της Δυτικής ανατροφής και διδασκαλίας, δεν υπάρχει τρόπος να συμβιβαστούμε με μία κατάσταση «χωρίς νικητή» όπως ή λευχαιμία. Το μόνο συμπέρασμα στο οποίο μπορούμε να καταλήξουμε, είναι ότι ο Θεός είναι εκδικητικός και τιμωρεί. Επομένως, μας έχουν δοθεί χρήσιμες ιστορίες όπως η μετενσάρκωση και το κάρμα, οι οποίες μας επιτρέπουν να πιστεύουμε στη συνέχεια της ζωής και στην καλοπροαίρετη φύση του σύμπαντος.

Το να ζούμε με καρμικό τρόπο, είναι μία επιλογή που κάνουμε πριν συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει καλύτερος τρόπος. Κάνουμε αυτή την επιλογή (συνήθως πριν τη γέννηση), επειδή πιστεύουμε ότι δεν έχουμε ακόμη εξελιχθεί αρκετά ώστε να επιλέξουμε με σοφία, σε συνειδητό επίπεδο, όλα τα γεγονότα και τις συνθήκες της ζωής μας. Έτσι φαίνεται στα μάτια του κόσμου ότι το σύμπαν μας μετατρέπει σε θύμα.

Η καρμική ζωή είναι η χαμηλότερη μορφή εξέλιξης, η πιο βασική μορφή μόρφωσης της ψυχής. Στη βιβλική αναλογία του μονοπατιού του ανθρώπου, το κάρμα βρίσκεται στα αρχικά βιβλία, όπου βλέπουμε άτομα που ζήσανε υπό το νόμο του οφθαλμός αντί οφθαλμού. Αυτά τα άτομα πίστευαν ότι το περιβάλλον τους ήταν πραγματικό. Πιστεύανε στον πόνο και στις δυσκολίες. Η αντίληψή τους για το Θεό, αν είχαν μία, ήταν ένας ζηλιάρης δικτάτορας που ελέγχει και μπορεί να δυσареσσηθεί με τη συμπεριφορά τους. Αυτός ο Θεός απαιτούσε τακτική χρήση των βωμών θυσίας. Δεν είχαν άλλες ιδέες για την πραγματικότητα, εκτός από τις εικόνες που παρήγαγαν από τις φυσικές αισθήσεις. Ο νόμος του κάρμα είναι η μόνη διαθέσιμη επιλογή ως μονοπάτι ανάπτυξης για τέτοια άτομα των οποίων οι εσωτερικές αισθήσεις είναι πλήρως αποκλεισμένες.

Όταν φτάσουμε στα τελευταία βιβλία της Αγίας Γραφής, τα εξελιγμένα όντα έχουν αντικαταστήσει την καρμική μάθηση με τη χάρη και εσωτερικές αποκαλύψεις. Προσπαθούν να καταλάβουν πως είμαστε όλοι εθελοντές για τις

εμπειρίες που θα μας ξυπνήσουν πιο γρήγορα. Ο σκοπός τώρα είναι η μετατόπιση από ένα μονοπάτι θυματοποίησης σε ένα κατανόησης.

Με κάθε δυσάρεστο μάθημα που έρχεται στο δρόμο μας, έχουμε δύο επιλογές – μπορούμε να διαλέξουμε να ζήσουμε την εμπειρία (το οποίο λέγεται πληρωμή καρμικών χρεών) ή μπορούμε να αποκτήσουμε την κατανόηση χωρίς την αναγκαιότητα του βιώματος. Αυτό ο άγιος Παύλος το αποκαλεί χάρη.

Το κάρμα είναι για ανθρώπους που κοιμούνται, που δεν έχουν καμία ιδέα για τη μεγάλη εικόνα. Αλλά το κάρμα είναι, ως επί το πλείστον, για ανθρώπους που πιστεύουν ότι δεν είναι συνδεδεμένοι με άλλους ανθρώπους. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο αυτός ο κόσμος μπορεί να μάθει ότι βλάπτουν μόνο τον εαυτό τους όταν σκοτώνουν ένα άλλο άτομο, είναι να επιστρέψουν στον τόπο του εγκλήματος μία άλλη μέρα, ή μία άλλη ζωή, για να σκοτωθούν οι ίδιοι. Όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι δίδαξαν το χρυσό κανόνα. Αν οι άνθρωποι μπορούν να μάθουν το «κάνε στους άλλους ...», το κάρμα τους δεν περιέχει τραγωδίες.

Ο σκοπός κάθε καρμικού μαθήματος, είτε πρόκειται για εθισμό στα ναρκωτικά, φτώχεια, αρρώστια ή σχέσεις κακοποίησης, είναι τελικά να μας μάθει να είμαστε άψογα ευτυχισμένοι. Το σύστημα είναι τόσο τέλει, που κανονίζει αυτά τα μαθήματα για μας, για να μας βοηθήσει να αποκτήσουμε κατανόηση.

Η ανάπτυξη της ψυχής είναι προαπαιτούμενο για να εξελιχθούμε από αυτό το σχολείο των 3D στις πιο όμορφες σφαίρες των 6D, 10D ή 100D. Έτσι, δε θέλουμε να φτάσουμε στο τέλος της ανάπτυξης ακόμα, αλλά σίγουρα δε θέλουμε άλλες επώδυνες εκπλήξεις. Θέλουμε να μετατοπιστούμε από τα εξωτερικά κίνητρα (πόνος, κάρμα) σε εσωτερικά κίνητρα (όραμα, κοσμική επίγνωση).

Τι νομίζεις ότι θα συμβεί αν αποκτήσουμε την κατανόηση μέσω φώτισης, αντί του κάρμα; Μήπως το σύμπαν θα πει «Όχι, λυπάμαι, αλλά έχεις εγγραφεί για άλλα τετρακόσια χρόνια με δράμα, οπότε δεν επιτρέπεται να το κάνεις με τον εύκολο τρόπο»; Όχι! Το σύμπαν θα πει «Τελείωσες. Έχεις αποφοιτήσει τώρα.» Όταν είσαι πρόθυμος να δεις το σκοπό του μαθήματος και τι σου διδάσκει, τότε έχεις τελειώσει με τον πόνο και τον αγώνα.

Η καρμική μάθηση είναι δυνατή μόνο για όσους αντιδρούν σύμφωνα με τον παλιό προγραμματισμό. Το κάρμα δουλεύει μόνο για ανθρώπους των οποίων τα κουμπιά μπορούν να πατηθούν. Αν μπορούμε απλά να επιλέξουμε γαλήνη μπροστά σε κάθε αντιπαράθεση, θα αποφύγουμε τον πόνο που συνόδευε κάθε καρμικό μάθημα. Οι περισσότεροι άνθρωποι στην κοινωνία, περνούν πολύ χρόνο σε άρνηση σχετικά με τα προβλήματα στη ζωή τους. Αυτό είναι αποτέλεσμα της ανατροφής μας. Οι κοινωνικές πεποιθήσεις είναι ότι οι άνθρωποι με μεγάλα προβλήματα, όπως ο αλκοολισμός, η χρεωκοπία, η κλεπτομανία ή η χαμηλή αυτοεκτίμηση, δεν είναι αξιοσέβαστοι. Αλλά οι

πνευματικοί μαθητές γνωρίζουν ότι όλοι έχουν προβλήματα. Ή, όπως λέει η Πατρίτσια Σαν «τα σκουπίδια σου είναι το εισιτήριό σου.»

Οι πνευματικοί μαθητές καλωσορίζουν τις προκλήσεις. Οι προκλήσεις (μαθήματα) είναι επίσης το εισιτήριό μας για την απελευθέρωση από τον πόνο. Είναι το μόνο μας εισιτήριο για την απελευθέρωση από τον πόνο. Δε θέλουμε να αποφύγουμε τα μαθήματα και δε θέλουμε να αποφύγουμε την ανάπτυξη. Αλλά θέλουμε να αποφύγουμε τον πόνο. Αυτό είναι το θέμα. Ο πόνος δεν είναι απαραίτητος, η ανάπτυξη είναι. Κανείς από τους μεγάλους διδασκάλους δεν είπε να αποφύγουμε τα μαθήματα ή την ανάπτυξη. Και δεν μπορούν να το κάνουν για εμάς. Δεν υπάρχει φώτιση δια αντιπροσώπου. Είπαν να μάθουμε να απολαμβάνουμε το ταξίδι. Η φώτιση είναι μία πολύ προσωπική, πολύ ευχάριστη περιπέτεια μέσα στο χρόνο και το χώρο.

Κάρμα Ίσον Φόβος Ίσον Ενοχή Ίσον Κάρμα

Οι περισσότεροι άνθρωποι στον πλανήτη δεν έχουν επίγνωση ότι η ζωή είναι μία σειρά από μαθήματα ή ότι έχουν τη δυνατότητα να μην αποδεχθούν τα συστήματα πεποιθήσεων του κόσμου. Αν ερχόμαστε εδώ μέσα εντελώς κοιμισμένοι, είναι πολύ κατάλληλο για τους αρχηγούς της φυλής ή του χωριού ή της χώρας μας, να μας λένε ότι το σώμα μας έχει αξία και δε θα πρέπει να το αφήνουμε να καταστρέφεται. «Μην πας να παίξεις με τα λιοντάρια γιατί θα σε σκοτώσουν! Μην πηδήσεις από το γκρεμό γιατί θα πεθάνεις!»

Σε εκείνο το σημείο της εξέλιξής μας, ο φόβος ήταν ένα απαραίτητο συστατικό, διαφορετικά δεν θα παραμέναμε αρκετά στο σχολείο ώστε να μάθουμε κάτι. Οι μαθητές της δευτέρας, τρίτης και τετάρτης δημοτικού, δε μπορούν να υπάρξουν χωρίς φόβο. Έχουμε όλοι περάσει χιλιάδες ζωές όπου ο φόβος ήταν καλός και η παρουσία του μας κράτησε ζωντανούς. Και ύστερα, μία μέρα έρχεται κάποιος και λέει «Είσαι στην τρίτη λυκείου τώρα, οπότε θα μπορούσες παρακαλώ να ξεχάσεις όλα όσα σου διδάξαμε ποτέ;» «Τι εννοείς; Ο φόβος μου είναι τόσο προγραμματισμένος σε αυτό το βαθύ υποσυνείδητο νου, που δεν έχω ιδέα πώς θα μπορούσα ποτέ να τον απελευθερώσω!» Η εποχή του Υδροχόου διδάσκει την απελευθέρωση του φόβου. Είναι η εποχή όπου βλέπουμε την αληθινή φύση του κάρμα, ως κίνητρο φόβου κι ενοχής. Τώρα μαθαίνουμε ότι το κάρμα είναι εργαλείο διδασκαλίας με ισχύ σε έντεκα εποχές, αλλά όχι στην εποχή του Υδροχόου. Εκείνοι που θα είναι οι δημιουργοί μοτίβων για τον νέο τρόπο ζωής, πρέπει να απελευθερώσουν το κάρμα πριν διδάξουν την καρμική απελευθέρωση. Πρέπει να πορευθούμε σύμφωνα με τα λόγια μας.

Ο Σκοπός Μου Είναι Το Καρμικό Μου Μονοπάτι

Ποιο είναι το κύριο θέμα συμπόνιας στη ζωή σου; Γιατί άλλοι άνθρωποι είναι ενάντια στον καρκίνο, ενώ άλλοι είναι ενάντια στην καταστροφή των δασών της βροχής; Γιατί δεν είναι όλοι ενάντια στο ίδιο πράγμα; Είναι σί' αλήθεια χειρότερο να έχουμε τρύπες στο στρώμα του όζοντος, από το να έχουμε όξινη βροχή; Έχουμε σκεφτεί ποτέ γιατί μερικά άτομα θέλουν να σταματήσουν τον

πόλεμο ή να ταΐσουν τους πεινασμένους ή να βρουν σπίτι στους άστεγους; Σπάνια στεκόμαστε να αναλογιστούμε ότι η αιτία για την τωρινή μας ανάγκη να διορθώσουμε πράγματα, μπορεί να είναι το τι κάναμε χίλια ή δέκα χιλιάδες χρόνια πριν. Αν στη ζωή μας θέλουμε διακαώς να διορθώσουμε μία τραγωδία, αυτό είναι μία ένδειξη ότι ήμασταν οι δράστες της τραγωδίας σε μία προηγούμενη μετενσάρκωση. Σε ένα υποσυνείδητο επίπεδο, εξευμενίζουμε τις ενοχές μας για τις θηριωδίες που διαπράξαμε την τελευταία φορά. Το κάρμα είναι εκατό τις εκατό κίνητρο ενοχής. Πάντα φέρνει το ζήτημα πίσω στη ρίζα του. Ήμαστε βυθισμένοι στην πραγματικότητα που προηγούμενως δημιουργήσαμε στη γη και στο νου μας.

Αν έχουμε την ανάγκη να προστατεύσουμε την μητέρα γη, μπορεί να είναι επειδή πριν από χίλια χρόνια ήμασταν εμείς που την παραβιάσαμε. Το κάρμα είναι στ' αλήθεια τόσο απλό. Αν ήμασταν κάποτε ο βιομήχανος που έχυσε τόνους αιθάλης από ένα φουγάρο, τότε είμαστε τώρα εδώ ένας περιβαλλοντολόγος, που έχει σαν κύριο μέλημα την υπερθέρμανση του πλανήτη. Αν κάποια είναι μία ενεργή φεμινίστρια, ήταν κάποτε ένας σοβινιστής άντρας που κακοποιούσε και καταπίεζε τις γυναίκες. Ο τωρινός μας σκοπός πάντα συνδέεται άμεσα με την παρελθούσα κατάχρησή μας.

Αυτό το σύστημα και οι διδασκαλίες του είναι τόσο τέλεια, που ποτέ δεν υπάρχει κανείς άλλος να δουλέψουμε πάνω του εκτός από τον εαυτό μας. Κανείς άλλος δε χρειάζεται ποτέ διόρθωση! Κι όμως, αν αρνηθούμε να κοιτάξουμε μέσα μας, θα φαίνεται σαν η θηριωδία να είναι εκεί έξω και θα αισθανόμαστε υποχρεωμένοι να τη θεραπεύσουμε, κι επομένως να θεραπεύσουμε τον εαυτό μας. Αυτό είναι ένα από τα μαγικά κόλπα που είναι ενσωματωμένα στο σχολείο γη. Όλα όσα έχουμε ποτέ αντιληφθεί, καλά, κακά, σωστά, λάθος ή αδιάφορα, ήταν μέσα από ένα καθρέφτη βλέποντας τον εαυτό μας.

Όλα όσα αντιλαμβανόμαστε όσο ήμαστε σε σώμα, ανήκουν στην κατηγορία του παράδοξου. Ενώ είναι αλήθεια ότι έχουμε απαραβίαστα ελεύθερη βούληση, ο περισσότερος κόσμος τη χρησιμοποίησε για να υπογράψει ένα ατσάλινο συμβόλαιο με το σχολείο γη. Αυτός είναι ο λόγος που οι εμπειρίες μας μπορεί κάποιες φορές να φαίνονται ως πεπρωμένο, και στην πραγματικότητα συχνά είναι, αλλά τις έχουμε θέσει οι ίδιοι σε ψυχικό επίπεδο και δε μας έχουν επιβληθεί από έναν άρχοντα του κάρμα. Αν είχαμε βαριά καρμικά ζητήματα σε αυτή τη ζωή, είναι επειδή θέσαμε στον εαυτό μας αρκετό δράμα, με την ελπίδα ότι θα μπορέσουμε να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας για τα «λάθη» που κάναμε στην τελευταία μας ενσάρκωση. Όταν συγχωρούμε τους τωρινούς εχθρούς μας, συγχωρούμε τους εαυτούς μας από το παρελθόν.

Ο περισσότερος κόσμος δεν είναι έτοιμος να αποδεχθεί την ευθύνη για όλες τις τραγωδίες που βλέπει στη γη, επειδή πιστεύει ότι οι τραγωδίες είναι αληθινές και το να συμβεί μία βλάβη είναι δυνατό. Αμ δε. Ο Θεός είναι αγάπη. Ο Θεός

δεν επιτρέπει τραγωδίες. Αλλά χρειαζόμαστε βοήθεια στην αντίληψή μας για να καταλάβουμε αυτήν την ιδέα.

Μετατόπιση Του Παρελθόντος Μας Από Το «Είμαι Ένοχος» Στο «Είμαι Θεραπευτής»

Σε ένα από τα σεμινάρια μου, καθώς μιλάγα για το πώς λειτουργεί αυτή η γη, μία γυναίκα άρχισε να κλαίει όταν έφτασα στο σημείο για την ψευδαισθήση της τραγωδίας. Ήταν ανίκανη να δεχτεί την ιδέα. Όταν συντονίστηκα μαζί της, είδα ότι είχε σκοτωθεί σε Ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Άουσβιτς. Είχε βιώσει ανείπωτες φρικαλεότητες και είχε μείνει με την πεποίθηση ότι ο Θεός επιτρέπει λάθη να συμβούν και ότι κάποια πράγματα απλά δε συγχωρούνται. Στη συνέχεια έλαβα μία ωραία ιστορία για τους ανθρώπους που είχαν ενσαρκωθεί για να ανατιναχθούν από ατομικές βόμβες στην Ιαπωνία ή να ακρωτηριασθούν στα στρατόπεδα θανάτου της Χιτλερικής Γερμανίας.

Όντας πιστά στο καρμικό μονοπάτι, αυτά ήταν τα όντα τα οποία την τελευταία φορά δολοφονούσαν και ακρωτηρίαζαν το συνάνθρωπό τους. Γνωρίζουμε ότι ο Θεός δεν είναι ικανός για κρίσεις, αλλά αυτές οι οντότητες, κρίνοντας τον εαυτό τους, δήλωσαν «Αν επιστρέψουμε για να γίνουμε θύματα, τότε ίσως να αισθανθούμε επαρκώς τιμωρημένοι, ώστε να φτάσουμε σε μία θέση στη συνείδηση όπου να μπορέσουμε να συγχωρήσουμε τους εαυτούς μας.» Λοιπόν, αυτά τα όντα ενσαρκώθηκαν μαζικά. Δηλητηριάστηκαν με αέρια, κάηκαν με πυρηνικά και σβήστηκαν από τον πλανήτη. Τους σκότωσε αυτό στα αλήθεια; Όχι, φυσικά όχι.

Όταν τόσοι πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν την ίδια στιγμή, γίνεται μία μεγάλη συγκέντρωση στην άλλη πλευρά. Νοίκιασαν μία τεράστια αίθουσα στο αστρικό επίπεδο και μαζεύτηκαν για να σχεδιάσουν την εκδίκησή τους. Αυτά τα θύματα του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, έχοντας ξεχάσει ότι ήταν εθελοντές για ό,τι τους συνέβηκε, συναθροίστηκαν και γκρίνιαζαν, παραπονιόντουσαν και χτυπιόνταν. Εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς τσακωνόντουσαν στην αίθουσα συνεδρίασης, όταν ένας από αυτούς σηκώθηκε και είπε «Ξέρω τι θα κάνουμε. Θα κάνουμε ό,τι κάναμε πάντα για εκατομμύρια χρόνια! Αφού είμασταν τα θύματα, πρέπει να πάμε πίσω και να γίνουμε οι θύτες. Ας ενσαρκωθούμε στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής επειδή θα έχουν τον πιο ισχυρό στρατό που είδε ποτέ ο κόσμος. Θα μπούμε στο στρατό τους και θα αναλάβουμε τον έλεγχο, ώστε να καθαρίσουμε όλους όσους δεν μας αρέσουν. Ας πατοίσουμε!»

Αυτό είχε νόημα για τους περισσότερους, επειδή είναι ο κανονικός καρμικός τρόπος. Ο τρόπος που πάντα ενεργούσαμε. Τελικά ένας άλλος σηκώθηκε, πλησίασε στο μικρόφωνο και είπε «Μία στιγμή. Τι θα γίνει αν ενσαρκωθούμε ως ομάδα, αλλά αντί να γίνουμε στρατιωτικοί, γίνουμε ειρηνιστές; Μπορούμε να γίνουμε παιδιά των λουλουδιών και να ζωγραφίζουμε χαμόγελα και ουράνια τόξα παντού και να βάζουμε λουλούδια στις κάννες των όπλων! Μπορεί αυτό να σπάσει τον κύκλο που κάνουμε για διαδοχικές χιλιετίες και θα μπορούσαμε να

έχουμε την ευκαιρία για λίγη γαλήνη.» Ο διάλογος μεταξύ στρατιωτικών και ειρηνιστών μαινόταν για ένα χρόνο. Στο τέλος αρκετοί συμφώνησαν να δώσουν μία ευκαιρία στην ειρήνη. «Εντάξει, θα πάμε και θα αρνηθούμε να πολεμήσουμε. Θα προσπαθήσουν να μας εκφοβίσουν και να μας χειραγωγήσουν, επειδή έτσι λειτουργεί ο πλανήτης. Θα μαςβάλουν στη φυλακή αν δεν πολεμήσουμε, οπότε θα πάμε στη φυλακή ή θα φύγουμε στον Καναδά.»

Όταν όλες αυτές οι οντότητες ενσαρκώθηκαν ταυτόχρονα και κράταγαν στο νου χαμόγελα, ουράνια τόξα και λουλούδια, εμπότισαν αμετάκλητα την τηλεπαθητική δεξαμενή συνείδησης με ειρήνη. Ήταν απόλυτη εγγύηση ότι η ειρήνη θα επικρατούσε και ότι δεν θα είχαμε πυρηνικό πόλεμο για τα επόμενα εκατομμύρια χρόνια. Πιο πολύ από κάθε άλλη ομάδα στην ιστορία, αυτές οι οντότητες εξασφάλισαν ότι θα περνάγαμε το σύνορο από τους Ιχθύς στην εποχή του Υδροχόου, χωρίς την βύθιση μίας Λεμουρίας ή την καταστροφή μίας Ατλαντίδας που συνήθως συμβαίνει αυτόν τον καιρό. Όταν διηγήθηκα αυτή την ιστορία στη γυναίκα του σεμιναρίου μου, τα δάκρυά της έτρεξαν. Είπε ότι σκεφτόταν να σκοτώσει τον εαυτό της εδώ και μήνες. Τώρα είχε μία δυνατή αίσθηση ότι όλα ήταν εντάξει. Αλλάζοντας την προοπτική της, πήγε από το να πιστεύει στην τραγωδία, στη συνειδητοποίηση ότι ενσαρκώθηκε για να αποτρέψει τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αναγνώρισε ότι ήταν σωτήρας. Είμαστε όλοι σωτήρες.

Η Ενοχή Είναι Περιορισμένη Όραση

Ας δούμε πού τη βρήκαμε αυτή την ενοχή που τώρα προσπαθούμε να απελευθερώσουμε. Κάθε ένα από τα προσωπικά γνωρίσματα ή συνήθειες που τώρα μισούμε στον εαυτό μας, μας έχει σώσει τη ζωή κάπου στην καρμική μας ιστορία. Θα δεις αναδρομικά ότι κάθε τι για το οποίο τώρα νοιώθεις ενοχές, ήταν μία από τις μεγαλύτερες εμπειρίες ανάπτυξης που είχες ποτέ. Κατάφερε να αλλάξει τη συνειδητότητά σου. Θέλουμε να συνεχίσουμε να ψάχνουμε τρόπους να συνειδητοποιήσουμε ότι καμία συμπεριφορά μας δεν ήταν ποτέ ακατάλληλη. Ο Θεός δε θα την είχε επιτρέψει. Ένας Θεός του οποίου ο κύριος ορισμός είναι αγάπη, δε θα επέτρεπε ένα σύστημα στο οποίο η ενοχή θα ήταν δικαιολογημένη. Έτσι, στην πραγματικότητα, ποτέ δεν έχεις κάνει κάτι λάθος. Τίποτα δεν υπάρχει έξω από την αγάπη, έτσι πώς θα μπορούσες να κάνεις κάτι που ήταν σωστό ή λάθος; Είτε επιλέγουμε αγάπη ή επιλέγουμε αγάπη, ακόμη κι αν δεν φαινόταν έτσι όταν είδαμε την κατάσταση με τις πέντε αισθήσεις μας.

Θεωρητικά το ξέρουμε ότι αυτό είναι αλήθεια, αλλά ακόμη επιστρέφουμε στο «Ναι, αλλά δεν ήμουν το μόνο εμπλεκόμενο μέρος! Η συμπεριφορά μου έβλαψε εκείνο το πρόσωπο και αυτό πρέπει σίγουρα να μην είναι κατάλληλο!» Λοιπόν ίσως να μην ήταν, αν εκείνο το πρόσωπο δεν είχε πληρώσει τα δίδακτρά του και δεν είχε γράψει στο πρόγραμμα σπουδών του ότι ήταν να χτυπηθεί από σένα, έτσι ώστε να θυμηθεί τα μαθήματά του για αυτή τη ζωή. Αν δεν είχες βιώσει τις συγκρούσεις, τις διαφωνίες και τους καυγάδες με τον τρόπο ακριβώς που

συνέβησαν, θα είχες στερήσει στο άλλο άτομο και σε σένα την πιο ταχύρρυθμη ανάπτυξη που ήταν διαθέσιμη. Και οι δύο σας θα αποφοιτούσατε τελικά, αλλά θα είχε χρειαστεί να βρείτε κάποιον άλλο για να συγκρουστείτε.

Ξέρεις τι γίνεται αφού έχουμε όλοι ακρωτηριάσει και σκοτώσει ο ένας τον άλλο; Όταν είμαστε όλοι νεκροί, κάνουμε ένα πάρτυ για το θάσσο! «Κυρίες και κύριοι, απίθανη παράσταση (κυριολεκτικά).» «Είδες τι καλά που σε σκότωσα, ε;» «Θέλεις άλλη μια μπύρα;» Θα μας ήταν πολύ εύκολο να πάρμε σε ένα δημοτικό σχολείο και να βρούμε ένα παιδί που κλαίει επειδή ο δάσκαλος τον έβαλε να κάνει την ορθογραφία του. Αν και θα συμπονούσαμε αυτό το παιδί, δε θα του στερούσαμε το μάθημα, επειδή καταλαβαίνουμε περί τίνος πρόκειται. Είναι ο τρόπος που τα άτομα επιλέγουν να μάθουν εδώ. Είναι το ίδιο στο παιχνίδι της ζωής. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι με τους οποίους έχεις διαπληκτιστεί ή έχεις θυμώσει ή είχες μία σύγκρουση ήταν δάσκαλοι ορθογραφίας.

Αν είχαμε τη δύναμη – που δεν την έχουμε – να στερήσουμε από ένα άλλο ανθρώπινο ον το κάρμα του, δε θα το κάναμε. Αν μπορούσαμε αυθαίρετα να αφαιρέσουμε (αντί να θεραπεύσουμε) τον πόνο και τον αγώνα τους, ξέρεις τι θα μας έλεγαν όταν αυτή η ζωή τελειώνει; «Ρε μπαγάσα! Ήμουν έτοιμος να αποφοιτήσω. Πλήρωσα όλα αυτά τα χρήματα και πέρασα όλα αυτά τα χρόνια στα θρανία και πάνω που ήμουν έτοιμος για τις τελικές εξετάσεις, τα κατέστρεψες!» Η γη έχει να κάνει με ανάπτυξη και μόρφωση και μάθηση και το σύστημα είναι τέλει ακριβώς όπως είναι.

Η αλήθεια είναι ότι τα καρμικά χρέη είναι κάτι παραπάνω από μία θεία ευκαιρία για καλύτερη κατανόηση. Έχουμε τόσο σαφή άποψη του σχολικού συστήματος, που όταν το δικό μας παιδί έρχεται σπíti με μία εργασία και θέλει να βγει έξω να παίξει, γινόμαστε ο μεγάλος, κακός, μοχθηρός γονιός που λέει όχι! Λέμε «κάτσε κάτω και πρώτα κάνε τη δουλειά», επειδή μπορούμε να δούμε πόσο χρήσιμη θα είναι αυτή η γνώση για το παιδί. Όταν μπορούμε να δούμε ότι κάποιος λέει, σε επίπεδο ψυχής, «Πρέπει να βιώσω αυτή την εμπειρία για να συγχωρήσω τον εαυτό μου για τα πράγματα που έχω κάνει στο παρελθόν» θέλουμε να του πούμε «Όχι, προτιμώ να σε βλέπω να υποφέρεις με τύψεις για τα επόμενα δέκα εκατομμύρια χρόνια;» Πρέπει να απελευθερώσουμε την ανάγκη μας να αφαιρούμε το κάρμα του άλλου, ειδικά αν πρόκειται για το σύζυγό μας ή τους γονείς ή τα παιδιά μας. Αυτοί ήξεραν τι έκαναν, όταν κάνανε την εγγραφή τους. Δεν μπορούμε να διορθώσουμε την οικογένειά μας ή τους φίλους μας, υποδεικνύοντας τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν να αλλάξουν προς το καλύτερο.

Θεραπεία Αντί Για Διόρθωση

Φυσικά, δικαζόμαστε μέσα μας όταν βλέπουμε κάποιο δικό μας να βιώνει τα αποτελέσματα του κάρμα. Γνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να τους διορθώσουμε. Το να διορθώσουμε κάποιον, σημαίνει ότι θέλουμε να σταματήσουν να πονάνε, έτσι ώστε εμείς να αισθανθούμε καλύτερα. Για να είμαστε θεραπευτές, κάνουμε

αυτό το οποίο θα τους επιτρέψει να αποκτήσουν την κατανόηση που συνοδεύει την εμπειρία, χωρίς απαραίτητα να περάσουν από αυτήν την εμπειρία. Μόνο το σύμπαν μπορεί να μεταδώσει κατανόηση. Μπορούμε ωστόσο να βοηθήσουμε το σύμπαν κρατώντας το άτομο σε ένα ιερό χώρο αγνής αγάπης και φωτός, χωρίς κρίσεις σε σχέση με την αιτία ή το αποτέλεσμα. Μπορούμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να βγουν από το κάρμα τους.

Σώματα, Συνήθειες, Προτιμήσεις και Αντιπάθειες – Όλα Καρμικά

Όταν ήμουν προσωρινός πάστορας της Εκκλησίας της Ενότητας στην Τούλσα, μία γυναίκα από το εκκλησίασμα με σύστησε στην κόρη της και μου ζήτησε να της πω ότι έπρεπε να κόψει το κάπνισμα. Συντονίστηκα με αυτήν και της είπα ότι, αν έκοβε το κάπνισμα σε αυτό το σημείο της ζωής της, ήταν πολύ πιθανό να πέθαινε. Η κόρη είχε μόλις πάρει διαζύγιο, είχε χάσει ένα παιδί και υπέμενε πολλά άλλα τραυματικά γεγονότα. Μπορούσα να δω ότι η μοναδική εκτόνωση του στρες που είχε ήταν να εισπνέει και να εκπνέει τον καπνό των τσιγάρων της. Ήταν μία μορφή διαλογισμού γι' αυτήν. Της είπα ότι καλύτερα θα έκανε να συνεχίσει αυτές τις βαθιές αναπνοές αν ήθελε να επιζήσει. Όλες οι κρίσεις που κάνει το εγώ για τις συνήθειες και τη συμπεριφορά των άλλων είναι λάθος.

Γύρω στο τριάντα τις εκατό των σωμάτων με τα οποία έχω συντονιστεί, δεν έχουν κανένα πρόβλημα με το κάπνισμα. Δεν τους κάνει απολύτως κανένα κακό. Όλα είναι θέμα του πώς το σύστημα πεποιθήσεών μας έχει προγραμματίσει τα σώματά μας. Αυτός ο προγραμματισμός είναι ενενήντα τις εκατό καρμικός. Ποτέ δε θα μάθουμε τι άποψη έχει το υποσυνείδητό μας για τις συνήθειές μας, αν δεν κοιτάξουμε με την ψυχική μας όραση. Το κάπνισμα ήταν ιερή τελετή για τους Ινδιάνους της Αμερικής. Αν θέλεις το κάπνισμα να είναι άγια πράξη για σένα, πάρε το πακέτο με τα τσιγάρα στα χέρια σου, πάρε μία βαθιά αναπνοή και πες «Ευλογώ και δίνω ενέργεια σε αυτόν τον ιερό καπνό, για την τροφή και τη θεραπεία του σώματός μου.» Έχεις τη δύναμη να το κάνεις αυτό με οτιδήποτε, σοκολάτα, κρασί ή τσιγάρα. Μην καπνίσεις ούτε ένα τσιγάρο που δεν έχει πριν ευλογηθεί και αφιερωθεί στην υγεία και την καλοζωία ολόκληρου του εαυτού σου. Τα τσιγάρα τότε θα σε αναζωογονούν και θα σε βοηθούν να είσαι ζωντανός και δυναμικός, ή θα εξαφανιστούν από τη ζωή σου χωρίς κάποια προσπάθεια από μέρους σου.

Πρέπει να δούμε το μέγεθος της δύναμής μας. Δεν είμαστε θύματα της συνήθειας, του εθισμού ή του κάρμα. Έχουμε τη δύναμη σε μία στιγμή να μεταμορφώσουμε οτιδήποτε, όταν αρνούμαστε να του αντισταθούμε και αρνούμαστε να δούμε κακό μέσα του. Ποτέ δεν υπήρξε ένα τσιγάρο που δεν ήταν μία θαυμαστή δημιουργία. Μπορείς εσύ να μετατρέψεις ένα σπόρο σε φύλλο καπνού; Αυτό εμένα μου φαίνεται ως θαύμα. Μπορούμε όλα να τα δούμε με αυτό το φως, αλλάζοντας την προοπτική μας.

Το να βρούμε την προσωπική μας δύναμη, προαπαιτεί να πάρουμε την ευθύνη σε αυτή τη ζωή για εμάς και για ό,τι έχουμε δημιουργήσει. Αυτό ισχύει εξίσου για τα αρνητικά και τα θετικά που έχουν συμβεί στη ζωή μας. Αν πιστέψουμε ότι το σύμπαν δημιούργησε αυτές τις εμπειρίες τυχαία ή περιστασιακά, τότε παίρνουμε το ρόλο του θύματος και του παγιδευμένου. Αντί γι' αυτό, πρέπει να αντιλαμβανόμαστε ότι όλα όσα ήταν οδυνηρά, όπως επίσης και τα όμορφα, στη ζωή μας ήταν κάτι που εκουσίως δημιουργήσαμε. Είμαστε χωρίς ενοχή. Δεν είναι αρκετό μόνο να αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε υπεύθυνοι για όλα τα γεγονότα στη ζωή μας. Για να ελευθερωθούμε, πρέπει επίσης να απελευθερώσουμε την ενοχή μας. Έχουμε ακούσει διαλέξεις και έχουμε διαβάσει ψυχολογικά βιβλία αυτοβελτίωσης και έχουμε πάει σε ψυχολόγους και όλοι λένε ότι η ενοχή μας δεν είναι δικαιολογημένη. Αλλά οι περισσότεροι από εμάς δεν το πιστεύουμε με τίποτα! Έχουμε ξεχάσει το ένα πράγμα που είναι ουσιαστικό για την απελευθέρωση από την ενοχή – ο χρόνος δεν είναι γραμμικός. Το κάρμα μας δε συνέβηκε ποτέ.

Η Ενοχή Προαπαιτεί Σφάλματα Στην Αντίληψη Ο Χρόνος Δεν Είναι Γραμμικός

Η ενοχή δε μπορεί να υπάρξει χωρίς την έννοια του γραμμικού χρόνου. Η ενοχή μπορεί να φαίνεται ότι παρέχει πολλά κίνητρα και να είναι μεγάλος δάσκαλος πάνω στη γη, αλλά στ' αλήθεια είναι μόνο μία κατάχρηση του χρόνου. Η ενοχή λέει πως ό,τι έγινε έγινε. Αν αυτό ήταν αλήθεια, κανένας μεγάλος διδάσκαλος δε θα δίδασκε την συγχώρεση. Θα ήταν παραπλανητικό να πούμε ότι γίνεται να συγχωρεθούμε εκτός κι αν όλος ο χρόνος ήταν ταυτόχρονος. Αυτό που πιστεύουμε ότι κάναμε λάθος, ούτε που συνέβηκε ποτέ. Οι περισσότεροι ψυχολόγοι δεν το φτάνουν ως εκεί. Μπορεί να βοηθήσουν πολύ δίνοντας την δυνατότητα σε κάποιον να χειριστεί την ενοχή του, αλλά αυτό που κάνουν δεν είναι πάντα ευθυγραμμισμένο με την αλήθεια. Πολλοί από αυτούς μαθαίνουν στους ασθενείς τους πώς να καλύψουν την ενοχή τους, να την έχουν υπό έλεγχο και να την περιορίζουν σε μία συγκεκριμένη περιοχή, έτσι ώστε να μπορούν να έχουν μία χρήσιμη και παραγωγική ζωή.

Οι περισσότεροι ψυχολόγοι πιστεύουν ότι στ' αλήθεια κάναμε ό,τι κάναμε. Αυτό δε θα εξαλείψει το πρόβλημα. Αν το παρελθόν είχε στα αλήθεια περάσει, ο Λάζαρος δε θα μπορούσε να βγει από εκείνη τη σπηλιά με κανένα τρόπο. Αν ο χρόνος ήταν γραμμικός, δε θα μπορούσαμε να θεραπεύσουμε τίποτα από το παρελθόν. Θα είμασταν καταδικασμένοι σε αιώνια ενοχή και η συγχώρεση θα ήταν χωρίς νόημα.

Υπάρχει μόνο η παρούσα στιγμή. Αν εδώ και τώρα προβάλουμε αγάπη σε παλιές καταστάσεις, αυτό θα οδηγήσει στην εξάλειψη όλης της ενοχής που είχαμε ποτέ. Θα ξαναδημιουργήσει κυριολεκτικά το παρελθόν και το μέλλον σε αυτή τη στιγμή.

Αν κοιτάσουμε τις πολλές ενσαρκώσεις του Ιησού με την ψυχική μας όραση, θα βρούμε ότι αυτός ο τύπος ήταν τέλειος. Ποτέ δεν έκανε κάτι κακό, ποτέ δεν έβλαψε κανέναν και ποτέ δεν έκανε κάτι λάθος. Και όμως, μου είπε ότι ενώ έκανε αυτές τις ζωές είχε οργή, κακοποίησε, ακόμα και δολοφόνησε ανθρώπους. Πώς θα μπορούσε αυτό να είναι αλήθεια; Όταν τελικά ήρθε στα συγκαλά του, μετά από πολλές ζωές, αναδημιούργησε όλη την πραγματικότητα βλέποντας μόνο αγάπη στην παρούσα στιγμή. Θεράπευσε όλα τα «λάθη» και την ενοχή του παρελθόντος του, σε βαθμό που στο σύμπαν δεν υπάρχει πλέον καμία μαρτυρία για αυτά.

Η συνειδητότητά μας ξεπερνάει τους περιορισμούς του χρόνου και του χώρου και μπορούμε, επομένως, να αλλάξουμε εκείνες τις εμπειρίες από προηγούμενες ζωές με όποιο τρόπο θέλουμε. Αυτός είναι ο λόγος που «τέλεια» όντα όπως ο Βούδας και ο Ιησούς μπορούν κυριολεκτικά να υπάρξουν στην ιστορία μας. Εσύ κι εγώ και όλοι οι συμμαθητές μας, θα καταλήξουμε επίσης «τέλειοι». Καθώς η όρασή μας συνεχίζει να βλέπει περισσότερο και περισσότερο από τη μεγάλη εικόνα, θα καταλήξουμε να δούμε ότι δεν έχουμε κάνει ποτέ κανένα λάθος.

Η Μη-Καρμική Ζωή Θέλει Εξάσκηση

Κανένα άτομο που έχουμε ποτέ γνωρίσει ή πιθανώς πρόκειται να γνωρίσουμε ποτέ, δεν έχει την ικανότητα να συλλάβει και να εφαρμόσει την αλήθεια στη δική του ζωή χωρίς πρώτα να κάνει λίγη δουλειά. Αν σταματήσεις κάποιον στο δρόμο και του πεις «Κοίταξε, το σύστημα λειτουργεί με τον εξής τρόπο», αυτός δεν είναι πολύ πιθανό σου απαντήσει λέγοντας «Εξοχα! Τώρα είμαι ελεύθερος και είμαι δάσκαλος. Μπορώ να περπατήσω στο νερό, να αναστήσω τους νεκρούς, να αιωρούμαι και να πλέω στο διάστημα.» Δε λειτουργεί έτσι, λόγω του βάθους του υποσυνείδητου προγραμματισμού μας.

Δεν υπάρχει κάποιος καλύτερος στο να καταλαβαίνει το πώς μεταβάλλεται η συνείδηση, από τη Λεωφόρο Μάντισον²². Πάνε με βάση τα αποτελέσματα. Αν δεν έχουν τις επιθυμητές αντιδράσεις από εσένα κι εμένα, σύντομα δε θα έχουν δουλειά. Καταλαβαίνουν ότι δεν είναι δυνατόν να βάλουν τη διαφήμιση μίας μπύρας μόνο μία φορά, να τη βγάλουν από τον αέρα, και να περιμένουν ότι οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να αγοράζουν τη συγκεκριμένη μπύρα. Η Λεωφόρος Μάντισον έχει τελειοποιήσει τη διαδικασία της επανάληψης ανά διαστήματα. Είναι μία μέθοδος με πολύ καλά αποτελέσματα στην αλλαγή υποσυνείδητων πεποιθήσεων των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων και πνευματικών πεποιθήσεων.

Αν στο μέσο άτομο υπενθυμίζεται ξανά και ξανά και ξανά η αλήθεια, θα του πάρει μόνο δέκα περίπου ζωές ώσπου να πει τελικά «Το βρήκα! Δε χρειάζεται

²² Σημ: Madison Avenue – Λεωφόρος στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης, η οποία από την δεκαετία του 1920 είναι συνώνυμη με την διαφημιστική βιομηχανία της Αμερικής

να γυρίσω πίσω πάλι στο δράμα!» Όταν βλέπουμε τη μεγάλη εικόνα, γινόμαστε αυτεξούσιοι και δεν εγκλωβιζόμαστε με κανένα τρόπο στις παγίδες που θα μας βάλει η γη. Εν τω μεταξύ, ας είμαστε επιεικείς με τον εαυτό μας και όταν όντως πέφτουμε σε παγίδα, ας το αναγνωρίσουμε. Ας παραδεχτούμε ότι η συμπεριφορά μας βασιζόταν σε ένα παλιό μοτίβο και, παρόλο που δεν μας αρέσει το πώς αισθανόμαστε, ας αναγνωρίσουμε ότι είδαμε το λάθος μας πολύ γρηγορότερα από όσο την τελευταία φορά.

Κάνουμε πρόοδο προς την φώτισή μας. Κάθε φορά που σκοντάφτουμε, αναγνωρίζουμε το παλιό μοτίβο πιο γρήγορα. Τελικά, θα το βλέπουμε να έρχεται πριν συμβεί και τότε θα έχουμε την επιλογή να μην πέσουμε καν. Κάθε φορά που θυμόμαστε να ζούμε συνειδητά, υψώνουμε την ομαδική συνείδηση του πλανήτη γη ένα πόντο. Αυτό κάνει απείρως ευκολότερο για τον καθένα να το κάνει σωστά την επόμενη φορά. Είναι, στην ουσία, το σύνδρομο της εκατοστής μαϊμούς. Όταν αρκετοί από εμάς μπορούν να δούνε ξεκάθαρα τις επιλογές που κάνουμε, θα βιώσουμε όλοι στιγμιαία φώτιση.

Προσοχή! Έρχεται Το Στιγμιαίο Κάρμα

Το κάρμα είναι αγάπη, επειδή ικανοποιεί το αίτημα ενός ατόμου για ταχεία φώτιση. Σε συνηθισμένους καιρούς πάνω στον πλανήτη γη, είναι δύσκολο να πείσεις οποιονδήποτε ότι το κάρμα υπάρχει. Οφθαλμών αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος δεν είναι κάτι με το οποίο ο κόσμος μπορεί να σχετιστεί όταν το ένα μάτι ήταν σε αυτή τη ζωή και το άλλο μάτι σε μια άλλη. Μπορούσαν να σκοτώσουν άνθρωπο και να τριγυρνάνε νομίζοντας ότι την γλυτώσανε. Δεν μπορούσαν να δουν ότι θα γυρίσουν στη γη για να σκοτωθούν οι ίδιοι την επόμενη φορά. Η ενέργεια που περιέβαλλε αυτόν τον πλανήτη ήταν τόσο πυκνή, που μπορεί να πέραναν αρκετές ζωές μέχρι να γύρναγε κάτι σε εμάς. Χρειαζόμασταν αυτή την περίοδο χάριτος για να επιβιώσουμε.

Αν αφήνες ελεύθερο το μέσο βάρβαρο σε ένα σύστημα όπου υπήρχε στιγμιαίο κάρμα, η ανθρωπότητα θα είχε εξαλειφθεί σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Τώρα που το πέπλο ανασηκώνεται και ερχόμαστε σε ένα χώρο με περισσότερη αγάπη, η χρονική καθυστέρηση είναι μικρότερη και το σύστημα διδάσκει με πιο συμπαγή τρόπο. Το κάρμα έχει σχέση με σκέψεις, όχι πράξεις. Οι σκέψεις και τα αισθήματα που βγάζουμε έξω, τώρα επιστρέφουν μέσα σε λεπτά, ώρες ή ημέρες, αντί για χρόνια ή ζωές, κι έτσι η ευκαιρία να δούμε τη σχέση αιτίας και αποτελέσματος είναι πολύ μεγαλύτερη.

Τα Καρμικά Μαθήματα Είναι Καλοί Δάσκαλοι Αλλά Υπάρχει Ένας Πιο Εύκολος Τρόπος

Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να κατέβεις από τον τροχό του κάρμα και αυτός είναι να επιλέξεις να είσαι ευτυχισμένος κάθε στιγμή. Αυτό εξαλείφει όλο το κάρμα. Αν αισθανόμαστε ενοχή για κάτι που υποτίθεται ότι συνέβηκε στο παρελθόν, τότε έχουμε στο νου ένα λάθος. Αυτό θα δημιουργήσει άλλη μία

συνάντηση με το λάθος, άλλη μία στροφή γύρο από τον κύκλο, με άλλο ένα καρμικό χρέος προς πληρωμή. Έχουμε την τάση να ψάχνουμε τεχνικές να μας βγάλουν από τον τροχό, οι οποίες στηρίζονται στον παλιό μας τρόπο να κάνουμε πράγματα. Κοιτάμε πίσω συνεχώς και λέμε «Πρέπει να πληρώσω όλα τα χρέη μου (να μάθω όλα τα μαθήματά μου) και τότε θα είμαι ελεύθερος», αλλά αυτή είναι μία διαδικασία που δεν τελειώνει ποτέ. Όπως είπε ο Αϊνστάιν «ένα πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί από την ίδια συνείδηση που το δημιούργησε.» Το να ψάχνουμε τρόπους να διορθώσουμε το παρελθόν ή να διορθώσουμε λάθη, δε μπορεί ποτέ να διορθώσει το παρελθόν ή να διορθώσει λάθη. Ο Ιησούς είπε να μην κοιτάς το λάθος αλλά «ας είναι το βλέμμα σου καρφωμένο στο Θεό μόνο.» Μπορεί να είχαμε την ανάγκη να καταλάβουμε τι ήταν αυτό που κάναμε σε μία προηγούμενη ζωή και μας έκανε να πιστέψουμε ότι ήταν απαραίτητο να βιώσουμε όλα τα τωρινά δράματά μας, έτσι ώστε να συγχωρήσουμε τους εαυτούς μας. Αυτό είναι ένα ενδιαφέρον και μερικές φορές χρήσιμο παιχνίδι, αλλά είναι ένα καρμικό παιχνίδι. Ο τρόπος για να απελευθερωθούμε από τον τροχό του κάρμα, είναι να δηλώσουμε ότι είμαστε ήδη ελεύθεροι! Αν συνεχίσουμε να κατηγορούμε άλλους για τις δυσκολίες μας ή να προσπαθούμε να διορθώσουμε ανθρώπους ή να παίξουμε κάποιο άλλο διαχωριστικό, καρμικό παιχνίδι, τα πράγματα θα γίνουν πολύ οδυνηρά πολύ γρήγορα. Θα χειροτερεύσουν λεπτό προς λεπτό, ώσπου να φωνάξουμε «Τα παρατάω! Τα παρατάω!» Όταν αρνούμαστε να παίξουμε το παιχνίδι, το παιχνίδι τελειώνει.

Το στιγμιαίο κάρμα πλησιάζει, είναι φυσιολογικό στην εποχή του Υδροχόου. Όσοι δεν έχουν αφήσει τα παράπονά τους, θα βρουν δύσκολη την επιβίωση στη νέα εποχή. Όσοι επιλέγουν μόνο σκέψεις αγάπης, θα βρουν ότι η γη είναι παράδεισος. Ό,τι βγάζουμε προς τα έξω τηλεπαθητικά επιστρέφει ως η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει για εμάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Στο Δυτικό πολιτισμό, η παραδοχή ότι μπορεί να έχουμε κάνει κάτι «λάθος» ή να έχουμε δημιουργήσει μία μη επιθυμητή κατάσταση, είναι στιγματισμένη. Αυτό κάνει δύσκολη τη συζήτηση του θέματος της δημιουργίας της πραγματικότητάς μας. Αισθάνεται κανείς ότι επιβάλλεται ενοχή.

Ωστόσο, ενώ είναι αλήθεια ότι κάθε εμπειρία στη ζωή μας έχει δημιουργηθεί από εμάς, η κοσμική προοπτική δείχνει όχι μόνο ότι δεν έχουμε κάνει ποτέ λάθος, αλλά ότι στην πραγματικότητα είμαστε απλώς σε ένα συναρπαστικό, ικανοποιητικό ταξίδι ολοένα αυξανόμενης κατανόησης. Ακριβώς επειδή τώρα έχουμε μεγαλύτερη κατανόηση από ό,τι πριν από χίλια ή ένα εκατομμύριο χρόνια, είναι που θέλουμε να αλλάξουμε κάπως την πορεία μας.

Όταν κάποιος είναι στη μέση μίας κρίσης υγείας ή άλλου είδους, η κοσμική προοπτική είναι συνήθως το τελευταίο πράγμα στο μυαλό του. Δε θέλει να ξέρει πώς το πρόβλημα βρέθηκε εκεί, δεν τον νοιάζει σε ποια ζωή έκανε λάθος, απλώς θέλει να εξαφανιστεί το πρόβλημα. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι μία υγιής οπτική γωνία και είναι ακριβώς η οπτική γωνία που θα επιτρέψει τη διόρθωση της κατάστασης.

Οι μεγάλοι διδάσκαλοι δεν υποστήριζαν την ανάλυση των προβλημάτων. Προτιμούσαν να πηγαίνουν κατευθείαν στη λύση. Η λύση περιλαμβάνει να έχουμε στον νου την αλήθεια της ύπαρξής μας, αντί να έχουμε το πρόβλημα ή την αιτία του. Θυμήσου ότι, για να δημιουργήσουμε και να διατηρήσουμε μία κατάσταση η οποία είναι αντίθετη με τη φυσική κατάσταση ύπαρξης, χρειάζεται διαρκής προσπάθεια από μέρους μας. Πρέπει να επιβεβαιώνουμε συνέχεια την απέχθειά μας για μία κατάσταση, έτσι ώστε να τη διατηρήσουμε. Όταν απελευθερώσουμε την προσκόλλησή μας στο πρόβλημα ή την αιτία του (όλες οι

αιτίες είναι στο μυαλό μας, όχι «εκεί έξω»), το αποτέλεσμα είναι η θεραπεία. Αυτός είναι ο τρόπος της φύσης.

Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον πλανήτη που δεν μπορεί να διορθωθεί με τη διοχέτευση της δύναμης του νου. Εταιρείες, οργανισμοί, σχέσεις και φυσικά σώματα, δεν είναι έξω από τη σφαίρα του κοσμικού νόμου. Μπορούν εύκολα να θεραπευθούν με την εφαρμογή κοσμικών αρχών, όπως αυτές έχουν αποκαλυφθεί από τους μεγάλους διδασκάλους. Μόνο όταν προσπαθούμε να κάνουμε πράγματα σύμφωνα με τους κανόνες της κοινωνίας μας, είναι που πέφτουμε σε τοίχο. Θα συνεχίσουμε να επανερχόμαστε στο πρόβλημα, ώσπου να επιλέξουμε την επίλυσή του με την επίκληση του κοσμικού νόμου.

Αν έχουμε ένα πρόβλημα υγείας, δεν επιτρέπουμε στον εαυτό μας να βιώσει τη φυσική κατάσταση της ύπαρξης. Κάθε μέλος του σώματος μας είναι σχεδιασμένο να λειτουργεί τέλεια, χωρίς την ανάγκη να του δώσουμε κάποια προσοχή. Το μόνο που μπορεί να κάνει το σώμα μας να λειτουργήσει διαφορετικά, είναι το να εστιάσουμε στη ζωή με περιοριστικό τρόπο. Αυτό αποκόπτει την φυσική ροή. Στην κοινωνία μας υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους περιορίζουμε τους εαυτούς μας. Όταν επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να νοιώσουμε ένταση και άγχος, όλα στην πραγματικότητά μας βιώνουν περιορισμό, από την κυκλοφορία του αίματος στις φλέβες μας και τις σχέσεις μας, έως τα χρήματα και την προσωπική μας ελευθερία.

Τα Αίτια Της Ασθένειας

Η ασθένεια μπορεί να έχει πολλά εμφανή αίτια. Οποιαδήποτε η αιτία της, μπορούμε να τη δούμε ως ευκαιρία για ψυχική ανάπτυξη. Επίτρεψε μου να υπεραπλουστεύσω μία ακόμη φορά, λέγοντας ότι υπάρχουν μόνο δύο λόγοι που μπορεί να έχουμε ασθένεια στο σώμα, το μυαλό ή τις υποθέσεις μας: συνειδητά και ασυνειδητά λάθη στο σύστημα πεποιθήσεών μας. Καταρχάς, μπορεί να έχουμε μία καρμική δέσμευση. Οι καρμικές επιλογές εμφανίζονται σε αυτή τη ζωή ως χαρακτηριστικά για τα οποία «δεν έχουμε άλλη επιλογή». Τα σώματα που επιλέγουμε, το χρώμα του δέρματός μας, οι φυσικές και διανοητικές αναπηρίες, είναι καρμικές επιλογές. Δηλαδή, πριν αποκτήσουμε φυσική υπόσταση, εμείς και οι σύμβουλοι καθοδήγησής μας μπορεί να αποφασίσαμε ότι η πιο αποδοτική ψυχική ανάπτυξη θα ήταν αν ήμασταν αναγκασμένοι να εστιάσουμε στο να ξεπεράσουμε μία αναπηρία, καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της ζωής. Για να εξασφαλίσουμε ότι θα ψάχνουμε συνέχεια για τρόπους να ξεπεράσουμε τον περιορισμό, μερικοί από εμάς διάλεξαν παραμορφωμένα σώματα ή γενετικές ανωμαλίες, τα οποία θα λειτουργούσαν ως διαρκείς υπενθυμίσεις. Αυτού του είδους το πρόβλημα σπάνια «θεραπεύεται» κατά τη διάρκεια της ζωής, τουλάχιστον όχι από την σκοπιά των πέντε αισθήσεών μας. Ωστόσο, έχω εξετάσει μερικά από αυτά τα άτομα μετά την αποχώρησή τους από τη φυσική διάσταση και βρήκα ότι είχαν κάνει πολύ μεγαλύτερη πρόοδο από όση οι μη-ανάπηροι φίλοι τους. Πολύ ταχύρρυθμη.

Οι αναπηρίες δεν είναι τραγωδία. Αντιθέτως, είναι συνήθως μία σοφή επιλογή από μία ψυχή ανυπόμονη να ολοκληρώσει την εκπαίδευσή της.

Η διανοητική καθυστέρηση και ο αυτισμός είναι επίσης καρμικά. Δηλαδή, επιλέχθηκαν συνειδητά πριν τη γέννηση, ως καλά εργαλεία διδασκαλίας. Αυτές οι αναπηρίες χωρίζονται σε δύο γενικές κατηγορίες. Αν η τελευταία ζωή που ολοκλήρωσε η ψυχή ήταν υπερβολικά τραυματική, ένα άτομο μπορεί να έχει υπερ-άρνηση, η οποία μπορεί να φαίνεται ως αυτισμός ή «τα φώτα είναι ανοιχτά αλλά κανείς δεν είναι σπίτι.» Έχω ακούσει για περιπτώσεις που η ιστορία της προηγούμενης ζωής ενός αυτιστικού παιδιού εξερευνήθηκε διαισθητικά, αποκαλύπτοντας ένα αβάσταχτο τραύμα. Όταν το παιδί αναγκάστηκε να παρακολουθήσει ένα έργο στο οποίο αναπαραστάθηκε το τραύμα όσο πιστότερα ήταν δυνατόν, το παιδί άρχισε να έχει συναισθηματικές αντιδράσεις και σύντομα άρχισε να αντιδρά στην αγάπη και τη θεραπεία, ώσπου τελικά επανήλθε στη φυσιολογική ζωή.

Η πνευματική καθυστέρηση μπορεί επίσης να είναι ένας θαυμάσιος εύκολος τρόπος για την απομάκρυνση των αντιπερισπασμών του πνεύματος. Καρμικά μιλώντας, πολλά καθυστερημένα άτομα έχουν νοιώσει σε ένα ψυχικό επίπεδο ότι ήταν προσκολλημένοι στη νόηση. Η πνευματική καθυστέρηση μπορεί να σπάσει ένα μοτίβο υπερβολικής έμφασης στη διάνοια και γρήγορα να επιστρέψει την εστίαση στην παροχή τροφής και την αγάπη. Και πάλι, πολύ ταχύρρυθμο.

Μερικά από τα πιο φωτισμένα όντα στον πλανήτη σήμερα, είναι εκείνα που αποκαλούμε καθυστερημένα. Τι υπέροχος τρόπος για την αποφυγή των παγίδων της διάνοιας. Είναι μία θαυμάσια εμπειρία, που επιτρέπει σε ένα άτομο να εστιάσει μόνο στην αγάπη και τη συμπόνια. Ποτέ δεν αποσπάται η προσοχή του από το εκπαιδευτικό σύστημα ή το χρηματιστήριο. Η πνευματική καθυστέρηση επιτρέπει σε οντότητες να κάνουν ταχεία εξισορρόπηση. Αν νομίζεις ότι το παράκανες με τη διανοητική πλευρά στις τελευταίες ζωές, απλώς τραβάς αρκετές κουρτίνες για να θεωρηθείς πνευματικά προβληματικός και επιστρέφεις δριμύτερος.

Η σχιζοφρένεια, όπως και η πνευματική καθυστέρηση, είναι μία πολύ φωτισμένη κατάσταση ύπαρξης, παρόλο που έχουμε αναλύσει αυτές τις καταστάσεις με τις πέντε αισθήσεις μας και έχουμε καταλήξει ότι είναι ατυχείς.

Η δεύτερη γενική αιτία ασθένειας έχει να κάνει με λάθη στο σύστημα πεποιθήσεών μας, τα οποία τα συλλέξαμε σε αυτή τη ζωή. Όταν πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι και ότι είμαστε θύματα άλλων ανθρώπων και εξωτερικών συνθηκών, συχνά εκτρέπουμε τόση πολλή ενέργεια στην κατεύθυνση του προβλήματος, που αυτό παίρνει μορφή. Μπορούμε πραγματικά να πιστέψουμε ότι κάποιος είναι τέτοιος μπελάς, που να αναπτύξουμε αιμορροΐδες. Ο κοσμικός νόμος δηλώνει ότι οι σκέψεις που έχουμε στο νου προβάλλονται προς τα έξω. Όταν αρχίσουμε να κατανοούμε αυτή την έννοια,

συνειδητοποιούμε ότι η συγχώρεση ποτέ δεν είχε να κάνει με το να δώσουμε σε κάποιον την έγκρισή μας ή να παραδεχτούμε ότι κάποιος είχε δίκιο κι εμείς άδικο. Η συγχώρεση είναι απλά η απελευθέρωση του θυμού και της δυσαρέσκειάς μας για κάτι που μας έκανε κάποιος (κάτι που ούτως ή άλλως είναι κοσμικά αδύνατο) και η δήλωση ότι προτιμάμε να έχουμε την υγεία μας παρά το θυμό μας. Τα βιβλία όπως το Θεράπευσε Το Σώμα Σου της Λουίζ Χέι (Louise Hay) μπορεί να είναι πολύ χρήσιμα στο να μας κάνουν να συνειδητοποιήσουμε τη σύνδεση μεταξύ σκέψεων και της κατάστασης του σώματος.

Ας δούμε μία στιγμή την κληρονομικότητα και τον κοινωνικό προγραμματισμό. Η κληρονομικότητα δεν είναι μία αντικειμενική πραγματικότητα. Υπάρχουν πολυάριθμες περιπτώσεις ατόμων που δεν κληρονόμησαν τις ασθένειες των γονέων. Έτσι, από την επιστημονική σκοπιά, τα γονίδια των γονιών δεν εγγυώνται την κατάσταση υγείας των απογόνων. Ωστόσο, γνωρίζουμε πως επιβεβλημένες πεποιθήσεις μπορούν να επηρεάσουν τη φυσική μας πραγματικότητα. Η γονεϊκή ή οικογενειακή προβολή, η προσδοκία ή ο φόβος ότι το παιδί θα αναπτύξει την ασθένεια των γονέων, μπορούν να έχουν καταστροφικό αποτέλεσμα στο νου και στο σώμα ενός ατόμου, το οποίο δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι δεν είναι υποχρεωμένο να αποδεχθεί μία τέτοια πρόγνωση. Οι σκέψεις που έχουμε στο νου συνοδευόμενες από συναίσθημα, δημιουργούν τη φυσική πραγματικότητα.

Η ασθένεια μπορεί επίσης να παρέχει έναν τρόπο ικανοποίησης των συναισθηματικών αναγκών μας ή απόκτησης ανταμοιβής. Μετά το θάνατο του παππού μου, η γιαγιά μου αρρώσταινε όποτε αισθανόταν μοναξιά. Με ακρίβεια ωρολογιακού μηχανισμού, ένα από τα εγγόνια αναλάμβανε να περάσει τη νύχτα στην γιαγιάς, όποτε αυτή δεν αισθανόταν καλά. Η κοινωνία μας αρχίζει να διδάσκει τις ωφέλειες της αρρώστιας από πολύ νωρίς. Τα άρρωστα παιδιά μένουν στο σπίτι τις μέρες του σχολείου – τι περιποίηση.

Μπορούμε να αποφύγουμε το να κάνουμε τους ηλικιωμένους να καταφεύγουν σε αυτό το σύστημα ανταμοιβής για να πάρουν αγάπη. Έχει αποδειχθεί ότι οι οίκοι ευγηρίας που ενθαρρύνουν τους ενοίκους τους να φροντίζουν βρέφη εργαζόμενων μητέρων, έχουν πολύ πιο υγιείς ενοίκους από τους οίκους όπου οι ένοικοι απλώς βλέπουν τηλεόραση ή παίζουν ντάμα.

Επίσης, ο φόβος για μία αρρώστια και το τι μπορεί να μας προκαλέσει, μπορεί να εστιάσει την προσοχή μας στο πρόβλημα αντί για τη λύση. Ένας τρόπος για να χειριστούμε το φόβο, είναι να δημιουργήσουμε στη φαντασία μας μία κατάσταση που περιλαμβάνει το χειρότερο που μπορεί να συμβεί. Ο θάνατος είναι ο μεγάλος μπαμπούλας. Στο νου μας μπορούμε να παίξουμε το δράμα της ασθένειας ως το τέλος - το θάνατο. Στον διαλογισμό μας, μπορούμε να παρατηρήσουμε την ίδια μας την εμπειρία θανάτου, ως την επανένωσή μας με αυτούς που φύγαν πριν από εμάς και το δικό μας όμορφο ταξίδι πίσω στο φως. Τότε θα μπορούμε να πούμε «Ω, το να πεθαίνεις δε θα είναι και τόσο άσχημο.»

Κάθε εμπειρία στην οποία δεν αντιστεκόμαστε έχει πολύ λιγότερη δύναμη να μας γεμίσει φόβο.

Αν έχουμε σήμερα μία χρόνια πάθηση ή ασθένεια, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τι θα συμβεί αν δεν την ξεπεράσουμε. Τι θα κάναμε αν είμασταν υποχρεωμένοι να ζήσουμε την υπόλοιπη ζωή μας με αρθρίτιδα; Αντί να γίνουμε αστέρι του στίβου, ίσως πρέπει να ασχοληθούμε με το τραγούδι. Μπορούμε πάντα να βρούμε εναλλακτικές. Μόνο ο φόβος είναι που επιτρέπει στην ασθένεια να παραμείνει στη ζωή μας. Όταν μπορούμε να απελευθερώσουμε ολοκληρωτικά το φόβο για την ασθένειά μας ή τη σχέση μας ή οτιδήποτε άλλο, τότε η φαινομενική αιτία θα εξαφανιστεί και θα έχουμε μία θαυματουργή θεραπεία. Στην πραγματικότητα δεν ήταν καθόλου θαυματουργή - - απλά αλλάξαμε γνώμη. Όταν αλλάζουμε την προοπτική μας, η ζωή μας θα αλλάξει.

Αν σε απασχολεί μία χρόνια ασθένεια ή μία κατάσταση που απειλεί τη ζωή, διάβασε μερικά από τα βιβλία για το μετασχηματισμό του νου και του σώματος, που είναι τώρα εύκολα διαθέσιμα στα τοπικά βιβλιοπωλεία. Συγγραφείς όπως οι O. Carl Simonton, Larry Dossey, Bernie Siegel, Deepak Chopra, και Norman Sheally (όλοι γιατροί), μπορούν να αλλάξουν τη ζωή σου για πάντα.

Δύο Λόγια Για Το Θάνατο

Ο θάνατος είναι αναπόφευκτος. Όλοι αφήνουν αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας αργά ή γρήγορα. Σε καμία άλλη περιοχή δεν είναι η κοινωνία μας ως σύνολο σε τόσο μεγάλη άρνηση. Σε κάθε άλλη περιοχή της ζωής, η κοινωνία μας κάνει μία προσπάθεια να παράσχει μόρφωση που μας βοηθάει να χειριστούμε τις προκλήσεις. Στη περιοχή του θανάτου, δεν είναι μόνο κοινωνικά αποδεκτό να είσαι σε άρνηση, αλλά και αναμενόμενο. Αν κάποιος δεν είναι σε άρνηση σχετικά με το θάνατο, συνήθως θεωρείται ανατριχιαστικός ή «δεν πάει πολύ καλά.» Ως εργάτες του φωτός στον πλανήτη, ένα από τα καθήκοντά μας είναι να σηκώσουμε το πέπλο φόβου από τη μετάβαση που λέγεται θάνατος.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες έχουν κάνει εξαιρετική δουλειά στο πεδίο του θανάτου και ως κατάσταση και ως διαδικασία. Γιατροί όπως οι Elizabeth Kubler-Ross, Raymond Moody, Kenneth Ring και δεκάδες άλλοι, έχουν συγκεντρώσει πληροφορίες από χιλιάδες ανθρώπους που είχαν «εμπειρίες κοντά στο θάνατο» (ΕΚΘ). Οι εμπειρίες πριν την ανάνηψη των ανθρώπων που έχουν κηρυχθεί κλινικά νεκροί, έχουν όλες ομοιότητες, με την έννοια ότι οι εμπειρίες των ενσαρκωμένων όντων είναι όλες ίδιες. Ο καθένας μας έχει τις ξεχωριστές και μοναδικές εμπειρίες στη ζωή, αλλά έχουμε πολλά κοινά. Τα σώματα, η αδυναμία να πετάξουμε, οι σχέσεις, και τα λοιπά, είναι κοινές εμπειρίες για τα ενσαρκωμένα όντα. Στο θάνατο, από ό,τι φαίνεται, η συντριπτική αίσθηση αγάπης, αποδοχής, φωτός, γαλήνης και χαράς είναι όσο κοινά είναι τα δάκτυλα σε εμάς. Και η εμπειρία θανάτου φαίνεται να έχει πολύ μικρή σχέση με το ποια θρησκεία πιστεύει το άτομο, αν πιστεύει. Οι άνθρωποι

που θυμούνται το βίωμα του φωτός που λέγεται θάνατος, ποτέ ξανά δε φοβούνται να πεθάνουν. Το περιμένουν με ανυπομονησία. Αν κάθε ανθρώπινο ον καταλάβει το μήνυμα που φέρουν αυτές οι ΕΚΘ, το ενενήντα τις εκατό των αντιστάσεων της ανθρωπότητας στις ασθένειες θα εξατμιζόταν. Αυτό στο οποίο αντιστεκόμαστε, αυτό αυτό διατηρούμε.

Όταν η μητέρα μου πέθαινε στο κρεβάτι της, επέτρεψα στον εαυτό μου να συντονιστεί με την ευρύτερη πραγματικότητα. Της έδωσα άδεια να φύγει χωρίς ενοχές - - κάτι πάντα πολύ χρήσιμο, όταν κάποιος πλησιάζει το θάνατο. Της είπα ότι ο Μπαμπάς θα είναι εντάξει και δε θα της θύμωνε που έφυγε. Της είπα ποιος ήταν εκεί και την περίμενε, ο πατέρας της και άλλοι φίλοι. Ήμουν αυθεντικά ενθουσιασμένος γι' αυτήν. Έφυγε χωρίς φόβο. Το επόμενο απόγευμα, καθώς η οικογένεια καθόταν για το δείπνο, μου ήρθε να πω «Ας κάνουμε πρώτα ένα διαλογισμό.» Αυτό δεν ήταν κάτι που θα έλεγα ποτέ στο Μπαμπά μου, όντας στα καλά μου. Ο Μπαμπάς ήταν, στην καλύτερη, ένας πεισματάρης αγνωστικιστής. Αλλά, στην υποτονική κατάσταση που βρισκόταν, συμφώνησε. Καθώς άρχισα να μετράω από το δέκα στο ένα για μία απλή άσκηση χαλάρωσης, φώναξε την αγαπημένη του βλασφημία «άγιε ροζ βάτραχε προφήτη.» Όταν ο καθοδηγούμενος διαλογισμός τελείωσε, σηκώθηκε σχεδόν με άλμα, φωνάζοντας «μου μίλησε, μου μίλησε! Μου είπε 'Αγάπη μου, είμαι τόσο ευτυχισμένη εδώ!» Ποτέ ξανά ο Μπαμπάς δε φοβήθηκε το δικό του θάνατο.

Όταν η δική του ώρα για να πεθάνει πλησίαζε με ταχύτητα, ο Μπαμπάς είχε μία σειρά από όνειρα τα οποία αρνήθηκε να μοιραστεί μαζί μου ή με τον αδελφό ή την αδελφή μου. Έλεγε μοναχά «Είναι υπερβολικά καλό για να είναι αλήθεια.» Ο θάνατος είναι θεραπευτικός.

Εδώ θα ήθελα να μοιραστώ ένα τμήμα από ένα δελτίο που έγραψα το 1986 ενώ ήμουν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Πολιτείας της Οκλαχόμα:

Τον περασμένο Νοέμβριο, εγώ και κανα-δύο άλλοι από την Τούλσα και μία ομάδα φίλων από το Ντέντον, Τέξας, πήγαμε σε ένα σεμινάριο στο δάσος του Γκρίνγουντ στο Μισσούρι. Ήταν μία αναζωογονητική εμπειρία για μένα, σε μία περίοδο που πραγματικά χρειαζόμουν μία ανάταση της προοπτικής μου. Το δάσος του Γκρίνγουντ είναι ένα έργο του Κεν Κάρεϋ. Είναι 1000 εκτάρια κοσμικής γαλήνης, τα οποία γλύτωσαν τη μετατροπή σε χαρτοπολτό, μέσω των επίμονων προσπαθειών του Κεν. Ο Κεν έχει γράψει διάφορα βιβλία, μεταξύ αυτών τα Starseed Transmissions, Vision, και Terra Christa. Μαζί με τη Σέρυ παρέδιδαν σεμινάρια σαν κι αυτό στο οποίο πήγαμε. Η εμπειρία ήταν θαυμάσια για μένα, επειδή μου υπέδειξε ένα βήμα προς τη σύνθεση της ενέργειας της νέας εποχής. Βλέπω την προβολή της κοσμικής συνείδησης προς τα έξω όλο και περισσότερο, την έξοδο των αφυπνισμένων από το καβούκι τους και αυτό ήταν ένα θαυμάσιο παράδειγμα.

Ήθελα να σας πω για την εμπειρία μας στο δάσος του Γκρίνγουντ για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι ο Ερλ και η Μαρτζ ήταν εκεί. Ο Ερλ κι η Μαρτζ είναι δύο πολύ φωτισμένοι γήινοι. Ο Ερλ προσβλήθηκε από καρκίνο πριν από 10 ή 12 χρόνια. Το διάστημα από τότε, ήταν ένα από τα πιο καταπληκτικά και θαυμάσια που είχε περάσει για πολλές ζωές.

Από ό,τι φαίνεται, στον πλανήτη Γη και μέχρι να κατακτήσουμε τη μαεστρία, η μόνη πραγματική πρόοδος που κάνουμε είναι όταν υπάρχει πόνος, ή τουλάχιστον αρκετή δυσφορία. Έτσι λειτουργεί το σχολείο και το γνωρίζαμε αυτό πριν έρθουμε σε αυτό το επίπεδο. Αλλά επειδή το σχολείο μας δουλεύει όπως δουλεύει, είναι το μόνο σχολείο στο σύμπαν όπου η ανάπτυξη της ψυχής μπορεί να γίνει γρήγορα. Σύμφωνα, μπορεί να μας φαίνεται βασανιστικά αργό όσο διαρκεί, αλλά αυτό δεν αναιρεί την Κοσμική προοπτική της ταχείας ανάπτυξης.

Πίσω στον Ερλ - - Ο Ερλ ήρθε να με βρει πριν ένα χρόνο περίπου, αφού είχα κάνει ένα διήμερο σεμινάριο στην πόλη του, και ζήτησε βοήθεια στη συλλογή πληροφοριών, μέσα από κανάλι, σχετικών με τη δοκιμασία του. Οι πληροφορίες που μας ήρθαν γι' αυτόν ήταν τόσο συναρπαστικές, για εμένα τουλάχιστον, επειδή έδειχναν το σκοπό της ζωής, όχι μόνο της ζωής του Ερλ, και το πόσο τεράστια πρόοδο μπορεί να κάνει μία ανθρώπινη ψυχή αν κάνει τη δέσμευση. Συνοψίζοντας πολύ περιληπτικά αυτά που μας πήρε πάνω από μία ώρα να λάβουμε: Ο Ερλ είχε αποφασίσει να ανακαλύψει αν υπήρχαν τέτοια πράγματα όπως νους πάνω από την ύλη και αυτοθεραπεία. Εξερευνούσε τον έλεγχο του νου μέσω βιβλίων και δασκάλων. Ο γιατρός του συνεργαζόταν προσεκτικά, βοηθώντας τον στη χρήση χαλαρωτικών του νου (MDMA). Ο Ερλ έθεσε την ασθένειά του σε ύφεση. Αλλά, στην ύφεση υπάρχει μικρή πρόοδος. Κάθε φορά που ο πόνος επέστρεφε, βελτίωνε τη γνώση του για τον έλεγχο των σκέψεών του και του εκδηλωμένου σώματός του και έστελνε τον κακό πίσω σε ύφεση. Του είπαν ότι μέσω της αποφασιστικότητάς του, της έρευνας, της αναζήτησης για κατανόηση, είχε κάνει δουλειά τριών ζώων στα τελευταία 10 χρόνια της παρούσας ζωής. Του είπαν ότι ανεξάρτητα από το αν θα κατάφερνε ή όχι να καταστείλει τον καρκίνο του στην συγκεκριμένη εμπειρία, θα κράταγε για πάντα την κατανόηση ότι ο νους είναι ο κύριος του εκδηλωμένου επιπέδου και δε θα ήταν απαραίτητο να βιώσει ασθένεια σε καμία μελλοντική ζωή. Επειδή έκανε μία συνειδητή επιλογή να μάθει και να αναπτυχθεί παρά το δίλημμά του (ή εξαιτίας του), ο Ερλ έμεινε σε αυτό το σώμα αρκετά χρόνια περισσότερο από όσα προέβλεπε το αρχικό σχέδιο της ζωής του και κυριολεκτικά γλύτωσε δουλειά τριών ή τεσσάρων ζώων στο

πνευματικό του μονοπάτι. Ο Ερλ πέθανε πριν από τρεις εβδομάδες. Από καρκίνο; Όχι - - η καρδιά του εγκατέλειψε, αφού ο ίδιος είχε εκφράσει την επιθυμία να φύγει. Με την οικογένειά του το Σάββατο, βεβαιώθηκε ότι όλοι οι ενδιαφερόμενοι ήταν εντάξει με αυτό και την Τρίτη έφυγε.

Την επόμενη Παρασκευή και το Σάββατο, η Μαρτζ και ο γιός τους κι εγώ και φίλοι, συζητήσαμε με τον Ερλ. Αυτό μας φέρνει στο δεύτερο μέρος αυτής της όμορφης ιστορίας – πεθαίνοντας συνειδητά.

Είναι αδύνατο να μεταφέρω με λόγια το μεγαλείο της διαδικασίας θανάτου αυτών που είναι φωτισμένα όντα. Ο Ερλ ξανά και ξανά μας παρότρυνε έντονα «πες τους να πεθάνουν συνειδητά.» Αυτό προσπαθώ να κάνω εδώ. Ο Ερλ είπε ότι υπάρχει άφθονη βιβλιογραφία για τη διαδικασία μετάβασης και είπε ότι είναι αρκετά ακριβής, ώστε να ξέρουμε όλοι προκαταβολικά τι θα γίνει. Παρότρυνε να είμαστε συνειδητοί και ξύπνιοι στο νου, καθώς μπαίνουμε στη διαδικασία μετάβασης. Ο Ερλ είπε ότι οι ιστορίες που έχουμε ακούσει (και είναι αληθινές) για το ότι πρέπει να κάνουμε διάλειμμα όταν φτάσουμε στην άλλη πλευρά, της καθυστέρησης, της απώλειας συνείδησης για κάποιους, δεν είναι απαραίτητο να είναι έτσι. Με μία προεπισκόπηση της 'άλλης πλευράς' με τη δική μας διαισθητική επίγνωση, μπορούμε να είμαστε ξύπνιοι όταν έρθει η ώρα και δε χρειάζεται να χάσουμε ούτε μία στιγμή από την πολύτιμη εμπειρία. Όπως το έθεσε ο Ερλ «έπεσα στο έδαφος τρέχοντας προς τα μπρος με πλήρη ταχύτητα, μεταφορικά μιλώντας φυσικά».

Για την ιστορία του Ερλ, μεγάλη σημασία έχει η Μαρτζ. Μαζί, πολύ καιρό πριν, είχαν απαλλαγεί από το φόβο του θανάτου. Αν πρόκειται να είμαστε συνειδητά όντα, πρέπει να καταλάβουμε ότι απολύτως κανένας φόβος που μπορεί να έχουμε για οτιδήποτε δεν είναι δικαιολογημένος. Είχαν μιλήσει ακόμη και για το πώς μπορεί ένα άτομο να βοηθήσει ένα άλλο να αλλάξει επίπεδα τόσο εύκολα. Όταν ήρθε η Τρίτη, ο Ερλ είπε ότι θα ήθελε να πάει στο νοσοκομείο, υποψιάζομαι περισσότερο για χάρη της Μαρτζ, παρά για τον ίδιο. Έτσι, στο κρεβάτι του νοσοκομείου, η Μαρτζ μιλώντας τον πέρασε απέναντι. Επιτρέποντας στο νου της να διαβεί το πέπλο μαζί με το δικό του, μπορούσε να βοηθήσει όντας τα μάτια του και βοηθώντας να καθησυχάσει ό,τι άγχος μπορεί αυτός να είχε. Η Μαρτζ μίλησε για τους φίλους του που ήταν εκεί, για χρώματα που είδε, για γαλήνη. Κρατούσε το χέρι του. Όταν η νοσοκόμα, με το στηθοσκόπιο στο στήθος, είπε ότι τελείωσε, η Μαρτζ γύρισε και φώναξε «Τα καταφέραμε, τα καταφέραμε!» Ο εφημέριος του νοσοκομείου που μόλις έμπαινε στο δωμάτιο,

σίγουρα θα δυσκολεύτηκε να καταλάβει γιατί αυτή η χήρα έκανε σα μαζορέτα του λυκείου, που η ομάδα της είχε μόλις κερδίσει το μεγάλο αγώνα. Αλλά τον είχαν κερδίσει, πράγματι.

Στη υγεία του Ερλ λοιπόν. Εγώ και η υπόλοιπη Ανθρώπινη Φυλή λέμε «Ευχαριστούμε Ερλ, για ό,τι συνεισέφερες στη συνείδηση της Φυλής». Χάρη σε σένα, η ζωή θα είναι λίγο πιο όμορφη από εδώ και στο εξής.

Οι προοπτικές για τον Πλανήτη Γη μας, είναι σίγουρα καταπληκτικές, κόβουν την ανάσα, είναι διασκεδαστικές, συναρπαστικές και γενικά τέλειες. Όταν βλέπουμε σε νοητικό επίπεδο που βρίσκεται το καλούπι για την εκδήλωση του μέλλοντος, βλέπουμε το θαύμα της Εποχής του Υδροχόου, της εποχής της αγάπης. Αλλά από τώρα και μέχρι το καλούπι αυτό να γίνει ‘πραγματικότητα’, έχουμε πολύ δουλειά να κάνουμε. Όπως το βλέπω, εσείς που είστε οι εθελοντές της Ομάδας Μετάβασης, οι θεματοφύλακες της καμπίης, είχατε δύο δουλειές να κάνετε. Η πρώτη δουλειά ήταν να βρεθείτε εδώ. Κάνοντάς το αυτό, συνεισφέρατε τη συνείδηση και την αυρική ενέργειά σας στην ομαδική συνείδηση του Πλανήτη Γη. Όντας απλώς αυτοί που είστε, ενισχύσατε το περιεχόμενο αγάπης / γαλήνης του πλανήτη, στο βαθμό που εξασφαλίσατε ότι δε θα εξαφανιστεί η ζωή εδώ, είτε από πόλεμο ή μόλυνση ή από άλλη προβολή προς τα έξω φόβου ή μίσους. Αλλά τώρα που κάνατε με επιτυχία την πρώτη δουλειά, πρέπει να συνεχίσετε στη δεύτερη. Υπάρχουν ακόμη πολλά στα επόμενα είκοσι χρόνια, τα οποία θα ερμηνευτούν ως αγώνας που πρέπει να γίνει. Εξακολουθείτε να είστε οι σοφοί του πλανήτη. Πρέπει να είστε αυτοί που έχουν σταθερότητα και κατανόηση, στους οποίους μπορούν να προσφύγουν για ανακούφιση και δύναμη, αυτοί που δεν καταλαβαίνουν ακόμα. Και πάνω από όλα, πρέπει να διδάξετε. Τα άτομα που έχουν διαλέξει να είναι εδώ κατά τη μετάβαση και στην αρχή αυτής της υπέροχης νέας εποχής, δε θα είχαν έρθει αν δεν τους είχαν διαβεβαιώσει ότι θα υπάρχουν πολλοί σοφοί δάσκαλοι διαθέσιμοι. Οι νέοι μαθητές είναι εδώ μαζικά τώρα. Πρέπει να τους παρέχετε το πλήρες φάσμα της κατανόησής σας. Δεν είναι απαραίτητο να αλλάξετε τον τρόπο έκφρασής σας, απλώς να ξέρετε ότι, όλο και περισσότερο, οι άνθρωποι με τους οποίους έρχεστε σε επαφή είναι μαθητές της νέας εποχής, ακόμη κι αν δεν το ξέρουν. Τολμήστε να μοιραστείτε τον εαυτό σας μαζί τους. Είστε οι Ιδρυτές του Νέου Πλανήτη Γη.

Το να φοβάσαι το θάνατο είναι να φοβάσαι το Θεό. Είναι να πιστεύεις ότι το σύμπαν δεν είναι φιλικό, δεν είναι με το μέρος μας. Αν πρόκειται να είμαστε εργάτες του φωτός σε αυτό το σχολείο, πρέπει να μοιραστούμε με τους φίλους μας αυτό που διαισθητικά ξέρουμε ότι είναι η αλήθεια για την ατελείωτη

συνέχεια της ζωής. Ο μεγαλύτερος φόβος που είχε ποτέ η ανθρωπότητα πρέπει να αποκαλυφθεί πως είναι μόνο μία σκιά, πριν η γαλήνη πραγματικά επικρατήσει στη γη.

Θεραπεία Σε Μία Πυκνή Τηλεπαθητική Δεξαμενή

Η θεραπεία σε οποιαδήποτε μορφή, δεν έχει σχέση με το να μας κάνει μία χάρη ο Θεός. Πιο πολύ είναι το να μάθουμε να ανοίγουμε τις πόρτες. Ήταν πάντα δύσκολο, αν κι όχι αδύνατο, για οποιοδήποτε άτομο στη γη να αψηφίσει τους φυσικούς νόμους, να αιωρείται, να υλοποιεί αντικείμενα ή να διαλύσει στιγμιαία έναν κακοήγη όγκο. Η δυσκολία προκύπτει επειδή είμαστε βυθισμένοι σε πυκνότητα. Πυκνότητα είναι ένα διαφορετικό όνομα για μία τηλεπαθητική δεξαμενή με ενέργεια σκέψης η οποία αποτελείται από φόβο, αμφιβολία, θυμό, κτλ. Το να είσαι βυθισμένος στην πυκνότητα και να είσαι αρκετά αποστασιοποιημένος από αυτήν ώστε να είσαι ικανός να ξυπνάς τους πεθαμένους, είναι ένα κόλπο χοντρικά ισοδύναμο με το να διασχίσεις τον Ατλαντικό κολυμπώντας χωρίς να βραχείς. Πολλές χιλιάδες ψυχές έχουν φωτιστεί αρκετά ώστε να αποφοιτήσουν από το σχολείο γη και να προχωρήσουν σε πιο ευχάριστο περιβάλλον, χωρίς να έχουν κατακτήσει την πυκνότητα στο βαθμό που να είναι «θεραπευτές».

Καθώς η Εποχή του Υδροχόου κερδίζει έδαφος, η συνείδηση πάνω στη γη ανυψώνεται. Δηλαδή, υπάρχει μεγαλύτερο ποσοστό ενσαρκωμένων που θέλουν να είναι αβλαβείς, από ό,τι υπήρχε σε κάθε άλλη εποχή. Αυτό σημαίνει ότι το μέσο επίπεδο σκέψης στην τηλεπαθητική δεξαμενή είναι λιγότερο φοβισμένο, λιγότερο αμυντικό, δηλαδή η πυκνότητα είναι μικρότερη. Όσο μικρότερη είναι η πυκνότητα, τόσο πιο εύκολο είναι για το άτομο να έρθει σε επαφή με τη φυσική συνείδηση του σύμπαντος, που είναι η αγάπη. Κάθε μέρα που περνά, ο καθένας μας έχει όλο και μεγαλύτερη πιθανότητα να κάνει «θαύματα», σε σύγκριση με τον προηγούμενο μήνα ή πέρσι. Το «πέπλο» είναι λεπτό.

Εξαιτίας της πυκνότητας, η θεραπεία που προσπάθησες να κάνεις δέκα ή δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια πριν, μπορεί να μην πέτυχε. Δεν ήταν απαραίτητα δικό σου λάθος. Αν προσπάθησες να εκδηλώσεις κάτι ή να θεραπεύσεις κάποιον, όταν δεν πέτυχε πιθανώς να τα έριξες στον εαυτό σου, γιατί δεν πίστευες ότι ήσουν αρκετά πνευματικός για να το καταφέρεις. Στην πραγματικότητα ήταν απλώς η πυκνότητα του συστήματος στο οποίο λειτουργούσες. Αν σήμερα προσπαθούσες ξανά με το ίδιο επίπεδο συνείδησης, σίγουρα θα πετύχαινε. Και αυτό χωρίς να λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι εσύ ο ίδιος έχεις εξελιχθεί και είσαι περισσότερο σε επαφή.

Είναι καιρός να εξασκήσουμε τις θεραπευτικές μας δυνατότητες. Ως ομάδα, είμαστε τώρα τόσο συνδεδεμένοι με την πηγή, που είναι δυνατό να εκτελέσουμε μάλλον εντυπωσιακές θεραπείες. Πρέπει επίσης να απελευθερώσουμε την πεποίθηση που πολλοί από εμάς έχουν, σχετικά με το βαθμό δυσκολίας στα θαύματα. Ο κόσμος μας έχει προγραμματίσει να πιστεύουμε ότι κάποια

πράγματα είναι πιο δύσκολα στη θεραπεία από άλλα. Αυτό δεν είναι τίποτα περισσότερο από απομεινάρια παλιών αξιολογικών κρίσεων. Μπορεί να υπάρχουν πολλά πράγματα που το σύστημα αξιών σου σε έχει κρίνει ανίκανο να κάνεις. Μπορεί να πιστεύεις ότι μπορείς να διώξεις τους πονοκεφάλους των ανθρώπων και να φέρεις αρμονία στο γραφείο πηγαίνοντας σπίτι το βράδυ και κάνοντας διαλογισμό, αλλά μπορεί να μην πιστεύεις ότι είσαι καλός στη θεραπεία του καρκίνου. Αυτό είναι απλώς και μόνο επειδή το σύστημα αξιών σου θεωρεί τις τερματικές ασθένειες πιο δύσκολες στη θεραπεία από άλλες μορφές ασθένειας. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την αλήθεια. Όλες οι θεραπείες είναι μία ίση μετατόπιση ενός συστήματος πεποιθήσεων. Αν τώρα πας πίσω και ξαναπροσπαθήσεις μερικά από τα πράγματα που νόμιζες ότι δε μπορούσες να καταφέρεις, θα διαπιστώσεις ότι βρίσκεις τη δύναμή σου και τη δική σου ιδιαίτερη μορφή θεραπείας.

Θεραπεία και το Εγώ

Οι περισσότεροι από εμάς ξέρουν ότι η περιοχή της θεραπείας είναι γεμάτη αντιπερισπασμούς του εγώ. Βοηθάει να τους εξετάσουμε. Υπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ διόρθωσης και θεραπείας. Το εγώ λέει «Θα ήμουν πιο άνετα αν δεν ήσουν εδώ μπροστά μου με τη χαζή ασθένειά σου, επειδή το να σε βλέπω άρρωστο με κάνει και αισθάνομαι ανήμπορος.» Από την άλλη, η θεραπεία λέει «Είσαι ο Χριστός! Μα τι κάθεσαι και κάνεις με αυτή την ανόητη ιδέα; Δεν ξέρεις ότι η ασθένεια δεν είναι πραγματική και επομένως δεν είναι απαραίτητη;» Αυτός είναι ο τρόπος που θεράπευε ο Ιησούς. Ποτέ δεν είπε «Πω ρε φίλε, αυτό θα είναι πολύ μανίκι.» Έβλεπε το Χριστό σε κάθε ανθρώπινο ον. Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται για την ολοκληρωτική μεταμόρφωση οποιουδήποτε είναι πρόθυμος να το αποδεχτεί. Ο Ιησούς ποτέ δεν είπε «Λοιπόν, ας δούμε πρώτα τι έκανες όταν ήσουν πέντε ή αν ήσουν καλός με την μητέρα σου» επειδή ήξερε ότι όλα αυτά ήταν άσχετα. Το μόνο που ρώταγε ήταν «Πιστεύεις ότι μπορώ να το κάνω» και αν απαντούσαν «Ναι, κύριε, το πιστεύω» τότε όλα είχαν τελειώσει. Μερικές μαρτυρίες δείχνουν ότι περισσότερες από τις μισές θεραπείες που προσπάθησε ο Ιησούς, δε λειτούργησαν. Αν το άτομο δεν είχε την θέληση να πάρει αυτό που του προσέφερε, ακόμα κι ο Ιησούς δε μπορούσε να παραβιάσει την βούλησή του.

Αν η ανάγκη ενός ατόμου για ασθένεια, είναι μεγαλύτερη από την ανάγκη του για ελευθερία, θα κρατήσει την ασθένεια. Πρέπει να ζούμε συνειδητά και να έχουμε συναίσθηση του συστήματος ανταμοιβών που υπάρχει στην κοινωνία μας. Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχουν ανίατες ασθένειες. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι, όλοι δίδαξαν το πιο σύντομο δρόμο για την απόκτηση τέλει υγείας. Συμφώνησαν ομόφωνα ότι δεν υπάρχει τίποτα σε αυτή τη γη που δε μπορούμε να το αλλάξουμε μέσω της τηλεπαθητικής σύνδεσής μας με αυτό.

Θεραπεία και Κάρμα

Μία ερώτηση που γίνεται συχνά στα σεμινάρια είναι «αν θεραπεύσω κάποιον, δεν παρεμβαίνω στο κάρμα τους; Αν επιλέγουν την ασθένεια ως εργαλείο

διδασκαλίας, δε θα τους δυσκόλευα αν τους το απομάκρυνα;» Η απάντηση έχει πολλά μέρη. Πρώτον, ούτε ο Θεός, ο απόλυτος Θεός, ο πιο υψηλός, δε μπορεί να παρέμβει στο κάρμα κάποιου. Το κάρμα είναι επιλογή. Το κάρμα είναι η χρήση της ελεύθερης βούλησης. Το κάρμα είναι απαραβίαστο. Δεν υπάρχει αδικία και δεν υπάρχουν θύματα. Δεν είναι δυνατό να γίνει κάποιος θύμα, ακόμα και από τις γεμάτες αγάπη προθέσεις άλλου. Δεύτερον, δεν υπάρχουν δύο άνθρωποι που είναι διαχωρισμένοι. Δεν υπάρχει θεραπευτής και θεραπευόμενος. Όλα τα μυαλά είναι ένα μυαλό. Όλες οι καρδιές είναι μία καρδιά. Η ενότητα θεραπεύει. Ο διαχωρισμός δημιουργεί άγχος. Η εμφάνιση του διαχωρισμού είναι ασθένεια. Ο τρισδιάστατος χρόνος χώρος είναι ένα ολόγραμμα. Κανείς δεν έχει δει κάτι σε αυτό το επίπεδο της πραγματικότητας, είτε τραγωδία είτε ποιμενική ομορφιά, που δεν ήταν καθρέφτης. Τι υπάρχει εκεί για θεραπεία; Μόνο η αντίληψή μας.

Αν προσφέρεις μία θεραπεία, η οποία στη συνέχεια γίνει αποδεκτή, αυτό είναι ένδειξη ότι αυτός ο κάποιος ήταν έτοιμος να παρακάμψει το κάρμα του. Αυτοί που βοηθούν τους άλλους να γλυτώσουν χρόνο λέγονται σωτήρες.

Κάθε προσφορά θεραπείας, αγάπης ή συγκώρεσης, είναι χρήσιμη. Η αγάπη δε μπορεί να βλάψει. Κάθε θετική σκέψη ή συναίσθημα που εκφράζεται από το νου, υψώνει το επίπεδο δόνησης της τηλεπαθητικής δεξαμενής. Η θεραπεία της τηλεπαθητικής δεξαμενής θεραπεύει όλα όσα αυτή αγγίζει, τη γη, τους ανθρώπους και το σύμπαν.

Πώς ξέρουμε αν έχουμε δουλειά να ασχοληθούμε με μία συγκεκριμένη κατάσταση; Αφού όλα όσα βλέπουμε είναι καθρέφτης, οτιδήποτε στον κόσμο τραβήξει την προσοχή μας είναι μία πτυχή του εαυτού μας, που προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή μας. Οτιδήποτε άβολο που πιάνει το μάτι μας, προσπαθεί να μας κάνει να απελευθερώσουμε μία ψευδή πεποίθηση γι' αυτό και να το δούμε από τη σκοπιά του Θεού. Εκεί βρίσκεται η θεραπεία. Αν δεις τους πεινασμένους στην Ινδία, κακομεταχείριση παιδιών ή ένα ατύχημα στο δρόμο, ήρθε στην αντίληψή σου για κάποιο λόγο. Η ευθύνη μας τότε είναι να λειτουργήσουμε με αλήθεια. Το να πιστεύουμε στην τραγωδία σίγουρα δεν είναι ευθυγραμμισμένο με την αλήθεια. Γνωρίζουμε ότι το να κρατάμε στο νου μία εικόνα κακοποιημένου παιδιού ως λάθος, μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την ίδια συμπεριφορά προς ένα άλλο παιδί. Οι μεγάλοι διδάσκαλοι μας δίδαξαν πώς να διορθώνουμε τα λάθη όταν τα αντιλαμβανόμαστε. «Να προσεύχεστε ο ένας για τον άλλον» είπαν.

Κάθε άτομο εγγράφηκε στο πρόγραμμα του στον πλανήτη γη εθελοντικά. Κάθε οντότητα εγγράφηκε για κάποια ποσότητα πόνου, αγώνα, άγχους, φόβου, αμφιβολίας και ενοχής. Δεν υπάρχει απολύτως καμία εξαίρεση. Ο καθένας που έρχεται στη γη είναι ένα κακοποιημένο παιδί, είτε συναισθηματικά είτε ψυχολογικά είτε σωματικά. Μου αρέσει η δήλωση της Πατρίσια Σαν «Κανένας στη γη δεν έχει ακόμα ανατραφεί από έναν ενήλικα.» Αν ψάχνεις για αδικία, άνοιξε τα μάτια σου. Το πρώτο πρόσωπο που θα δεις, θα είναι ένα τέλειο

παράδειγμα ενός κακομεταχειρισμένου ατόμου. Στην άπειρη σοφία του, όταν ήταν εκτός σώματος και συνδεδεμένο με τον υψηλό εαυτό του, ήξερε επακριβώς για τι να εγγραφεί. Είτε πεθάνει από βίαιο ξυλοδαρμό στην ηλικία των δύο ή από «φυσικά» αίτια όταν είναι ενενήντα πέντε, δεν έχει σημασία. Δεν έχει τίποτα να κάνει με την αλήθεια. Αλλά αν πέσει στην αντίληψή σου, σε όποιο στάδιο της προσωπικής του ανάπτυξης, αυτό είναι ένδειξη ότι θα τους ήταν χρήσιμη η βοήθειά σου ή η διορατικότητά σου.

Η Θεραπεία Γλυτώνει Χρόνο

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας λένε πως δεν υπάρχουν τραγωδίες. Αλλά αν υπήρχε μία τραγωδία, αυτή θα ήταν η «καθυστέρηση». Πριν ταξιδέψουμε σε αυτές τις πυκνές περιοχές του σύμπαντος, είχαμε το νου του Θεού και σκεφτόμασταν όπως ο Θεός. Γνωρίζαμε ότι ο πόνος δεν υπάρχει και ότι δεν μπορεί να υπάρξει. Αφού βγούμε από αυτό το σχολικό σύστημα και επιστρέψουμε στη φυσική μας κατάσταση ύπαρξης, σκεφτόμαστε και πάλι όπως ο Θεός. Γνωρίζουμε απόλυτα ότι ο πόνος δεν υπήρξε ποτέ και δε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει. Και, ομοίως, δεν υπάρχει καμία σκέψη πόνου ή φτώχειας ή αντίθετη με το Θεό. Η μόνη δυνατή ευκαιρία που έχουν οι ψυχές για να πιστέψουν στην τραγωδία είναι κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους στο χρόνο. Ο μόνος πόνος που οποιοσδήποτε έχει ποτέ νομίζει ότι βιώνει, ήταν όσο αυτός είχε πιαστεί σε μία καθυστέρηση.

Το να βοηθήσουμε κάποιον σε μία κρίση στη ζωή του, είναι απλά να μοιραστούμε μαζί του κάποιες από τις μνήμες μας από το Θεό, σε μία περίοδο που αυτός δε μπορεί να δει τόσο μακριά. Η προσφορά θεραπείας δεν παρακάμπτει το μάθημα, το συντομεύει. Η ενόραση ή η κατανόηση που μεταφέρεται από ένα άλλο πρόσωπο τηλεπαθητικά, η οποία καταλήγει στη θεραπεία, είναι ακριβώς η ίδια ενόραση ή κατανόηση που θα αποκτούσε το άτομο αν περνούσε ολόκληρη την εμπειρία χωρίς τη βοήθειά μας. Η θεραπεία γλυτώνει χρόνο.

Ο Πόνος Είναι Ανάπτυξη.

Ο Πόνος Είναι Το Αίτημα Της Ψυχής Για Θεραπεία

Δεν έχουμε καμία πρόθεση να στερήσουμε από κανέναν τις ευκαιρίες για ανάπτυξη (πράγμα που ούτως ή άλλως είναι αδύνατο), αλλά έχουμε την επιθυμία να επιταχύνουμε τη μάθησή τους. Επομένως, η προσοχή μας μετατοπίζεται από το να προσπαθούμε να τους σώσουμε, στο να προσφέρουμε βοήθεια. Η βοήθεια πάντα έρχεται στο επίπεδο της συνείδησης. Αυτό δε σημαίνει ότι αν δούμε ένα άτομο με σπασμένο χέρι, δε θα προσφέρουμε σωματική βοήθεια ισιώνοντας το κόκαλο. Αν ξέρουμε ότι έχουμε αποκτήσει αρκετή επίγνωση ώστε να θεραπεύσουμε το χέρι χωρίς τη χρήση νάρθηκα, τότε πρόσω ολοταχώς! Ο Ιησούς πιθανώς δε χρησιμοποίησε ποτέ νάρθηκα ή γύψο, αλλά κατανοούσε το επίπεδο από το οποίο μπορούσε να λειτουργήσει.

Αν δεν έχουμε αρκετή κατανόηση της διαδικασίας θεραπείας ώστε να απαλλαγούμε από τον πονοκέφαλό μας, μπορούμε τουλάχιστον να έχουμε αρκετή επίγνωση ώστε να πάρουμε μία ασπιρίνη. Και τα δύο εξαλείφουν τη δυσφορία μας και αυτός είναι ο στόχος. Έτσι, όταν βλέπουμε κάτι να συμβαίνει στη ζωή κάποιου, η πρώτη μας αντίδραση μπορεί να είναι να τον πάμε στο γιατρό, ακόμα κι αν ξέρουμε ότι ο γιατρός λειτουργεί στο σωματικό επίπεδο και δεν έχει ιδέα πώς να θεραπεύσει οτιδήποτε. Η συμβατική ιατρική μπορεί να εξασφαλίσει σε κάποιον περισσότερο χρόνο στην παρούσα ενσάρκωση και έτσι πιθανώς να μειώσει τον αριθμό ενσαρκώσεων που είναι απαραίτητες για την επίτευξη της αποφοίτησης. Μεγάλο δώρο.

Αν το μόνο που μπορούμε να βρούμε να κάνουμε σε μία δεδομένη κρίση είναι να παρέμβουμε, τότε ας προχωρήσουμε, γνωρίζοντας ότι δε μπορούμε να κάνουμε λάθος. Αν η δράση μας αποδειχτεί ότι υποκινήθηκε από το εγώ (φόβο, αίσθηση αβοήθητου, κτλ), τότε μπορεί να βιώσουμε μία μικρή ανταπόδοση κάρμα, αλλά δε θα έχει γίνει καμία ζημιά. Αν πιστεύουμε ότι οι πράξεις μας μπορούν να γλυτώσουν κάποιον από κάποιο πόνο ή ταλαιπωρία, μπορούμε να προχωρήσουμε. Αλλά μη μπαίνεις στον πειρασμό να κρίνεις τον πόνο ως κακό ή λάθος ή άδικο. Η χρησιμότητά μας είναι ευθέως ανάλογη του πόσο θετικές είναι οι σκέψεις μας. Δε μπορούμε να στείλουμε φως ή αγάπη στο παιδί ή το θύτη, αν είμαστε γεμάτοι επίκριση. Θα πρέπει να ζητήσουμε βοήθεια από την καθοδήγηση. Αυτό που χρειάζεται εδώ είναι αγάπη και γαλήνη, όχι κρίσεις. Δεν μας ενδιαφέρει η τιμωρία του θύτη. Μας ενδιαφέρει η θεραπεία.

Αν θυμηθούμε να βυθιστούμε στο διαλογισμό ή κάποια παρόμοια συνήθεια, μπορούμε πάλι να γίνουμε αντικειμενικοί. Μπορούμε να οπτικοποιήσουμε ενέργεια αγάπης να περιτριγυρίζει το παιδί, τους γονείς και τον κοινωνικό λειτουργό. Όταν το κάνουμε αυτό, δεν υπάρχει τρόπος να μην πέσει ένα Τοίχος του Βερολίνου. Κάτι μαγικό θα συμβεί. Ο δρόμος αυτού του παιδιού θα γίνει πιο εύκολος, επειδή η παρέμβασή μας ήταν σε συμφωνία με τον κοσμικό νόμο. Αν ελέγξουμε την επόμενη εβδομάδα, μπορεί ακόμα και να ανακαλύψουμε ότι ο γονιός αποφάσισε να πάει για θεραπεία και η ζεστή και γεμάτη αγάπη θεία ήρθε από το Οχάιο για να φροντίσει το παιδί, ή ότι κάποιο άλλο «θαύμα» συνέβηκε.

Αν κάποιος που ξέρουμε αντιμετωπίζει μία πρόκληση στη ζωή του, μπορούμε να επισπεύσουμε μία θεραπεία πηγαίνοντας σπίτι, βγάζοντας το νοητικό μας φακό, που έχει μία λαμπρή δέσμη άσπρου φωτός, και λούζοντας τον με φως. Βλέποντας την αλήθεια γι' αυτούς. Δε χρειάζεται να του πούμε «Αν μόνο μπορούσες να αλλάξεις τις σκέψεις σου!», ακόμη κι αν αυτό είναι προφανές. Δε θα ήταν ιδιαίτερη βοήθεια να πας σε κάποιον του οποίου το αυτοκίνητο έχει μόλις καταστραφεί και να πεις «Λοιπόν εσύ το δημιούργησες!» Είναι πολύ πιο σοφό να επικοινωνήσεις με τον τρόπο που όλοι οι μεγάλοι διδάσκαλοι μας είπαν να το κάνουμε, τηλεπαθητικά, παρακάμπτοντας τις άμυνες του εγώ.

Θυμήσου τη Μεγάλη Εικόνα

Τίποτα δεν εκδηλώνεται σε αυτή τη διάσταση, αν δεν έχει προσκληθεί με δύο τρόπους. Σε ψυχικό επίπεδο, το άτομο με το πρόβλημα ήθελε το σχετικό μάθημα και στο επίπεδο της συνειδητής επίγνωσης, θα πρέπει να είχε κάποιες σκέψεις και συναισθήματα που προκάλεσαν το γεγονός. Αλλά δεν είναι δική μας ευθύνη να του εξηγήσουμε τη διαδικασία. Εμείς απλώς τον αγαπάμε και τον αγκαλιάζουμε και τον κρατάμε σαν ένα τρίχρονο παιδί που πέφτει και γδέρνει το γόνατο. Είναι απαραίτητο να εξηγήσουμε στο παιδί γιατί το πεζοδρόμιο είναι πιο σκληρό από το γόνατο ή αν ο Θεός είναι καλός ή κακός, λόγω της πτώσης; Το παιδί θα προτιμούσε γάλα και μπισκότα, και με λίγο κανάκεμα θα έβγαине έξω παίζοντας πάλι πριν το καταλάβουμε.

Η μόνη ευθύνη μας είναι να προσφέρουμε τη θεραπεία κατευθύνοντας τη δύναμη του νου μας και μετά να βγούμε από τη μέση. Όταν βλέπουμε ένα πρόβλημα, έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε κρίσεις σχετικά με την προέλευσή του και το τι θα το έλυne, αλλά αυτές οι πληροφορίες θα ήταν όλες λάθος. Θα χρειαζόταν να γνωρίζουμε ολόκληρη την καρμική ιστορία και το καρμικό μέλλον του ατόμου για να κάνουμε σωστή εκτίμηση. Δε θα έχουμε αυτήν την προοπτική όσο είμαστε σε σώμα. Μπορούμε απλά να φέρουμε το πρόσωπο στο νου μας και να δηλώσουμε ότι η επιθυμία μας είναι να βοηθήσουμε πραγματικά. Τότε η καθοδήγηση θα μας δώσει ενδείξεις για το τι να κάνουμε. Μία λέξη όπως αρμονία ή δύναμη μπορεί να έρθει στο νου, την οποία μπορούμε να στείλουμε. Όταν δεν είναι ξεκάθαρο, διάλεξε να στείλεις καθαρό άσπρο φως. Το φως είναι μία ενέργεια που ενισχύει τη φυσική κατάσταση ύπαρξης.

Δε θα πρέπει να έχουμε προσδοκίες για τη θεραπεία που προσφέρουμε στους άλλους. Το πότε δεν εξαρτάται ποτέ από εμάς. Έχουμε την τάση να προσφέρουμε την προσευχή μας και μετά να γυρνάμε να ρωτήσουμε «Δούλεψε; Δούλεψε; Καλύτερα να τους καλέσω πάλι. Νιώθεις καθόλου καλύτερα;» Αυτός είναι καλός τρόπος για να απογοητευτούμε, επειδή η θεραπεία εξαρτάται από τη δεκτικότητα του άλλου προσώπου. Η επιθυμία μας να βοηθήσουμε δεν πηγαίνει ποτέ χαμένη ωστόσο. Δεν είναι δυνατό να προσφέρουμε μία θεραπεία σε αυτό το σύμπαν, η οποία τελικά να μη γίνει αποδεκτή. Αν ανακηρύξουμε από την προοπτική μας ότι δε λειτουργήσει, αυτό είναι ένδειξη ότι βασιζόμαστε στη δική μας δύναμη και όχι στην καλοπροαίρετη δύναμη του Θεού. Αυτός προβλέπει ότι κάθε προσευχή εισακούεται. Μερικές φορές, το να πάρουμε θετικά σχόλια για μία προσπάθεια θεραπείας δε βοηθάει. Αν υπάρξει όντως αποτέλεσμα, μπορεί να ξαφνιαστεί ο νους μας. Μπορεί να μην πιστεύουμε ότι μας αξίζει να είμαστε θεραπευτές και σε αυτή την περίπτωση το σύμπαν δε θα παραβιάσει την δέσμευσή μας στο ότι είμαστε ανάξιοι. Πιο συχνά όμως, τα θετικά σχόλια φαίνεται ότι ενισχύουν την αποφασιστικότητά μας να είμαστε θεραπευτές. Μπορούμε να ζητήσουμε από το σύμπαν θετικά σχόλια, ώστε να συνεχίσουμε να θρέφουμε την αυτοπεποίθησή μας.

Θεραπεία και Διαισθητική Ικανότητα

Είτε ήρθες στη γη ως αλεξιπτωτιστής, ένας που έρχεται εδώ μόνο σε καιρούς ανάγκης, είτε είσαι ένας ιδιαίτερα εξελιγμένος μαθητής του σχολείου γη, της τρίτης λυκείου, έχεις μία πολύ αναπτυγμένη διαισθητική ικανότητα. Όπως και να την αποκαλούμε, ψυχική ικανότητα, διαισθητική λειτουργία, διαλογισμό ή προσευχή, δεν έχει σημασία. Το να μη χρησιμοποιούμε τα εργαλεία της ψυχής μας για τη συγκέντρωση πληροφοριών και τη διάδοση θεραπείας, θα ήταν σαν να αποφασίζαμε ότι το μόνο που χρειαζόμαστε για να περάσουμε τη ζωή μας είναι ένα μάτι, ένα αυτί και ένα πόδι. Θα ήταν ένας ανόητος τρόπος για να λειτουργήσει ένα απεριόριστο ον.

Ο καθένας μας αντιλαμβάνεται διαισθητικές πληροφορίες με διαφορετικό τρόπο. Δεν υπάρχουν κανόνες. Κάποιοι έχουν οπτικοποιήσεις, ενώ κάποιοι βιώνουν άμεση γνώση. Άλλοι είναι εμπαιχτές κι έτσι νοιώθουν τα πάντα κυριολεκτικά στο σώμα τους. Κανείς δεν έχει μείνει στον πλανήτη χωρίς ένα μέσο για πρόσβαση στο άπειρο. Έχουμε ήδη το δικό μας ιδιαίτερο τρόπο να συντονιζόμαστε. Τα βιβλία που λένε ότι πρέπει να καθίσουμε στη στάση του λωτού για εβδομήντα-δύο ώρες την βδομάδα ώστε να βρούμε το πνεύμα, δεν έχουν γραφτεί για μαθητές της τρίτης λυκείου. Με όποιο τρόπο και να κάνουμε την σύνδεσή μας, είναι εντάξει για το σύμπαν. Δεν έχει σημασία. Πολύς κόσμος έχει αναλαμπές και ενοράσεις καθώς οδηγούν το αυτοκίνητο ή κάνουν πεζοπορία. Η ονειροπόληση, αν δεν είναι απλά η επανάληψη κασετών με παλιά μοτίβα σκέψης, είναι σπουδαίος διαλογισμός. Στους περισσότερους, μας είπαν όταν ήμασταν παιδιά να «σταματήσουμε να ονειροπολούμε». Η ονειροπόληση δεν είναι χαμένος χρόνος. Είναι ένας τρόπος να λάβουμε μεγάλη έμπνευση. Έτσι, μπορούμε να τη μετατρέψουμε σε ένα πολύ χρήσιμο παιχνίδι. Μπορούμε να ζητήσουμε να λάβουμε νέα μουσική, τέχνη ή εφευρέσεις μέσω ονειροπολήσεων. Ή μπορούμε να ζητήσουμε να μας δείξουν άλλα επίπεδα της πραγματικότητας στο δρόμο για τη δουλειά.

Μπορούμε να ενεργοποιήσουμε τα μάτια και τα αυτιά της ψυχής μας οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Δεν είναι απαραίτητο να είμαστε καθισμένοι στην καρέκλα διαλογισμού μας. Μπορεί να επιλέξουμε να συντονιστούμε με κάποιον καθώς είμαστε στην ουρά στο μανάβικο (ένας χώρος που είναι πολύ πιθανό να πετύχουμε κάποιον που χρειάζεται βοήθεια.) Οτιδήποτε αισθανόμαστε, ιδιαίτερα αν είναι αυθόρμητου χαρακτήρα, είναι καλές πληροφορίες σε κάποιο επίπεδο και μπορεί να είναι μία κλήση για βοήθεια. Ποτέ δε μας εμφανίζεται μία ανάγκη, αν το σύμπαν δεν έχει πριν διαπιστώσει ότι έχουμε την ικανότητα για να την εξυπηρετήσουμε. Οι διαισθητικοί λειτουργοί είναι γνωστοί στην ιστορία ως προφήτες. Οι ιερείς και οι προφήτες βρίσκονται σε αντιπαράθεση μεταξύ τους σε κάθε πολιτισμό. Οι ιερείς μπορούσαν μόνο να είναι η ηχώ των λόγων που εισήγαγαν οι προφήτες. Οι ιερείς δούλευαν για το βασιλιά και είχαν την υποστήριξή του. Οι προφήτες από την άλλη πλευρά, βλέπανε πάντα οράματα και όνειρα για το μέλλον. Μιλάγανε για επερχόμενα γεγονότα, για τα οποία ο βασιλιάς δεν είχε κανένα έλεγχο. Οι

βασιλείς δεν αρέσκονται να καθίστανται ανίσχυροι κι έτσι έχουν συνήθεια να εξορίζουν ή να εκτελούν τους προφήτες.

Επειδή τώρα έχουμε όλοι υπάρξει ο προφήτης σε άλλες ενσαρκώσεις, είμαστε διστακτικοί στο να ανακατευτούμε. Έχουμε υποσυνείδητους φόβους ότι θα καούμε στην πυρά. Είμαστε πολύ πιο ασφαλείς στη δεκαετία του 1990, από ό,τι ήμασταν στις τελευταίες μας ενσαρκώσεις. Μπορούμε να διαλέξουμε τον τόπο και το χρόνο όπου αισθανόμαστε άνετα να λειτουργήσουμε διαισθητικά. Μπορεί να γελοιοποιηθούμε για τα οράματα σε αυτή τη ζωή, αλλά δε θα καούμε στην πυρά.

Ιεροί Τόποι

Μερικοί από εμάς πιστεύουν ότι θα ήμασταν πολύ καλύτεροι στη θεραπεία αν μπορούσαμε να την κάνουμε σε ένα ιερό τόπο. Μπορούμε, επομένως, να είμαστε πολύ απασχολημένοι με το να ψάχνουμε όλες τις ενεργειακές δίνες πάνω στον πλανήτη. Στην πραγματικότητα ίσως είναι πιο εύκολο, και εξίσου ευεργετικό, να φτιάξουμε ένα χάρτη με τους ιερούς τόπους του σαλονιού μας. Όταν ένα παιδί έχει συμπεριφερθεί «άσχημα» και έπρεπε να κάτσει τιμωρία στη γωνία, αυτή έγινε μία δίνη αρνητικής ενέργειας γι' αυτό. Από την άλλη πλευρά, όταν νοιώθουμε πολύ δημιουργικοί μπορεί να καθίσουμε στο πιάνο, οπότε αυτό γίνεται μία δίνη θετικής ενέργειας. Οι πυραμίδες της Αιγύπτου δεν είναι πιο ιερές από τον καναπέ στο σαλόνι ή τη μπανιέρα. Τα ανθρώπινα όντα έχουν τα απαραίτητα χαρακτηριστικά για να μεταβάλλουν την ενέργεια οπουδήποτε. Όταν συνδυάζουμε τη δύναμη του νου με το συναισθηματικό σώμα μας, έχουμε την ικανότητα να δημιουργήσουμε μία συγκεκριμένη διάθεση. Υπάρχουν μοναδικές διαθέσεις ανά την υφήλιο. Εξαρτάται μόνο από το ποιος ήταν εκεί τελευταίος και ποια ενέργεια.

Η Αν και εγώ ζούμε στο Νέο Μεξικό, σε ένα μέρος το οποίο το αισθανόμαστε πολύ ιερό. Είναι μία περιοχή γης που ήταν ιερή και για τους Ιθαγενείς Ινδιάνους της Αμερικής. Όταν συντονίζομαι με τη γη, πιάνω ότι είναι ένας τόπος όπου οι άνθρωποι περνάγαν καλά για αιώνες. Αυτή η γη δεν έχει δει πολλούς σκοτωμούς. Αυτό είναι όλο που χρειάζεται για να μας κάνει να αισθανθούμε ότι ένας τόπος είναι ιδιαίτερος. Αν γινόταν πόλεμος τώρα στο Νέο Μεξικό, δε θα το αισθανόμασταν ιερό πλέον, επειδή αυτή θα ήταν η τελευταία ενέργεια που θα έμενε εκεί. Το σπίτι μας είναι επίσης σχετικά κοντά στην περιοχή των Τεσσάρων Γωνιών, η οποία λέγεται ότι είναι μία δίνη στο κέντρο της γης που έλκει διαστημικά οχήματα. Η περιοχή είναι ένα μέρος όπου δεν ενοχλούνται τα διαστημόπλοια. Ο στρατός μας δεν τα έχει ανακαλύψει ακόμα εδώ, έτσι μπορούν να παραμένουν εδώ ειρηνικά. Δεν είναι τίποτα περισσότερο - - το εάν κάτι το αισθανόμαστε ιερό ή όχι, εξαρτάται αποκλειστικά από την ενέργεια που κρατάμε σχετικά με αυτό.

Οι περιορισμένες μας έννοιες για το χρόνο και το χώρο δεν ισχύουν σε σχέση με την ενέργεια. Μπορούμε να αλλάξουμε την ενέργεια σε (να θεραπεύσουμε)

οτιδήποτε. Αν έχουμε ένα συγκεκριμένο κόσμημα για το οποίο δεν αισθανόμαστε άνετα, μπορεί κάλλιστα να έχει μία ιστορία την οποία δε γνωρίζουμε. Μπορούμε να το κρατήσουμε στο χέρι καθώς καθόμαστε σε διαλογισμό και να το λαμπρύνουμε με το νοητικό φως μας. Αυτό κυριολεκτικά θα αναδιατάξει τη μοριακή δομή του και θα μετατοπίσει την ενέργεια του αντικειμένου. Όταν θα έχει απορροφήσει τις δονήσεις σου, θα αισθάνεσαι υπέροχα με αυτό.

Επίσης, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ της αλλαγής της ενέργειας ενός μικρού κοσμήματος και ολόκληρης της πολιτείας του Μισούρι. Το σύμπαν δε θα πει «Για στάσου ένα λεπτό! Έχουμε ένα όριο δύο τετραγωνικών μιλίων εδώ πάνω!» Το σύμπαν δε γνωρίζει τη διαφορά και δεν το ενδιαφέρει. Μπορείς να αλλάξεις την ενέργεια ενός κτιρίου γραφείων, του μανάβικου, ενός εμπορικού κέντρου ή του ταχυδρομείου. Δεν υπάρχει όριο στη δύναμη του νου μας.

Διαισθητική Συμβουλευτική

Η θεραπεία απαιτεί διακριτικότητα και προθυμία στο να είμαστε ταπεινοί. Οι πέντε φυσικές αισθήσεις ποτέ δε θα μας αποκαλύψουν πιο είναι το συμβόλαιο μίας ψυχής με τη γη. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τις αισθήσεις της ψυχής μας, παρακάμπτοντας τις κρίσεις, για να βγάλουμε νόημα από τα βάσανα κάποιου.

Οι διαισθητικοί σύμβουλοι καταλαβαίνουν καλύτερα τη γεμάτη αγάπη φύση του σύμπαντος, κάθε φορά που συντονίζονται με κάποιον σε ψυχικό επίπεδο. Οι άνθρωποι προσφεύγουν στη συμβουλευτική μόνο όταν οι πέντε αισθήσεις τους έχουν το πάνω χέρι και τους έχουν πείσει ότι συμβαίνουν λάθη. Ως αρωγοί της ανθρωπότητας, η δουλειά μας είναι να εντοπίσουμε το συμβόλαιο τους με τη γη, να δούμε σε ποια μαθήματα έχουν εγγραφεί, και να τους δείξουμε τον πιο εύκολο δρόμο για να ολοκληρώσουν το μάθημα. Καθώς όλοι μας εξασκούμε στην διαισθητική συμβουλευτική, πείθουμε τον εαυτό μας ότι οι αποδοτικές λύσεις είναι άφθονες, όταν αποκτήσουμε πρόσβαση στη μεγάλη εικόνα.

Πολλοί από εμάς έχουμε καταχωνιάσει την διαισθητική μας επίγνωση, επειδή δεν ήταν αποδεκτή στην κοινωνία μας ή στην οικογένειά μας, κι έτσι μπορούμε κυριολεκτικά να μεθύσουμε όταν την αφήσουμε να βγει στην επιφάνεια. Μπορεί να είναι μία πολύ απελευθερωτική εμπειρία. Όμως εδώ δε θα έβλαπτε λίγη σεμνότητα. Περιστασιακά, υπάρχει η τάση σε αυτούς που αφυπνίζονται στις διαισθητικές τους ικανότητες, να συνειδητοποιήσουν ότι οι κρίσεις που έκαναν για το τι χρειάζονται οι άνθρωποι βασιζόνταν στο εγώ. Και αφού τώρα έχουν μία «σύνδεση», γνωρίζουν για πρώτη φορά τι πραγματικά θα τους διόρθωνε. Όλες οι διορθώσεις ανήκουν στο Άγιο Πνεύμα, λένε τα *Μαθήματα Θαιμάτων*.

Μερικές Ενοράσεις Της Ψυχής

Μία γυναίκα με πλησίασε κατά τη διάρκεια ενός σεμιναρίου μου. Είχε την όψη κάποιου που έχει πάρει φάρμακα και έχει περάσει από ιδρύματα. Είπε «Είμαι σχιζοφρενής και έχω περάσει τα τελευταία τρία χρόνια στο νοσοκομείο κτλ, κτλ» Πάντα αποσυντονίζομαι από αυτούς που ξεκινάνε να μου λένε τα προβλήματά τους, επειδή οι ψευδαισθήσεις τους για τον εαυτό τους δεν είναι πολύ χρήσιμες. Ψάχνω για την αλήθεια, συντονιζόμενος με το συμβόλαιο της ψυχής τους. Καθώς το έκανα αυτό, μπορούσα να δω ότι μίλαγε με μία στάση «Το ξέρω ότι εσύ δε μπορείς να κάνεις κάτι γι' αυτό και δεν έχεις απαντήσεις για μένα, αλλά χρειάστηκε πολύ θάρρος από μέρους μου να έρθω εδώ πάνω και να σου πω τι συμβαίνει.»

Και τότε έλαβα μία απίστευτη εικόνα γι' αυτήν. Πολλοί από εμάς ζουν δύο ή τρεις ή δέκα ενσαρκώσεις ταυτόχρονα. Είδα αυτή τη γυναίκα να ζει σε οκτώ σώματα ταυτόχρονα στη γη και επειδή τύχαινε να είναι σημαντικά πιο διαισθητική από το μέσο όρο του πλανήτη, μπορούσε ανά πάσα στιγμή να συντονιστεί με οποιοδήποτε από τα άτομα τα οποία αυτή ήταν. Της είπα ότι όλοι είμαστε σχιζοφρενείς, αλλά δεν είναι όλοι αρκετά διαισθητικοί για να το γνωρίζουν αυτό. Της είπα ότι ήταν υπερβολικά ανυπόμονη για να ζει μία ζωή κάθε φορά, επειδή ήθελε τη μέγιστη ανάπτυξη και ότι η κατάστασή της τελικά θα παρήγαγε τεράστια ποσότητα σοφίας για αυτήν. Απάντησε λέγοντας ότι η έλλειψη διαύγειας στο τώρα ήταν πολύ ενοχλητική. Της είπα ότι σε τρία χρόνια περίπου όλα θα ξεκαθαρίσουν γι' αυτήν και ότι θα αποκτήσει μία προοπτική της μεγάλης εικόνας που δεν μπορούν να δουν άλλοι και ότι ο κόσμος θα τη χρειάζεται για να διδάξει τη συμπόνια σε εμάς τους υπόλοιπους. Με μεγάλη χαρά και περηφάνεια ανακοίνωσε ότι μπορούσε να περιμένει τρία χρόνια.

Υπάρχουν πολλές αιτίες για τη σχιζοφρένεια και καμία από αυτές δεν είναι ανίατη, αν τη δούμε ως μία ασθένεια της ψυχής. Η ψυχή μπορεί να εκδηλωθεί με άπειρους τρόπους. Ούτως ή άλλως, κανείς μας ποτέ δε φέρνει ολόκληρο τον εαυτό όταν ενσαρκώνεται. Φέρνουμε μία πτυχή η οποία χρειάζεται λίγο δουλειά και μπορεί να είναι ο αρσενικός εαυτός ή ο θηλυκός εαυτός ή ο διανοούμενος εαυτός. Αν φέρουμε δύο πτυχές της ψυχής ταυτόχρονα οι οποίες φαινομενικά για το μέσο μάτι δεν είναι σε αρμονία μεταξύ τους, αυτό το λέμε σχιζοφρένεια. Μπορείς να κάτσεις και να κουβεντιάσεις στο νου σου με ένα σχιζοφρενή και να τον ρωτήσεις γιατί ήρθε με αυτόν τον τρόπο και τι μπορείς να κάνεις για να του είσαι χρήσιμος. Αν ανακαλύψεις ότι έχουν εκδηλώσει τον εαυτό τους με έναν ιδιαίτερα άβολο τρόπο, προσπάθησε να προβάλεις αρμονία σε όλα τα μέρη της ύπαρξής τους για δέκα λεπτά κάθε μέρα. Η αρμονία θα αρχίσει να εκδηλώνεται.

Υπάρχουν αρκετές προσεγγίσεις στη συναισθηματική θεραπεία που είναι διαθέσιμες σήμερα και μπορούν να μειώσουν δραματικά (ή να εξαλείψουν) το χρόνο που είναι απαραίτητος για τη συμβατική θεραπεία. Αν αυτή είναι μία

περιοχή ενδιαφέροντος για εσένα, σου συνιστώ να διαβάσεις μερικά από τα βιβλία των Gerald Jampolsky, Chris Griscom ή Sandra Ingerman.

Πριν από είκοσι χρόνια, έκανα το σεμινάριο Σύμβα Νοητικός Έλεγχος με ένα φίλο του οποίου η μητέρα ήταν ογδόντα δύο χρονών και είχε γεροντική άνοια. Οι γιατροί, φυσικά, του είπαν ότι η άνοια είναι μη αναστρέψιμη και παρόλο που δεν υπήρχε ελπίδα, είχε τις ανέσεις της και ανθρώπους να την προσέχουν. Δε θα είχε πραγματική σημασία, όπως είπαν, αν αυτή νόμιζε ότι ήταν τριών χρονών ή αν εκδήλωνε παιδική συμπεριφορά. Λοιπόν ο γιος της είχε μόλις βγει από ένα σεμινάριο ελέγχου του νου και ήθελε να εφαρμόσει μερικές από τις αρχές που είχε μάθει. Ήταν πολύ ενθουσιασμένος. Είχε την ιδέα να κάθεται δέκα λεπτά την ημέρα στην αγαπημένη του καρέκλα διαλογισμού και να μιλάει στη μητέρα του στο εσωτερικό επίπεδο. Έφερνε την εικόνα της μητέρας του στο νου και έλεγε «Μαμά, γίνεσαι όλο και πιο δυνατή, με καλύτερη υγεία και περισσότερη εγρήγορση. Θυμάσαι πόσο σου άρεσε να παίζεις μπριτζ, μαμά;» Σε είκοσι τρεις ημέρες η μητέρα του είχε αποκτήσει πλήρη έλεγχο των πνευματικών ικανοτήτων της και έπαιζε και πάλι μπριτζ. Προσωπικά, δε γνωρίζω περίπτωση που η διαδικασία των «δέκα λεπτών την ημέρα» να πήρε πάνω από τριάντα ημέρες για να μεταβάλλει οποιαδήποτε σωματική ή συναισθηματική κατάσταση της ύπαρξης.

Γνωρίζω μία θαυμάσια θεραπεύτρια, της οποίας η μέθοδος συνίσταται στο να κόβει με το νοητικό της ψαλίδι και να πετάει τα τμήματα του σώματος τα οποία έχουν πάψει να λειτουργούν κανονικά. Λέει «Ω, βλέπω ότι αυτό δε λειτουργεί πλέον.» Χρατς, χρατς, χρατς και έπειτα πάει στο νοητικό της ντουλάπι με ανταλλακτικά σώματος και φέρνει ένα νέο όργανο. Αφού συμπληρώνει το νοητικό της χειρουργείο με λίγη ταινία ή κόλλα, συχνά εμφανίζονται υπέροχες σωματικές αλλαγές. Το σύμπαν μπορεί μόνο να διαβάσει την πρόθεσή σου να είσαι χρήσιμος, έτσι όποια μέθοδο μπορείς να φανταστείς θα δουλέψει. Καλή διασκέδαση με αυτό. Δεν υπάρχει λάθος τρόπος να κάνεις διαισθητική θεραπεία, αν η πρόθεσή σου είναι να είσαι ένα κανάλι για το Θεό.

Ο Μπέρνι Σίγκελ λέει πολλές ωραίες ιστορίες στο βιβλίο του *Αγάπη, Ιατρική και Θαύματα* σχετικά με τη δύναμη του νου στη θεραπεία. Λέει για μία γυναίκα που βρισκόταν σε κώμα για χρόνια. Όταν μίλησε σ' αυτή την «αναισθητη» γυναίκα, δίνοντάς της την απελευθέρωση που χρειαζόταν από την ευθύνη ως γονέας, αυτή πέθανε μέσα σε λίγα λεπτά. Λέει πολλές ιστορίες για ασθενείς που τους μιλάγανε ενώ βρισκόντουσαν υπό αναισθησία. Η αναισθησία είναι παρόμοια με την ύπνωση. Προτάσεις που γίνονται σε «αναισθητα» πρόσωπα μπορούν να σταματήσουν αιμορραγίες, να αλλάξουν τον παλμό της καρδιάς και την πίεση του αίματος, ακόμα και να τους φέρουν πίσω όταν το ηλεκτροκαρδιογράφημα έχει γίνει επίπεδη γραμμή. Ο νους κάθε ανθρώπου ακούει πάντα. Αρνητικά ή αποθαρρυντικά σχόλια δεν πρέπει ποτέ να γίνονται παρουσία οποιουδήποτε ασθενή. Πράγματι, το να ενισχύουμε με θετικά λόγια ασθενείς που κοιμούνται, μπορεί να επιταχύνει δραματικά τη διαδικασία θεραπείας.

Μερικές φορές, μπορεί να βρεθούμε να ασχολούμαστε με μία κατάσταση που παραδοσιακά έχει μόνο μακροπρόθεσμες λύσεις, όπως οι τερματικές ασθένειες ή εθισμοί. Η ομαδική συνείδηση γεμίζει την τηλεπαθητική δεξαμενή με αισθήματα απελπισίας σχετικά με αυτές τις καταστάσεις. Αλλά αυτό τώρα αλλάζει πολύ γρήγορα. Υπάρχουν εκπαιδευτές Σύλβα Νοητικός Έλεγχος που δουλεύουν μόνο με σκληροπυρηνικούς τοξικομανείς και με σαράντα ώρες εκπαίδευσης στην τάξη, οι πρώην τοξικομανείς φεύγουν ελεύθεροι χωρίς συμπτώματα στέρησης. Είναι πλήρως αναζωογονημένα και παραγωγικά ανθρώπινα όντα. Αν έχουμε κάποιου είδους εθισμό, είναι πιθανότατα ένα κατάλοιπο ενός παλιού καρμικού μοτίβου στη ζωή μας. Τα καρμικά μοτίβα μεταβάλλονται με αλλαγές στο σύστημα πεποιθήσεων (συνείδηση), όχι με σκληρή δουλειά.

Ευλογώντας το Φαγητό

Μας έχουν πει να ευλογούμε το φαγητό μας πριν το φάμε. Ο λόγος είναι επειδή η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα και στη διαίτά μας. Όταν κατευθύνουμε ενέργεια από τα χέρια μας στο φαγητό μας, κυριολεκτικά αλλάζουμε τη χημική σύσταση. Αν βάλουμε τα χέρια μας στις άκρες ενός πιάτου με μπισκότα και οπτικοποιήσουμε φως και ενέργεια να ρέουν από τα χέρια μας και αναγνωρίσουμε την ενέργεια ως την ουσία του Θεού, θα φάμε το πιο υγιεινό φαγητό που θα μπορούσαμε να καταναλώσουμε.

Πολλοί απόφοιτοι Σύλβα έχουν κάνει ένα πείραμα που μπορούμε να κάνουμε όλοι στο σπίτι. Πάρε δύο ντομάτες που φαίνονται ίδιες. Βάλε τη μία σε ένα πιάτο και άστην κάπου όπου δε θα διαταραχθεί για αρκετές εβδομάδες. Πάρε την άλλη στο σημείο που διαλογίζεσαι. Κάνε την τελετή χαλάρωσης και απελευθέρωσής σου. Έπειτα, για δέκα λεπτά κράτησε τη ντομάτα στα χέρια, οπτικοποιώντας φως και αγάπη να τη διαπερνά από το ένα χέρι στο άλλο. Βάλε αυτή τη ντομάτα σε ένα πιάτο, σημάδεψέ την για να ξέρεις ποια είναι ποια, και άστην στην άκρη για μερικές εβδομάδες. Η μία χαλάει, η άλλη αφυδατώνεται παραμένοντας φαγώσιμη. Βλέπεις; Οι μεγάλοι διδάσκαλοι ήξεραν και για τα συντηρητικά. Αλλά τα συντηρητικά τους δεν είναι ακατάλληλα για το σώμα μας, θεραπεύουν το σώμα μας.

Η τροφή που μας είναι απαραίτητη ως άτομα, ίσως να μη βρίσκεται στα βιβλία διατροφής. Ο καθένας μας έχει καρμικά προγραμματισμένο σώμα. Έχουμε προγραμματιστεί από ολόκληρες ζωές κυτταρικής μνήμης από ό,τι τροφή καταναλώνουμε και σε ό,τι τροφή προσαρμοζόμασταν. Τα σώματά μας είναι πολύ περισσότερο από ένα φυσικό όργανο - - είναι η ανάμνηση των προηγούμενων υπάρξεων στο φυσικό επίπεδο. Αυτό έχει αποδειχτεί κλινικά. Υπάρχουν άνθρωποι με πολλαπλές προσωπικότητες, οι οποίοι έχουν δυσανεξία σε συγκεκριμένες τροφές, αλλά όταν πηγαίνουν σε άλλη προσωπικότητα είναι αλλεργικοί σε ένα εντελώς νέο σύνολο τροφών. Είναι το σύστημα πεποιθήσεων που ελέγχει το σώμα. Είναι μία κυτταρική μνήμη του ιστορικού εαυτού σου

που καθορίζει ποιες διατροφικές συνήθειες λειτουργούν για σένα. Δεν έχει καμία σχέση με ό,τι λένε οι διατροφολόγοι, οι ανώνυμοι παχύσαρκοι ή οι Γουέιτ Γουότσερς. Οι πιο μακρόβιοι πολιτισμοί στη γη, έχουν μέσο όρο προσδόκιμης ηλικίας πάνω από εκατό χρόνια και τρώνε τα πιο απαράδεκτα πράγματα. Μερικοί από αυτούς στηρίζονται σε δίαιτα με βάση το ζαχαροκάλαμο. Αλλά το κύριο συστατικό του τρόπου ζωής τους είναι η έλλειψη άγχους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΣΧΕΣΕΙΣ

Οι σχέσεις είναι η πεμπουσία των μαθημάτων για τα ανθρώπινα όντα. Αν κατανοήσουμε τη σχέση μας με όλη τη ζωή, τότε κατανοούμε τα πάντα σε αυτό πρόγραμμα σπουδών. Όλα όσα έχει προσπαθήσει ποτέ η γη να διδάξει, είναι η διαφορά του να λειτουργείς από το εγώ (την πεποίθηση ότι είμαι διαχωρισμένος) και την ενότητα. Οι σχέσεις είναι το τελευταίο μάθημα το οποίο κατακτούν τα ανθρώπινα όντα στον πλανήτη γη, πριν αποφοιτήσουν.

Καθώς κλείνει η αυλαία της Εποχής των Ιχθύων, μπορούμε να δούμε ότι οι σχέσεις είναι εξαιρετικά σημαντικές. Απλώς κοίταξε πόσα βιβλία έχουν γραφτεί με αυτό το θέμα. Κι αυτό ισχύει επειδή πρέπει να τελειώνουμε με τις δύσκολες και οδυνηρές σχέσεις πριν μπει για τα καλά η Εποχή του Υδροχόου. Η επικοινωνία και η αναγνώριση της ισότητας των φύλων, είναι προκαταρκτικά μαθήματα για την Εποχή του Υδροχόου. Αν είναι να μείνουμε για το μεγάλο θέαμα, το σύμπαν πρέπει να υποθέσει ότι αυτά τα θέματα έχουν ήδη λυθεί σε όλους μας. Τι θα κάνουμε λοιπόν για να εξασφαλίσουμε μία τέτοια λύση;

Η μόνη σχέση που υπάρχει με την κοσμική έννοια είναι «όλα είναι ένα.» Το να μάθουμε να απελευθερώνουμε την πίστη μας στο διαχωρισμό, εκδηλώνεται ως μαθήματα πολλών διαφορετικών ειδών. Μία βοτανολόγος μπορεί να μελετά φυτικά κύτταρα για χρόνια, μέχρι να αντιληφθεί ότι το κάθε κύτταρο δεν είναι μόνο ζωντανό, είναι ζωή. Μέσω αυτής της εμπειρίας, αγγίζει μία κατάσταση μετασχηματισμού της κοσμικής συνείδησης. Ένας αστρονόμος μελετά τις αντιλήψεις μας για το φυσικό σύμπαν για ολόκληρες ζωές, ώσπου φτάνει στο αναπόδραστο συμπέρασμα: τα μέρη του σύμπαντος είναι σε τάξη, αλληλοσυνδέονται, είναι ζωντανά και όλα είναι από το ίδιο υλικό. Αυτό το υλικό είναι ευφυές. Είναι ο Θεός. Οι αστροναύτες κοιτάζουν κάτω τη Μητέρα Γη και δεν τη βλέπουν ως χώρες ή σύνορα ή κυβερνήσεις, αλλά ως Γαία, ένα έμβιο ον, άρρηκτα συνδεδεμένο με τις καρδιές και τις ψυχές τους. Σε όποια

περιοχή της ζωής επενδύει ένα άτομο το χρόνο και την προσπάθειά του, το τελικό μάθημα που μαθαίνει είναι η ενότητά του με κάποια πτυχή του κόσμου μας ή του σύμπαντος.

Όλες οι σχέσεις είναι εξίσου θεϊκές κι εξίσου μεγάλες προκλήσεις. Παρέχουν τις απαντήσεις σε όλα όσα χρειάζεται να ξέρουμε, αρκεί να είμαστε πρόθυμοι να δεχτούμε αυτό που έχουν να διδάξουν. Η απάντηση σε όλες τις ερωτήσεις που έχουμε, βρίσκεται στη συνειδητοποίηση ότι είμαστε ένα με όλη τη δημιουργία. Οι σχέσεις, επομένως, γίνονται οι σπουδαιότεροι δάσκαλοι της ενότητας σε αυτόν τον πλανήτη. Και όπως λένε τα *Μαθήματα*, όταν είμαστε συντονισμένοι με τη διδασκαλία, «κάθε σχέση γίνεται ένα μάθημα στην αγάπη.»

Η επίτευξη ενότητας με την πιο αληθινή της έννοια, αντικαθιστά ό,τι μπορούμε να πετύχουμε στο φυσικό επίπεδο. Από την αρχή, αυτό που μας προσέλκυσε σε αυτή τη διάσταση ως εξερευνητές, ήταν η φαινομενική της μοναδικότητα, το ότι ήταν ξεχωριστή από την υπόλοιπη πραγματικότητα. Επομένως, η ενότητα είναι πραγματικά μία κατανόηση που μπορούμε να αποκτήσουμε μόνο αφού έχουμε αποφοιτήσει και έχουμε προχωρήσει σε άλλα σχολικά συστήματα. Σπάνια εξελισσόμαστε στο σημείο όπου μπορούμε να πούμε ότι όλοι οι άνθρωποι στη γη είναι εγώ, αλλά μπορούμε να συλλάβουμε την έννοια ότι η ενότητα είναι δυνατή και να αρχίσουμε να αισθανόμαστε ότι αυτό είναι αλήθεια.

Επίσης, η αφύπνιση είναι μία πολύ μοναδική διαδικασία. Ο κάθε ένας ακολουθεί τη δική του ευδαιμονία, η οποία οδηγεί στην επανενοποίηση με το Θεό. Κανείς δεν μπορούσε να πάει στο σταυρό με τον Ιησού, επειδή η διαδικασία επίτευξης ενότητάς του με το Θεό ήταν για εκείνον, όπως επίσης και για την ανθρωπότητα. Είναι και πάλι ένα παράδοξο, επειδή, καθώς συνεχίζουμε να δουλεύουμε εσωτερικά μόνοι μας, θα γίνουμε ένα με κάθε άτομο στον πλανήτη. Θα βιώσουμε ένα δεσμό μαζί τους που πριν δεν αναγνωρίζαμε.

Προσωπική Ευθύνη

Η λειτουργία μας είναι να μεταμορφώσουμε τις σχέσεις μας, όχι να τις διορθώσουμε. Δουλεύουμε μόνο στον εαυτό μας, όχι στο άλλο πρόσωπο. Όταν είμαστε πρόθυμοι να παίξουμε τα παιχνίδια των σχέσεών μας με νέους κανόνες, τότε αυτές θα μεταμορφωθούν. Οι νέοι κανόνες αρχίζουν με το «ό,τι έγινε χτες είναι άσχετο.» Αν επιμένουμε ότι ξέρουμε πώς θα συμπεριφερθεί κάποιος αύριο, επειδή ξέρουμε πώς συμπεριφέρθηκε χτες, τότε επιμένουμε να μην αλλάξει η πραγματικότητά μας. Ο λόγος που χρειάζεται οι άνθρωποι να πεθάνουν και να ξαναγεννηθούν, είναι γιατί αρνούνται να αλλάξουν το πώς βλέπουν τους άλλους ανθρώπους. Δεν κοιτάζουμε ένα άλλο πρόσωπο, όταν κοιτάζουμε το σύντροφό μας. Κοιτάζουμε μέσα σε έναν καθρέφτη. Όταν αλλάξουμε το νου μας, αλλάζουμε τις σχέσεις μας. Δεν υπάρχουν θύματα, δεν υπάρχουν κακοποιοί, υπάρχουν μόνο καθρέφτες.

Όταν εμείς αρνούμαστε να επαναλάβουμε παλιά μοτίβα, όταν εμείς αρνούμαστε να επιτεθούμε ή να αμυνθούμε, όταν εμείς προτιμούμε να είμαστε ευτυχισμένοι παρά να έχουμε δίκιο, τότε οι άλλοι άνθρωποι αλλάζουν. Οι σχέσεις μας μεταμορφώνονται. Αν είμαστε πιστοί στην κατανόησή μας για αυτές τις αρχές της αυτοδημιουργίας, τότε δε θα χρειαστεί να πάρουμε μία απόφαση με βάση το εγώ, για το αν θα συνεχίσουμε μία σχέση ή αν θα τη διαλύσουμε. Αυτό θα φροντιστεί από μόνο του. Η σχέση θα μεταμορφωθεί ή θα εξαφανιστεί. Το σύμπαν πάντα μας πάει στην επόμενη εμπειρία, όταν έχουμε μάθει ό,τι είχε να μας μάθει η τελευταία.

Πολύς κόσμος φοβάται στ' αλήθεια να επιχειρήσει μία θεραπεία της κύριας σχέσης του, επειδή νομίζει ότι αν θεραπευόταν, δε θα είχαν δικαιολογία να βγουν από αυτή. Χρειάζονται κάποιον για να ρίξουν το φταίξιμο για τη διάλυση της σχέσης.

Στην πραγματικότητα, πριν την ενσάρκωση κάνουμε συμφωνίες με πολλά άτομα για να επιλύσουμε παλιά καρμικά κολλήματα ή απλά για να μάθουμε περισσότερα για το αυτεξούσιο, μέσω της σχέσης μας με αυτούς. Μπορεί να έχουμε μία δυνατή διαισθητική ενόραση, ότι αυτό εδώ δεν είναι το πρόσωπο με το οποίο έχουμε κάνει το συμβόλαιο για να είναι ένας δια βίου σύντροφος. Αλλά δε χρειαζόμαστε τη δικαιολογία της κακής σχέσης, προκειμένου να προχωρήσουμε στην επόμενη εργασία μας.

Έχουμε μία επιτακτική ανάγκη να θεραπεύσουμε κάθε σχέση. Θυμήσου την ψευδαισθηση! Δεν είναι κάποιος άλλος που θεραπεύω. Δεν είναι μία σχέση που θεραπεύω. Είναι ο εαυτός μου που θεραπεύω! Αν αφήσω κάποια από τις σχέσεις μου αθεράπευτη όταν φύγω από αυτή τη ζωή, πολύ πιθανώς να επιλέξω να γυρίσω πίσω και να έχω σχέση με αυτούς τους ίδιους ανθρώπους πάλι. Ωχ. Θεραπεύω άλλους και τις σχέσεις μου όχι επειδή το αξίζουν, αλλά επειδή εγώ το αξίζω.

Μπορεί να μην είναι δυνατό να θεραπεύσεις σχέσεις του παρελθόντος πρόσωπο με πρόσωπο. Δεν έχει διαφορά αν ένας σύντροφος από παλιά σχέση είναι νεκρός ή ζει σε άλλο μέρος του κόσμου. Το να βρίσκεσαι στη φυσική παρουσία του άλλου ατόμου και να «τα πεις όλα», μπορεί μερικές φορές να είναι ο καλύτερος τρόπος, αλλά δεν είναι ο μόνος τρόπος. Η θεραπεία είναι για τον εαυτό σου ούτως ή άλλως. Η θεραπεία σχέσεων μπορεί να γίνει πολύ αποτελεσματικά ενώ κάθεσαι εντελώς μόνος σου στην καρέκλα διαλογισμού. Χρησιμοποίησε νοητικές εικόνες για να «μιλήσεις» στο άλλο πρόσωπο. Ζήτη συγχώρεση. Δείξε κατανόηση. Θυμήσου ότι όλος ο θυμός που μπορεί να θυμάσαι από τα περασμένα, ήταν μόνο μία κλήση για αγάπη.

Αυτοθεραπεία

Μία από τις ψευδαισθήσεις που προσπαθούμε να απελευθερώσουμε, είναι η πεποίθηση ότι μπορεί να χάσουμε κάποιον που αγαπάμε. Αν είμαστε όλοι

πτυχές της ίδιας ψυχής, πώς είναι δυνατό να χάσουμε κάποιον; Η προσκόλληση σε μία σχέση που δε λειτουργεί, είναι η δικαιολογία του εγώ για να διατηρήσει μία αίσθηση διαχωρισμού. Δεν υπάρχει απολύτως κανένας λόγος να παραμείνουμε σε μία σχέση μέσα στην οποία δεν μπορούμε να είμαστε στο κέντρο μας και ισορροπημένοι. Μερικές διδασκαλίες δείχνουν ότι υπάρχει αξία στη σιωκότητα ή την «πνευματική σκληρότητα.» Έτσι, μπορεί να έχουμε μία τάση να πούμε «Λοιπόν, θα έπρεπε να είμαι ικανός να το καταφέρω αυτό. Θα βάλω τον εαυτό μου στη χειρότερη δυνατή κατάσταση που μπορώ να φανταστώ και μετά θα μείνω ως το τέλος για να αποδείξω ότι είμαι κύριος.» Κανένας μεγάλος διδάσκαλος δεν είπε ποτέ να το κάνουμε με αυτόν τον τρόπο, ούτε είπαν ότι πρέπει να κάνουμε τη ζωή μας δύσκολη. Το ξεπέραςμα των δυσκολιών είναι ένα καρμικό μονοπάτι. Η απελευθέρωση είναι το μονοπάτι της ευκολίας και της μεταμόρφωσης.

Ξεκινάμε σχέσεις επειδή βλέπουμε αξία στο άλλο πρόσωπο. Επομένως τείνουμε να πιστέψουμε ότι αν αρνηθούμε να ανεχτούμε τα σκουπίδια, θα χάσουμε τη σχέση και την αξία που είχε αρχικά. Οι σχέσεις δεν έχουν να κάνουν με την αλληλεπίδραση ξεχωριστών προσώπων. Έχουν να κάνουν με την ανακάλυψη της ενότητας. Είναι ένα παιχνίδι που παίζεται με καθρέφτες. Έχουν να κάνουν με τη θεραπεία του εαυτού. Έτσι, δε θα θέλαμε να επιδοθούμε σε ανελικρίνεια, κρυφές σκέψεις ή αισθήματα, ή όποια άλλη μορφή διαχωρισμού. Η προσποίηση ότι πιστεύουμε στο διαχωρισμό ενώ ξέρουμε ότι δεν είναι έτσι, είναι μία μορφή άρνησης· άρνηση του ότι εγώ είμαι αυτός που χρειάζεται θεραπεία.

Θέλουμε πραγματικά να θεραπευθούμε, διαφορετικά δε θα είχαμε εγγραφεί στο σχολείο γη εξαρχής. Η προσποίηση ότι είμαστε θύματα της διάθεσης ή της συμπεριφοράς άλλων ανθρώπων, είναι απλώς ένας τρόπος του εγώ να καθυστερεί την επιστροφή μας στην ενότητα. Το εγώ είναι μία κατάσταση διαχωρισμού και, ως έντοκτο επιβίωσης, απαιτεί να καθυστερήσουμε τη θεραπεία μας. Μπορεί να μας πει ότι η προσωπική μας ειλικρίνεια θα βλάψει τον σύντροφό μας. Η ειλικρίνεια απαιτεί ευγένεια και την επιθυμία να είμαστε αβλαβείς. Αλλά κάθε έκφραση σκέψεων ή αισθημάτων φτιαγμένα από αγάπη και ευγένεια, θα οδηγήσει στην θεραπεία. Οι άνθρωποι που περνάνε μία ολόκληρη ζωή μη θέλοντας να πληγώσουν τα αισθήματα ενός άλλου, σπαταλάνε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής. Και ξέρουμε πώς λειτουργεί το κάρμα - - το ίδιο ζευγάρι θα είναι μαζί στην επόμενη ζωή και στην επόμενη, μέχρι να εγκαταλείψουν την άρνηση.

Μία σημείωση εδώ – το εγώ είναι ύπουλο. Είναι γνωστό ότι μεταμφιέζει την επίθεση ως «ειλικρίνεια». Το να πούμε κάτι που πατάει τα κουμπιά κάποιου άλλου, χωρίς το κίνητρο της θεραπείας, δεν είναι ειλικρίνεια. Για παράδειγμα, δεν είναι απαραίτητο ή δεν βοηθάει το να περιγράψει κάποιος όλες τις σεξουαλικές του περιπέτειες από το παρελθόν, απλά για να είναι «ειλικρινής».

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε ότι η φώτιση είναι το πιο τρομακτικό πράγμα που μπορούμε να συναντήσουμε. Η ειλικρίνεια στις σχέσεις είναι ένα τέλειο παράδειγμα. Η ειλικρίνεια στην αρχή δεν είναι μόνο ρίσκο, είναι εντελώς τρομακτική. Το εγώ συγχέει την ειλικρίνεια με την επίθεση. Αλλά δε μπορούμε να μείνουμε σε άρνηση για πάντα. Κάποια στιγμή πρέπει να είμαστε αληθινοί με τον εαυτό μας. Γιατί όχι σε αυτή τη ζωή; Γιατί όχι τώρα;

Ριχνόμαστε σε έναν πλανήτη με πέντε δισεκατομμύρια άλλες ψυχές κι αυτό αναγκάζει κάθε άτομο στη γη να δουλέψει πάνω στις σχέσεις του, αν και οι περισσότεροι δεν το κάνουν συνειδητά. Από την άλλη πλευρά, εσύ κι εγώ, θέλουμε να δουλέψουμε σ' αυτές συνειδητά. Αυτό σημαίνει ότι προσπαθούμε να έχουμε επίγνωση του τι βοηθάει και τι είναι χρήσιμο στην προσωπική μας ανάπτυξη. Η ευθύνη μας σε κάθε σχέση, όταν ζούμε συνειδητά, μετατοπίζεται στο να γίνουμε όσο γίνεται πιο ισορροπημένοι, γαλήνιοι και χαρούμενοι, σε όσο το δυνατό πιο σύντομο χρονικό διάστημα.

Όλα όσα δε μας αρέσουν πάνω μας, είναι ακριβώς αυτά για τα οποία θα παραπονεθούμε για άλλα ανθρώπινα όντα. Έτσι δουλεύουν οι καθρέφτες. Αν μας ενοχλεί ο τρόπος που κάποιος ντύνεται ή οδηγεί ή τρώει ή συμπεριφέρεται στα παιδιά του, αυτό είναι μία πλήρης και τέλεια αντανάκλαση από κάτι στα ανεξρευνήτα μέρη του εαυτού μας, το οποίο δεν το εκτιμούμε.

Μπορούμε να διαβάσουμε βιβλία αυτοβοήθειας, ψάχνοντας για απαντήσεις εξετάζοντας τα μοτίβα που είναι κοινά στην ανθρωπότητα και να αποκτήσουμε πολλές ενοράσεις. Αλλά έχει κι άλλο. Τα μοτίβα μας δεν έχουν την πηγή τους σε αυτή τη ζωή. Δεν υπάρχει ούτε μία σημαντική σχέση στη ζωή μας, που δεν είναι καρμική. Αυτό σημαίνει ότι, σχεδόν το εκατό τοις εκατό των προβλημάτων που έχουμε με ανθρώπους, έχουν την πηγή τους σε κάποια άλλη πραγματικότητα. Αυτή είναι εκείνη η επόμενη ζωή, η επανάληψη της προηγούμενης στην οποία αρνηθήκαμε να είμαστε ειλικρινείς, γαλήνιοι και γεμάτοι αγάπη. Μπορούμε να προσπαθήσουμε να πάμε πίσω στην παιδική μας ηλικία και στις σχέσεις μας με τους γονείς μας, αλλά, ενώ τα προβλήματα έχουν επανεκδηλωθεί (προβληθεί προς τα έξω) σε αυτή τη ζωή, δεν μπορούν όλες οι απαντήσεις να ανακαλυφθούν με την εξέταση μόνο των προφανών συμπεριφορών και συναισθημάτων.

Ευτυχώς, καθώς η ενέργεια του Υδροχόου διαχέεται στον πλανήτη μας, η κοινωνία ως σύνολο έχει αρχίσει να δείχνει πίστη στη συμβουλευτική και την αποκάλυψη των συναισθηματικών θεμάτων. Για πολύ κόσμο, η εύρεση ενός αντικειμενικού ακροατή, που προφανώς είναι εκεί για να βοηθήσει, είναι από μόνη της ένα επίτευγμα που παράγει καταπληκτικά αποτελέσματα. Πολλοί έμπειροι θεραπευτές έχουν καταφέρει να συνδυάσουν τα καλύτερα των συμβατικών συναισθηματικών θεραπειών, με διαισθητικές ενοράσεις για την «προηγούμενη συναισθηματική ζωή» ενός ατόμου, με αποτέλεσμα θαυμάσιες θεραπείες με λίγες συνεδρίες, σε μικρό χρονικό διάστημα.

Αν ένα πρόσωπο αισθάνεται ότι κάποια «μη συμβατική» θεραπευτική βοήθεια θα μπορούσε να συνεισφέρει στην αντιμετώπιση των συναισθηματικών προεκτάσεων μίας σχέσης, υπάρχουν τώρα διαθέσιμες μερικές πολύ αποδοτικές μέθοδοι για να πάμε στη ρίζα θεμάτων που είναι δύσκολο να λυθούν. Αυτές λαμβάνουν υπόψιν το γεγονός ότι η ζωή, και όλες οι σχέσεις μας, έχει ηλικία εκατομμυρίων ετών. Οι τεχνικές συμπεριλαμβάνουν πράγματα όπως παλινδρόμηση σε προηγούμενες ζωές, «επαναγέννηση» (rebirthing), αυτό που η Σάντρα Ίνγκερμαν (Sandra Ingerman) αποκαλεί «ανάκτηση ψυχής» (soul retrieval), σεμινάρια μεγάλων ομάδων όπως *Ενόραση* (Insight), και εργαστήρια της Πατρίτσια Σαν (Patricia Sun).

Οι καρμικές ενοράσεις που επιτυγχάνονται μέσω κάποιας διαισθητικής διαδικασίας, συχνά παρέχουν αρκετές πληροφορίες ώστε ένα πρόσωπο να βρει ένα λόγο που υπάρχει η κατάσταση εξ' αρχής. Ή μπορούν να δουν ότι η τωρινή κατάσταση δεν είναι «άδικη», επειδή υπήρχε κι άλλο τμήμα της ιστορίας το οποίο δε γνώριζαν. Συχνά, μπορούν να δουν ότι δε γινόντουσαν θύμα από κάποιον άλλο, αλλά συμμετείχαν σε ένα κοσμικό «σκηνικό», που είχε σκοπό τη θεραπεία ή τη συγχώρεση του εαυτού. Αυτό μπορεί να δώσει στο λογικό νου επαρκείς λόγους για να απελευθερώσει το θυμό και τη δυσαρέσκεια, να συγχωρέσει.

Εμείς, ως μαθητές του ξεδιπλώματος του εαυτού, χρειάζεται να θυμόμαστε ότι, αν επιλέξουμε «μη συμβατικές» μεθόδους προσέγγισης για τη θεραπεία μας, δείχνουμε ότι μας έχει απομείνει τουλάχιστον λίγο εγώ όταν λέμε «ξέρεις αυτός που πραγματικά το χρειάζεται αυτό είναι η Σου ή ο Μπομπ ή η Σάλλυ.» Είμαστε εδώ για να θεραπεύσουμε τον εαυτό μας, όχι για να πασάρουμε τις πανάκειές μας σε όλο τον κόσμο. Ακόμη κι αν προσπαθούσαμε, είναι σίγουρο ότι θα μας υποδείκνυαν ότι υπάρχουν «εθισμένοι στην παλινδρόμηση» όπως υπάρχουν και «εθισμένοι στη θεραπεία».

Όταν πάρουμε την ευθύνη για τη ζωή μας, μπορούμε επίσης να πάρουμε την ευθύνη για τα προβλήματά μας. Εσύ κι εγώ, έχουμε κάνει δύσκολο δρόμο για να φτάσουμε στο σημείο όπου να μπορούμε να κάνουμε μία τέτοια δήλωση, χωρίς να μας πλημμυρίζει η ενοχή που δημιουργήσαμε τέτοιο χάος ή να επιστρέφουμε στην άρνηση και να προβάλουμε το φταίξιμο «εκεί έξω». Το αντιλαμβανόμαστε - - δεν υπάρχει φταίξιμο, ούτε λάθος, μόνο εικόνες που καθρεφτίζονται πίσω από τους καρμικούς μας συντρόφους. Η λειτουργία μας είναι να θεραπεύσουμε αυτές τις εικόνες, για το δικό μας όφελος. Με αυτή τη γνώση, μπορούμε να αποφύγουμε όλες τις προσπάθειες για να «διορθώσουμε» τους συντρόφους μας και αντ' αυτού να προσφέρουμε αποδοχή και κατανόηση.

Δίνοντας Τη Δύναμή Μας Άλλου

Αν πιστεύουμε ότι η ευτυχία μας εξαρτάται από τη συμπεριφορά κάποιου άλλου, θα απογοητευθούμε πικρά. Δεν υπάρχει κανένα ανθρώπινο ον σε αυτόν τον πλανήτη που μπορεί να κάνει εσένα ή εμένα ευτυχισμένο. Αν υπήρχε, θα

είμασταν σκλάβος του, επειδή θα του είχαμε επίσης δώσει τη δύναμη να αφαιρέσει την ευτυχία μας ανά πάσα στιγμή. Οι σχέσεις είναι μία εμπειρία εκμάθησης. Ο στόχος μας είναι να έχουμε αρμονικές και γεμάτες αγάπη σχέσεις με τον εαυτό μας.

Ποια είναι η διαφορά μεταξύ του «Με κάνεις τόσο ευτυχισμένο» και «Όταν είμαι μαζί σου, επιτρέπω στον εαυτό μου να αισθάνεται τόσο ευτυχισμένος»; Η πρώτη πρόταση δίνει ολοκληρωτικά τη δύναμη μας αλλού! Σίγουρα θα ακολουθήσει καταστροφή, επειδή εκείνο το άτομο δε μπορεί ποτέ να ανταπεξέλθει στις προσδοκίες για το ποιος θέλουμε να είναι. Κι όμως, αν κατακτήσουμε την τεχνική του να επιτρέπουμε στον εαυτό μας να είναι ευτυχισμένος (ασφαλής) στην παρουσία συμβατών ανθρώπων, θα τα έχουμε καταφέρει.

Όντας Αληθινοί Στον Εαυτό Μας Μέσα Σε Σχέσεις

Εάν ο σύντροφός μας έχει ένα πρόβλημα, δεν είναι χρήσιμο για εμάς το να το καταλάβουμε. Ωστόσο, είναι πολύ χρήσιμο αν εμείς αναγνωρίσουμε ότι είναι ο Χριστός. Όλοι σε αυτόν τον πλανήτη είναι μαθητές και όλοι μας κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε. Αν κάποιος έχει ένα θέμα, το μόνο πρόβλημα τους είναι η προοπτική τους και αυτή δε μπορούμε να τους την αλλάξουμε επειδή κάθε εγώ έχει εκπαιδευτεί να υπερασπίζεται τους περιορισμούς του. Αλλά για να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας και με αυτούς, μπορούμε να πούμε «Αν θέλεις να παίξεις μαζί μου, θα ήθελα πολύ να είμαστε μαζί. Είσαι πολύ ευχάριστο άτομο όταν παίζεις, αλλά αν θέλεις να διαφωνήσεις, έχω άλλα μέρη να πάω κι άλλα πράγματα να κάνω. Ξέρω ότι δε γίνεται να σε χάσω. Μπορεί να μη σε ξαναδώ μέχρι του χρόνου ή την επόμενη ζωή, αλλά θα σε αφήσω να φύγεις ούτως ή άλλως, επειδή μπορώ να είμαι υπεύθυνος μόνο για τον εαυτό μου.»

Ανησυχία για Τους Αγαπημένους

Μπορείς να φανταστείς το Θεό να φτιάχνει ένα σύστημα όπου η αγάπη θα σήμαινε να πρέπει να ανησυχούμε για κάποιον; Η κοινωνία μας έχει εκπαιδεύσει να ανησυχούμε για τους ανθρώπους που νοιαζόμαστε. Αν οι σκέψεις που κρατάμε στο νου δημιουργούν το αύριο, τότε η ανησυχία δημιουργεί ατελείωτες επαναλήψεις των συνθηκών για τις οποίες ανησυχούμε. Πράξη όχι γεμάτη αγάπη. Μπορούμε να πούμε «Λυπάμαι, αλλά η ανησυχία δεν είναι στο λεξιλόγιό μου πλέον. Θα σου στείλω φως, θα προσευχηθώ για σένα και θα σε ευλογήσω, αλλά δε θα ανησυχώ για σένα ή για κανέναν άλλον. Δεν είσαι δική μου ευθύνη. Είσαι φίλος μου, αλλά δε μου ανήκεις. Ανήκεις στο Θεό.»

Θέλουμε να είμαστε σίγουροι ότι καταλαβαίνουμε πως οι σύζυγοί μας, εραστές, παιδιά, γονείς, αφεντικά, υφιστάμενοι και ο υπάλληλος του μανάβικου, δεν είναι δική μας ευθύνη. Είναι ένα από τα παράδοξα. Παρόλο που εσύ είσαι εγώ και εγώ είμαι εσύ, δεν είσαι δική μου δουλειά. Ένα πράγμα που πρέπει να

καταλάβουμε, αν είναι να γίνουμε καλύτεροι οδηγοί πάνω στον πλανήτη, είναι ότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε ένα άλλο ανθρώπινο ον.

Αδελφές Ψυχές

Πολλά λέγονται τώρα τελευταία στην κοινότητα της Νέας Εποχής για τις αδελφές ψυχές και τις δίδυμες ψυχές. Πολλοί άνθρωποι ελπίζουν να συναντήσουν την αδελφή ψυχή τους. Δεν υπάρχουν ιδανικές αδελφές ψυχές. Ξεχωριστές, τέλεια συμβατές οντότητες εκτός του εαυτού μας δεν υπάρχουν. Δημιουργούμε την πραγματικότητα μας ανεξάρτητα από τις αδελφές ψυχές μας. Πρέπει να δημιουργήσουμε τις σχέσεις μας στο κίτρινο τετράδιο μας σύμφωνα με τη δική μας ιδέα για την τελειότητα. Όλες οι αδελφές ψυχές μας είναι άτομα, τα οποία δημιουργούν τις δικές τους πραγματικότητες βασιζόμενοι στις δικές τους εμπειρίες, στις οποίες συμμετέχουν από τότε που είμασταν μία ψυχή. Οι αδελφές ψυχές μας τώρα κάνουν το δικό τους. Δεν είναι πλέον τέλεια συμβατές μαζί μας. Το να φυλάμε τον εαυτό μας για τον Κύριο Τέλειο ή την Κυρία Τέλεια μόνο απογοήτευση θα φέρει.

Επίτρεψε μου να επινοήσω άλλη μία ιστορία - - αυτή εδώ σχετικά με τις αδελφές ψυχές. Στην αρχή ήταν ο Θεός. Αν υπάρχει μία πρόταση στην Αγία Γραφή η οποία είναι αλήθεια, είναι αυτή εδώ. Τότε ο Θεός είπε «Νοιώθω μοναξιά» - - Μόλις το έκαψα, αν προσπαθώ να πω την αλήθεια, αλλά θα συνεχίσω - - έτσι ο Θεός είπε «Νομίζω ότι θα φτιάξω άλλες πλευρές του εαυτού μου, ώστε να μοιραστώ εμπειρίες με τον εαυτό μου.» Κι έτσι, ο Θεός έγινε η αμοιβάδα. Όταν διαιρέθηκε, έγιναν δύο αμοιβάδες και συνέχισαν να διαιρούνται, όσπου έγιναν εξήντα δισεκατομμύρια ξεχωριστές οντότητες.

Σε αυτή την ιστορία, όλα τα εξατομικευμένα όντα προέρχονται από ένα ζευγάρι. Αν δύο ξεχωριστές οντότητες ήταν ένα πριν διαιρεθούν, είναι τώρα αδελφές ψυχές. Αυτό από το οποίο εξατομικεύθηκαν μπορεί να ονομαστεί υπερψυχή. Αυτή είναι μία υπέροχη φαντασία, η οποία προϋποθέτει ότι ο χρόνος είναι/ήταν γραμμικός. (Πωπώ, αυτή η ιστορία έχει πολλές ατέλειες.) Αν υπάρχουν ψήγματα αλήθειας σ' αυτήν, τότε είναι λογικό να υποθέσουμε ότι κάποια στιγμή ο καθένας μας θα πρέπει να είχε στο παρελθόν εμπειρίες ενώ ήταν ένα μέρος του κάθε άλλου από εμάς. Επομένως, όλοι πρέπει να είναι η αδελφή ψυχή μας, αν πάμε αρκετά πίσω σε κάποιο επίπεδο της ιστορίας της δημιουργίας.

Είναι απλά θέμα του με ποιον αισθανόμαστε άνετα και με ποιον μπορούμε να νοιώσουμε ένα αίσθημα θέρμης και σύνδεσης. Είναι εντελώς άσχετο το από ποια υπερψυχή προέρχεσαι και από ποιο επίπεδο ενσάρκωθες. Αν κάποιος έχει υπάρξει σύντροφος σου στο χρόνο, θα νοιώσεις μία σχέση αγάπης (ή αγάπης/μίσους). Αν έχετε παίξει μαζί στην άμμο του χρόνου, θα τον αισθανθείς οικείο. Θα αναγνωρίσεις επίσης πρόσωπα που είναι οικεία από εμπειρίες ενσάρκωσης εκτός του σχολείου γη. Ονομάζω την θύμηση μίας εμπειρίας από το παρελθόν με κάποιον άλλον, ένα «ραντεβού στο χρόνο», ή

μπορούμε να αναφερόμαστε σε αυτό ως μία κοινή περασμένη ζωή. Οι περασμένες ζωές δεν είναι απαραίτητο να είναι στη γη. Στην πραγματικότητα, μόνο ένα μικρό ποσοστό ήταν/είναι στη γη.

Έχεις αδελφές ψυχές, που όχι μόνο δε θα αναγνώριζες, αλλά ούτε θα άντεχες να είσαι μαζί τους, επειδή, όσον αφορά τον γραμμικό χρόνο, εσύ έχεις κάνει διαφορετικά πράγματα και έχεις αποκτήσει αντιφατικά συστήματα αξιών. Δε σ' ενδιαφέρουν οι αδελφές ή δίδυμες ψυχές ή συγγενείς της υπερψυχής. Ψάξε για συντρόφους στο χρόνο, ανεξάρτητα από πιο χρόνο-χώρο παίζατε μαζί. Είναι αυτοί των οποίων οι πεποιθήσεις, αξίες και περιορισμοί, είναι παρόμοιοι (συμβατοί) με τους δικούς σου. Αυτοί είναι οι πιο διασκεδαστικοί.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, η αναζήτηση μίας αδελφής ψυχής, είναι μία απόπειρα να βρουν τον τέλειο σύντροφο, αντί να δημιουργήσουν τον τέλειο σύντροφο. Δημιουργούμε όλες τις πραγματικότητές μας, συμπεριλαμβανομένων των σχέσεών μας. Δε βρισκόμαστε εδώ για να δώσουμε τη δύναμή μας στην υπερψυχή μας, για να μας κάνει ευτυχισμένους. Βρισκόμαστε εδώ, για να πάρουμε τη δύναμή μας πίσω, να βγάλουμε το κίτρινο τετράδιό μας και να καταγράψουμε, ένα προς ένα, κάθε χαρακτηριστικό που θέλουμε ή δε θέλουμε να έχουν οι σύντροφοί μας. Και μετά, να είμαστε αληθινοί στον εαυτό μας και να αρνούμαστε να δεχτούμε αυτό που δε θέλουμε και να τραβάμε προς τα εμάς αυτό που θέλουμε. Θυμήσου ότι καταγράφουμε χαρακτηριστικά και ιδιότητες, για να ξεκαθαρίσουμε τη σκέψη μας και επομένως τη δημιουργία μας. Ενώ, το να περιγράφουμε σωματικά χαρακτηριστικά (όπως ψηλός, μελαχρινός και όμορφος), απλώς περιορίζει τη συνδημιουργία μας με το θείο. Μας ενδιαφέρουν χαρακτηριστικά όπως συμβατότητα, σεβασμός, διασκέδαση, υποστήριξη και τον τέλειο σύντροφο για το έργο της ζωής μας.

Σεξουαλικότητα

Μόνο σε αυτόν τον πλανήτη οι οντότητες έρχονται έχοντας υλοποιήσει τις αρσενικές και θηλυκές τους ενέργειες. Πουθενά αλλού δε θα σκεφτόντουσαν όντα να χωρίσουν τον εαυτό τους στη μέση, λέγοντας «Σε αυτή τη ζωή θα είμαι γυναίκα και στην επόμενη θα είμαι άντρας κι έτσι θα εξισορροπηθούν όλα.» Εφόσον η γη διδάσκει μέσω της δυαδικότητας, οι μαθητές της μαθαίνουν να συνδυάζουν τις αντίθετες πλευρές, ώστε να δημιουργούν ενότητα. Η σεξουαλικότητα, επομένως, γίνεται ένα βολικό εργαλείο για χρήση στη δυαδικότητα. Η σεξουαλικότητα, όπως όλα τα φαινόμενα σε 3D, είναι άσχετη και είναι ιδιαίτερα σημαντική. Στη σεξουαλικότητα, όπως και σ' όλα τα άλλα εδώ, δεν υπάρχει σωστό και λάθος, μόνο μαθήματα.

Επιδίωξη μας εδώ είναι η ισορροπία και αυτό συμπεριλαμβάνει ενεργειακά κέντρα που ακτινοβολούν εξίσου. Έχουμε επτά βασικά τσάκρα. Όποιο από αυτά κι αν αγνοήσουμε, θα αισθανόμαστε εκτός ισορροπίας, ανικανοποίητοι και δε θα ευχαριστιόμαστε. Μερικά άτομα θεωρούν τον εαυτό τους τόσο

πνευματικό, που λειτουργούν μόνο πάνω από το ηλιακό πλέγμα. «Εγώ, να έχω τσάκρα βάσης; Με τίποτα! Πρέπει να το έχω υπερβεί εδώ και πολύ καιρό, έτσι;» Πρέπει να αναγνωρίσουμε και να ευλογήσουμε όλα τα τσάκρα μας και να ανακηρύξουμε θεία τη μορφή με την οποία εκδηλώνονται. Πρέπει να εκφράσουμε τη σεξουαλικότητα (δυσαισθητικότητα) μας και να αναγνωρίσουμε την ύπαρξη μόνο μίας ψυχής μέσα σε εμάς και τους συντρόφους μας. Δε μπορούμε να αποφύγουμε αυτό το μάθημα. Το θέμα είναι πώς να διατηρήσουμε ένα επίπεδο άνεσης καθώς μαθαίνουμε.

Υπάρχουν δύο πεποιθήσεις σχετικά με το θέμα των ανδρών/γυναικών, που προωθούνται από το εγώ και διαπερνούν την τηλεπαθητική δεξαμενή σε αυτόν τον πλανήτη. Η πρώτη είναι ότι το σεξ μπορεί να είναι «κακό». Η δεύτερη είναι «αν αγαπάς κάποιον άλλο, δεν αγαπάς εμένα». Η πρώτη είναι η πηγή της ανδρικής/γυναικείας ενοχής. Η δεύτερη είναι η πηγή της ζήλειας. Οι μαθητές που πιστεύουν ακόμα στον προγραμματισμό του εγώ, και τέτοιοι είμαστε όλοι μας, βρίσκουν ότι η ενοχή και η ζήλεια είναι σκόπελοι. Οι άνθρωποι που ζηλεύουν, δυσκολεύονται να «αφήσουν το βλέμμα τους να είναι καρφωμένο στο Θεό μόνο».

Οι δημιουργοί μοτίβων για τη νέα εποχή, εσύ κι εγώ, δεν είναι απαραίτητο να επιδιορθώσουν αυτές τις παρανοήσεις. Η δουλειά μας είναι να κρατάμε την αλήθεια της ενότητας μέσα στο νου μας και στις καρδιές μας, έτσι ώστε η ενέργεια που ακτινοβολούμε να επηρεάσει την τηλεπαθητική δεξαμενή με αγάπη χωρίς όρους και, καθώς περνάει ο καιρός, να δώσει τέλος στον «πόλεμο των δύο φύλων».

Σε κάποιο σημείο, τα εξελισσόμενα όντα γίνονται απόλυτα ερωτευμένα και παθιασμένα με όλους. Πώς χειριζόμαστε αυτά τα αισθήματα όσο είμαστε στη γη; Προσεκτικά, πολύ προσεκτικά. Η δουλειά μας είναι να είμαστε χρήσιμοι στους μαθητές εδώ, όχι να βάλουμε μη απαραίτητους σκοπέλους στο δρόμο τους. Η σεξουαλική έκφραση της αγάπης για κάθε ψυχή στον πλανήτη, δεν είναι απαραίτητη. Δε θα χάσουμε την ευκαιρία της «συνεύρεσης» με τους ανθρώπους που αγαπάμε. Έχουμε άπειρο χρόνο στην διάθεσή μας για να κάνουμε έρωτα με κάθε ψυχή εκεί έξω (κάθε πλευρά του εσωτερικού μας εαυτού).

Έχουμε μία υποσυνείδητη θύμηση της ύπαρξής μας έξω από αυτή τη φυσική διάσταση, ακόμη κι αν δεν έχουμε συνειδητή επίγνωση εκείνων των εμπειριών. Δεν πιστεύαμε στο διαχωρισμό όταν είμασταν εκτός του σώματός μας. Στη φυσιολογική εξω-γήινη ύπαρξη μας, συγχωνεύαμε τις ψυχές μας (κάναμε έρωτα) όταν βλέπαμε κάποιον που ήταν οικείος. Θυμάσαι τα φώτα που περιέβαλαν το δωμάτιο της πισίνας στην ταινία *Κοκούν*; Οι δύο χαρακτήρες έγιναν ένα φως. Το κάνουμε αυτό τακτικά, όταν είμαστε μεταξύ γήινων ζώων.

Τελικά, όλοι θα συγχωνευθούμε ως ένα, αλλά επειδή αυτή είναι μία έννοια την οποία δεν μπορούμε να συλλάβουμε την παρούσα στιγμή, αρχίζουμε να

δουλεύουμε στις συνδέσεις που έχουμε με τους άλλους, μία προς μία. Έτσι, αν θυμηθούμε πώς συνηθίζαμε να πηδάμε μέσα στην ψυχή του άλλου όταν ήταν οικείος, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί έχουμε την ίδια τάση εδώ στη γη. Αλλά, γνωρίζοντας ότι δε μπορούμε να πηδήσουμε στην ψυχή τους λόγω των περιορισμών του σώματος, αρκούμαστε στο να πηδάμε στο κρεβάτι τους. Από μία κοσμική προοπτική - - τον τρόπο που υπήρχαμε πριν έρθουμε στη γη - - δεν υπάρχει ιδιοκτησία των σωμάτων, δεν υπάρχει ζήλεια, δεν υπάρχει ανασφάλεια και επομένως δεν υπάρχει σωστό ή λάθος. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν υπήρξε ένα σωστό ή λάθος - - και ποτέ κανείς δεν έχει κάνει κάτι λάθος. Στη γη όμως, είναι σοφό να συμβουλευόμαστε την καθοδήγηση, πριν μεταφράσουμε τα αισθήματά μας σε πράξεις.

Από καιρό σε καιρό, η έλξη μας για μία άλλη ψυχή μπορεί να ήταν τόσο συντριπτική, που ξεχάσαμε να συμβουλευτούμε την καθοδήγηση. Αυτό δεν είναι «κακό». Άλλες φορές μπορεί να συμβουλευτούμε την καθοδήγηση και να πάρουμε άδεια να επιδοθούμε σε αισθησιακή ικανοποίηση. Τις περισσότερες φορές, όμως, πιθανότατα θα φροντίσουμε έμπρακτα να μη βρεθούμε στη θέση να μας κυνηγάει στο δρόμο ένας θυμωμένος σύζυγος με χασαπομάχαιρο.

Όταν μία σχέση δεν προχωράει εύκολα, όταν γίνεται περίπλοκη, αυτό σημαίνει ότι έχουμε γίνει πολύ εγκεφαλικοί στην προσπάθειά μας να βρούμε απαντήσεις. Τότε είναι που αρχίζουν να προβάλλονται προς τα έξω αρνητικές συνέπειες. Οι σκέψεις που κρατούνται στο νου, συμπεριλαμβανομένης της πολυπλοκότητας και της επιπλοκής, εκδηλώνονται. Επομένως, αν εμπλακούμε σε μία πολύπλοκη ή δυσάρεστη κατάσταση, απλά κάνουμε πίσω, επιλέγοντας για μία ακόμη φορά τη γαλήνη. Κι έπειτα, στέλνουμε φως με τον ίδιο τρόπο που θα λύναμε κάθε άλλο πρόβλημα που θα συναντούσαμε. Δε μπορούμε να κάνουμε λάθος, ακόμα και στην έκφραση της σεξουαλικότητάς μας. Γράψ' το αυτό πάνω στο ψυγείο σου! Τελικά, όλα θα πάνε υπέροχα και θα φτάσουμε στο σημείο να τους αγαπάμε όλους, επειδή αυτή είναι η φύση του Θεού. Εν τω μεταξύ, έχουμε μερικά παλιά μοτίβα να απελευθερώσουμε στις σχέσεις μας.

Θυμός και Σύγκρουση

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* το λένε ξεκάθαρα, ότι υπάρχουν μόνο δύο συναισθήματα: η αγάπη κι ο φόβος. Επομένως, ό,τι δεν το βιώνουμε ως αγάπη, είναι αποτέλεσμα ενός φόβου ότι θα πάθουμε ζημιά. Αν είμαστε θυμωμένοι με κάποιον, μπορεί να φοβόμαστε ότι μας ελέγχουν ή υπερισχύουν σε μας. Μπορεί να πιστεύουμε ότι δε μπορούμε να έχουμε τον έλεγχο της ίδιας μας της ζωής. Ο θυμός πάντα λέει «Έχεις άδικο και έχω δίκιο. Είμαι θυμωμένος, επειδή η ακατάλληλη συμπεριφορά σου με βλάπτει.» Αν δεν πρόκειται να έχουμε θυμό πλέον, πρέπει να είμαστε διατεθειμένοι να πούμε «Δημιουργώ την πραγματικότητα μου άψογα, έτσι, αν αισθάνομαι άσχημα, πρέπει να είναι λόγω των δικών μου επιλογών. Θα ψάξω τη λύση μέσα μου, αντί να προσπαθήσω να αλλάξω κάποιον άλλο.»

Βοηθάει να έχουμε επίγνωση των πεποιθήσεών μας, όταν εμπλεκόμαστε σε σύγκρουση. Αν επιτρέπουμε σε άλλο ανθρώπινο ον να πατάει τα κουμπιά μας, πιστεύουμε στην υπεράσπιση των κουμπιών μας. Ο κοσμικός νόμος λέει ότι οι σκέψεις που κρατάμε στο νου, θα εκδηλωθούν στη ζωή μας. Αν κρατάμε μία εικόνα λάθους συμπεριφοράς που την υποστηρίζουμε με θυμό, έχουμε εγγυηθεί ότι και αύριο θα έχουμε σύγκρουση στη ζωή μας. Με την ίδια λογική, αν δημιουργούμε το σήμερα με τις σκέψεις που κρατάγαμε στο νου χτες (ζωή του χτες) τότε αυτό που μας στεναχωρεί, δεν είναι αυτό που νομίζουμε. Τα *Μαθήματα* λένε «Ποτέ δεν είμαι στεναχωρημένος για το λόγο που νομίζω».

Όταν ξεχνάμε ότι είμαστε ένα με το Θεό, το εγώ ενδίδει στο φόβο. Καταφεύγει άμεσα στο να προστατεύει τον εαυτό, προβάλλοντας αρνητικά συναισθήματα προς άλλους, προκειμένου να αποφύγει να πάρει την ευθύνη γι' αυτούς. Από την άλλη πλευρά, το να λειτουργούμε από μία κοσμική προοπτική, είναι να αναγνωρίζουμε τη σύνδεσή μας με την απείρως ισχυρή πηγή, η οποία είναι μία κατάσταση ύπαρξης που δε χρειάζεται προστασία.

Υπάρχουν μία-δυο ιδέες από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, τις οποίες είναι πολύ χρήσιμο να έχουμε στο νου, όταν μία σχέση παράγει σύγκρουση. Πρώτον, κάθε θυμός είναι μία κλήση για αγάπη. Αυτό μας λέει ότι ένα άλλο πρόσωπο δεν προσπαθεί πραγματικά να μας βλάψει με τις επιθέσεις του. Απλώς νοιώθουν ότι δεν τους αγαπάνε και προσπαθούν να πάρουν αγάπη έξω από τον εαυτό τους. Δεύτερον, τα *Μαθήματα* ρωτάνε «προτιμάς να έχεις δίκιο ή να είσαι ευτυχισμένος;» Δε γίνεται και τα δύο.

Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που διαφωνούν ο ένας με τον άλλο, για εκατομμύρια χρόνια στη γη. Μέχρι τώρα, κανείς ποτέ δεν κέρδισε σε μία διαφωνία. Γιατί, άραγε, επιδιδόμαστε σε μία τόσο προφανώς μάταιη διασκέδαση; Επειδή το εγώ δεν έχει επιλογή. Αν πραγματικά είναι διαχωρισμένο, τότε πρέπει να έχει δίκιο για να επιβιώσει. Μόνο τα όντα που έχουν παραιτηθεί από το διαχωρισμό, μπορούν να συλλάβουν την παραίτηση από το να έχουν δίκιο. Η κοινωνία μας έχει επενδύσει υπέρτατη αξία στο να έχουμε δίκιο. Εκτός από ότι το να έχουμε δίκιο δεν είναι μία κοσμική δυνατότητα, δεν έχει κάνει και ποτέ κάποιον ευτυχισμένο. Η σύγκρουση δε μπορεί να διορθωθεί με τη διόρθωση των λαθών των άλλων. Ο μόνος τρόπος για να δώσουμε τέλος σε ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο σύγκρουσης, είναι με την άρνησή μας να συμμετάσχουμε.

Όταν σταματήσουμε να παίζουμε το παιχνίδι της επίθεσης και της άμυνας και διαλέξουμε τη γαλήνη, αρχίζει μία πολύ προβλέψιμη ακολουθία γεγονότων. Το πρώτο που συμβαίνει, είναι ότι το πρόσωπο με το οποίο έχουμε να κάνουμε θα θυμώσει πάρα πολύ, επειδή μόλις έχασε τον έλεγχο. Όλη η ασφάλειά του βρίσκεται στην κατανόησή του για τις νοικοκυρεμένα διατεταγμένες αντιδράσεις μας. Αν παραβούμε τους παραδοσιακούς κανόνες, επιλέγοντας γαλήνη αντί για άμυνα ή επίθεση, το σύστημα πεποιθήσεών τους τινάζεται στον αέρα. Θα μας προβάλουν όλους τους λόγους γιατί δεν μπορούμε να καταφύγουμε σε μία

συμπεριφορά νέου τύπου. Θα προσπαθήσουν να πατήσουν καθένα από τα κουμπιά μας. «Αυτό δεν είναι δίκαιο. Πρέπει να τσακωθείς μαζί μου. Απλώς ξεφεύγεις.» Και μετά είναι το «μα αφού σε χρειάζομαι.» Δεν είναι απαραίτητο να διαβάσουμε πάνω από ένα βιβλίο συν-εξάρτησης, για να το ξεπεράσουμε αυτό. Όταν θα έχουν βρει όλα τα κουμπιά μας και δεν θα έχουμε ανταποκριθεί ούτε σε ένα από αυτά, θα μας πουν ότι θα πηδήξουν από ένα κτίριο. Αλλά πολύ πιθανώς δε θα το κάνουν, και αν το κάνουν, τότε ήταν η ώρα τους να είναι κάπου αλλού. Οι άνθρωποι δεν πεθαίνουν, απλώς προχωράνε.

Αν αποφασίσουν να μείνουν στην περιοχή, θα περάσουν μία περίοδο αμηχανίας, κατά την διάρκεια της οποίας μπορεί να λένε σε όλους ότι τα έχουμε χάσει. Αν απλά διατηρήσουμε τη γαλήνη μας, ο θυμός τους τελικά θα εξαφανιστεί. Τελικά θα μας δουν κατάπληκτοι, καθώς στεκόμαστε ανεπηρέαστοι στην ηρεμία μας. Και τότε θα γίνουν μαθητές της γαλήνης. Είναι στο συμβόλαιό τους. Όλοι όσοι προσπάθησαν να μας ελέγξουν ή να μας χειραγωγήσουν, έχουν απαράλλαχτα εγγραφεί στον πλανήτη γη για να είναι μαθητές μας. Έχουν την ελπίδα ότι μπορούμε να τους δείξουμε πώς να ξεγλιστρήσουμε από τα παλιά μοτίβα και να γίνουμε ελεύθεροι και σίγουροι για τον εαυτό μας. Μπορεί να είναι πολύ περήφανοι για να πουν «Σε παρακαλώ, δίδαξε με πώς να παραμένω στη γαλήνη» αλλά να είσαι σίγουρος ότι θα παρακολουθούν. Η αγάπη λειτουργεί κάθε φορά.

Οι εργάσιμες μέρες, μπορούν να είναι ένα καλό τεστ για το αν είμαστε διατεθειμένοι ή όχι να παίξουμε το παιχνίδι με τους όρους της αγάπης. Υπάρχουν πολλές δυνητικές συγκρούσεις και πολλά να χάσουμε στη δουλειά αν κάνουμε κάτι «λάθος». Μπορεί να χάσουμε το εισόδημά μας, τη φήμη μας και τους φίλους μας, αν δεν τα κάνουμε όλα με τον τρόπο του αφεντικού. Μία από τις πολύ ωραίες ιστορίες της Αγίας Γραφής, που μας διδάσκει πώς να χειριστούμε τους ανθρώπους με τους οποίους δε φαίνεται να τα πηγαίνουμε καλά, είναι ο Δανιήλ στο Λάκκο των Λεόντων. Ο Δανιήλ ήξερε εκ των προτέρων ότι θα τον βάλουν στο λάκκο με το λιοντάρι (το λιοντάρι αντιπροσωπεύει την οποιαδήποτε πρόκληση) κι έτσι την προηγούμενη νύχτα πέρασε τη διαδικασία της προσευχής. Θυμήθηκε ότι η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα στη γη. Ήξερε ότι δεν ήταν θύμα του βασιλιά. Κάθισε διαλογιζόμενος, είδε το δίλημμα και οπτικοποίησε το αποτέλεσμα που επιθυμούσε. Πάντα είναι πιο εύκολο να κάνεις τη δουλειά προκαταβολικά κι έτσι όταν κάποιος προσπαθεί να πατήσει τα κουμπιά μας, έχουμε ήδη εκτονώσει την ενέργεια.

Όταν ο Δανιήλ μπήκε στο λάκκο την επόμενη μέρα, κάθισε με την πλάτη στο λιοντάρι, μία τρομακτικά σημαντική μεταφορά. Δεν κάθισε να εστιάσει στο πρόβλημα. Αντ' αυτού, έχοντας χρησιμοποιήσει το διαλογισμό του και κάποιες νοητικές εικόνες για να το επιλύσει την προηγούμενη νύχτα, ήταν ελεύθερος να στρέψει την προσοχή του αλλού. Το λιοντάρι δεν επιτέθηκε, ούτε έκανε κομμάτια το Δανιήλ, όταν αυτός έριξε την άμυνά του. Ξάπλωσε και κοιμήθηκε - - υπέροχος συμβολισμός. Η μέθοδος του Δανιήλ λειτουργεί με κάθε πρόσωπο

ή κατάσταση που μας φοβίζει. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε, ότι η ασφάλειά μας βρίσκεται στην έλλειψη άμυνάς μας.

Αν αντιλαμβάνεσαι έναν αντίπαλο, αναγνώρισε ότι είναι η αντίληψή σου που χρειάζεται διόρθωση. Αν η αντίληψη δημιούργησε τη δυσκολία, η αντίληψη μπορεί να τη θεραπεύσει. Φαντάσου ένα κουτί ροζ μπογιά και νοητικά βάψε τον αντίπαλό σου με αυτό το απαλό, γεμάτο αγάπη χρώμα ή γέμισε τον στρασάκιο. Θα του είναι πολύ δύσκολο, όταν συναντηθείτε πρόσωπο με πρόσωπο, να είναι κακός αφού θα τον έχεις τυλίξει με αυτή τη ρόδινη απόχρωση. Έχεις την ευχέρεια να χρησιμοποιήσεις ό,τι σύμβολο είναι διασκεδαστικό. Φαντάσου πώς είναι η αίσθηση όταν η αρμονία έχει αποκατασταθεί. Τρέξε όλη την ακολουθία γεγονότων κατά την συνάντηση στα μάτια του νου σου, ενώ είσαι σε χαλαρό διαλογισμό. Αποκλείεται να συναντήσεις αυτό το πρόσωπο και να μη θυμηθείς όλη τη δουλειά που έχεις κάνει. Όλος ο θυμός είναι μία κλήση για αγάπη. Έχεις προσφέρει αγάπη αντί για σύγκρουση.

Όλες οι Σχέσεις Τελειώνουν

Μία άλλη περιοχή όπου η κοινωνία μας είναι σε άρνηση, είναι ότι όλες οι σχέσεις τελειώνουν. Λόγω της σύγκυσής της για τη διαφορά μεταξύ αγάπης και ανάγκης, η κοινωνία διδάσκει ότι το συναισθηματικό τραύμα είναι ενδεδειγμένο, όταν τελειώνουν οι σχέσεις. Αν μία σχέση υπάρχει επειδή πιστεύουμε ότι κάποιος έξω από εμάς μπορεί να είναι, έστω και μερικώς, υπεύθυνος για την ευτυχία μας, όταν η σχέση τελειώσει θα βιώσουμε μεγάλο πόνο. Αυτό στο οποίο δώσαμε τη δύναμή μας, μας εγκατέλειψε.

Τη συν-εξάρτηση και τα συναισθηματικά τραύματα, τα μαθαίνουμε από την κοινωνία. Δεν είναι απαραίτητες φυσικές καταστάσεις της ύπαρξης σε αυτό το σύμπαν. Κάθε λάθος που έχει γίνει μία αποδεκτή διδαχή της κοινωνίας, μπορεί να επαναδιδασθεί με περισσότερη αγάπη. Οι δάσκαλοι του φωτός στον πλανήτη, έχουν το έργο της μεταμόρφωσης των σχέσεών τους σε «ιερές σχέσεις», για να χρησιμοποιήσω τα λόγια από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Αποφασίζουν να μη συμμετέχουν σε σχέσεις που βασίζονται στην ανάγκη. Οι σχέσεις ανάγκης έχουν θεμέλιο την υπόθεση ότι είμαστε διαχωρισμένοι και αβοήθητοι. Οι σχέσεις που βασίζονται μόνο στην απόλαυση της παρουσίας του άλλου προσώπου, προκαλούν επίσης ανακατατάξεις στον τρόπο ζωής μας όταν ο σύντροφός μας φύγει, αλλά είναι ανακατατάξεις χωρίς τραύματα. Απλά προχωράμε στην επόμενη περιπέτεια της ζωής μας.

Αφού μεταμορφώσουμε τις δικές μας σχέσεις, αρχίζουμε να επανεκπαιδεύουμε την ομαδική συνείδηση. Είτε διδάσκουμε και συμβουλευόμαστε ενεργά, είτε απλά απολαμβάνουμε τη σχέση μας, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Η κατανόηση και η χαρά μας, επικοινωνείται σε όλους τους κατοίκους του σχολείου γη, μέσω της τηλεπαθητικής δεξαμενής.

Παιδιά και Γονείς

Όπως είπε ο Kahill Gibran «Τα παιδιά μας δεν είναι δικά μας παιδιά». Είναι παιδιά του Θεού. Στην καλύτερη περίπτωση, είναι δάνειο για λίγο καιρό. Από όλα τα εκατοντάδες χιλιάδες σχολικά συστήματα που υπάρχουν στο σύμπαν, ο πλανήτης γη είναι το μόνο στο οποίο για να εγγραφείς πρέπει να βγεις από το σώμα κάποιου. Σε όλα τα άλλα συστήματα, ο κόσμος απλώς εμφανίζεται, απλώς κατεβαίνει από το λεωφορείο. Επειδή έχουμε όλοι προγραμματιστεί από τις ενσάρκώσεις του παρελθόντος να πιστεύουμε ότι το σώμα μας μας ανήκει, νομίζουμε πως ό,τι βγαίνει από το σώμα μας επίσης μας ανήκει. Δεν είναι έτσι. Στην πραγματικότητα είναι λίγο περίεργο. Ένα ον που βγαίνει από το σώμα κάποιου άλλου, είναι σαν κάτι που θα έβλεπες σε μία ταινία επιστημονικής φαντασίας. Δε συνειδητοποιούμε πόσο πραγματικά περίεργο είναι.

Όταν οι άνθρωποι κάνουν παιδιά για να «γεμίσουν το κενό» στη ζωή τους, ο πόνος είναι αναπόφευκτος. Αν τα παιδιά τα έχουν φέρει σε μία οικογένεια για να γεμίσουν ένα κενό, τότε κάθε μετάβαση που σχετίζεται με το μεγάλωμά τους θα βιώνεται ως επίθεση στους γονείς. Το να φύγουν από το σπίτι θα ιδωθεί ως εγκατάλειψη. Όταν ένα παιδί πεθαίνει στην κοινωνία μας, η οικογένεια συνήθως δε γνωρίζει για καρμικά συμβόλαια ή προ-γενετικές συμφωνίες. Η λειτουργία μας δεν είναι απαραίτητα να τους τα εξηγήσουμε αυτά, αλλά μάλλον απλώς να τους αγαπάμε. Η αγάπη θεραπεύει όλες τις πληγές.

Σε επίπεδο ψυχών, οι γονείς χάνουν τα παιδιά τους, έτσι ώστε οι ίδιοι να μπορέσουν να ξεπεράσουν παλιά μοτίβα. Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σε αυτόν τον κανόνα. Οι γονείς μας στηρίζονται απόλυτα στο γεγονός ότι εμείς δε θα παίξουμε τα παλιά παιχνίδια ενοχής ούτε θα πιστέψουμε τα δράματά τους. Σε ένα υποσυνείδητο επίπεδο, όλοι τους σκέφτονται «Θέλω να ελπίζω ότι τα παιδιά μου δε θα με αφήσουν να πετύχω αυτό που θα προσπαθήσω, επειδή αν με συνεφέρουν τώρα, θα γλιτώσω δουλειά πολλών ζωών». Για να δείξουμε αγάπη στους γονείς μας, πρέπει να είμαστε αληθινοί στον εαυτό μας. Αλλά, αν προσπαθήσουμε να τους ευχαριστήσουμε, θα τους αφήσουμε στο ίδιο χάος που βρίσκονται τώρα, μέχρι μία μέρα ή μία ζωή, κάποιος επιτέλους να αποφασίσει να τους βοηθήσει να αλλάξουν το μοτίβο.

Κάθε άτομο που ενσαρκώνεται σ' αυτόν τον πλανήτη, επιλέγει την εποχή της ενσάρκωσής του και το δικό του δρόμο. Όποιος γεννήθηκε από τη δεκαετία του 1990 και μετά, θα βιώσει την ενήλικη ζωή του με κατεξοχήν ενέργεια Υδροχόου. Αυτές οι ψυχές, έχουν ολοκληρώσει την περισσότερη δουλειά τους για την αποφοίτηση. Οι άνθρωποι που δεν έχουν προσανατολισμό προς τη συμπόνια, δε θα βρεθούν στην εποχή του Υδροχόου. Λίγοι άνθρωποι θα έρθουν τώρα σε αυτό το σχολείο, αν κατά κύριο λόγο θέλουν να καθαγιάζουν στα μπαρ.

Τα παιδιά που ενσαρκώνονται στον πλανήτη τώρα, παίζουν τεράστιο ρόλο στη μετάβαση της γης. Ως νεογνά, ούτε ένα από αυτά που δεν έχει συνειδητή

επαφή με την κατάσταση επίγνωσης που είχε πριν την γέννα. Ο Gerald Jampolsky μας λέει μία ιστορία για ένα νεαρό ζευγάρι που ήξερε, οι οποίοι έφεραν ένα νεογέννητο στην οικογένεια. Από τη στιγμή που σύστησαν το νεογνό στο τρίχρονο παιδί τους, η μεγαλύτερη αδελφή ζήτησε να μείνει μόνη με το νέο μωρό. Οι γονείς ξαφνιάστηκαν από αυτήν την επιμονή του παιδιού. Φοβήθηκαν μήπως βλάψει το μωρό. Τελικά κατέστρωσαν ένα σχέδιο να βάλουν συσκευή ενδοεπικοινωνίας στο δωμάτιο του μωρού, έτσι ώστε να αφήσουν μόνα τους τα παιδιά και, παρόλα αυτά, να μπορούν να ακούν τα τεκταινόμενα. Μέσω του μεγαφώνου, οι γονείς άκουσαν το τρίχρονο παιδί να πλησιάζει την κούνια και να λέει «Μωρό, πες μου για το Θεό -- αρχίζω να ξεχνάω».

Τα παιδιά μας πρόκειται να μας ξεπεράσουν σε τέτοιο βαθμό, που θα είναι πραγματικά εκπληκτικό. Έχουν μία διαισθητική κατανόηση της πνευματικής ηθικής, που ξεπερνά κατά πολύ τις συνεξαρτημένες εκδοχές της ηθικής των παλαιότερων γενεών. Επομένως, τα παλιά μοτίβα που έχουμε για την ανατροφή των παιδιών, δεν ισχύουν πλέον. Ένα παιδί που γεννιέται σήμερα δεν έχει ανάγκη από έλεγχο. Μπορούμε να τους διδάξουμε τα πρακτικά του πλανήτη, όπως το να μην αγγίζουν τον φούρνο που καίει, αλλά δε θα δεχτούν τις δικές μας ιδέες για την ηθική συμπεριφορά. Δεν ενδιαφέρονται για τις αρχαϊκές μας αντιλήψεις για το πώς να αλληλεπιδρούν με τους ανθρώπους. Αυτά τα παιδιά στα δώδεκα θα ξέρουν πιο πολλά για τις σχέσεις από όσα έχει μάθει ως τώρα η δική μας γενιά.

Η παλιά αντίληψη ότι οι γονείς είναι υπεύθυνοι για τα παιδιά τους, δε θα ευσταθεί πλέον. Τα παιδιά φαίνεται να είναι αθώα και αβοήθητα. Είναι εύκολο γι' αυτούς με ασθενή αίσθηση κοσμικής επίγνωσης να μάθουν τα παιδιά στην συν-εξάρτηση. Τα παιδιά δεν είναι αφελή. Έχουν όσα εκατομμύρια χρόνια προσωπική πείρα, όσο και οποιοσδήποτε ενήλικας στον πλανήτη. Τα παιδιά δεν είναι αβοήθητα. Επιλέγουν τους γονείς τους με σοφία.

Δεν είμαστε υπεύθυνοι για κάποιο άλλο ανθρώπινο ον. Δε μπορούμε να τους διορθώσουμε ή να τους διαμορφώσουμε σε αυτό που θα θέλαμε να είναι. Οι μόνες υποχρεώσεις που έχουν οι γονείς της εποχής του Υδροχόου προς τα παιδιά τους είναι να τα αγαπούν, να τους παρέχουν τροφή, ένδυση και στέγη και μετά να βγουν από τη μέση. Θα αγαπούν τον εαυτό τους τόσο πολύ, που απλά δε θα μας επιτρέψουν να τα ελέγχουμε ή να τα χειραγωγούμε.

Όταν αρχίζουμε να διδάσκουμε στα παιδιά τη γλώσσα, τους διδάσκουμε τον περιορισμό. Η γλώσσα μας δεν έχει λέξεις για να περιγράψει πώς είναι εκεί έξω πριν τη γέννηση. Τα παιδιά όμως θυμούνται τα πάντα γι' αυτούς τους άλλους κόσμους και έρχονται εδώ επικοινωνώντας τηλεπαθητικά, αλλά εμείς δεν το αντιλαμβανόμαστε αυτό. Είναι συντονισμένα με οτιδήποτε συμβαίνει στο σπίτι, συμπεριλαμβανομένων των συναισθημάτων όλων, πριν ακόμη μπορούν να μιλήσουν. Ο παιδικός προγραμματισμός για τους περιορισμούς και τους φόβους, ή την αγάπη και μη βλαβερότητα, των ανθρώπων στον πλανήτη, ξεκινά από τη μήτρα.

Με αυτού του είδους τη διαισθητική ικανότητα, μπορούμε να περιμένουμε ότι τα παιδιά της νέας εποχής θα είναι χάλια μαθητές. Τα σχολικά μας σύστημα είναι σχεδιασμένο για να αναπαράγει κλώνους παιδιών. Διδάσκει την εξάρτηση από τη διάνοια, τη χειραγώγηση, τον ανταγωνισμό και το διαχωρισμό. Δε διδάσκει πραγματική κατανόηση. Τα νέα παιδιά δε θα ανεχθούν αυτού του είδους την εκπαίδευση. Τα σχολικά συστήματα θα χρειαστεί να αλλάξουν ολοκληρωτικά. Η εκπαίδευση και η αγάπη δεν είναι δύο ξεχωριστά θέματα. Μέχρι να γίνουν αυτές οι αλλαγές, να ξέρεις ότι τα παιδιά μας δε θα ταίριαζον σε αυτό το σύστημα. Δε μπορούν να εκπαιδεύονται όπως εμείς, καθισμένα για πενήντα λεπτά στην ίδια θέση, ενώ ένα βαρετό πρόσωπο κύρους κάνει διάλεξη. Αντ' αυτού θα απαιτούν δράση, χρώμα, ζωντάνια, θέρμη και αίσθημα. Στα νέα σχολεία η τέχνη, η μουσική, η συμπόνια και η διαισθητική λειτουργία, δε θα παίζουν δευτερεύοντα ρόλο σε σχέση με τα διανοητικά μαθήματα και τη εκμάθηση των «σωστών» απαντήσεων.

Τα παιδιά δεν είναι καινούρια και δεν είναι χαζά. Βρίσκονται στο σχολείο γη και σε άλλα συστήματα για δεκάδες εκατομμύρια χρόνια. Είναι ώριμα και σοφά με όλα τα πράγματα εκτός από το χειρισμό του φυσικού σώματος. Αυτά τα όντα έρχονται εδώ με πολύ καλύτερη εικόνα για τον εαυτό, από τις προηγούμενες γενιές. Αν τους δείξουμε σεβασμό κι αγάπη και αναγνωρίσουμε ότι είναι δάσκαλοι για μας σε σχέση με την ανθρώπινη αλληλεπίδραση και τη συμπόνια και την αρμονία, τότε θα έχουμε υπέροχες σχέσεις με αυτά. Τα παιδιά μας και τα ανίψια μας και τα εγγόνια μας, θα είναι πηγή μεγάλης σοφίας για μας, φτάνει να παίξουμε το παιχνίδι σύμφωνα με τους νέους κανόνες.

Κοσμικές Σχέσεις

Όταν κατακτήσουμε τις σχέσεις, τότε θα τα έχουμε κατακτήσει όλα. Όταν σταματήσουμε να δίνουμε τη δύναμή μας σε ανθρώπους που υποτίθεται ότι αγαπάμε, αλλά κατά πάσα πιθανότητα μας είναι απαραίτητοι, τότε θα έχουμε ανακτήσει τη δύναμή μας σε κάθε περιοχή της ζωής. Η θεραπεία των σχέσεων είναι κάτι πολύ απλό να το συζητήσεις, αλλά είναι το πιο δύσκολο μάθημα για να πάρεις, επειδή δουλεύουμε την απελευθέρωση από τον προγραμματισμό πολλών ζωών. Θα χρειαστεί μεγάλη επαγρύπνηση, αλλά, το να είμαστε αληθινοί στον εαυτό μας, είναι το μόνο που χρειάζεται για να κάνουμε τις σχέσεις μας να λειτουργήσουν. Απλώς δώσε προσοχή, βλέπε και προσευχήσου.

Τι θα συνέβαινε αν μπορούσαμε να είμαστε σε μία σχέση με κάποιον που βρίσκεται σε κατάσταση κοσμικής συνείδησης; Δε θα μπορούσαμε να μιλάμε για τα προβλήματά μας, επειδή δε θα βίωναμε προβλήματα. Λοιπόν, μπορεί να μην είμαστε σε θέση να είμαστε ολοκληρωτικά κοσμικοί με τους συντρόφους μας, αλλά μπορούμε να ακολουθήσουμε τη συμβουλή του Έμερσον «για να γίνεις, κάνε σαν να ήσουν». Δεδομένου ότι παραδοσιακά χρησιμοποιούμε λεκτική επικοινωνία για να ενισχύσουμε το διαχωρισμό μας, το να μην έχουμε

τίποτα για να παραπονεθούμε είναι μία πρόκληση. Αλλά τώρα θα επιλέξουμε να μην ξεχάσουμε την πηγή μας, το Θεό, και να μην ξεχάσουμε τη μεγάλη εικόνα. Επομένως, σταματάμε να δημιουργούμε επαναλήψεις παλιών προβλημάτων, σταματώντας να επαναλαμβάνουμε παλιές σκέψεις για αυτά. Καθαρά μυαλά δημιουργούν καθαρές σχέσεις.

Οι περισσότερες κουβέντες στον πλανήτη είναι για προβλήματα, προκλήσεις, διαφορές, λάθη, αδικίες, κτλ. Είναι όλα πράγματα του εγώ. Αν όλοι αρνιόντουσαν να μιλήσουν αρνητικά, η σιωπή θα ήταν η φυσιολογική κατάσταση.

Υπάρχει μία σαφής σύνδεση μεταξύ σιωπής και φώτισης. Κάθε γκουρού ξεκινάει την εκπαίδευση των μαθητών διδάσκοντας τη σιωπή. Κάθε μεγάλος διδάσκαλος, επικοινωνεί με τους συνομήλικούς της / του τηλεπαθητικά, όχι λεκτικά. Όταν εμείς, ως πολιτισμός, έχουμε τελειώσει με το ομαδικό πείραμα της επίθεσης και της άμυνας, δε θα χρησιμοποιούμε πλέον λέξεις. Το να μοιραζόμαστε σχήματα σκέψεων και νοητικές εικόνες, είναι ένας πολύ πιο αποδοτικός τρόπος επικοινωνίας. Αλλά, όσο φοβόμαστε να δουν οι άλλοι τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας, θα χρησιμοποιούμε λέξεις που δημιουργούν διαχωρισμό. Η Πατρίτσια Σαν έχει μία καλή πρόταση. «Προσποιήσου ότι, από αυτή τη στιγμή, καθένας που συναντάς μπορεί να διαβάσει το νου σου». Τα τηλεπαθητικά όντα δεν έχουν προβλήματα σχέσεων, επειδή όλα τα προβλήματα σχέσεων είναι αποτέλεσμα της απάτης που απαιτεί ο φόβος.

Για να θεραπεύσουμε αυτούς με τους οποίους έχουμε σχέση, θεραπεύουμε τον εαυτό μας. Όταν μάθουμε να είμαστε μακάρια ευτυχισμένοι και σε γαλήνη, συμβαίνει μία τεράστια ποσότητα θεραπείας σε αυτούς με τους οποίους έχουμε ψυχική σύνδεση. Ξέρουμε ότι κάθε κατάσταση περιορισμού, χειραγώγησης, θυμού, φόβου και ενοχής είναι ολοκληρωτική τρέλα. Θυμόμαστε την αλήθεια που λέει ότι η ενότητα δε μπορεί να επιτευχθεί όσο είμαστε μόνοι. Χρειαζόμαστε τις σχέσεις μας. Χρειαζόμαστε επίσης την ομάδα υποστήριξής μας και τα εργαλεία υποστήριξης να μας βοηθούν, καθώς τολμούμε να ρισκάρουμε να είμαστε ειλικρινείς με τους πιο κοντινούς μας. Βγάλε τα βιβλία σου και τις κασέτες έμπνευσης, τους αριθμούς τηλεφώνου και τόλμησε να ζεις τις σχέσεις σου με έναν εντελώς νέο τρόπο. Πριν το καταλάβεις, θα έχεις αρμονικές σχέσεις με κάθε άτομο στον πλανήτη και θα σε αποκαλούν δάσκαλο και θα μοιράζονται το χώρο σου με άνεση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Η Ενέργεια του Υδροχόου Διάμεσος για την Αιωνιότητα

Όσον αφορά εμάς, φαίνεται να υπάρχουν τώρα δύο καταστάσεις στο σύμπαν. Υπάρχει το Σχολείο Γη και υπάρχει η φυσιολογική κατάσταση της κοσμικής συνειδητότητας. Από ό,τι φαίνεται, το Σχολείο Γη είναι ένα ατέλειωτο σχολείο, που μας διδάσκει για την απογοήτευση των καταστάσεων του παρόντος και την απελπισία του να μπορείς να στηριχτείς στο μέλλον. Η φυσιολογική κατάσταση είναι συναρπαστική, απεριόριστη καλοπέραση, γεμάτη φως. Η φυσιολογική κατάσταση είναι τόσο καλή, που είναι πέρα από οτιδήποτε στο οποίο μπορούμε ακόμη και να ελπίζουμε σε αυτό στο στάδιο της εξέλιξής μας.

Η περίοδος που έχει καθοριστεί για την τελευταία τάξη στο σχολείο, μέχρι και τις τελετές αποφοίτησης, είναι τα χρόνια μεταξύ 2000 μ.Χ. και 5000 μ.Χ. Αυτό δεν είναι κάτι καινούριο. Η τελευταία εποχή του Υδροχόου είχε χρησιμοποιηθεί για τον ίδιο ακριβώς σκοπό. Δεν υπάρχει καταγεγραμμένη ιστορία για την τελευταία εποχή του Υδροχόου, αλλά έχουμε τη μυθολογία, που έχει διατηρηθεί για εμάς με αρκετή ακρίβεια. Η εποχή του Υδροχόου είναι πάντα ο Κήπος της Εδέμ. Είναι ο διάμεσος μεταξύ μίας ζωής χωρίς όραμα και μίας ζωής με μεγάλο όραμα. Για τα επόμενα δύο χιλιάδες χρόνια περίπου η ζωή πάνω στη Γη σταδιακά γίνεται όλο και περισσότερο όμοια με την Εδέμ, όλο και περισσότερο όμοια με τον παράδεισο. Και τότε ο όφης θα επιστρέψει στον κήπο και θα βάλει σε πειρασμό την ανθρωπότητα με τη γνώση του καλού και του κακού (δυσαικότητα).

Στο βιβλίο του, *Μακρινά Ταξίδια (Far Journeys)*, ο Ρόμπερτ Μονρό βλέπει μία εικόνα της γης το έτος 3000, η οποία μοιάζει πάρα πολύ με αυτό που βλέπω κι εγώ. Κάνοντας ένα ταξίδι εκτός του σώματος μέσα στο χρόνο, ο Μπομπ βλέπει μία σκηνή σ' αυτόν τον πλανήτη που δε δείχνει ασφαλτο ή πεζοδρόμιο

οποιοδήποτε τύπου, δε δείχνει μόλυνση, μόνο πλούσια τροπική ομορφιά. Και ο κόσμος μετακινείται σε κατάσταση εκτός-του-σώματος, αντί με αυτοκίνητα. Η κατάσταση ύπαρξης που η γη τώρα αναγνωρίζει ως μέσο όρο, συνεχίζεται χωρίς διακοπή τις τελευταίες έντεκα αστρολογικές εποχές, είκοσι έξι χιλιάδες χρόνια περίπου. Αυτή η κατάσταση ύπαρξης είναι σκόπιμη, δεν είναι εκτός ελέγχου, δεν είναι ατύχημα. Είναι ένα σχολείο. Είναι ένα σχολείο στο οποίο δεν επιτρέπεται μόνιμη βλάβη, και θα έρθει ο καιρός που ακόμα και ο πιο αργόστροφος μαθητής θα αποφοιτήσει από το σχολείο.

Οι τρεις ειδικοί περιορισμοί που τίθενται στην απεριόριστη πραγματικότητα, για να διευκολύνουν την αποδοτικότητα αυτού του σχολείου, είναι ο χρόνος, ο χώρος και η δυαδικότητα. Έχουμε ήδη αδιάσειστες αποδείξεις ότι και οι τρεις αυτοί περιορισμοί είναι υπό ακύρωση. Εμείς (η κοινωνία) ξεπερνάμε την πίστη στο διαχωρισμό και τις κρίσεις (δυαδικότητα). Η τεχνολογία μας ξεπερνά την πίστη στο χώρο (απόσταση). Μόλις πριν από μερικές δεκαετίες ο κόσμος έκανε μήνες για να διασχίσει τη χώρα με τις άμαξες και το φεγγάρι θεωρείτο ένα κομμάτι πράσινο τυρί. Η τεχνολογία μας διατηρεί το παρελθόν και κάνει κοινό τόπο τη στιγμιαία επικοινωνία σε όλο τον κόσμο. Μπορεί να νομίζουμε ότι η αφύπνιση συμβαίνει με ταχύτητα χελώνας, αλλά συγκρινόμενη με την ταχύτητα που είχε στην ιστορία, συμβαίνει με ταχύτητα λαγού.

Προβλέψεις για Αποκαλυπτικούς Κατακλυσμούς

Στην πραγματικότητα το Σχολείο Γη, ως προς την αφύπνιση, είναι πιο μπροστά από το πρόγραμμα. Συνήθως, μία Εποχή του Υδροχόου ακολουθεί μία υπέρτατη επίδειξη ενέργειας των Ιχθύων – άνθρωποι που χρησιμοποιούν εξουσία για να ελέγξουν άλλους ανθρώπους. Η βύθιση της Ατλαντίδας μέσω κακής χρήσης όπλων λείζερ, ή μέσω κάποιου άλλου κατακλυσμού που δημιούργησε «την πλημμύρα», είναι ο τρόπος που χρησιμοποιήθηκε στην ιστορία για την απομάκρυνση από αυτό το σχολείο αυτών που δεν είναι έτοιμοι να αποφοιτήσουν, να παραιτηθούν από τον αγώνα, και την τοποθέτησή τους σε μία δεξαμενή όπου θα περιμένουν καιρούς πιο χαοτικούς.

Ο υποσυνείδητος νους όλων αυτών που έχουν περάσει από «την πλημμύρα» περιέχει αναμνήσεις μαζικής καταστροφής και πλανητικής κατάχρησης, οι οποίες έκαναν τη γη, ως επί το πλείστον, μη κατοικήσιμη. Δεν είναι τυχαίο που εκατομμύρια πολίτες της γης παλεύουν για τη ζωή τους ενάντια στα πυρηνικά όπλα, την υπερθέρμανση του πλανήτη, τη μόλυνση των νερών και τις καταστροφικές προκαταλήψεις. Συνέβη την τελευταία φορά - - εν ριπή οφθαλμού ενενήντα τις εκατό του πληθυσμού της γης έφυγε για διακοπές.

Έχουμε φτάσει πάλι στο σημείο εισόδου μίας εποχής του Υδροχόου, μία περίοδο που επαφίεται στην ομαδική συνείδηση να δημιουργήσει αυτό που θα γίνει στη συνέχεια πάνω στον πλανήτη. Πολλά επίπεδα προβλέψεων έρχονται στην επιφάνεια για να βοηθήσουν (ή να προκαλέσουν σύγχυση) στην επιτυχία ή την αποτυχία της μετατόπισής μας από την ενέργεια των Ιχθύων, σε αυτή του

Υδροχόου. Μεγάλοι προγνώστες όπως ο Νοστράδαμος και ο Έντγκαρ Κέις αναφέρονται ως αξιόπιστες πηγές για τις αλλαγές που έρχονται. Αλλά, αφού το μέλλον δε γίνεται ποτέ πραγματικότητα αν δεν το δημιουργήσει ο νους στο παρόν, μόνο πιθανότητες μπορούν να προβλεφθούν, όχι βεβαιότητες. Η ανθρωπότητα έχει την ελεύθερη βούληση να αλλάξει γνώμη, να επαναδημιουργήσει το μέλλον και το παρελθόν, ανά πάσα στιγμή. Και όπως πολλοί αρχίζουν να βλέπουν, έχουμε αλλάξει γνώμη.

Ξεκίνησα να διαβάζω τα βιβλία για τον Έντγκαρ Κέις στις αρχές τις δεκαετίας του 1970. Ο Κέις είπε ότι η Καλιφόρνια θα πέσει στον ωκεανό γύρω στο 1976. Τα κατακλυσμιαία γεγονότα που προβλέφθηκαν από μεγάλους προφήτες του παρελθόντος, συμπεριλαμβανομένων και των Ινδιάνων Χόπι και άλλων παραδόσεων που οι κοινωνίες τους παρέμειναν σχετικά κοντά στο Θεό, δεν περιέχονται σε αυτό που βλέπω για τα επόμενα χρόνια.

Δεδομένου ότι οι ενοράσεις που δέχομαι δεν είναι λεκτικές, θα φτιάξω άλλη μία ιστορία. Μερικές εκατοντάδες χρόνια πριν, σύμφωνα με το πώς εμείς βλέπουμε το χρόνο, η ιεραρχία (το σχολικό συμβούλιο) έστειλε ένα φαξ σε όλους τους σταθμούς αυτού του τμήματος του σύμπαντος. Το φαξ ήταν μία υπενθύμιση του τι ώρα ήταν, σε σχέση με το χρόνο της γης. Άλλη μία εποχή του Υδροχόου έφτανε και θα υπήρχε ανάγκη για βοηθούς στη γη. Δεδομένου ότι η πρωταρχική οδηγία εμποδίζει τη βοήθεια προς τον πλανήτη αν δεν υπάρχει ανάμειξη (ενσάρκωση), ήταν απαραίτητη μία δέσμευση συμμετοχής από αυτούς που θεωρούσαν ότι η γη άξιζε να προστατευθεί από το να την καταστρέψουν οι αδαείς κάτοικοί της.

Η ενσάρκωση για τη σωτηρία του πλανήτη, θεωρείτο όχι τόσο ένα καθήκον κατάπνιξης των δυνάμεων του κακού ή εξαναγκασμού των κατοίκων να είναι καλά αγοράκια και κοριτσάκια, αλλά ενσάρκωσης με σκοπό τον εμποτισμό της τηλεπαθητικής δεξαμενής με τη συνείδηση του αβλαβούς και της γαλήνης. Πριν τη γέννηση, αν και μερικές φορές το ξεχνάμε τώρα, αυτοί οι εθελοντές κατανοούσαν ότι η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα, όχι η βία.

Η πρόβλεψη της ιεραρχίας ήταν ότι ίσως και δέκα χιλιάδες οντότητες θα έβλεπαν την αξία αυτού του παλαιο-σχολείου, ώστε να θέλουν να το σώσουν. Αυτοί θα ήταν δέκα φορές περισσότεροι από όσους εμφανίστηκαν την τελευταία φορά. Αλλά, όταν ήρθε η ώρα για την είσοδο (η προεγγραφή δεν ήταν απαραίτητη), αυτά τα κοσμικά όντα συνέχισαν ερχόντουσαν κι ερχόντουσαν. Αν και δεν ήταν απαραίτητο να είναι εδώ, αφού αυτός ήταν φιλειρηνικός κόσμος που είχε ήδη αποφοιτήσει ή που το κύριο του σχολείο ήταν αλλού, εμφανίστηκαν μαζικά. Εκατομμύρια ενσαρκώθηκαν, απλά από αγάπη για εσένα κι εμένα και τη Μητέρα Γη. Αυτή η μαζική ενσάρκωση ήταν πέρα από κάθε προηγούμενο και πέρα κάθε πρόβλεψη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη από αυτή, το να βάλει ένας άνθρωπος κάτω τη ζωή του για ένα φίλο. Ήρθαν εκατομμύρια από αυτούς, έτοιμοι να πεθάνουν

ένα γήινο θάνατο αν χρειαστεί, απλά για να είναι εδώ, για να αφήσουν τις δονήσεις τους να εισχωρήσουν στην ομαδική συνείδηση. Και υπάρχει μία μεγάλη πιθανότητα να είσαι ένας από αυτούς, ειδικά αν έχεις πει επανειλημμένα στον εαυτό σου «τι στο καλό κάνω εγώ εδώ;» Η άφιξη αυτών των οπαδών της ειρήνης απέτρεψε την επανάληψη των προηγούμενων «πλημμύρων». Δημιούργησε μία μετατόπιση της δημιουργικής συνείδησης από αυτό που έβλεπαν ο Κέις και ο Νοστράδαμος. Ένα πρόσωπο κάνει τη διαφορά, ειδικά όταν υπάρχουν εκατομμύρια από αυτούς.

Κατά κάποιο τρόπο, η εισροή αβλαβούς συνείδησης σε αυτό το σύστημα είναι ήδη αναμφισβήτητη επιτυχία. Δε θα έχουμε πυρηνικό πόλεμο (ένα-δυο κοψοχολιάσματα ίσως ακόμα). Η Καλιφόρνια θα παραμείνει στέρραια συνδεδεμένη με την κυρίως χώρα (αν και μπορεί ακόμα να ισχύει το παλιό τραγούδι σχετικά με το πολύ κούνημα). Η μόλυνση δε θα μειώσει σημαντικά τις κατοικήσιμες περιοχές. Και η υπερθέρμανση του πλανήτη δε θα προκαλέσει πλημμύρες στο Μανχάταν και την Ιαπωνία. Ωστόσο, θα βοηθήσει στη μετατροπή τεράστιων περιοχών της επιφάνειας της γης σε παραδείσους, όπως η παραλία του Μαϊάμι.

Διατηρώντας την Προοπτική

Η αλλαγή είναι σχετική και οι ομαδικές προγνώσεις δεν έχουν νόημα για τα άτομα. Λίγη προοπτική μπορεί να βοηθήσει.

Καθ' όλη τη διάρκεια της καταγεγραμμένης ιστορίας βλέπουμε ότι, πολιτικά και κοινωνικά, ο κανόνας ήταν καταπίεση, περιορισμός και μερικές τάξεις ανθρώπων να είναι υποταγμένες σε άλλες. Ο κανόνας ισχύει ακόμα για την πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Καταλαβαίνουμε ότι αυτή η κατάσταση δεν είναι «λάθος», είναι απλά ο τρόπος που λειτουργεί η καρμική διδασκαλία.

Αν ψάξουμε για πολιτικό προηγούμενο για ό,τι συμβαίνει στη γη σήμερα, δε θα βρούμε κανένα. Όταν ο Τόμας Τζέφερσον διατύπωσε τα λόγια του διακηρύσσοντας ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα στην επιδίωξη της ζωής, της ελευθερίας και της ευτυχίας, κινδύνευε να κρεμαστεί ως αιρετικός και για προδοσία του βασιλιά (δικτάτορα). Δεν υπήρχε προηγούμενο για ένα σύνολο ανθρώπων να σχηματίσουν ένα έθνος βασιζόμενο σε τόσο ριζοσπαστικές πεποιθήσεις. Όταν οι γυναίκες αυτού του έθνους, ακολουθούμενες από πολλά δυτικά έθνη, πέτυχαν την ψηφοφορία δεν υπήρχε καταγεγραμμένο προηγούμενο τέτοιου μεγέθους. Κάθε ξεχωριστή ομάδα ατόμων στο δυτικό κόσμο έχει τώρα τους υποστηρικτές της για ίση μεταχείριση.

Όχι μόνο συνεχίζονται σήμερα οι αλλαγές χωρίς προηγούμενο, αλλά γίνονται ο κανόνας, καθώς πλησιάζουμε στο χείλος της εποχής του Υδροχόου. Το τοίχος του Βερολίνου, η Σοβιετική Ένωση, η Πολωνία, η Ρουμανία, η Πλατεία Τιενανμέν, όλα μαρτυρούν ότι «οι καιροί αλλάζουν». Η εποχή του Υδροχόου

είναι διαφορετική από κάθε άλλη εποχή του αστρολογικού ημερολογίου. Είναι πράγματι μία νέα εποχή.

Χαρακτηριστικά της Ενέργειας του Υδροχόου

Η εποχή του Υδροχόου είναι ο καιρός του «ουδέν κρυπτόν». Είναι μία εποχή όπου τα μυστικά δεν είναι πλέον η βάση για τη διακυβέρνηση ή τις μεγάλες επιχειρήσεις. Είναι μία εποχή όπου τα συστήματα επικοινωνίας επιτρέπουν σε όλους να δουν τι συμβαίνει σε κάθε έθνος, σε κάθε εταιρεία. Είναι μία εποχή όπου δεν υπάρχουν σκελετοί στις ντουλάπες του κόσμου, επειδή, όχι μόνο οι άνθρωποι αρνούνται να κρυφτούν πίσω από προσχήματα, αλλά και οι ηθικές μας κρίσεις διαλύονται μέσα στη συμπόνια και την κατανόηση.

Η ενέργεια του Υδροχόου φέρνει μαζί της τηλέφωνα, ραδιόφωνο, τηλεόραση, δορυφορικές τηλεπικοινωνίες, αεροπλάνα, πυραύλους, διαστημικά ταξίδια, και όποια άλλη τεχνολογία βοηθάει να γίνουν όλοι οι λαοί του γαλαξία ένας λαός. Στην εποχή του Υδροχόου ο χώρος ή η απόσταση γίνονται λιγότερο συμπαγή. Μπορούμε να ξεπεράσουμε το χώρο. Δεν περιοριζόμαστε από την απόσταση.

Η ενέργεια του Υδροχόου φέρνει μαζί της κασετόφωνα, βιντεοκάμερες, ταινίες και την τεχνολογία που διατηρεί το παρελθόν, που βοηθάει στην απόδειξη ότι το παρελθόν δεν είναι παρελθόν. Στην εποχή του Υδροχόου ξεπερνάμε τους περιορισμούς του χρόνου. Στην πραγματικότητα, όλος ο χρόνος είναι ταυτόχρονος. Σύντομα θα πάρουμε μία γεύση από αυτό.

Το κάρμα πάντα δίδασκε ότι όλοι λαοί είναι ένας λαός. Οι καταπιεστές ή διώκτες μίας φυλής, τάξης ή γένους, επιστρέφουν στην επόμενη ζωή ως μέλη αυτής της φυλής, τάξης ή γένους. Λοιπόν, τα καρμικά μαθήματα τώρα τελειώνουν. Πλησιάζουμε, έστω και αργά, στην αλήθεια ότι δεν υπάρχουν κατώτερα ανθρώπινα όντα. Η ενέργεια του Υδροχόου φέρνει μαζί της μία γνώση της ενότητας όλων των εξατομικευμένων πτυχών του Θεού.

Η Ομοσπονδία των Πολιτισμών του Διαστήματος

Στην κορυφή της αναζήτησης για κατανόηση της μετατόπισης προς τη συνείδηση της νέας εποχής, βρίσκονται ερωτήματα σχετικά με επισκέπτες από το διάστημα και την επικοινωνία με οντότητες χωρίς υλικό σώμα. Για να ερμηνεύσουμε τις «διαυλισμένες» πληροφορίες από τους «αδελφούς του διαστήματος», πρέπει να κατανοήσουμε μερικά πράγματα. Πρώτον, όλες οι πληροφορίες που λαμβάνονται από μία «πηγή», διαμέσου του νου ενός «διαύλου» και καταγράφονται από κάποιον τρίτο (ή ένα κασετόφωνο) πρέπει να θεωρηθούν ως διαδόσεις.

Μετά από μελέτη διαυλισμένου υλικού (συμπεριλαμβανομένου του δικού μου) για τα τελευταία είκοσι χρόνια, πιστεύω ότι μπορώ με σιγουριά να πω ότι ποτέ κανένα μήνυμα δε φτάνει «από την άλλη πλευρά» αλώβητο. Ο νους του διαύλου πάντα μεταδίδει λίγες από τις δικές του πεποιθήσεις στο μήνυμα.

Ένας φοβισμένος νους θα «μεταφέρει», τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, φοβισμένα μηνύματα. Και να θυμάσαι ότι η διαισθητική ικανότητα και η προσωπική σοφία δε συμβαδίζουν πάντα.

Το δεύτερο που πρέπει να λάβουμε υπόψιν είναι ότι δεν είναι σοφοί όλοι όσοι είναι χωρίς φυσικό σώμα ή εξωγήινοι. Για μερικούς είναι πιο εύκολο να είναι δίαυλοι για κάποιο κόπανο ενός δυσλειτουργικού πολιτισμού, παρά για έναν καλά γειωμένο άγγελο. Όταν ερευνάς «διαυλισμένες» πληροφορίες θυμήσου: Οι έντιμοι άνθρωποι δε λένε «έχε μου εμπιστοσύνη» και οι σοφοί άνθρωποι δεν λένε «ξέρω τι σου λέω». Επίσης, διαυλισμένες φωνές που λένε «σε περίμενα» υπαινίσσονται ενοχή και το «πρέπει να βιαστούμε» λέγεται από αυτούς που πιστεύουν ότι ο χρόνος είναι πραγματικός και ότι η βλάβη είναι δυνατό να γίνει.

Παρεμπιπτόντως, ρώτησα κάποτε την πηγή της διαυλισμένης επικοινωνίας μου «ποια είναι η διαφορά μεταξύ των αγγέλων και των αδελφών του διαστήματος;» Η απάντηση ήταν «Η περιοχή ενδιαφέροντος. Είναι όλοι απλός κόσμος.»

Από όλες τις πληροφορίες που έχω βρει σχετικά με άλλες διαστάσεις της πραγματικότητας, μη γήινους πολιτισμούς και άλλα βασίλεια, όπως αυτό των αγγέλων, έχω την τάση να μεροληπτώ υπέρ αυτών που έχω λάβει ο ίδιος. Αλλά αυτό απλώς συμβαδίζει με τη βασική μου πεποίθηση ότι κάθε άτομο πρέπει να έχει μεγαλύτερη πίστη στη δική του διαισθητική σύνδεση με την καθοδήγηση. Η έκδοση της πραγματικότητας των άλλων ανθρώπων μπορεί να μην εναρμονίζεται με τη δική σου και δε χρειάζεται να το κάνει. Οι ενοράσεις που εκφράζονται εδώ είναι αυτές που εγώ αισθάνομαι σωστές. Ταιριάζουν με τον τρόπο που εγώ βλέπω τα κοντινά επίπεδα της πραγματικότητας.

Σε όλες τις εκατοντάδες τηλεπαθητικές συζητήσεις που είχα με οντότητες εκτός αυτής της γης, ποτέ δεν έλαβα ένα μήνυμα υποκινούμενο από φόβο. Ποτέ δε μου έχουν πει ότι εξαντλούνται τα χρονικά περιθώρια ή ότι χρειάζεται να βιαστούμε. Αντιθέτως, μου έχουν πει ότι λειτουργούν εκτός των περιορισμών του χρόνου, ότι ποτέ δεν είναι αργά για ένα καλό θαύμα. Ποτέ δε μου έχουν πει ότι αν εγώ / εμείς δεν κάνουμε κάτι συγκεκριμένο ή αν δεν πετύχουμε κάποιο στόχο θα συμβεί κάτι κακό. Ποτέ δε μου έχουν πει ότι οι εργάτες του φωτός ήταν απαραίτητο να αποκαλύψουν τους «πνευματικούς ανατροπείς» ή να βρεθούν στις επάλξεις για την υπεράσπιση του Θεού. Λαμβάνω μηνύματα όπως «όλα είναι εντάξει ακριβώς όπως είναι». Μου έχουν δείξει μάλιστα μεγάλους εορτασμούς που γίνονται σε άλλες διαστάσεις, λόγω της θαυμασίας προόδου που κάνει ο κόσμος στον πλανήτη γη.

Μου είπαν ότι υπάρχουν πάνω από εξήντα ανεξάρτητοι πολιτισμοί που συμμετέχουν σε μία «ομοσπονδία». Ο σκοπός της ομοσπονδίας είναι να βοηθάει όποιο πολιτισμό το ζητήσει. Εμείς οι γήινοι θα ζητήσουμε σύντομα βοήθεια από την ομοσπονδία. Θα το ζητήσουμε επειδή έχουν ενσαρκωθεί πολλά άτομα από πολιτισμούς που είναι μέλη της ομοσπονδίας. Αυτά τα άτομα

διαισθητικά αναγνωρίζουν την καταλληλότητα του να συντομεύσουμε την καμπύλη εκμάθησης, στους τομείς της τεχνολογίας και του περιβαλλοντικού καθαρισμού, ζητώντας βοήθεια από τους φίλους τους. Ένα μέλος του πληρώματος μίας «ναυαρχίδας» μου είπε ότι είχαν τη δυνατότητα να καθαρίσουν τους ρύπους από την ατμόσφαιρά μας μέσα σε είκοσι λεπτά, αν το τους το ζητούσε η πλειοψηφία των ανθρώπων της γης. Η πρωταρχική οδηγία, ξέρεις, δεν επιτρέπει τη βοήθειά τους μέχρι να το ζητήσουν όσοι έχουν ενσαρκωθεί.

Είναι κατάλληλο εδώ να περιλάβω ένα απόσπασμα από ένα δελτίο που έγραψα το Νοέμβριο του 1990.

Κάθομαι εδώ στη μέση του Παραδείσου - - Βόρειο Νέο Μεξικό με φρέσκο χιόνι στα βουνά, την πανσέληνο πάνω από τη λευκή έρημο. Για εκατομμυριοστή φορά αναρωτιέμαι «Τι κάνουμε εδώ, εδώ στον Πλανήτη Γη; Είναι ένα λάθος; Είναι για τη μόνη συγκίνηση της εξερεύνησης μίας ζωής στην οποία φαίνεται να υπάρχουν τόσο λίγες πραγματικές επιλογές και τόσα πολλά θύματα; Είναι οι άνθρωποι πραγματικά θύματα των σωμάτων τους που γερνάνε, της χοντροκομμένης συμπεριφοράς τους, της έλλειψης υλικών αγαθών ή των Σαντάμ Χουσέιν του κόσμου; Ή μήπως το χιόνι έχει την απάντηση - - στην ακινησία και την απαλότητα θα βρεις το Θεό. Θεός; Γαλήνη; Γεγονός ή φαντασία, αλήθεια ή ψευδαίσθηση; Η διάνοια έχει τόσα εμπόδια, είναι τόσο ατελέσφορη στο να βρει απαντήσεις - - καλύτερα λιωμένος στον καναπέ, λίγο ποδόσφαιρο το βράδυ της Δευτέρας. Φυγή, αλλά χωρίς ικανοποίηση.

Και τότε εμφανίζεται ο Τζέικ και λέει «Τελετουργικό Ατμόλουτρο αύριο. Βοήθησέ μας να μαζέψουμε ξύλα για τη φωτιά και ξεκινάμε το δειλινό. Απλώς αισθάνομαι ότι είναι καιρός πάλι για εκκλησιασμό.» Στοιβάζοντας ξύλα και σφραγίζοντας το οίκημα από το φως, η εργασία με πνευματικούς συντρόφους - ένας καλύτερος αντιπερισπασμός από τους Ντάλας Καουμπόις. Έπειτα η τελετή αρχίζει. Αλλαγμένες καταστάσεις συνείδησης αντικαθιστούν την αδυναμία της διάνοιας. «Μίλησε μας Παππού του Μονοπατιού. Μίλησε μας Γιαγιά της Γης.» Πράγματα αρχίζουν να συμβαίνουν. Αλλόκοτα θα τα λέγαμε, αν είμασταν ορθολογικοί - αλλά δεν είμαστε. Οι πέτρες, λάμποντας πυρακτωμένες από την φωτιά, αρχίζουν να μιλούν, γλώσσες του βασιλείου του πνεύματος. «Πωπώ, είδες αυτό το πρόσωπο;» Και φώτα εμφανίζονται στις πέτρες. «Λευκά φώτα», λέω εγώ, «Εγώ βλέπω πράσινα» λέει η Αν. Σε κάθε χτύπο του τύμπανου, ένα φως απαντά.

Όταν τελειώνει ο πρώτος γύρος, ο Ντέιλ ο πολεμιστής, ο εύελπς, ο αρχηγός της φωτιάς, πηγαίνει να φέρει περισσότερες

πυρακτωμένες πέτρες, για να διατηρηθεί το μικροσκοπικό οίκημα γεμάτο ατμό και η συνείδηση αλλαγμένη. Καθώς μεταφέρει την κόκκινη πέτρα από τη φωτιά προς την πόρτα, μένει κόκκαλο. «Πάστον», φωνάζει, «Υπάρχει κάτι εδώ έξω! Είναι πάνω από το σπίτι! Έχει φωτεινούς δακτυλίους γύρω του! Τι να κάνω; Η Κάθυ απαντάει από τον κοσμικό χώρο της «απλώς φέρε τις πέτρες Ντέιλ». Τις φέρνει.

Μηνύματα φτάνουν στα κεφάλια μας από τους φίλους μας που βρίσκονται εδώ για να γιορτάσουν την επούλωση της Γης. Μας ενημερώνουν και πάλι ότι δεν είμαστε μόνοι, ότι όλα είναι καλά στα σύμπαντα του Θεού, ότι υπάρχουν τόσα περισσότερα στη ζωή από όσα βλέπουμε. «Μην τα παίρνετε όλα τόσο σοβαρά», λένε. «Δε θυμάστε τα προβλήματα που είχατε πριν από χίλια χρόνια και δε θα θυμάστε ούτε και αυτά εδώ. Για να είστε θεραπευτές, για να είστε φορείς του φωτός, για να δείχνετε το δρόμο, πρέπει να γελάτε, να χορεύετε και να παίζετε. Αυτό είναι που χρειάζεται τώρα η Γη.»

Βγαίνουμε στάζοντας στο κρύο φως του φεγγαριού. Φρεσκαρισμένοι. Τα πνεύματα ανανεωμένα. Όταν κάποιος έχει αγγίξει την Πραγματικότητα, είναι εύκολο να δει την ψευδαίσθηση του δράματος, τουλάχιστον για λίγο. Αλλά να είστε σε επαγρύπνηση, αγαπημένοι μου, μήπως και το δράμα αρχίσει να μοιάζει πάλι αληθινό και οι καταστάσεις χωρίς νικητή γίνουν μεγαλύτερες από το Θεό. Και έπειτα εμφανίζεται ο Τζέικ και λέει «Τελετουργικό Ατμόλουτρο αύριο».

Το αυτεξούσιο είναι η ικανότητα να βλέπουμε τα πράγματα όπως είναι πραγματικά, όχι όπως φαίνονται. Το αυτεξούσιο είναι να μένουμε εστιασμένοι στην προοπτική του Θεού. Το αυτεξούσιο γνωρίζει ότι αυτή η τρισδιάστατη σχολική αίθουσα είναι ένα τόσο μικροσκοπικό τμήμα της πραγματικότητας, στην οποία όλοι μπορούμε να έχουμε πρόσβαση, αρκεί μόνο να θυμηθούμε να κοιτάξουμε μέσα μας. Το αυτεξούσιο σημαίνει το τέλος του αγώνα για πάντα. Το αυτεξούσιο σημαίνει ελευθερία, χαρά και ευημερία. Το αυτεξούσιο πηγάζει από το να είμαστε ξεκάθαροι και σε επαφή με το άπειρο, από τη γνώση ότι εγώ, από μόνος μου, δε μπορώ να κάνω τίποτα, είναι ο Πατήρ μέσα μου που κάνει τα έργα. Το αυτεξούσιο είναι υποχρεωτικό.

Γιατί η πλανητική νοοτροπία φοβάται τόσο πολύ τη ριζική αλλαγή; Όταν ο Γαλιλαίος εφηύρε το τηλεσκόπιο, οι κορυφαίοι επιστήμονες της εποχής αρνήθηκαν ακόμα και να κοιτάξουν μέσα από αυτό, επειδή όλοι γνώριζαν ότι ένα κομμάτι γυαλί δε θα μπορούσε να φέρει αντικείμενα πιο κοντά στον παρατηρητή. Κάθε ανακάλυψη η οποία θα οδηγούσε σε ριζικά νέους τρόπους αντίληψης της πραγματικότητας έχει αντιμετωπιστεί με κραυγές όπως

«παράλογο», «ανοησία» ακόμα και «αιρετικό». Λοιπόν αυτοί που φοβούνται την αλλαγή θα χρειαστεί να σκάψουν λίγο πιο βαθιά στην άμμο, επειδή οι «αδελφοί του διαστήματος» είναι εδώ. Και τίποτα δε θα αλλάξει τόσο την πλανητική εικόνα της πραγματικότητας, όσο η έξοδος των μη-γήινων φίλων μας από το ντουλάπι.

Η ύπαρξη εξω-γήινων όντων δε θα έπρεπε να μας ξαφνιάζει. Έχεις σκεφτεί ποτέ πού κατοικούμε όταν δεν είμαστε ενσαρκωμένοι; Αν όχι στη γη, τότε κατοικούμε κάπου εκτός της γης. Υπάρχουν πολλοί πολιτισμοί που επισκέπτονται τη γη κατά τη διάρκεια αυτής της μεταβατικής περιόδου. Ολόκληρος ο γαλαξίας, το σύνολο ακόμα της τρισδιάστατης και της τετραδιάστατης πραγματικότητας, έχουν ενδιαφέρον και τους αφορά η πρόοδος που κάνουμε εδώ.

Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών και μερικές άλλες κυβερνήσεις έχουν προγράμματα χρηματοδοτούμενα από τους φορολογούμενους για την αναζήτηση και την εξακρίβωση της εξωγήινης ζωής. Οι Η.Π.Α. έχουν ένα πρόγραμμα που λέγεται EETN (SETI), η Έρευνα για Εξω-Γήινη Νοημοσύνη. Και όπως συνηθίζουν οι κυβερνήσεις, χρησιμοποιούν καθιερωμένες μεθόδους στην έρευνά τους. Όπως όμως έδειξε ο Γαλιλαίος, ο παλιός τρόπος σκέψης δε δημιουργεί καινοτομίες. Τα ραδιοτηλεσκόπια της κυβέρνησης δε θα ανιχνεύσουν πολιτισμούς οι οποίοι δε χρησιμοποιούν ραδιοκύματα.

Στεκόμενοι στο ενδιάμεσο μεταξύ της διαισθητικής και της επιστημονικής αντίληψης της πραγματικότητας, έχουμε ένα δίλημμα. Τα διαισθητικά στοιχεία δεν είναι επιστημονικά, σύμφωνα με τον αποδεκτό ορισμό του επιστημονικού, και δεν είναι πειστικά για τους περισσότερους στην επιστημονική κοινότητα. Και η επιστημονική έρευνα παίρνει δεκαετίες ώσπου να διευρύνει το «φάσμα ευαισθησίας» της ως εκεί όπου θα μπορεί να συλλάβει νέα πλαίσια ιδεών.

Παρά το γεγονός ότι οι κυβερνήσεις του κόσμου και η συντηρητική επιστημονική κοινότητα μπορεί να είναι κατά κύριο λόγο ανυποψίαστοι για τους εξωγήινους πολιτισμούς, υπάρχουν χιλιάδες κόσμου, συνηθισμένοι πολίτες, οι οποίοι έχουν τακτική τηλεπαθητική επικοινωνία με αυτούς. Βρίσκω αυτές τις επικοινωνίες πολύ ενδιαφέρουσες.

Παρεμπιπτόντως, επέτρεψέ μου να πω εδώ ότι υπάρχει ένα εξαιρετικό βιβλίο πάνω στον επιστημονικό-διαισθητικό συνδυασμό, το οποίο περιέχει το θέμα της εξωγήινης ζωής και κάνει μία αξιόπιστη προσπάθεια να συμφιλιώσει τις δύο προσεγγίσεις. Είναι το *Εξερευνώντας το Εσωτερικό και το Εξωτερικό Διάστημα*²³, από τον πρώην αστροναύτη και φυσικό Μπράιαν Ο' Λίρι. Επικροτώ τις προσπάθειες του Μπράιαν, καθώς κι εγώ επίσης έχω ακροβατίσει μεταξύ του να είμαι ένας μηχανικός και ένας «διαισθητικός λειτουργός».

²³ Exploring Inner and Outer Space, Brian O'Leary

Υπάρχουν επίσης πολιτισμοί που επισκέπτονται τη γη, οι οποίοι δεν είναι μέλη της ομοσπονδίας. Αυτοί τραβούν όλα τα φώτα της δημοσιότητας. Ο εντυπωσιασμός είναι ένα χαρακτηριστικό των Ιχθύων (καρμικό) και προφανώς εξακολουθεί να πουλάει διαφημίσεις στην τηλεόραση και τις φυλλάδες. Οι «μικροί γρίζοι²⁴» και άλλα οικεία πρόσωπα των φυλλάδων υπάρχουν στην πραγματικότητα. Αλλά έχουν μικρό ενδιαφέρον για τις αφυπνιζόμενες ψυχές. Οι αφυπνιζόμενες ψυχές κρατούν το νου τους καθαρό. Κρατούν το βλέμμα τους καρφωμένο στο Θεό. Οι αφυπνιζόμενες ψυχές έχουν κάνει τη συνειδητή δέσμευση να παρατήσουν το δράμα. Γιατί μόνο εκούσια παρατώντας το δράμα μπορούμε να απαλλαγούμε από εκείνο τον άτιμο τροχό του κάρμα.

Κάθε ψυχή έχει ένα συμβόλαιο με το σχολείο γη για να της δοθούν εκείνες οι εμπειρίες που θα την οδηγήσουν πιο γρήγορα στην αφύπνιση. Οι κοιμισμένοι άνθρωποι περνάνε τη ζωή σε απόλυτα καρμική βάση, έχοντας «ατυχήματα», γινόμενοι «θύματα» και βιώνοντας «ασύνδετα τυχαία γεγονότα». Αυτοί οι άνθρωποι είναι γνωστοί για την συμμετοχή τους σε πολέμους, αυτοκινητιστικά δυστυχήματα και απαγωγές από ΑΤΙΑ. Οι αφυπνιζόμενοι άνθρωποι χαρακτηρίζονται από την επιθυμία τους να συσχετιστούν με τις υψηλότερες δυνατές μορφές φωτός και αγάπης. Οι αφυπνιζόμενοι άνθρωποι φαίνονται στα μάτια του κόσμου να είναι «προστατευμένοι», επειδή έχουν κάνει την επιλογή να μάθουν τα μαθήματά τους άνευ πόνου και αγώνα και ακολουθούν την εσωτερική τους καθοδήγηση.

Τεχνολογία

Σε μία άλλη επικοινωνία με τους μη επίγειους φίλους μας, το μήνυμα ήταν κάπως έτσι: «Είστε σκεπτικιστές ως προς τα οφέλη της τεχνολογίας, επειδή τη συνδέετε με τη μόλυνση. Μερικοί από εσάς απεχθάνεστε την τεχνολογία σας. Κλείνετε σε κουτάκια τις διάφορες πτυχές της ζωής σας, βάζοντας την τεχνολογία σε ένα κουτάκι, την οικογένεια σε ένα άλλο, τη δουλειά σε ένα άλλο, κτλ. Και μετά κάνετε κρίσεις για την κάθε κατηγορία. Αυτή εδώ είναι πνευματική. Αυτή εδώ είναι αναγκαίο κακό. Και μερικές είναι καλές και μερικές είναι κακές. Εμείς δε βλέπουμε τη ζωή με αυτόν τον τρόπο. Για εμάς, όλα είναι αγάπη, διαφορετικά δεν θα τα περιλαμβάναμε στην εμπειρία μας. Για εμάς, η τεχνολογία και η αγάπη είναι ένα και το αυτό. Η τεχνολογία μας δε μολύνει και η αγάπη μας δεν έχει ζήλεια. Για να βιώσεις μόλυνση πρέπει να έχεις μολυσμένη συνείδηση, γιατί η συνείδηση δημιουργεί την πραγματικότητα. Όταν η ομαδική σας συνείδηση αλλάξει σε μία αβλαβή, η μόλυνσή σας θα εξαφανιστεί και θα μας έχετε καλέσει για τσάι. Ειρήνη υμίν.»

Στην εποχή των Ιχθύων, όπου η ισχύς και ο έλεγχος είναι βασιλιάδες, έχουμε μάθει ότι όλες οι μεγάλες τεχνολογικές ανακαλύψεις προέρχονται από την κυβέρνηση ή τις μεγάλες επιχειρήσεις. Χρειάζονται πολλά φράγκα για τη

²⁴ Σημ: στο πρωτότυπο: Little Greys - όρος που αναφέρεται στους εξωγήινους και χρησιμοποιείται εκτενώς στα δημοσιεύματα περί απαγωγών και επιστημονικών πειραμάτων

χρηματοδότηση της έρευνας και για την κατασκευή πρωτοτύπων. Χωρίς επιδοτήσεις, καμία πρόοδος. Λοιπόν, όχι πια.

Τα επόμενα διακόσια χρόνια είναι μία εποχή στην οποία εκατομμύρια οντότητες ενσαρκώνονται φέροντας δώρα στη γη, συμπεριλαμβανομένων τεχνολογικών δώρων, και όλες οι μεγάλες ιδέες και ενοράσεις πηγάζουν από το πνεύμα, όχι τη NASA. Συνδυάζοντάς το αυτό με το γεγονός ότι τώρα πολλά συνεργεία και οικιακά γραφεία έχουν μεγαλύτερη υπολογιστική ισχύ στα χέρια τους από όση είχε ακόμη και η IBM πριν από τριάντα χρόνια, έχουμε την αναγέννηση του ατομικού εφευρέτη.

Ως έφηβος είχα επισκεφτεί το σπίτι της εγγονής του Τόμας Έντισον. Είδα τα βιβλία του και τα έπιπλα του εργαστηρίου του και άκουσα ιστορίες για τον Έντισον. Φαίνεται ότι ο Έντισον ήξερε πώς να λαμβάνει μεγάλες ιδέες. Ήταν μαθητής των απόκρυφων σχολών και έκανε διαλογισμό. Όταν έψαχνε τη λύση για ένα πρόβλημα, ο Τομ ξάπλωνε με την πλάτη σε ένα ξύλινο πάγκο. Κρατούσε μία ατσάλινη σφαίρα στο τεντωμένο του χέρι. Ήξερε ότι η λύση θα μπορούσε να φτάσει σε αυτόν αν ο νους του ήταν σε εκείνη την κατάσταση μερικής συνείδησης που συμβαίνει μεταξύ ύπνου και εγρήγορσης. Άφηνε τον εαυτό του να πλανηθεί ολοένα και πιο κοντά στον ύπνο, μέχρις ότου να μπορέσει να ακούσει / δει τη λύση. Αν αποκοιμόταν, θα του έπεφτε η σφαίρα και θα ξύπναγε. Οι περισσότερες από τις εφευρέσεις του περάσαν από το πνεύμα σε αυτόν μέσα από εκείνη την πύλη της μερικής συνείδησης. Είναι μεγάλη χαρά του πνεύματος να μας δίνει νέες ιδέες, δεν τις κερδίζουμε και δεν τις αγοράζουμε.

Καθώς συνεχίζουμε την αφύπνισή μας, πολλά άτομα θα ακολουθήσουν την ευδαιμονία τους, εισάγοντας πρωτοφανείς νέες τεχνολογίες προς όφελος της ανθρωπότητας.

Τηλεπαθητική Επικοινωνία

Πριν από είκοσι χρόνια έκανα ένα σεμινάριο που λεγόταν Σύμβα Νοητικός Έλεγχος. Αν δε σου είναι οικείο, μην αφήσεις να παρεισφρήσει η παράνοια της ομαδικής συνείδησης λόγω του ονόματος. Δεν έχει να κάνει με τον έλεγχο του νου άλλων ανθρώπων. Έχει να κάνει με τη χρησιμότητα του δικού μας νου. Σε αυτό το σεμινάριο οι άνθρωποι μαθαίνουν να χρησιμοποιούν το νου για να ελέγχουν το σώμα. Μαθαίνουν να ελέγχουν τον πόνο, να βελτιώνουν τη μνήμη, να απελευθερώνονται από εθισμούς και να ανυψώνουν το δείκτη νοημοσύνης τους. Στο Σύμβα οι άνθρωποι μαθαίνουν να επικοινωνούν τηλεπαθητικά με τα διάφορα βασίλεια του πλανήτη γη· το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο. Σε αυτές τις σαράντα ώρες εκπαίδευσης του νου οι άνθρωποι κάνουν νοητικά ταξίδια στο παρελθόν, στο μέλλον και σε άλλες διαστάσεις της πραγματικότητας. Και όπως το έθεσε ένας εκπαιδευτής, αν όταν τελειώσεις το σεμινάριο δε νομίζεις ότι είσαι ένας διαισθητικός με σάρκα και οστά, παίρνεις τα χρήματά

σου πίσω χωρίς άλλες ερωτήσεις. Έκανα το σεμινάριο επτά φορές και ποτέ δεν είδα κάποιον να ζητάει τα χρήματά του πίσω.

Ένας εκπαιδευτής Σύλβα έκανε ένα πειραματικό σεμινάριο σε «μειονεκτικούς» μαθητές, σε ένα σχολείο που ήταν γνωστό για «κακή συμπεριφορά και ταραχές». Τα τυποποιημένα τεστ προσωπικότητας, που έγιναν πριν και μετά την εκπαίδευση, έδειξαν εκπληκτική βελτίωση στους μαθητές. Ένα από τα πράγματα που έμαθαν οι μαθητές είναι μία τεχνική (των τριών δακτύλων) με την οποία μπορούσαν να προκαλέσουν την τηλεπαθητική τους επικοινωνία. Κατά τη διάρκεια μίας εξέτασης στο σχολείο, όταν ένας μαθητής δε μπορούσε να θυμηθεί την απάντηση σε μία ερώτηση, απλά χρησιμοποιούσε αυτή τη τεχνική και ζητούσε την απάντηση από το νου του δασκάλου. Ένας δάσκαλος είχε ενοχληθεί τόσο πολύ από τον αριθμό των άριστα που έπαιρναν οι μαθητές, που είπε στην τάξη «Αν δω άλλον έναν με τα δάκτυλα ενωμένα, θα του μηδενίσω την κόλλα».

Ο νους δεν έχει όρια. Μπαίνουμε σε μία εποχή όπου το ανθρώπινο είδος σταματά να πιστεύει ότι είναι ένα σώμα και βλέπει τον εαυτό του εξίσου απεριόριστο και ισχυρό όσο είναι ο νους. Η εποχή του Υδροχόου δίνει έμφαση στην τηλεπαθητική επικοινωνία. Αναδεικνύει τη δύναμη του νου να εξερευνά, να γνωρίζει και να δημιουργεί.

Εκπαίδευση στην Εποχή του Υδροχόου

Αν όλοι οι μαθητές μπορούν να μάθουν να παίρνουν οποιαδήποτε πληροφορία (γνώση) για κάθε πτυχή της ζωής στη γη, στο παρελθόν ή στο παρόν, κάνοντας απλά μία εκπαίδευση του νου σε μία εβδομάδα (όπως απέδειξε ο Χοσέ Σίλβα), τότε τα σχολεία του Υδροχόου δε θα έχουν καμία ομοιότητα με τα σημερινά σχολεία. Τα σχολεία του Υδροχόου θα είναι ολοκληρωτικά για την ανάπτυξη της ψυχής, την επέκταση (σε αντίθεση με την επανάληψη), το πνεύμα ολόκληρου του ατόμου και, είτε το πιστεύεις είτε όχι, την εκμάθηση του να είσαι ευτυχισμένος και πλήρης.

Το εκπαιδευτικό μας σύστημα των Ιχθύων δεν εκπαιδεύει, διδάσκει την τοποθέτηση ετικετών. Οι μαθητές που δέχονται θετικά σχόλια από το σύστημα δεν είναι εκείνοι που είναι δημιουργικοί ή ευτυχισμένοι ή απεριόριστοι στοχαστές. Οι ανταμοιβές πηγαίνουν στους μαθητές που μπορούν να απομνημονεύσουν τις περισσότερες ετικέτες, που μπορούν να ονομάσουν τα περισσότερα ποτάμια, χώρες, χημικά στοιχεία ή μέρη του σώματος. Δεν εκπαιδεύουμε τα παιδιά να εξερευνούν άλλες διαστάσεις όπου βρίσκονται οι απαντήσεις, τα εκπαιδεύουμε να βγάζουν πολλά φράγκα παίζοντας Τζιόπαρντ και Τρίβιαλ Περσούτ.

Το εκπαιδευτικό σύστημα των Ιχθύων επινοήθηκε από Καθηγητές της Εκπαίδευσης. Και οι Καθηγητές της Εκπαίδευσης είναι αυτοί που απονέμουν διδακτορικά διπλώματα στην εκπαίδευση, ένα σύστημα που διαιωνίζει τον

εαυτό του. Ενώ διδάσκα στο πανεπιστήμιο της Οκλαχόμα, σκέφτηκα για λίγο να κάνω ένα διδακτορικό στην εκπαίδευση, επειδή μου αρέσει να διδάσκω. Νόμιζα με αφέλεια ότι θα μπορούσα να κάνω σπουδές στις οποίες θα μάθαινα περισσότερα για το πώς μαθαίνει ο νους, πώς μεταδίδεται η γνώση από ένα άτομο σε άλλο, πώς κεντρίζεται το ενδιαφέρον για μάθηση και πώς ξεπερνιούνται οι γνώσεις του παρελθόντος με χρήση αντισυμβατικών μεθόδων απόκτησης νέας γνώσης. Δεν υπήρχαν τέτοια μαθήματα στο πρόγραμμα σπουδών.

Οι διδακτορικοί φοιτητές στην εκπαίδευση διδάσκονται τη διαδικασία τοποθέτησης ετικετών. Μαθαίνουν τα ονόματα αυτών που έγραψαν τα αποδεκτά βιβλία πάνω στην εκπαίδευση. Μαθαίνουν προηγούμενα. Μαθαίνουν πώς να διαχειρίζονται σχολεία. Μαθαίνουν να ανταμείβουν αυτούς που σκέφτονται γραμμικά και (διακριτικά) να αποθαρρύνουν αυτούς που σκέπτονται χωρικά, ολιστικά. Αφού στην εποχή των Ιχθύων υποτίθεται ότι όλα τα όντα είναι διαχωρισμένα και η προσφορά είναι περιορισμένη, τα σχολεία μας, όντας αρκετά ρεαλιστικά, διδάσκουν τον ανταγωνισμό (ο ανταγωνισμός προϋποθέτει ότι μόνο μερικοί μπορούν να τα καταφέρουν, π.χ. την επιβίωση του ισχυρότερου). Τα περισσότερα σχολεία των Ιχθύων δίνουν βαθμούς και δημιουργούν καλούς μαθητές και κακούς μαθητές. Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του να μαθαίνεις σε κάθε μαθητή να κάνει το καλύτερο που μπορεί και το να τους μαθαίνεις τον ανταγωνισμό. Η πρώτη μέθοδος τους κάνει όλους νικητές και η δεύτερη δημιουργεί ηττημένους και εσωστρεφείς μαθητές. Σε ένα σύστημα που βασίζεται στην κατανόηση ότι όλα τα όντα είναι ένα, ότι το συμφέρον σου είναι και δικό μου συμφέρον και ότι ο Θεός είναι η πηγή όλων των αγαθών, θα διδάσκεται η συνεργασία. Τα σχολεία του Υδροχόου δε θα έχουν μεθόδους που διαχωρίζουν και δημιουργούν επίπεδα, όπως το να δίνουν βαθμούς και να έχουν νικητές και ηττημένους. Δε θα υπάρχει ζήλεια καθώς ο κάθε μαθητής αριστεύει στο δικό του ή δικό της μοναδικό πεδίο.

Τα παιδιά του Υδροχόου που τώρα επιλέγουν να ενσαρκωθούν θα εξασφαλίσουν ότι τα σχολεία ανταποκρίνονται στις ανάγκες τους. Κάθε ψυχή διαλέγει τη στιγμή της γέννησής της, την ώρα που θα μπει στο σχολείο. Γνωρίζουν προκαταβολικά τι επιρροές θα δεχτούν, και αστρολογικά και περιβαλλοντικά. Γνωρίζουν τι έρχονται εδώ να μάθουν και γνωρίζουν τι έρχονται εδώ να διδάξουν.

Ο ορισμός της κοινωνίας για το χρήσιμο, παραγωγικό, αυτοσυντηρούμενο πολίτη, βασίζεται σε πεποιθήσεις διαχωρισμού, ότι ο κάθε ένας πρέπει να σηκώνει το δικό του βάρος, να πληρώνει φόρους και να μην ταραξεί τα νερά. Καθώς μετατοπιζόμαστε προς την ενέργεια του Υδροχόου, ο τωρινός σκοπός της εκπαίδευσης, να φτιάξει χρήσιμους, παραγωγικούς, αυτοσυντηρούμενους πολίτες, θα γίνει χωρίς νόημα. Το σημείο εστίασης της εκπαίδευσης της Εποχής του Υδροχόου είναι απλά διαφορετικό. Η εξερεύνηση, η ενοποίηση του σώματος και του πνεύματος, η ελευθερία και η χαρά είναι στο επίκεντρο. Στο

βιβλίο της 2150 Μ.Χ.²⁵, η Θεά Αλεξάντερ βλέπει πολλές πτυχές του μέλλοντος, συμπεριλαμβανομένου και του μαθήματος τηλεπάθειας στο σχολείο, με τον τρόπο που το βλέπω κι εγώ. Συστήνω αυτό το μυθιστόρημα ως διασκεδαστικό και διορατικό.

Στα επόμενα πενήντα χρόνια περίπου τα σχολεία θα μετατοπίσουν τη δομή και το πρόγραμμά τους σε μία μορφή που θα μπορεί να φιλοξενήσει μαθητές που αρνούνται να ξεχάσουν τη σύνδεσή τους με το πνεύμα. Το επιλεγμένο πρόγραμμα σπουδών θα σχετίζεται με τη μεγάλη εικόνα, ένα πρόγραμμα που θα μπορεί να βελτιώσει το επίπεδο κατανόησης και ευτυχίας σε εκατό ή χίλια χρόνια από τώρα. Και, παραδόξως, δε θα ασχολείται με την προετοιμασία για τους δύσκολους καιρούς που έρχονται, αλλά θα λέει ότι η ζωή υπάρχει μόνο ως μία σειρά από στιγμές του παρόντος.

Στην εκπαίδευση, όπως με πολλά από τα πιο προστατευμένα συστήματα της κοινωνίας, η διάλυση της τωρινής δομής δεν θα γίνει μέσω της ανατροπής ή της βίαιης απόρριψης του παλιού τρόπου. Οι αφυπνισμένοι άνθρωποι δεν αντιστέκονται στο κακό. Θα περιθωριοποιηθεί μέσω παραμέλησης. Ήδη βλέπουμε να αναδύονται εκπαιδευτικά συστήματα της «υποκουλτούρας». Η οικιακή εκπαίδευση κερδίζει έδαφος γρήγορα, όπως και τα εναλλακτικά συστήματα όπως τα Γουόλντορφ, Μοντεσόρι και το Ξε-σχολείο (Waldorf, Montessori, Unschool).

Ένα πράγμα που θα συμβεί με την πάροδο των δεκαετιών στον εικοστό πρώτο αιώνα και θα παράγει αξιοσημείωτη αλλαγή σε αυτό που ονομάζουμε μάθηση, είναι η εισαγωγή της τηλεπάθειας στην εκπαίδευση. Μέχρι η τηλεπάθεια να γίνει το κύριο μέσο επικοινωνίας, η γραφή και η ανάγνωση θα παραμείνουν πολύτιμες δεξιότητες για αυτούς που επιλέγουν να κατοικήσουν στη γη. Μπορεί να πάρει τριακόσια ή τετρακόσια χρόνια ώσπου οι λέξεις να πέσουν σε αχρηστία, αλλά όταν αυτό γίνει, τότε οι άνθρωποι θα αρχίσουν να επικοινωνούν για πρώτη φορά.

Οικονομία

Δε χρειάζεται να είμαστε οικονομολόγοι που βλέπουν μακριά για να δούμε ότι κινούμαστε προς τη μία παγκόσμια οικονομία. Πραγματικά, έχουμε ήδη αρκετές μορφές διεθνών νομισμάτων τα οποία λειτουργούν μια χαρά. Η πιστωτικές κάρτες Μάστερ, Βίζα και Αμερικαν Εξπρές, μπορούν να αγοράσουν σχεδόν κάθε προϊόν σε σχεδόν κάθε χώρα. Ακόμα και η κάρτα για το μηχάνημα αυτόματων συναλλαγών της τράπεζάς σου λειτουργεί σε όλο τον κόσμο. Αλλά η μετατόπιση σε μία παγκόσμια οικονομία δε θα είναι απαραίτητα μία ομαλή διαδικασία.

²⁵ 2150 AD, Thea Alexander

Έχω δει ότι ίσως η πιο ριζοσπαστική μορφή, θα λέγαμε, «προσέλκυσης της προσοχής» θα είναι η οικονομική δομή. Το σύμπαν αγαπά την ανθρωπότητα τόσο πολύ, που θα το κάνει ξεκάθαρο σε αυτούς που αναζητούν το χρήμα, ότι υπάρχει πολύ μεγαλύτερη αξία στην οικογένεια κάποιου, παρά στο χρηματοκιβώτιό του. Οι άνθρωποι που εστιάζουν στο να βγάζουν χρήματα ανακατεύοντας και ανταλλάσσοντας κομμάτια χαρτί, κι όχι παρέχοντας άμεσα αγαθά κι υπηρεσίες, θα χάσουν το χαρτί τους.

Το να δίνουμε προτεραιότητα στο κυνήγι των υλικών αγαθών πριν από τη φώτιση, δεν είναι λάθος. Απλά καθυστερεί την άφιξή μας στον τόπο της ευτυχίας. Αυτό το παράδοξο δημιουργεί σύγχυση σε πολλούς πνευματικούς μαθητές – απαιτείται να ευημερούμε (είναι η φυσική κατάσταση του σύμπαντος) και καθυστερούμε την πραγματική μας ευημερία, αν βάλουμε στόχο το υλικό κέρδος. Πρέπει να το κάνουμε με τον τρόπο του Θεού, όχι με τον τρόπο του ανθρώπου. Η ευημερία δεν έχει σχέση με τα χρήματα, αλλά αφορά μία συνολική κατάσταση πλήρους ύπαρξης, υλικά, νοητικά και συναισθηματικά. Η ευημερία είναι ένα δώρο, μία φυσική κληρονομιά για ένα παιδί του Θεού. Αλλά, πριν, είναι αναγκαία η κάθαρση του συστήματος πεποιθήσεων. Όταν ο Ιησούς είπε «αναζητήσε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα έλθουν σε σένα», δεν είπε όλα τα άλλα εκτός από χρήματα. Πραγματικά θα μπορούσε να έχει πει ότι για να έχει κάποιος «όλα τα άλλα», πρέπει πρώτα να αναζητήσει το βασίλειο της φώτισης.

Οι οικονομίες, λοιπόν, των διαφόρων εθνών θα περάσουν μία διαδικασία ισοπέδωσης ή εξίσωσης. Το μέσο επίπεδο διαβίωσης στον πλανήτη είναι κάπως χαμηλότερο από αυτό που βιώνουν οι κάτοικοι της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης. Παρόλο που τελικά – σε εκατό χρόνια ή κάπου εκεί – η παγκόσμια οικονομία δε θα βασίζεται πλέον στην απληστία και θα εμφανίζεται σε ευημερία, η βραχυπρόθεσμη εικόνα φαίνεται να είναι διάσπαρτη με περιόδους οικονομικής δοκιμασίας. Είναι απλώς ένας τρόπος που έχει το σύμπαν να κάνει τους ανθρώπους να επανεκτιμήσουν τις προτεραιότητές τους. Βοηθώντας τον κόσμο να αποφασίσει να εκτιμήσει την οικογένεια, τους φίλους, την αγάπη και τον πνευματικό εαυτό πάνω από τα χρήματα, το σύμπαν θα γλιτώσει εκατομμύρια ανθρώπους από εκατομμύρια χρόνια στον τροχό του κάρμα. Η οικονομική δοκιμασία είναι η αγάπη που κάνει το δικό της.

Μέρος της εξίσωσης των οικονομιών θα συμβεί επειδή μερικά από τα πιο πλούσια έθνη θα κάνουν πραγματικά «θυσίες» για λογαριασμό των πεινασμένων του κόσμου. Η ασιτία θα έχει εξαλειφθεί μέχρι το έτος 2025. Η τεχνολογία του Υδροχόου, με τη μορφή των τηλεπικοινωνιών και των μεταφορών, κάνει τα προβλήματα κάθε έθνους υπερβολικά «πραγματικά» για να αγνοηθούν.

Κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου, στην οποία κάποιος κόσμος αισθάνεται να έρχεται το τέλος του κόσμου του, άλλοι θα φαίνονται να ευημερούν και να απολαμβάνουν. Βλέπω αυτούς που παρέχουν πραγματικές υπηρεσίες στους άλλους ως μία αντι-οικονομία. Δε θα υπάρχει αγώνας για τους θεραπευτές,

τους λειτουργούς συμβουλευτικής, τους μικρούς αγρότες, κατασκευαστές επίπλων, ξυλουργούς, τεχνίτες, βιοτέχνες και άλλους πάροχους αληθινών υπηρεσιών.

Δε θα υπάρχει αγώνας για τους ανθρώπους που δεν πιστεύουν στο δράμα, που έχουν κρατήσει το βλέμμα τους στη μεγάλη εικόνα. Αυτός ο κόσμος θα είναι πολύ απασχολημένος να μοιράζεται την κατανόησή του και να απαντάει την ερώτηση των μαζών, «γιατί μου συμβαίνει αυτό εμένα;» Θα είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι, αν πιστεύουμε στο δράμα κάποιου, διαιωνίζουμε το δράμα. Αν αφήσουμε το βλέμμα μας καρφωμένο στο Θεό μόνο, και επιλέξουμε να βιώνουμε εσωτερική γαλήνη μπροστά στα φαινόμενα, τότε θα κάνουμε όλες τις θεραπείες που έκανε ο Ιησούς, και ακόμα μεγαλύτερες. Μπορούμε να είμαστε θεραπευτές ή κριτικοί δράματος, αλλά όχι και τα δύο.

Θεραπεία

Ήδη έχουν προχωρήσει για τα καλά συναρπαστικές, δραματικές και θεαματικές αλλαγές στα θεραπευτικά επαγγέλματα / τέχνες, που προέρχονται από την αποδοχή της σχέσης μεταξύ αρρώστιας / υγείας και των συναισθημάτων. Το σώμα δε θα αντιμετωπίζεται πλέον ως μία μηχανή, η οποία αποτελείται από επιμέρους τμήματα και μπορεί να επιδιορθωθεί αλλάζοντας ένα λάστιχο ή βάζοντας ένα νέο ιμάντα. Σε λίγα χρόνια οι γιατροί, οι θεραπευτές της Νέας Εποχής, οι λειτουργοί συμβουλευτικής και οι ειδικοί χαλάρωσης, θα απολαμβάνουν ίση εκτίμηση. Τα λόμπι των φαρμακευτικών εταιριών θα χάσουν τον επιθανάτιο εναγκαλισμό τους στη νομοθεσία και τον Αμερικάνικο Οργανισμό Φαρμάκων. Όπως θα περιμέναμε από αυτούς που δεν αντιστέκονται, η θεραπευτική νοοτροπία δε θα αλλάξει τόσο με δικαστικές μάχες, όσο από το γοργά αυξανόμενο πλήθος κόσμου που απλά θα πάνε αλλού (ακόμα και υπόγεια), αντί να πάνε σε γιατρούς παλιάς σκέψης. Ευτυχώς, τώρα, είναι διαθέσιμος ένας μεγάλος αριθμός γιατρών νέας σκέψης, οι οποίοι ενθαρρύνουν τους ασθενείς τους να έχουν ενεργή συμμετοχή στη θεραπεία του εαυτού τους.

Οι αυτεξούσιοι άνθρωποι δεν ακολουθούν τις «εντολές του γιατρού». Παίρνουν τις δικές τους αποφάσεις. Επιλέγουν τη δική τους αγωγή ή αγωγές. Οι αυτεξούσιοι άνθρωποι δε φοβούνται να ζητήσουν μία δεύτερη και τρίτη και τέταρτη γνώμη. Οι αυτεξούσιοι άνθρωποι ζητούν τη γνώμη ενός ανοιχτόμυαλου γιατρού και τη γνώμη λειτουργών συμβουλευτικής και θεραπευτών οι οποίοι είναι ειδικοί στον τομέα των νοητικοσωματικών σχέσεων. Παίρνουν την ευθύνη για τη δική τους υγεία, διαλέγοντας το συνδυασμό των αγωγών οι οποίες τους ακούγονται σωστές. Και, το καλύτερο από όλα, ο κόσμος που πάντα ακολουθεί την ευδαιμονία του δεν περνάει εκτεταμένες περιόδους με συναισθήματα τα οποία ευθύς εξ' αρχής δημιουργούν ασθένεια.

Πολιτική

Μπορεί για κάποιους από εσάς να είναι δύσκολο να το πιστέψετε, αλλά, σε περίπου σαράντα χρόνια, η πολιτική όπως τη γνωρίζουμε θα αρχίσει να ξεθωριάζει. Η πνευματική διακυβέρνηση έχει ελάχιστη ομοιότητα με τις κυβερνήσεις που έχουμε συνηθίσει. Η εγκόσμια διακυβέρνηση πάντα σήμαινε ότι κάποιοι άνθρωποι κυβερνούσαν άλλους ανθρώπους. Στο λεξικό του Γουέμπστερ το «κυβερνώ» ορίζεται ως «η εξάσκηση εξουσίας πάνω σε· κανονίζω, ελέγχω, κτλ» Στην εποχή των Ιχθύων η πεποίθηση ήταν ότι οι άνθρωποι ήταν απαραίτητο να ελέγχονται, να απειλούνται με φυλακή ή απώλεια των χρημάτων τους, προκειμένου να εξαναγκαστούν να συμπεριφέρονται με πολιτισμένο τρόπο. Έτσι, οι άνθρωποι παρέδωσαν την ατομική εξουσία τους σε μία συλλογική εξουσία για να παίρνει αποφάσεις (νόμους) για αυτούς.

Στη εποχή των αυτεξούσιων, αβλαβών ανθρώπων, δε θα υπάρχουν αστυνομικές δυνάμεις και στρατοί, ούτε καν «στρατιές του Θεού». Οι κυβερνήσεις του κόσμου θα μοιάζουν πολύ στο πρότυπο διακυβέρνησης που έχει θέσει για μας η πνευματική ιεραρχία. Η πνευματική κυβέρνηση περιέχει οργάνωση, δομή (με τον σοφότερο στην κορυφή) και «νόμους». Η κυβέρνηση της ιεραρχίας δεν έχει διατάξεις επιβολής κυρώσεων. Τα αφυπνισμένα όντα πάντα ακούγανε και ακολουθούσαν την καθοδήγηση των σοφών. Και αν οποιαδήποτε οντότητα επιλέξει να επαναστατήσει ενάντια στο σύστημα, ας είναι. Καμία ζημιά δε μπορεί να γίνει. Τα πνευματικά αφυπνισμένα όντα δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να τους επιβληθούν επαναστατικά όντα. Δεν υπάρχουν θύματα.

Αυτοδημιουργούμενη Πραγματικότητα σημαίνει Αυτοδημιουργούμενο Μέλλον

Θα ήταν ωραία να μπορούσαμε να πούμε ότι από τη στιγμή που είσαι μία αφυπνιζόμενη οντότητα που επιλέγει να ζει συνειδητά και να ζητά καθοδήγηση σε όλες τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων της, θα ζήσεις από εδώ και στο εξής στη Σάνγκρι-Λα²⁶. Και πάλι, αμ δε.

Να θυμάσαι ότι οι αφυπνιζόμενες ψυχές έχουν την τάση να κάνουν τους εαυτούς τους διαθέσιμους σε κάθε μέλος της ανθρωπότητας που έχει πάρει την απόφαση να ξυπνήσει. Ο κόσμος που θα βοηθούσες, στην απόπειρά του να βγει από το σκοτάδι στο φως, είναι στενά συνδεδεμένος με το δικό σου μονοπάτι επιλογής για μάθηση / εμπειρία. Καθώς ακολουθείς την ευδαιμονία σου και την καθοδήγησή σου, όλα θα σμιγούν για σένα. Όχι μόνο περπατάς ένα μονοπάτι που είναι το μονοπάτι της χαράς και του ενθουσιασμού για σένα, αλλά βρίσκεις και τον εαυτό σου να παρέχει και τη μεγαλύτερη υπηρεσία σε άλλους που είναι σε παρόμοια μονοπάτια. Αν οποιοσδήποτε προσπαθήσει να υπηρετήσει την ανθρωπότητα απαρνούμενος τη χαρά, πιστεύει ακόμα σε

²⁶ Σημ: Shangri-La – φανταστική κοιλάδα που περιγράφεται στο μυθιστόρημα Χαμένος Ορίζοντας του Τζέιμς Χίλτον ως απομονωμένη, αρμονική, εξωτική περιοχή, όπου οι άνθρωποι είναι μονίμως ευτυχισμένοι και γερνούν πολύ αργά. Συνώνυμο του επίγειου παραδείσου

καρμικές μεθόδους και τον περιμένει μία απογοητευτική πορεία. Και, παρόμοια, δε λειτουργεί να ζητάς τη χαρά εγκαταλείποντας την υπηρεσία. Αυτό το σύστημα είναι τόσο τέλει, που αν κάποιος αποπειραθεί πραγματικά μόνο να ακολουθήσει την καθοδήγηση / ευδαιμονία του, τότε είναι στην υπέρτατη υπηρεσία του εαυτού του και των άλλων.

Σε κάθε στίβο της ζωής, υπάρχουν άτομα που είναι έτοιμα να αφυπνισθούν. Αυτό σημαίνει ότι στο στρατό, στην κυβέρνηση, στις επιχειρήσεις, στον οικοδομικό κλάδο, και σε κάθε άλλο επάγγελμα που είναι γνωστό, χρειάζονται εργάτες του φωτός. Δεν υπάρχουν μη-πνευματικά επαγγέλματα ή ασχολίες. Μπορεί να έχεις νομίσει ότι το έργο που απολαμβάνεις πραγματικά να κάνεις δεν είναι συμβατό με την πνευματική ζωή. Τίποτα δε θα μπορούσε να είναι πιο μακριά από την αλήθεια. Περισσότεροι εργάτες φωτός απαιτούνται μέσα στον «κόσμο», από ό,τι στα μοναστήρια. Έτσι, το μονοπάτι σου, στα επόμενα χρόνια, μπορεί να σε φέρει στην αίθουσα του συμβουλίου ή το πεδίο της μάχης ή ακόμα και, ναι, στο μοναστήρι. Δεν υπάρχουν λάθη. Θα βρίσκεσαι στην κατάλληλη θέση την κατάλληλη ώρα για να μεταμορφώσεις ζωές. Το σημείο κλειδί στο να λειτουργείς συνειδητά (πάντα ενθουσιάζομαι τη μεγάλη εικόνα) είναι αυτό: ανεξάρτητα από το πού είσαι ή τι κάνεις, δεν είναι απαραίτητος κανένας πόνος ή αγώνας. Το αντίθετο μάλιστα, ευτυχία, υγεία και αφθονία είναι απαραίτητα. Δε μπορείς να δώσεις ένα δώρο στην ανθρωπότητα το οποίο δεν το έχεις.

Σε κάθε περίοδο αγώνα σε αυτόν τον πλανήτη, υπάρχει κόσμος που μένει ανεπηρέαστος. Σε κάθε κρίση, κάποιοι άνθρωποι ευημερούσαν. Σε κάθε πόλεμο, κάποιοι φιλειρηνικοί άνθρωποι αγνοήθηκαν από τους μαχόμενους. Σε κάθε σεισμό, μεμονωμένα κομμάτια γης μείναν «ως εκ θαύματος» ανέγγιχτα. Καμία πρόβλεψη για το μέλλον δεν ισχύει για εκείνα τα άτομα που έχουν παρατήρει τον αγώνα. Δεν υπάρχουν θύματα. Δεν υπάρχουν τυχαία γεγονότα. Η ατομική συνείδηση δημιουργεί την ατομική πραγματικότητα.

Η Ενέργεια Των Ιχθύων Ακόμη Κυριαρχεί

Ακόμη και με την τόση πολλή συνεργασία, φροντίδα και μοίρασμα που εκδηλώνεται μεταξύ ανθρώπων σήμερα, η ενέργεια των Ιχθύων εξακολουθεί να κυριαρχεί πάνω στον πλανήτη. Η ευδαιμονία, προφανώς, δεν είναι η πιο κοινή νοητική κατάσταση που βιώνεται σήμερα.

Όταν οι εθελοντές συζητούσαν για την είσοδό τους στο ενεργειακό πεδίο της γης, ένοιωθαν πως οτιδήποτε λιγότερο από την καταστροφή που έγινε όταν βυθίστηκε η Ατλαντίδα θα πληρούσε τις προϋποθέσεις για μια επιτυχή αποστολή. Αλλά τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Έχουν ήδη πετύχει τον πρωταρχικό στόχο. Έτσι έχουν θέσει νέους στόχους. (Λυπάμαι, αλλά δεν μπορείς να πας σπίτι ακόμα.) Τώρα είπαν «Πάμε για το Χρυσό! Πάμε για όλα!»

Ο νέος στόχος είναι συγκλονιστικός. Είναι παράλογος, τουλάχιστον με τα παλιά πρότυπα. Από μερικούς θεωρείται παντελώς ανέφικτος. Πολύ παρατραβηγμένο. Είσαι έτοιμος για αυτό; Ο νέος στόχος δεν είναι τίποτα λιγότερο από το να δούμε το εκατό τοις εκατό από όλα τα όντα που είναι σήμερα εγγεγραμμένοι στην πρώτη, δεύτερα και τρίτη λυκείου του Σχολείου Γη να αποφοιτούν πριν τελειώσει η εποχή του Υδροχόου. Πολύ σωστά, να διαδοθεί η κατανόηση και η αγάπη χωρίς όρους τόσο πολύ στην τηλεπαθητική δεξαμενή, που, πριν περάσουν άλλα δύο χιλιάδες χρόνια, όλοι όσοι έχουν αποφασίσει ότι πραγματικά προτιμούν την αβλάβεια από τη σύγκρουση να έχουν αποφοιτήσει, απαλλαγμένοι από τον πόνο και τον αγώνα δια παντός.

Το τι σημαίνει αυτό για σένα κι εμένα είναι απλό. Όταν αφυπνισθούμε, θα μας ζητηθεί να μη φύγουμε από τον πλανήτη, όπως θα γινόταν τον παλιό καιρό. Καλούμαστε να μείνουμε στον πλανήτη και να συνεχίσουμε να βοηθάμε, να μοιραζόμαστε, να αγαπάμε, ακόμη κι αν δεν έχουμε καμία καρμική απαίτηση να το κάνουμε. Πρέπει να δείξουμε στην οικογένειά μας ότι το κάρμα δεν είναι διασκέδαση, το κάρμα πονάει. Πρέπει να τους δείξουμε ότι, αν θέλουν να σταματήσουν τον πόνο και τον αγώνα, ένας νέος τρόπο σκέψης και πράξης είναι απαραίτητα σε κάθε στιγμή της κάθε μέρας. Πρέπει να τους δείξουμε ότι, αν θέλουν να πάνε σπίτι με τον πιο αποδοτικό τρόπο που είναι δυνατός, δεν υπάρχει Κανένας Χρόνος για Κάρμα.